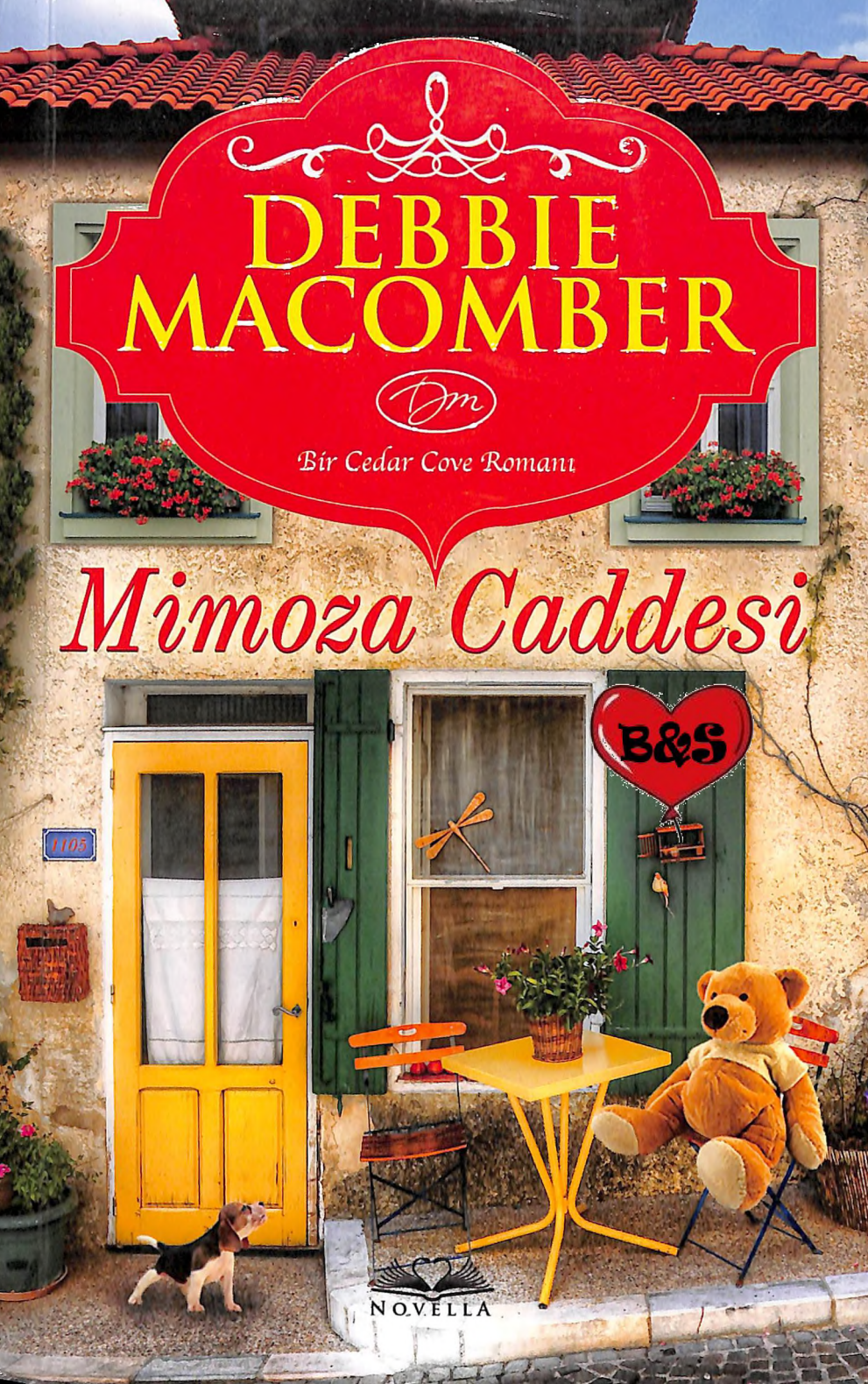

DEBBIE
MACOMBER
Bir Cedar Cove Romanı
Mimoza Caddesi
B&S
1105
NOVELLA

Mimoza Caddesi

DEBBIE MACOMBER

Bir Cedar Cove Romanı

B&S

Sevgili okur,

Muhtemelen eşimin beni terk ettiğinden haberiniz var. Tam ikinci baharı yaşıyorum derken Rachel, ergenliğin zirvesindeki kızım Jolene'le başa çıkamayacağına, bunun karnındaki bebeğimize iyi gelmeyeceğine karar verdi. Suçlunun ben olduğunun elbette farkındayım ama işlerin bu aşamaya geleceğini nereden bilebilirdim? Şu an çözmem gereken en önemli sorun şu: Eşimi nasıl geri getirebilirim? Giderken ne bir adres ne bir telefon bıraktı. Bir diğer soru da kızım Jolene'le nasıl başa çıkacağım. Tabii bu sırada küçük kasabamızda tek sorun yaşayan ben değilim. Bilirsiniz Cedar Cove'da sular durulmaz. Sevgili Charlotte unutkanlıktan mustarip, Linc deseniz kayınpederinin gazabından kurtulamıyor. Ama ne olursa olsun benim aklım sadece Rachel'da. Nerede olduğunu biliyorsanız, beni de haberdar eder misiniz? Lütfen.

Bruce Peyton
1105 Mimoza Caddesi
Cedar Cove, Washington

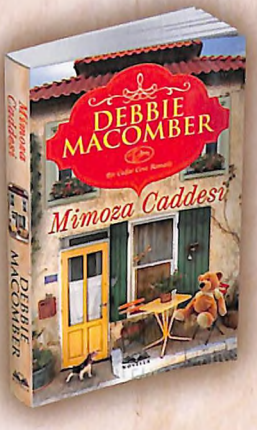
NOVELLA
/novellayayinlari
/novellayayinlari

ISBN 978-605-186-532-4
9 786051 865324
online sipariş: okuoku.com

Kitapları dünyada 150 milyondan fazla satan Debbie Macomber, günümüzün önde gelen popüler yazarları arasındadır. Tecrübelerinden ve gözlemlerinden yola çıkarak yarattığı karakterlere hayat verebilme yeteneğiyle tanınan yazar, küçük yerleşimlerdeki ev ve aile yaşantısı ile kalıcı dostluklar üzerine kalpleri ısıtan, keyifli ve eğlenceli hikâyeler yazmaktadır. Her kitabıyla dünyada büyük ilgi uyandıran Macomber, *The New York Times*, *USA Today* ve *Publishers Weekly* gibi başlıca çoksatan listelerinin daimi yazarlarından biridir. Debbie Macomber, satışa çıkar çıkmaz listelerde yerini alan eserleriyle RITA, Quill ve Affaire de Coeur gibi saygın ödüllere layık görülmüştür.

DEBBIE MACOMBER
Mimoza Caddesi

"*Mimoza Caddesi*'nde içinizi ısıtacak bir Cedar Cove hikâyesi daha anlatılıyor. Bütün karakterler, hikâyeleriyle artık eski dostlarımız gibi oldu. Hepsi bizler gibi bir hayat mücadelesi veriyor. Debbie Macomber toplumsal meseleleri, evliliği ve aile içi sorunları anlatmak konusunda büyük bir usta. Serinin on birinci ve sondan bir önceki kitabını kaçırmayın!"

Fresh Fiction

NOVELLA

Mimoza Caddesi

©Debbie Macomber
Özgün Adı: 1105 Yakima Street

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Novella Yayınları'na aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. Baskı: Kasım 2017
ISBN: 978-605-186-532-4
Yayınevi Sertifika No: 12330

Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Çeviren : Nilgün Birgül
Editör : A. Deniz Topaktaş
Sayfa Tasarım : Elif Aydın Yavuz
Kapak Tasarım : Filiz Odabaş

Baskı
MY Matbaacılık San. Tic. Ve Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F
Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 34191 Tel: 0212 674 85 28

NOVELLA YAYINLARI
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8 Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Novella Yayınları bir Martı Yayın Dağıtım San. Tic. AŞ markasıdır.

DEBBIE MACOMBER

Bir Cedar Cove Romanı

Mimoza Caddesi

Çeviren: Nilgün Birgül

NOVELLA

Eylül 2011

Sevgili Dostlarım,

İşte burada, *Cedar Cove* serisinin on birinci kitabı *Mimoza Caddesi*. Bu kitapların her birinin benim için farklı bir anlamı var. Bu kitapta canlandırdığım cadde adını benim doğup büyüdüğüm Washington'ın Yakima kasabasında alıyor ve hayatımın ilk on yedi yılını Washington'ın merkezindeki bu camiada geçirdim. Burası, benim için daima memleketim olarak kalacak. Köklerimin atıldığı, ebeveynlerimin gömüldüğü ve kuzenlerimden bir kısmının halen yaşadığı yer.

Bu kitap, sondan bir önceki olacak ve sonuncusu önümüzdeki ay yayınlanacak. Son kitapta, Cedar Cove'da yaşayan bütün aileleri ziyaret ederek yarım kalan öyküleri tamamlayacağım.

Bu seriyi yazdığım son on bir yıl kariyerimin en başarılı dönemlerinden biriydi. Cedar Cove'un, Wayne'le birlikte 1986'dan beri birlikte yaşadığımız kasaba olan Port Orchard'dan esinlendiğini muhtemelen biliyorsunuz. Çocuklarımızı orada büyüttük ve hayatımızı orada sürdürmeye de-

vam edeceğiz. Port Orchard halkı kitapları öyle benimsedi ki, Cedar Cove Günleri adıyla beş günlük bir etkinlik bile düzenleyerek beni çok mutlu etti. Muhteşem okurlarımın bir kısmıyla tanışmamı sağlayan bu olayın benim için anlamı çok büyük.

Bu romanlar, benimkine çok benzeyen ve aynı zamanda kendi gerçeklerini de ortaya koyan bir evren yaratmamı sağladı. *Cedar Cove* romanları ayrıca Charlotte Jefferson Rhodes'un tariflerinden derlenen *Debbie Macomber's Cedar Cove Cookbook*'un yayınlanmasına ve büyüleyici yemek kitapları dünyasına adım atmama aracı oldu. Onca tarifi biriktirmeye –ve denemeye– çalışmanın bir gün işime yarayacağından her zaman emindim!

Bu karakterlerle, Cedar Cove halkıyla vedalaşmak benim için zor, ama kasabayı okurlarımla paylaşmak kendi adıma büyük keyif ve ayrıcalıktı.

Cedar Cove'lu diğer dostlarla birlikte, Rachel'la Bruce'un (ve tabii ki Jolene'in) öyküsünü okumaktan hoşlanacağınızı biliyorum. Sizin, sayfaları çevirmeye başlamanızı bekliyorlar.

Her zaman olduğu gibi, okurlarımla haberleşmek beni mutlu ediyor. Bana iki şekilde ulaşabilirsiniz: internet sitem www.debbiemacomber.com aracılığıyla veya P.O. Box 1458, Port Orchard, WA 98366 adresine postayla.

Sevgilerimle,

Debbie Macomber

Benim için çok özel olan kuzenlerim
Teresa Seibert
Ve
Cherie Adler'a

Cedar Cove, Washington sakinlerinden bazıları

Olivia Lockhart Griffin: Cedar Cove'da görevli yargıç. Justine ve James'in annesi. *Cedar Cove Chronicle*'ın editörü Jack Griffin'le evli. Deniz Feneri Yolu 16 numarada yaşıyorlar.

Charlotte Jefferson Rhodes: Olivia ve Will Jefferson'ın annesi, şimdi dul Ben Rhodes'la evli.

Justine (Lockhart) Gunderson: Olivia'nın kızı, Leif'ın annesi. Seth Gunderson'la evli. Aile, kundaklanarak yerle bir olan Deniz Feneri restoranı işletiyordu. Justine kısa süre önce Victorian Tea Room'u açtı. Gundersonlar, Rainier Kara Yolu 6 numarada yaşıyorlar.

James Lockhart: Olivia'nın oğlu, Justine'in erkek kardeşi. Donanmada görevli. Ailesiyle birlikte San Diego'da yaşıyor.

Will Jefferson: Charlotte'un oğlu, Olivia'nın ağabeyi. Eskiden Atlanta'da yaşayan Will, boşanıp emekli olduktan sonra Cedar Cove'a dönerek kasabadaki sanat galerisini satın aldı.

Grace Sherman Harding: Olivia'nın en iyi arkadaşı. Kütüphaneci. Dan Sherman'ın dul eşi, Maryellen Bowman ve Kelly Jordan'ın annesi. Olalla'da at çiftliği olan emekli mühendis Cliff Harding'le evlenen Grace, daha önce Gül Ağacı Sokağı 204 numarada yaşıyordu (ev şimdi kiralık bir mülk).

Maryellen Bowman: Grace ve Dan Sherman'ın büyük kızı. Katie ve Drake'in annesi. Fotoğrafçı Jon Bowman'la evli.

Zachary Cox: Muhasebeci, Rosie'yle evli, Allison ve Eddie'nin babası. Aile Pelikan Çıkmazı 311 numarada yaşıyor. Erkek arkadaşı Anson Butler orduya katılan Allison, Seattle'da üniversiteye gidiyor.

Rachel Peyton (daha önce Pendergast'tı): Get Nailed güzellik salonunda çalışıyor. Jolene'in babası dul Bruce Peyton'la evlenen Rachel, kısa süre önce evden ayrıldı. Peytonlar, Mimoza Caddesi 1105 numarada yaşıyor.

Nate Olsen: Rachel'ın eski erkek arkadaşı. Donanmada kıdemli başçavuş olarak görev yapıyor ve kısa süre önce bölgeye geri döndü.

Bob ve Peggy Beldon: Emekli çift, Kızılcık Burnu 44 numarada bulunan Thyme & Tide adındaki pansiyonun sahipleri.

Roy McAfee: Özel dedektif, Seattle emniyetinden emekli. Linnette ve Mack adında iki yetişkin çocuğu olan Roy, Corrie'yle evli. McAfee çifti Liman Caddesi 50 numarada yaşıyor.

Linnette McAfee: Roy ve Corrie'nin kızı. Cedar Cove'da yeni kurulan sağlık ocağında asistan hekim olarak çalışan Linnette şimdi Pete Mason'la evli ve Kuzey Dakota'da yaşıyor.

Mack McAfee: İtfaiyeci ve paramedik olan Mack, Cedar Cove'a taşındıktan sonra Mary Jo Wyse'la evlendi. Noelle adında bir kızları var ve Çam Yeşili Sokak 1022 numarada yaşıyorlar.

Gloria Ashton: Cedar Cove'da şerif yardımcısı, Roy ve Corrie McAfee'nin öz kızı.

Dr. Chad Timmons: Bir süre öncesine kadar Cedar Cove sağlık ocağında çalışıyordu. Gloria'yla inişli çıkışlı bir ilişkileri var.

Troy Davis: Cedar Cove şerifi, **Megan**'ın dul babası. Lise aşkı **Faith Beckwith**'le evlendi. Troy gibi dul olan Faith, Cedar Cove'a taşınarak Gül Ağacı Sokağı'nda 204 numaralı evi kiralamıştı.

Bobby Polgar ve Teri Miller Polgar: Bob uluslararası satranç şampiyonu; Teri ise Get Nailed'de kuaförd ü. Üçüz oğlanları var ve evleri Sahil Bulvarı 74 numarada.

Christie Levitt: Teri Polgar'ın kız kardeşi, Cedar Cove'da yaşıyor. Bobby Polgar'ın şoförü ve en iyi arkadaşı **James Wilbur**'la evlendi.

Peder Dave Flemming: Kasabanın Metodist Kilisesi'nin papazı. Emily'yle evli. İki oğullarıyla birlikte Umut Geçidi 8 numarada yaşıyorlar.

Shirley Bliss: Dul tekstil sanatçısı, Tannith'in (Tanni) annesi. Ressam **Larry Knight**'la romantik bir ilişkileri var.

Miranda Sullivan: Shirley'nin, kendisi gibi dul olan arkadaşı. Will Jefferson'ın galerisinde yardımcı olarak çalışıyor.

Shaw Wilson: Anson Butler, Allison Cox ve Tanni Bliss'in arkadaşı. Şu anda Kaliforniya'da bir sanat okuluna gidiyor.

Linc Wyse: Daha önce Seattle'da yaşayan Linc, Mary Jo (Wyse) McAfee'nin ağabeyi. **Lori**'yle evli ve Cedar Cove'da oto tamirhanesi açtı.

Lori Wyse (daha önce Bellamy'di): Bölgedeki en zengin ailelerden birinin kızı.

Leonard ve Kate Bellamy: Lori'nin Bremerton'da yaşayan ebeveynleri.

Beth Morehouse: Köpek eğiticisi ve yılbaşı ağaçları çiftliğinin sahibesi. Kısa süre önce Cedar Cove'a taşındı. Boşanmış ve üniversite çağında iki kız annesi. Beth, Yılbaşı Ağacı Çıkmazı 1225 numarada yaşıyor.

Bir

Güneş ışığı Bremerton'daki sahil lokantasının pencerelerine çarpıyor, bir masada oturan Rachel Peyton, sokağı seyrederken sipariş verdiği elma suyunu ara sıra yudumluyordu. Günlerden cuma ve ikindi vaktiydi, buraya iş çıkışı bir arkadaşını görmeye gelmişti. Bruce'la olan evliliğini düşünmekten kendini alamıyor ve nasıl bu kadar çabuk dağıldığını merak ediyordu. Aralık ayında hazırlıksız bir evliliğin üstünden daha on ay geçmeden ayrılık aşamasına gelmişlerdi. Başını çevirip Cedar Cove yönüne baktı. Sinclair Koyu'nun diğer yanındaki kasaba Pasifik'in diğer ucunda gibiydi.

Rachel, Cedar Cove'a ve Mimoza Caddesi'ne geri gidebilecek gibi hissetmiyordu, ama başka uygun bir seçenek yoktu. Üvey kızı Jolene'le yaşadığı son tartışmanın ardından evi terk etmişti. Bruce, kızıyla Rachel arasındaki gerginliğin farkında olduğu halde soruna hiçbir zaman gerektiği gibi yaklaşmamış, zaman içinde kendiliğinden çö-

züleceğine inanmıştı. Evet, tabii, Jolene'le veya Jolene'siz bir danışmana gitmeyi yarım yamalak önermişti, ama bu hem yetersiz hem de çok geçti. Değişen hiçbir şey olmamıştı ve sonuçta, evin içindeki gerginlik dayanılmaz bir hal alınca, hamile olan Rachel evi terk etmeye karar vermişti. Akıl sağlığını, bebeğin ve kendisinin sağlığını korumak zorundaydı.

Bruce'a, ismini vermediği bir arkadaşında kalacağını söylemişti ama bu doğru değildi. Onun yerine, Bremerton'da bir otelde yer ayırtmıştı.

Sorun şu ki geçimini sağlamak için işine devam etmek zorundaydı ve bu durumda Cedar Cove'da, en azından civarında, kalacak bir yer bulması gerekiyordu. Zor bir gebelik yaşaması işleri daha karmaşık bir hale getiriyordu. Sabah bulantıları çok şiddetliydi ve tansiyonu tehlikeli derecede yüksekti. Evdeki gerginliği düşününce, bu anlaşılabilir bir durumdu. Bebek olmasa, Rachel, Jolene'le baş etmenin bir yolunu bulabilir, bütün enerjisini kızın arapsaçına dönmüş duygularını çözmeye ve ona ihtiyacı olan sürekli güveni vermeye adayabilirdi.

Jolene bebeği öğrendikten sonra durum daha da zorlaşmıştı. Üvey kızının Rachel'ı Bruce'un ilgisini bölen bir rakip olarak görmesi yetmez gibi, Rachel daha kötü bir suç işlemiş ve aileye, kızı babasının tam ilgisinden yoksun bırakacak yeni bir üye getirmişti.

Rachel'ı en çok şaşırtan, Bruce'la evlenmeden önce Jolene'le arasının çok iyi olmasıydı. Kendisi de annesiz büyüdüğünden, Jolene'e gerek arkadaşça, gerekse annelik

duygularıyla özel bir ilgi göstermişti. Birbirlerine bağlandıklarında Jolene henüz altı yaşındaydı ve annesi bir trafik kazasında öleli sadece bir yıl olmuştu. Bruce kızını saç kesimi için salona getirmiş ve Jolene hüzünle annesini ne kadar özlediğini Rachel'a anlatınca, onunla özdeşleştiğini hisseden Rachel kıza çok bağlanmıştı. Kendi annesi öldüğünde neler hissettiğini şimdi bile bütün ayrıntılarıyla hatırlıyordu ve doğru dürüst tanımadığı teyzesiyle yaşamak zorunda kalmıştı.

Geçen yıllar içinde, Jolene'le Rachel arasındaki bağ giderek güçlenmişti; Rachel, Jolene'in babasıyla evlenmek gibi bir hata yapana kadar. Açık olmak gerekirse, Jolene evlilik düşüncesine kendini alıştırana kadar Rachel ve Bruce'un beklemesini istemiş, ama Bruce bunu duymazdan gelmişti. Bir an önce evlenmelerini istiyordu. Jolene'in şüphelerini giderene kadar Bruce'un nikâhı ertelemesini rica etse de, Rachel'ın de isteği buydu. Fakat sonra... Yaptıkları planlar birden ivme kazanmıştı.

Başlangıçta, Bruce'la ilk tanıştığında, onu arkadaştan öte görmüyordu. O sadece Jolene'in babasıydı. Bruce, kızına yardım konusunda Rachel'a güveniyordu. Yıllarca, ikisi de birbirlerine karşı en ufak bir romantik eğilim göstermemişlerdi. Rachel, kasabadaki hayır derneklerinden birinin düzenlediği Köpek ve Bekâr Erkek Müzayedesi'nde kazanarak tanıştığı güverte subayı Nate Olsen'la çıkıyordu. Düğünden kısa süre sonra Nate'in eyalet dışına tayini çıkmış, ama sonra geri dönmüştü. Bir süre önce tekrar

bağlantı kurmuşlardı ve işin gerçeği, burada görüşeceği arkadaşı oydu.

Nate ve Rachel, bir süre ciddi olarak evliliği düşünmüşler, ancak karar verme sürecinde Rachel Bruce'a âşık olduğunu anlamıştı. Şaşırtıcı ve mucizevi bir biçimde Bruce'un da onu sevdiği ortaya çıkmış ve her şey hızla gelişmişti. *Fazlasıyla* hızlı...

İyi düşünmeden evlenirsen, düşünmeye vakit bulduğunda pişman olursun, deyişine katılmadan edemiyordu. Jolene'in bu evliliğe uyum sağlayacağı konusunda Bruce'un verdiği güvencelere inanmaya çok hevesliydi. Sonuçta, Bruce'un da dediği gibi, Rachel *yabancı* biri değildi.

Oysa Jolene uyum sağlamadı. Rachel'a duyduğu bütün sevgi önce pasif-agresif davranış biçimine dönüştü, sonra açık düşmanlığa doğru ilerledi. Rachel, kocasını üzmemek uğruna Jolene'i husumetinden döndürmek için elinden geleni yapmıştı. Gebeliği planlı değildi ve bu sırrı birkaç ay açığa çıkarmak istemiyordu, ama Bruce bunu Jolene'e söylemek gerektiği konusunda ısrar etmişti. Ne yazık ki bu da geri tepmiş ve bu duruma kadar gelmişlerdi.

Kafenin kapısı açıldı, ama Nate karşısına oturana kadar Rachel başını kaldırmadı.

"Rachel?"

Ona bakan Rachel yarım yamalak gülümsedi.

Nate'in mavi gözleri hafifçe kısıldı, "İyi misin?" diye sordu endişeli bir tonda.

"Söylemene gerek yok. Berbat görünüyorum."

"Berbat değil," dedi Nate. "Sadece... Çok solgunsun."

Nate, Bremerton'a döndüğünde Rachel'a bir e-posta göndermiş, tesadüfen bir yerde karşılaşırlarsa hazırlıklı olması gerektiğini düşünmüştü. Yaşadığı olayların arasında Rachel onun mesajına ilgi göstermemiş ve cevap bile vermemişti. Nate'e olan aşkı geçmişte kalmıştı ve Rachel artık evli bir kadındı.

Otelde yapacak bir işi olmadığı için iş merkezine gittiğinde e-posta kutusuna bakmış ve Nate'in mesajına hiç düşünmeden cevap vererek ona evliliğinin sarsıldığını söylemişti. Birkaç kısa yazışmanın ardından Nate onunla buluşmak istemiş ve Rachel bu daveti kabul etmişti.

"Son gidişimde doktorumdan demir yetmezliğim olduğunu öğrendim." Yemek yiyemediği için durumu iyiye gitmiyordu. Gün boyunca devam eden sabah bulantıları yemesine engel oluyor, kilo alacağına kilo veriyordu.

"Benimle görüştüğüne sevindim."

"Muhtemelen yapmamalıydım." Ne yazık ki Rachel başka kimle bağlantı kuracağını bilmiyordu. Arkadaşlarını arayamazdı; Bruce'un ilk ulaşacağı kişiler onlar olurdu. Bu ayrılık, arkadaşlarını olayın içine sürüklemeden de yeterince zordu.

"Söylediğimde ciddiyim," diye devam etti Nate. "Eğer bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Elimden geleni yapacağımı biliyorsun."

Garson kız elinde kahve demliğiyle geldi, Nate doldurması için seramik fincanını uzattı.

Nate'in sözleri karşısında minnettar olan Rachel'ın gözleri doldu. "Biliyorum..."

"Ne yapabilirim?"

Rachel emin değildi. "E-postada yazdığım gibi, ben... Bruce ve Jolene'i terk ettim." Bu davranışının üvey kızının planlarına tam olarak uyduğunu söylemeye gerek yoktu. Babası tekrar kendisine kaldığı için Jolene mutluluktan havalara uçmuş olmalıydı.

"Demek bu aşamaya geldi?"

Başını yere eğen Rachel'ın siyah saçları önüne düştü. "Ben... Teri'yle konuştum. Yanma taşınmamı istiyor."

"Yapacak mısın?"

"Yapamam. Bruce'un bakacağı ilk yer orası. Ona bir arkadaşımın yanına gittiğimi söyledim... O zaman Teri'nin teklifini değerlendirebileceğimi düşünüyordum, ama bunu ona yapamam. Üç bebek onun ve Bobby'nin yeterince zamanını alıyor."

"*Üç mü?*"

"Teri üçüz doğurdu."

Nate güldü. Üçüzleri duyan herkesin genel tepkisi buydu. "Her zaman her şeyi abartılı biçimde yapar, değil mi?" diye mırıldandı.

Nate, Teri'yi tanırdı, o yüzden bu durumla başa çıkabilecek tek kişinin o olduğunu da bilirdi. Ancak bunu yapabilecek gücü olsa da, üç bebeğinin bakımının yanında, mutsuz bir arkadaşla uğraşmaya ihtiyacı yoktu.

"Teri'nin yanma gitmeyeceksen, o halde nereye gideceksin?"

"Ben... Ben bilmiyorum." Önemli olan tek şey bir an önce evden uzaklaşmaktı. Bir otel odası tutmuştu ama bu kalıcı bir çözüm olmaktan çok uzaktı. Bu gidişle, banka hesabını bir haftada tüketirdi. Üstelik nerede olduğunu Bruce'un keşfetmesi uzun sürmezdi ve bunu yaptığı anda, Rachel'ı geri dönmeye ikna etmek için elinden geleni ardına koymazdı. Rachel buna izin veremezdi, Jolene'le arası hâlâ bozukken mümkün değildi.

Nate, düşünceli sessizliğinin içinde kahvesinden bir yudum aldı ve sonunda konuştu: "Her zaman benim yanıma gelebilirsin."

Rachel'ın başı birden havaya dikildi. Böyle bir ihtimal bile yoktu. Bruce onun Nate'le yaşadığını öğrenirse zor durumda kalırdı ve aynı zamanda, aleyhine kullanması için Jolene'in eline daha fazla silah vermiş olurdu. "Teklifin için minnettarım, gerçekten, ama böyle bir şey yapamam."

"Neden?"

"Nate, yapamam... Bruce ne düşünür?"

"Ona söylemek zorunda mısın?"

"Ben..." İtiraz etmek için ağzını açtı, ama sonra sadece, "Bilmek ister," diyebildi.

"Elbette ister, ama ona *her şeyi* söylemek zorunda değilsin. Şu anda önemli olan tek şey senin güvenli bir yerde kendinle ilgilenebilmen."

Rachel gözlerini ona dikti. "Kocama yalan söylememi mi öneriyorsun?"

"Tam olarak yalan sayılmaz. Sadece boşlukları doldur-

ma diyorum. Şu anda bir arkadaşımın evini paylaşıyorum. Bir odam var ve boş, üçüncü bir oda daha bulunuyor. Ne yazık ki Bob henüz tayin oldu ve ne yazık ki, ikimiz baş başa olacağız. Bu seni rahatsız ederse, anlarım."

Rachel derin bir iç çekti, kendini perişan hissediyordu. Nate'in çözümü kulağa hoş geliyordu, ama gerçeği öğrenirse Bruce'un nasıl tepki vereceğini tahmin edebiliyordu. Malum sebeplerden dolayı, iki adamın arasının iyi olduğu söylenemezdi.

"Biriyle çıktığımı söylemem işe yarayabilir."

Aslında, gerçekten işe yaramıştı. "Ciddi misin?" diye sordu Rachel.

Nate omuz silkti. "Yeterince ciddiyim. Haftanın üç ya da dört gecesi Emily ile beraberim. Ev çoğunlukla sana ait olur."

"Bob ne kadar kira alıyor?"

Nate'in söylediği rakam makulden de öteydi. "Yemek pişirmek ya da temizlik yapmak zorunda değilsin, eğer düşündüğün buysa."

"Ya." Teklifi düşünürken, Rachel alt dudağını kemiriyordu. Nate ona beklemediği bir öneride bulunmuştu.

"Cevap vermeden önce neden gelip evi görmüyorsun?"

Rachel halen tereddütlüydü.

"Bir süre kaçmak istiyorsun, değil mi?"

İstiyordu ve Nate bunu biliyordu.

"Bruce ve kızının asla bakmayı düşünemeyeceği bir yere?"

Başıyla hafifçe onayladı.

"Benim için endişelenme," dedi Nate bir kez daha. "Seni sevdim Rachel, gerçekten sevdim, ama hayatıma devam ettim. Bununla beraber, seni önemsiyorum ve o yüzden bu görüşmeyi önerdim. İkimizin aynı evde yaşamasının sonuçlarından korkuyorsan, seni temin ederim hiçbir şey olmayacak."

"Tamam," diye fısıldadı Rachel. "Gidip evi göreceğim."

"Güzel." İçeceklerin parasını ödeyen Nate ayağa kalktı.

Rachel kalkar kalkmaz başının döndüğünü hissetti ve Nate dirseğinden yakalamasa düşebilirdi.

"En son ne zaman bir şeyler yedin?"

Rachel gözlerini kapatarak hatırlamaya çalıştı. "Bir süre önce. Ben iyiyim."

"Hayır, değilsin. Dinle, itiraz istemiyorum. Evi gezer gezmez sana yiyecek bir şeyler hazırlayacağım."

"Sen yemek mi pişiriyorsun?"

"Pek çok yeteneğe sahip bir adam olduğumu unutman beni şaşırttı."

Nate'in tebessümü Rachel'ın tam ihtiyacı olan şeydi. Onun dostluğu, hayatındaki bu çalkantılı dönemi atlatmasına yardımcı olabilirdi.

Rachel, Nate'i Bremerton'daki adrese kadar izledi. Ev, donanma üssü için elverişli yakın bir semtteydi. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra inşa edilen iki katlı binanın geniş bir ön verandasıyla panjurlu camları vardı. Aile için tasarlandığı açıktı.

Eve bakarken, Rachel içine dolan beklenmedik bir

duyguyla ezildi. Annesi bekâr bir ebeveyndi ve teyzesi hiç evlenmemişti. Rachel hayatı boyunca bir ailenin özlemini çekmiş, Bruce'la evlendiğinde sonunda beklediğine kavuştuğunu hissetmişti. Sevgiyle kenetlenmiş bir kocası ve bir üvey kızı vardı. Ancak bu hayalin yıkılması uzun sürmemişti ve şimdi, bir kez daha yalnızdı. Bebek kıpırdanınca avucunu karnına bastırdı ve bebeğinin bir gün babasının ve ablasının sevgisini hissetmesini diledi.

"İçeri gelmek ister misin?" diye soran Nate, onun basamakta tökezlemesi endişesiyle bir kez daha dirseğini tuttu.

Rachel cevap vermeksizin yukarı çıkan basamaklarda ona eşlik etti.

"Evi temiz tutmak için elimden geleni yapıyorum, ama unutma ben bir erkeğim ve ev idaresi öncelikler listemin başlarında yer almıyor."

"Unutmayacağım," diyen Rachel gülümsemeye çalıştı.

Ev fena görünmüyordu. Etrafa saçılmış birkaç gazete ve dergi vardı, ama mutfak evyesinde bulaşıklar yoktu ve salon dağınık değildi. Büyük ve koyu renkli mobilyalar Rachel'ın satın alacağı türden değildi, ama idare ederdi.

"Sana boş yatak odasını göstereyim," diyen Nate onu uzun koridora doğru yönlendirirken kıkırdadı.

"Ne?" diye soran Rachel, onu bu kadar eğlendiren şeyin ne olduğunu merak etmişti.

"Aramızda romantik bir şey olmayacağına söz verdim ve seni götürdüğüm ilk yer yatak odası." Başını iki yana salladı. "Üzgünüm, bu ironi benim için çok fazla."

Rachel hafifçe güldü. "Sanırım daha çok... Uzlaşmacı gibi geliyor."

Nate'in gösterdiği oda son derece basitti. Sergilediği görüntüyle bir otel odasından farksızdı. Mobilyanın tamamı bir yatak, bir şifonyer ve bir komodinden oluşuyordu. Duvarlarda herhangi bir resim veya daha önce burada birinin yaşadığına dair işaret yoktu. Eski yatak örtüsünü Bob muhtemelen yıllar önce satın almıştı.

"Dediğim gibi, lüks bir şey yok."

"Senin odan nerede?" diye soran Rachel'ın dikkatini koridor boyunca uzanan kapılar çekmişti.

"Yukarda. İkimizin de yatak odası üst katta."

Demek gece yarısı birbirleriyle karşılaşma ihtimali pek yoktu, böylece kocasını aldatıyor gibi görünme konusunda daha az suçlu hissedecekti.

"Evet," diyen Nate kollarını göğsünde kavuşturarak kapı pervazına yaslandı. "Ne düşünüyorsun?"

"Ben..." Duraksadı. Bir kez daha, burada yaşadığını öğrenirse Bruce'un vereceği tepkiyi kafasında canlandırdı. Zaten karmaşık olan durum kesinlikle daha beter hale gelecekti, ama Nate'in dediği gibi, Bruce'a bütün gerçeği anlatmak zorunda değildi; en azından şimdilik. Bruce'a söylenebilecek tek şey vardı: Rachel güvendeydi.

"Gerçekten iyi bir arkadaşsın, değil mi?" Rachel ciddiydi. Bruce'u tercih ederek Nate'in kalbini kırmış olsa da, onun samimiyetine inanıyordu.

Nate sırıttı. "Senin için her şeyi yaparım Rachel, bunu biliyorsun."

"Tamam, kabul edeceğim. Kendine bir ev arkadaşı buldun, ama bir şartla."

"Elbette."

Nate'in gözlerinin içine baktı. "Burada yaşadığımı hiç kimseye söylemeyeceksin. *Hiç kimse*, tamam mı?"

Kaşlarını çatan Nate çenesini sıvazladı. "Bob'un evi olduğuna göre, bu sırrı ondan saklayamam ve Emily'ye de açıklama yapmam gerektiğini düşünüyorum, ama onlardan bu sırrı saklamalarını isteyebilirim."

"Tamam, ağzı sıkı olacaklarsa Bob ve Emily'ye söyleyebilirsin."

"Bunu çok açık ifade edeceğim, ama benim –ya da onların– kime söylemesini bekliyorsun?" diye sordu Nate.

"Arkadaşlarına. Onların arkadaşlarına. Cedar Cove'da haberin ne kadar hızlı yayıldığına inanamazsın. Donanmadaki arkadaşlarından birine öylesine söyleyebilirsin ve o kişi Bruce'u tanıyor olabilir ve bir saate kalmaz Bruce kapıma dikilir. Bruce sert veya saldırgan biri değildir, ama ikimizin bir evi paylaşmasını hoş karşılamayacaktır."

"Tamam, anlaştık." Nate elini uzattı.

"Ben de anlaşmanın bana düşen kısmına uyacağım," diye söz veren Rachel onun elini sıktı. "İyi bir ev arkadaşı olmak için elimden geleni yapacağım. Kiramı zamanında ödeyeceğim ve..."

"Bu konuda bir endişem yok Rachel," diye araya girdi Nate. "Sanırım Teri'ye de söyleyemezsin, değil mi?"

"Hayır, söyleyebileceğimi sanmıyorum," dedi Rachel. Ne kadar zor olsa da, olması gereken buydu.

İki

Cedar Cove itfaiye istasyonundaki alarm çalmaya başladığı anda Mack ve iş arkadaşları harekete geçti. İtfaiye kamyonuna zıplarken verilen adres hemen dikkatini çekti ama bunu düşünecek zamanı yoktu. Aracın sirenleri çalmaya ve ışıkları çakmaya başlayıp Kartal Yuvası Bulvarı'na dönene kadar evin Ben ve Charlotte Rhodes'a ait olduğunu fark etmedi. Mack, kızı Noelle'i sık sık büyükannesi ve büyükbabasını ziyaret etmesi için oraya götürürdü. Yükselen duman, evin arka bölümündeki mutfaktan geliyordu.

Mack ve iki meslektaşı hortumu çekip çıkardılar ve eve doğru koşmaya başladılar. Araç iki tona yakın su taşıyabiliyordu, o yüzden en yakın yangın musluğunu arayarak vakit kaybetmelerine gerek yoktu. İkinci bir araç birkaç dakika içinde orada olacaktı ve o itfaiyeciler yangın musluğunu kullanabilirdi.

Elindeki taşınması zor hortumla evin arkasına doğru

koşarken Mack'in kalbi deli gibi çarpıyor ve uzaklardan gelen itfaiye kamyonunun sirenini duyabiliyordu.

Ben ve Charlotte, yanlarında pek çok komşusuyla birlikte kaldırımın kenarında durmuş olayı seyrediyordu. Charlotte'un yüzünde, gördüklerine inanamayan dehşet içinde bir kadının ifadesi vardı. Ben yanındaydı ve korumak ister gibi kolunu omuzuna atmıştı. O da Charlotte kadar sarsılmış görünüyordu.

Yangınla uğraşmak zorunda olduğundan, alevleri söndürmeye çalıştığı birkaç dakika süresince Mack yaşlı çiftle ilgilenme fırsatı bulamadı. Neyse ki, zarar mutfakla sınırlı kalmış görünüyordu.

İtfaiye ekibinin şefi Ben'le konuşurken Charlotte ellerini sıkıyordu. O kadar perişan ve endişeli görünüyordu ki, Mack onları yatıştırmak umuduyla yanlarına yaklaştı.

"Ah Mack, geldiğin için minnettarım," diyen Charlotte'un gözleri her an dökülmeye hazır yaşlarla doluydu.

"Her şey yolunda," dedi Mack sakin bir ses tonuyla. "Yangın söndü."

"Hepsi benim hatam," diye haykırdı Charlotte. "Bir şey yaptığımdan eminim. Of, neden daha dikkatli olmadım? Bugünlerde dikkatim çok çabuk dağılıyor..."

"Yangının sebebi henüz tespit edilemedi," diyen Mack nazik davranmaya çalışıyor, ama onun haklı olduğunu hissediyordu. "Yangının sayısız sebebi olabilir." Bu yaştaki bir evde elektrik sorunları yaşanması, beklenmedik bir durum değildi.

"Fakat mutfakta olan *bendim*," dedi Charlotte zor duyulan bir sesle.

"Kısa devre olabilir," dedi Mack, onu sakinleştirmeyi umarak. Sözlerini henüz bitirmişti ki yolun karşı tarafına bir araba çekti ve Olivia Griffin dışarı çıktı. Üstündeki takım elbise ve topuklu ayakkabılardan, yargıç olarak görev yaptığı adliye binasından fırladığı çok açıktı.

"Anne, anne!" diye seslenerek, trafiği umursamadan kendini yola attı.

Charlotte döndü ve hızla kızına doğru ilerlemeye başladı. Yaklaşık bir dakika boyunca birbirlerine kenetlenerek hararetle sarıldılar.

"İyi misin?"

"Evet, evet," diyerek onu rahatlatmaya çalışan Charlotte'un solgun yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

"Peki ya Harry?"

Mack ailenin kedisini görmemişti ve Ben'le Charlotte'un evcil hayvanını aklına getiremeyecek kadar meşguldü.

"Ben onu evden dışarı çıkardı," diye açıkladı Charlotte. Nerede saklandığından emin değilmiş gibi etrafına bakındı. "Ah zavallı Harry, dehşete düşmüş olmalı. Pek dışarı çıkmaz, bilirsin..." Sesi giderek soldu.

Mack'in kediyle ilgili deneyimi sınırlıydı. Mary Jo ve Noelle'le birlikte ne zaman onları ziyarete gitse, Harry onlara katlandığını açıkça belli eder, ama daha fazlasına yanaşmazdı. Vazifesi olarak gördüğü saygı dolu selamlaşmaların ardından kanepenin arkasındaki en sevdiği yere çeki-

lirdi. Sevdiği bir diğer köşe ise, ön bahçeye bakan pencere pervazıydı. Harry muhtemelen bir yerlerde, sundurmanın altında ya da çalıların arasında saklanıyordu. Yakında ortaya çıkmazsa, aramaya yardımcı olabilirdi.

Ben'le konuşması bitmiş gibi görünen ekip şefi diğerlerine katılmıştı. "Mack," dedi perişan görünen yaşlı adam. Normalde özenle taranmış olan beyaz saçları, parmaklarını sürekli içinden geçirmiş gibi karmakarışıktı. "Teşekkür ederim," dedi boğuk bir sesle, "Charlotte'la ilgilendiğin için."

Mack sıra dışı bir şey yaptığını düşünmüyordu.

"Mack, evdeki hasar ne durumda?" diye sordu Olivia.

"Tespitler yapılıyor," diye karşılık verdi Mack, "ama mutfaktan başka bir yerde hasar yok gibi görünüyor."

"İlk fırsatta buraya geldiğin için minnettarım," diye mırıldandı Charlotte.

"Ben. Anne." Oğlu Will Jefferson dik yokuşun son adımlarını kat ederek çimenliğin karşısına geçti. Anlaşılan yaşadığı ve çalıştırdığı Liman Caddesi Sanat Galerisi'nden koşarak gelmişti. Galeri sadece birkaç sokak ötedeydi, ama ne yazık ki yol boyunca yokuştu.

"Her şey yolunda," dedi Olivia. "Annem, Ben ve Harry tam zamanında dışarı çıkmış."

"Şükürler olsun." Eğilerek ellerini dizlerine yaslayan Will, soluğunu düzeltmeye çalışırken hırlıyordu. "Aradığında ne düşüneceğimi bilemedim," dedi Olivia'ya.

"Bayan Johnson mahkemeye mesaj bırakmış," dedi Olivia annesine, "ve bende Will'i aradım."

"Umarım sizi fazla üzmemişimdir," dedi kapı komşusu, kaşlarını çatarak. Birkaç adım ötede duruyordu. "Yangını gördüğümde hemen telefon ettim, ama Ben zaten gereğini yapmıştı. Sonra, eğer benim evim olsa, çocuklarımın bilmek isteyeceklerini düşündüm ve o yüzden adliyeyi aradım. Umarım doğru olanı yapmışımdır."

"Kesinlikle," dedi Olivia coşkuyla. "Annem ve Ben söz konusu olduğunda beni aramakta sakın tereddüt etme. Konu *ne olursa* olsun," diye vurguladı Olivia.

"Beni de," diye araya girdi Will.

"Evet, bence de," diyen Charlotte kızının koluna uzandı. "Çocuklarım burada olduğu için kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"Ne oldu?" diye sordu halen nefes nefese olan Will. Ben'den Mack'e ve sonra tekrar Ben'e bakıyordu.

"Emin değilim," diyen Ben, Charlotte'a döndü.

"Her zamanki gibi öğle yemeğini hazırladım –tavuklu şehriye çorbası kaynıyordu– ve sonra Ben'le birlikte oturduk. Ben yanık kokusu geldiğini söylediğinde okumaya başlamıştık."

Ben başıyla onaylayarak ona katıldığını ifade etti.

"Hiç koku almadım, o yüzden endişelenmedim. Yeni yemek dergim bugün gelmişti, içinde tam yirmi sekiz tane kabak tarifi vardı ve onlara dalmıştım. Sonra aniden Ben elindeki kitabı fırlattı ve bir çığlık attı."

"Evet," diyen Ben öyküye kalan yerden devam etti. "Alevleri gördüm."

"Çok şükür Ben kriz anlarıyla başa çıkmayı biliyor, çünkü ben panikliyorum. İlk düşüncem yangını söndürmemiz gerektiği oldu, ama derken mutfak perdeleri tutuştu ve... Bu kadarı artık çok fazlaydı."

Mack yüzünü buruşturdu çünkü yangını kendilerinin söndürmeye çalışması ev sahiplerinin yaptığı en büyük hataydı.

"Bir bakışta bizim başa çıkabileceğimizin ötesinde olduğunu anladım," diye devam etti Ben, "o yüzden, Harry ve Charlotte'u dışarı çıkarıp ceptelefonumla 911'i aradım."

Ben sakin kalmayı başardığı için Mack şükrediyordu. Pek çok kişi 911'i evden arayarak kendilerini riske sokuyorlardı. "Olabilecek en doğru şeyi yaptın," dedi. "Yapılması gereken ilk şey, *daima* herkesi evden çıkarmak, sonra itfaiyeyi çağırmaktır."

"Sonra ne olur?" Olivia bu soruyu doğrudan Mack'e sormuştu.

"İtfaiye şubesi yangını soruşturacak," dedi Mack.

"Müfettiş buraya ne zaman gelir?" diye sordu, Charlotte'un yanında duran Ben.

"Genelde bir-iki saat içinde," diye cevapladı Mack.

"Peki ya güveç tencerem?" dedi Charlotte birden, Ben'in kolunu kavrayarak. "Akşam yemeği içindeydi. Bu kargaşada onu bulmaya çalışacak mıyız?"

"Anne, sanırım akşam yemeği sorunlarımızın en hafifi," diye araya girdi Will. "Güveç tenceresinin gürültüye gittiğini varsayıyorum."

Mack tencereyi gördüğünü hatırlamıyordu, ama bütün dikkatini yangını söndürmeye vermişti.

"Sigortacılarla anlaşma konusunda bana neler söyleyebilirsin?" diye sordu Mack'e bakan Ben. "Bizimle bağlantı kuracaklar mı, yoksa onları benim mi aramam gerekiyor?"

"Haber vermeniz gerekir."

"İletişim bilgileri evde kaldı," diye mırıldandı Ben.

"Araba sigortanızı da aynı firmaya mı yaptırdınız?"

"Evet."

"O halde sigorta kartınızda telefon numarası olmalı." Washington yasaları araç kullanırken sigorta belgesini yanında taşımayı zorunlu kılıyordu, o yüzden sigorta kartı ya Ben'in cüzdanında ya da arabasının torpido gözünde olmalıydı.

"Elbette." Ben yüzünü buruşturdu. "Galiba düşündüğümden daha fazla sarsılmışım."

"Bu anlaşılabilir bir durum," dedi Mack. Başka bir yerde ona ihtiyaç olup olmadığını anlamak için omuzunun üstünden baktı ve müfettiş Andrew McHale'in geldiğini fark etti. Onu diğerlerine göstermeye fırsat bulamadan Andrew evin arkasında kayboldu.

"Eve tekrar dönmemiz ne kadar sürecek?" diye sordu Charlotte. "Saat beşe kadar her şeyin halledileceğini umuyorum... Ben o saatte *Judge Judy*'yi seyretmeyi seviyor."

"Anne," diyen Olivia yavaşça Charlotte'un elini okşadı. "Eve tekrar dönemeyeceksin. Mutfağın komple elden geçirilmesi gerekecek. Evin tekrar yaşanacak hale gelmesi haftalar sürebilir."

"Eve dönemeyecek miyiz?" diye sordu kafası karışan Charlotte. "Haftalarca mı? Neden?"

Mack, Olivia'nın ne söylediğini Charlotte'un kavrayamadığını fark etti.

"Mutfak hasar gördü," dedi Will, tane tane ve anlaşılır bir biçimde konuşarak.

"Bunu biliyorum hayatım, ama evin *kalan* kısmı iyi durumda."

"Yine de, mutfak onarılmadan orada yaşayamazsın."

"Ama..." Charlotte destek bekler gibi yalvaran gözlerle Ben'e baktı.

Mack onun şaşkın ve kararsız olduğunu anlıyordu, yaşanan olayın ciddiyetini kavramış gibi değildi.

"Fakat... Nereye gideceğiz?" diye sordu Charlotte çaresizce.

"Yaptırdığınız sigortaya bağlı olarak, şirketiniz onarım bitene kadar bir otelde kalmanızı sağlayabilir," diye açıkladı Mack.

"*Otel* mi?" Sanki iğrenç bir fikirmiş gibi Charlotte başını iki yana salladı.

"Anne, benim yanımda kalabilirsiniz," dedi Will. "Evinize yakınım ve..."

"İyi bir fikir değil," diye araya girdi Olivia. "Sen galeride yaşıyorsun, orası annem ve Ben için uygun bir yer değil. Jack ve benimle kalacaklar."

Olivia kocasının isminden söz ettiği anda, sanki davet edilmiş gibi Jack'in arabası yanaştı. Kasabadaki yerel ga-

zetenin editörü Jack Griffin, talep olduğunda habercilik de yapıyordu; bu olayda adresi tanımış olmalıydı. Yanında bir kameramanla birlikte Jack onlara doğru geliyor, daima hazır ve nazır yağmurluğu rüzgârla birlikte yanlardan şişiyordu.

"Bu toplantıya neden çağırıldığımı merak ediyor olmalısınız," dedi, esprili bir tavırla.

Mack kahkahasını güçlükle bastırdı.

"Jack, şaka yapacak zaman değil," diyen Olivia kocasına sarıldı. Jack geldiği için rahatlamış gibiydi.

"Of Jack, eve dönemeyeceğimizi söylüyorlar," diye inledi Charlotte. "Korkarım hepsi benim hatam."

"Kimse seni suçlamıyor," dedi Will.

"Evin onarımı bitene kadar annemin ve Ben'in bizim yanımıza gelmesini istiyorum," diye ısrar etti Olivia.

"Şüphesiz." Jack, spiral bağlı not defterine uzandı ve kameramanı, gitmeye hazırlanan itfaiyecilerin fotoğraflarını çekmeye başladı.

"Jack!" Olivia öfkeyle kocasını süzdü.

"Ne?"

"Annemle röportaj yapmayacaksın, değil mi? Ne kadar perişan olduğunu görmüyor musun?"

"Aha..." Jack Griffin samimi bir mahcubiyetle kayınvalidesine baktı. "Ben bir *muhabirim* Olivia ve bu, bir haber."

"Sorun değil hayatım," diyen Charlotte, kızının kolunu okşayarak onun gönlünü almaya çalıştı. "Kahramanımız beni ve Harry'yi kurtaran Ben'di ve... Aman Tanrım. Harry *nerede*?"

"Biz onu ararız anne." Olivia kocasına döndü ve "Neden Mack'le konuşmuyorsun?" diye önerdi. "Yangını açıklayabilir."

Mack başını iki yana salladı. Jack'in itfaiye şefiyle konuşması daha iyi olurdu. "Eminim Şef Nelson sorularınızı memnuniyetle cevaplayacaktır." O tarafı işaret etti ve Jack, elinde kalemiyle Şef Nelson'ın yanına gitmek üzere aceleyle yanlarından ayrıldı.

Mack, şefle görüşmesi boyunca Jack'in telaşla bir şeyler karaladığını ve defalarca baş hareketiyle onu onayladığını gördü. Bir kez omuzunun üstünden kayınvalidesine doğru baktı ve kaşlarını çattı. Bu hareketi, Mack'in de tahmin ettiği gibi yangının Charlotte'la bir ilgisi olduğunu söylüyordu. Charlotte'un dikkati dağılmış ve ocağın üstünde bir şeyler, belki söylediği gibi çorbayı unutmuş olmalıydı. Mack'in hatırladığı kadarıyla dergi okumaya daldığını söylemişti.

"Bizimle birlikte eve geliyorsun," diyordu Olivia, Mack tekrar Charlotte ve Ben'e döndüğünde.

"Fakat Olivia..."

"Anne, burada kalamazsın ve Will'le de kalamazsın. Nerede uyuyacaksın?"

"Sanırım en iyisi Olivia'yla birlikte gitmen," diyerek Will araya girdiğinde, Ben başıyla onayladı. "Benim dairem çok küçük ve sadece tek odası var. Gerekirse kanepede uyurum, ama samimi olmak gerekirse Olivia'yla birlikte gitmen daha mantıklı geliyor."

Charlotte başıyla onayladı. "Birkaç şey almam gerekiyor. Ben," dedi, "Harry'yi bulur musun?"

"Sizinle geleyim," diye teklif etti Mack. "Müfettiş soruşturmasını bitirip raporunu yazıncaya ve sigortacılar gelinceye kadar mutfağa yaklaşmasanız iyi olur."

Mack kediyi arayan Ben'e eşlik etti. Onu birkaç dakika sonra, korkuyla ön taraftaki sundurmanın altına sinmiş buldular.

"Hepsi benim hatam," diyordu Charlotte onlar geri döndüğünde. O günün hatırasını silmek ister gibi başını iki yana sallıyordu. "Harry!" Kediyi kucaklamak için kollarını uzattı. "Ah benim bir tanem..." Burnunu kedinin kocaman kafasına gömdü ve bakışlarını Olivia'ya çevirdi. "Neler olduğunu halen anlamış değilim..."

"Üzülme anne."

"Eğer Ben'le birlikte haftalarca sizinle kalacaksak, elimden geldiğince sana yardımcı olmaya çalışacağım," diye söz verdi Charlotte. "Temizlik yapar, yemek pişiririm ve size yük olmam."

"Anne, bize asla yük olmazsın."

"Jack'e börek yaparım," dedi, gözleri umutla parlayarak. "Benim böreklerimi ne kadar sevdiğini biliyorsun."

"Jack'in senin böreklerine ihtiyacı yok anne."

"O halde ona rosto yaparım. Jack benim rostoma bayılır."

"Jack *yemeğe* bayılır anne," dedi Olivia. "İşin gerçeği, senin pişirdiğin ve Jack'in kıtlıktan çıkmış gibi saldırmadığı herhangi bir yemek düşünemiyorum."

Charlotte gururla gülümsedi. "Her zaman söylediğim gibi, Jack ağzının tadını bilen bir adam."

"Kesinlikle." Olivia gözlerini devirdi. "Hadi anne, Mack'le birlikte senin ve Ben'in toplanmanıza yardım edeceğiz. Kedinin taşıma kafesiyle başlayalım, sonra içeri gireriz."

"Bundan emin misin?" diye sordu Charlotte.

"Çok eminim," dedi Olivia ve bir kolunu annesinin beline doladı.

Onları izleyen Mack, Ben ve Charlotte'un kısa sürede toparlanacağını düşündü. Onların bir ailesi vardı.

Üç

Tacoma'daki dairesinde volta atan Chad Timmons o kadar derin düşüncelere dalmıştı ki neredeyse duvara tosluyordu. Açıkça ortadaydı, kadın onun dikkatini dağıtıyordu. Gloria Ashton'la karşılaştığı andan itibaren, bir dargın bir barışık düzensiz bir ilişki yaşıyorlardı. Gloria, düzensiz bir rüzgâr gibi bir sıcak bir soğuk esiyordu ve en kötüsü, Chad onun nazını çekiyordu. Gel gelelim, sabır taşı çatlamıştı ve Chad artık onun oyunlarına ortak olmayacaktı; evet, yaptıkları buydu. Oyun. Görebildiği kadarıyla kazanma şansı yoktu, çünkü Gloria sürekli kuralları değiştiriyordu. Bir gün onu görmek bile istemiyor, ertesi gün onsuz yapamıyordu.

Güzel. Chad artık bu işin bittiğine karar vermiş ve bu kararma bağlı kalmıştı. Roy McAfee bir meteor gibi dünyasına düşene kadar. Patlamanın yarattığı krater Chad'i gömecek kadar derindi.

Gloria hamileydi, bebeğini taşıyordu. Chad baba olmak üzereydi.

Gel kuralları değiştirmekten söz et...

Şimdi her şey akla yatkın geliyordu. Birlikte geçirdikleri gecenin ardından Chad aralarındaki anlaşmazlıkları çözeceklerinden emindi. Deli gibi âşıktı, şu romantik basmakalıp ifade yerindeyse, bulutların üstünde uçuyordu. Gloria'nın tek kelime etmeden çekip gitmesi, kendini yoksun ve budala hissetmesine yol açmıştı. Pardon, Gloria içinde hiçbir şey açıklamayan bir not bırakmıştı.

O yüzden, eğer Gloria böyle hissediyorsa, Chad bununla başa çıkacağına yemin etmişti, çünkü artık tükenmişti. Cedar Cove Sağlık Ocağı'ndaki görevinden istifa ederek Tacoma'ya taşınmış ve acil serviste doktor olarak çalışma teklifini kabul etmişti. Hatta başka biriyle çıkmaya başlamıştı. Joni Atkins daha az değişken ve çok daha kararlıydı.

Bir bebek.

Şu anda bile Roy'un verdiği haberin üstesinden gelmekte zorlanıyordu. Kendisi bile bu kadar şok olduysa, Gloria'nın tepkisini düşünmek bile istemiyordu. Kadının Chad'le ve onunla beraber bir gelecekle ilgili duyguları kesin değildi, en azından değişkendi. Birkaç yıl önce, öz annesini ve babasını bulmak için Puget Sound bölgesine taşınmıştı. Onu evlat edinen aile bir uçak kazasında ölmüştü ve Gloria'nın yapayalnız kaldığı söylenebilirdi. Ardından, Gloria onu gerçekten sarsan bir keşifte bulunmuştu. Öz annesiyle babası süreç içinde evlenmişti ve öz bir kız kardeşiyle, erkek kardeşi vardı. Gloria bunların hepsini, birlikte oldukları –ve aynı zamanda tanıştıkları– ilk gece

Chad'e anlatmış, ilişkileri iki yabancıdan, delidolu bir hızla, sıkı fıkıya doğru yol almıştı. Bu durum Gloria'yı utandırmıştı; samimi olmak gerekirse Chad'i de. İkisi de bunu yapmayacak kadar akıllıydı. Ardından, Gloria öz ailesiyle bağlantı kurmak için zaman istemişti. Bunu yapmış, ama değişen bir şey olmamıştı. Chad'in bütün girişimleri sert bir dirençle karşılaşmış ve sonra yine aynı şey olmuştu. Gloria onunla buluşmayı kabul etmiş ve kendilerini yatakta bulmuşlar, bunu Gloria'nın duyduğu utanç ve pişmanlık izlemişti. Bir kez daha.

Şimdi Gloria hamileydi.

Chad'e söylememişti, ama düşündüğünde, hastane otoparkında karşılaştıklarında bu haberi vermeye gelmiş olmalıydı. Niyetini nasıl tahmin edebilirdi? Chad'in bildiği kadarıyla ayrılmışlardı. Gloria'nın istediği buydu; bıraktığı nota göre, artık Chad'le bir işi kalmamıştı. Eğer fikrini değiştirmişse, artık çok geçti, en azından o anda böyle düşünüyordu. Chad yoluna devam etmişti ve Gloria'ya da aynısını yapmasını önermişti.

Gloria'nın öz babası Roy, Chad'i görmeye gelerek büyük bir risk almıştı. Gloria gebeliğini Chad'den saklamayı tercih etmiş ve öz annesi Corrie bunu kabul etmişti. Fakat Roy aynı fikirde değildi.

Yıllar önce, üniversitedeyken Corrie McAfee hamile kalmış, Roy baba olduğunu öğrendiğinde kızı çoktan evlatlık verilmişti. Anlaşılan bu durum Gloria'nın ebeveynleri arasında hassas nokta olarak kalmaya devam ediyordu.

Corrie bu kararı Gloria'nın tek başına vermesi gerektiğinde ısrar etse de, Roy tarihin tekerrür etmesine izin vermeyecekti. Kızının ve karısının isteğine karşı çıkarak, Chad'in bebekten haberdar olmasını sağlamıştı.

Chad ne yapması gerektiğine henüz karar vermemişti. Şerif yardımcısı olarak çalışan Gloria'nın mevcut görevinde çok fazla stres yaşayacağını hissederek endişeleniyor ve onun masa başı görevine geçmesi gerektiğini düşünüyordu. Onunla konuşmak, doğru beslenmesinin, uygun vitaminleri almasının ve düzenli olarak doktora gitmesinin ne kadar önemli olduğunu anlatmak istiyordu. Mantığı bütün bunları zaten yaptığını söylese de, onay alma ihtiyacı hissediyordu.

Chad uzanıp arabasının anahtarlarını aldı. Hayatı altüst olduğundan beri birkaç hafta geçmişti ve şimdiye kadar bu duruma öfkelenip kendine acı çektirmekten ve başka şeylerle uğraşarak huzur bulmaya çalışmak dışında hiçbir şey yapmamıştı. Artık *bir şeyler* yapmanın zamanı gelmişti.

Cedar Cove'a doğru yol alırken kitapçının önünde durdu, içinde bebek isimleri olan yanında, hastalarına sık sık önerdiği birkaç kitap daha aldı. Muhtemelen bu yaptığı para israfından başka bir şey değildi, Gloria bu kitapları çoktan almış olmalıydı, ama umursamıyordu. Kendini iyi hissetmesini sağlamıştı. Gloria'nın onunla görüşmek istemeyeceğini bildiğinden, Roy McAfee'den kitapları vermesini isteyebilirdi.

Özel dedektifin bıraktığı kartvizitte adresi vardı. Dik yo-

kuşa park eden Chad, bu güzel eylül sabahında cıvıl cıvıl olan kordon boyuna baktı. Cedar Cove beş yıl boyunca ona ev sahipliği yapmıştı ve ne kadar özlediğini fark etmemişti.

Kütüphanedeki totem başı dikkatini çekti. Kartal kanatları, sanki tüm camiayı kucaklamak ister gibi açılmıştı. Öğle yemeği saatlerini kordondaki parkta geçirmeyi severdi. Cumartesi pazarına gitmekse keyif aldığı şeylerden bir diğeriydi; aldığı ürünler öyle tazeydi ki, çoğunun köklerinde hâlâ toprak olduğunu hatırlıyordu. Marinanın yakınlarında kayak yapan bir çift gördü, pürüzsüz ve düzenli vuruşları arkalarında dalgalar bırakıyordu. Akşamüstü alışverişi tercih edenler ve işten çıkanlarla Liman Caddesi de yoğundu.

Aşağıdaki görüntüden bakışlarını ayırmadan önce Chad derin bir soluk aldı. Omuzlarını düzeltti, Roy'un ofisine doğru yürüdü ve içeri girdi.

Öndeki masa boştu. Bekleme alanındaki koltuklar duvarın önüne dizilmişti ve bir sehpanın üstünde güncelliğini yitirmiş dergiler vardı.

"Mack, sen misin?" diye seslendi Roy McAfee içerdeki odasından.

Chad diğer adamın sesini takip etti, "Chad Timmons," diyerek odaya girdi. Roy'un tepkisinden emin olamadığı için kapı aralığında duruyordu.

"Chad." McAfee yerinden kalkarak elini uzattı. "Seni gördüğüme sevindim. Boy göstermenin ne kadar süreceğini merak ediyordum."

"Muhtemelen gereğinden uzun," diye itiraf etti Chad. McAfee'nin karşısındaki koltuğa çöktü ve içinde kitapların olduğu çantayı halının üstüne koydu. Ofiste fazla eşya yoktu. Bir masa, bir deri koltuk ve bir çift kitaplık. Kasabanın büyük bir haritası dışında duvarlar da çıplaktı.

"Sanırım verdiğim haber biraz sarsıcıydı."

Chad kıkırdadı. "En hafif deyimiyle." Sonra, Roy'un bildiğinden emin olduğu için, "Gloria nasıl?" diye sordu.

"Corrie'nin bana söylediği kadarıyla sabah bulantılarından mustarip, ama bunun dışında gayet iyi gibi." Duraksayıp devam etti: "Gerçi şu sıralar karımın en sevdiği kişi değilim. Seninle bağlantı kurduğum için beni hâlâ bağışlamadığını hissediyorum."

"Bunun için çok üzgünüm."

"Üzülme, seninle ilgisi yok." Roy bir el hareketiyle Chad'in sözlerini savuşturdu.

"Gloria bebekten haberdar olduğumu biliyor mu?"

Roy öne doğru eğilerek başını iki yana salladı. "Ben bir şey söylemedim ve Corrie'nin söylediğini sanmıyorum."

"Bir başka deyişle, muhtemelen bilmiyor."

Roy başıyla onayladı. "Benim düşüncem o yönde."

Şaşılacak bir şey yoktu. "Ona vermenizi istediğim bir şey var." Kitap poşetini kaldırdı.

Roy poşete baktı, sonra tekrar Chad'e döndü. "Bunları ona kendin vermek istemediğinden emin misin?"

Chad hiçbir şeyden emin değildi. "Şimdilik arka planda kalmanın en iyisi olduğunu düşünüyorum. Gloria'nın

dediğine göre, artık benimle bir işi kalmamış. O yüzden bunu siz yaparsanız daha anlamlı olur."

Roy birkaç saniye cevap vermedi, sadece Chad'i dikkatle inceledi. "Sana katılmıyorum," dedi sonunda.

Ön kapı açıldı. "Baba?"

Roy ayağa kalktı. "Buradayım."

Mack McAfee odaya daldı ve Chad'i görünce birden durdu. "Pardon, rahatsız mı ettim?" diye sordu, sırayla ikisine de bakarak.

"Pek sayılmaz," diyen babası tekrar oturdu.

Mack gözlerini kıstı. "Daha önce karşılaştık, değil mi?"

Chad başıyla onayladı.

Mack onun yanındaki koltuğa oturdu. "Of, tabii. Şimdi hatırladım. Ablam Linnette'le çıkıyordun."

"Kısa bir süre." Felaketle sonuçlanan bir senaryoydu ve her şeyi altüst etmişti. Gloria, tanıştıklarını bile bilmeden kız kardeşiyle ilişkisini geliştirmeye çalışırken Linnette, Chad'e âşık olmuş, kız kardeşinin ne hissettiğini fark eden Gloria aradan çekilmişti.

"Chad, Gloria'ya vermem için bazı kitaplar getirdi," diye açıkladı babası.

"Gloria mı?" Mack başını Chad'e çevirdi. "Neden Gloria?"

"Aslına bakarsan... Onunla da çıkmıştım."

Mack sırıttı. "Anlaşılan fırsatı kaçırmıyorsun."

Chad solgun bir tebessümle karşılık verdi. "Evet, galiba öyle."

"Ablamın okumaya bu kadar meraklı olduğunu bilmiyordum," diyen Mack koltuğuna yaslandı ve bacak bacak üstüne attı. "Gloria'yla çıktığına göre, neden kitapları kendin vermiyorsun?"

"Bunlar bebek isimleri ve gebelik üstüne birkaç kitap," dedi Chad.

"Ne?" Mack'in bacağı yere düştü. "Sen ve Gloria? Bana senin... Bebeğin *sana* ait olduğunu mu söylüyorsun?"

Chad başıyla onayladı.

Bir an Mack nasıl tepki vereceğini bilemedi, yüzünden karmaşık duygular geçti; kafa karışıklığını öfke ve kararsızlık izledi.

"İnan bana, ben de senin kadar şok oldum," dedi Chad ve Roy'la birbirlerine gülümsediler.

"Fakat... Sen... Doktorsun." Mack sözcükleri ağzında geveliyordu. "Doğum kontrolünden anlayacak biri varsa, sensin!"

"Bir kez daha sana tamamen katılıyorum," dedi Chad. "Öylece oluverdi."

"'Öylece oluverdi' kitaplara geçecek en zavallı mazeret. Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu Mack.

Mack öfkesinde haklıydı ve Chad bunu yüreğinde hissetti. "Gloria'ya bağlı. Şu aşamada, bebekten haberim olduğunu bilmiyor."

"Neden?" Mack öfkeyle onu süzünce, Chad uygun cevabı vermesi umuduyla Roy'a baktı.

"Durum şu ki, ablan Chad'in öğrenmemesini özellikle istedi. Annen bunu kabul etti, ama ben reddettim."

"Yani annemin arkasından iş mi çevirdin?" Mack cevabı bilirmiş gibi başını iki yana sallayarak onaylamadığını gösterdi. "*Ve* Gloria'nın?"

"Annene ne yaptığımı harfiyen açıkladım. Hiç hoşuna gitmedi. Aslına bakarsan, halen gitmiyor." Roy koltuğuna yaslanarak kaşlarını çattı. "Kitapları Gloria'ya götüreceğim ve sana bebekten söz ettiğimi haber vereceğim."

Chad somurttu. Gloria'nın öğrenmesine hazır değildi...

"Kızımın, seninle görüştüğümü öğrenme zamanı geldi."

"Yapma," dedi Chad dobra dobra. "Henüz değil."

Roy gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Neden?"

Chad zihnini toplamaya çalıştı. "Çünkü Gloria'nın bana gelmesini istiyorum. Bir aşamada, bana ihtiyacı olduğunu fark edecek. En azından evlatlık evraklarını imzalatmak için. Zaman değişti Roy, artık babaların da hakları var. Ayrıca, bebeği kendim büyütmeyi düşünüyorum." Bu fikir aklına birkaç gün önce gelmişti, henüz tam anlamıyla netleşmese de, giderek güçlenen bir ihtimaldi.

"Dur bakalım, Gloria bebeğini evlatlık vermeyi mi düşünüyor?" diye sordu Mack. Öfkeyle babasına bakarken yumruklarını sıkmıştı. "Bunu yapmasına izin vermeyeceksiniz, değil mi?"

"Bunun kararı bize düşmez," diye hatırlattı Roy.

"Evet, ama... Peki, tamam, her neyse. Bunun gerçekleşmesine fırsat vermeden Mary Jo ve ben bebeği büyütürüz," dedi Mack sözcükleri geveleyerek. "Tabii Chad yapmak istemezse." Chad'in sorumluluğunu yerine getirmesi gerek-

tiğini düşündüğü çok açıktı. "Bu çocuk bizim ailemizin kanından ve canından."

"Sizden çok benim," diye mırıldandı Chad, ama Gloria'nın niyetini öğrenmeden konuyu uzatmanın anlamı yoktu.

Mack'in tepkisi Roy'u eğlendirmiş gibiydi. "Bu nazik teklifi yapmadan önce Mary Jo'nun fikrini alman gerekmiyor mu?"

"Bana katılacaktır."

"Bu belirsiz bir konu," dedi Chad. "Kimse Gloria'nın niyetini bilmiyor. Kararını verdikten sonra tekrar konuşmamız gerekebilir."

İki adam da başıyla onayladı.

"Şimdilik tek isteğim," dedi Chad, "içinizden birinin, hatta Corrie'nin kitapları Gloria'ya ulaştırması."

"Kim gönderdi diyeceğim?" diye sordu Roy.

Chad omuz silkti. "Bırak senin verdiğini düşünsün."

"Emin misin?" diye sordu Mack.

"Çok eminim. İstediğim –hayır, *ihtiyaç duyduğum*– şey, Gloria'nın bana gelmesi. Çekip giden oydu. Belki sadece gururum yüzünden, bilmiyorum, ama ilk hareket ondan gelirse daha rahat olacağım."

Bir süre Chad'in söyledikleri havada asılı kaldı, sonra Roy söze girdi, "İstediğin buysa biraz daha bekleyeceğim. Bununla beraber, karımla ilişkimin yüzü suyu hürmetine, bir an önce gerçeği söylemenin iyi olacağını düşünüyorum."

Chad bunu anlıyordu. "Pekâlâ, gidip Gloria'ya söyleyebilirsiniz," dedi. Hoşuna gitmiyordu, ama Roy zaten ona bir iyilik yapmıştı.

"Kitapları ona ben götürürüm," dedi Mack. "Son zamanlarda sohbetimiz iyi."

"Ya?" Roy'un sorgulayan kaşları havaya kalktı.

Sormanın yeri değildi, ama Chad de merak etmişti.

"Gloria şerife hamile olduğunu söylemek zorundaydı ve gelecek haftadan itibaren masa başı görevine alınacak." Bunu duyan Chad rahatlamıştı. Bununla beraber, Mack'in konuşurken gözlerini kaçırması, söylediğinden fazlası olduğunu işaret ediyordu.

"Özel bir nedeni var mı?"

"Şey, hamile memurlar için standart protokoldür." Mack yerinde kıpırdandı, anlaşılan konuşmanın gidişatından hoşnut değildi. "Fakat tabii ki, Gloria'nın otuzlu yaşların ortasında olması doğum uzmanının daha dikkatli olmasını gerektiriyor."

"Bu konudan annesine söz etti mi?" diye sordu Roy.

"Sanırım."

Roy iç çekince, Chad hâlâ ona kızgın olan Corrie'nin Roy'a bir şey söylemediğini tahmin etti.

"Doktorlar ultrason için randevu verdi."

"Hangi tarihe?" Chad, kendi endişesini saklamak için elinden geleni yapıyordu. Tıbbi kariyeri boyunca sayısız gebelikle ve bebekle karşılaşmıştı ama bu bebeklerin hiçbiri *kendine* ait değildi. Pek çok kadının ileri yaşlarda çocuk sahibi olduğunu bilse de Gloria için endişelenmekten kendini alamıyordu.

"Bunu söyleyemem."

"Bilmediğin için mi söyleyemezsin, yoksa Gloria uygun görmediği için mi?" diye sordu Chad sert bir tonda.

"Bilmediğim için. Sıra dışı bir şey değil," dedi Mack. "En azından benim anladığım kadarıyla. Bana kalırsa, biri sana daha yakınsa daha fazla endişeleniyorsun, hepsi bu. Hiç değilse bundan sonra güvenli bir biçimde masasının başında oturacak."

Gloria'yı tanıdığı kadarıyla masa başı görevden nefret ederdi. Devriye polisi olmaktan, çağrı ve olaylara koşmaktan, Cedar Cove halkıyla içli dışlı olmaktan daha fazla sevdiği bir şey yoktu. Chad, onun hiç tanımadığı babasının izinden yürüyerek polis olmasını enteresan buluyordu.

"Ultrasonun ne zaman olduğunu söylerse seni aramamı ister misin?"

Chad başıyla onayladı.

"Endişelenme evlat," diyen Roy'un ses tonu ve sözleri Chad'e güven duygusu verdi. "Her şey yolunda gidecek. Corrie ve benim için öyle oldu ve seninle Gloria için de aynısı olacağına eminim."

Chad oturduğu yerde gevşedi. Roy'un haklılığına ve Gloria ile ikisinin bir şansı olduğuna inanmak istiyordu.

Dört

Rachel evden ayrılalı bir hafta olmuştu ve geri dönmediği için Bruce şaşkın haldeydi. Sabırlı olmaya, ona rahat vererek ihtiyacı olan zamanı tanımaya çalışmıştı, ama artık Rachel'ı Jolene'in ve kendisinin yanında, ait olduğu yerde istiyordu. Midesine oturan yumru henüz yok olmamıştı ve karısı eve dönene kadar orada duracaktı.

Bruce hâlâ onun nereye gittiğini bilmiyordu. Arkadaşlarıyla konuşmuştu. Teri bile şaşkınlık içindeydi ve sözlerinde samimi görünüyordu. Rachel'ın en iyi arkadaşının da endişeli olduğu çok açıktı.

"Baba, bana yardım edebilir misin?" Jolene göğsüne bastırdığı matematik kitabıyla mutfaktan içeri girdi. Arka bahçedeki büyük, çizgili şemsiyenin altında ceptelefonuyla konuşuyor ve ev ödevini yapıyormuş gibi davranıyordu.

Bruce oturduğu masadan ona baktı. "Bu konuda iyi olmadığımı biliyorsun." Oysa asıl sorun, çabuk sinirlenmesiydi. İş temel matematik anlatmaya geldiğinde sabrı çok

sınırlıydı. Bilgisayar programları başkaydı, orada nereden gidileceğini biliyordu; kendisini sıkan teorik konulardı, kısmen ilgi duymadığı için. Rachel devreye girdiğinde her şey daha kolaydı.

"Baba, bu sadece gözden geçirmek için. Geçen sene bana yardım etmiştin, unuttun mu?" Başını bir yana eğerek, yalvaran kahverengi gözleriyle ona baktı. "Sınavı geçtim. Sen yardım etmeseydin, asla başaramazdım."

"Ben değildim," diye hatırlattı Bruce. "Rachel'dı."

Jolene'in tebessümü aniden yok oldu. "Hayır, değildi. *Sen* yardım ettin. Rachel'ın ödevlerimin yanına yaklaşmasına bile izin vermem."

"Aslında bunu yaptın," dedi Bruce, biraz daha sert tonda. Olayı çok iyi hatırlıyordu. Jolene ona cebir ödevini getirmiş ve Bruce yardımcı olmaya çalışmıştı. Konuyu pek iyi bilmediği ortaya çıkınca, kızı Rachel'ın yardımını kabul etmişti. Ne kadar iyi bir akşam olduğu zihninde halen canlıydı. Jolene ve karısı arasındaki gerginlik azalmış ve kızın evliliklerine uyum sağlamaya başladığına dair ikisi de umutlanmıştı.

"En azından deneyebilirsin," diye terslendi Jolene.

"İyi, tamam. Deneyeceğim."

"Teşekkürler baba," dedi, yine bütün şirinliğiyle.

Jolene kitabı masaya koyarken telefon çaldı ve Bruce, arayanın Rachel olması için dua ederek sandalyesinden fırladı. Daha önce iki kez aramıştı, ama konuşmaları çok kısaydı. Sadece iyi olduğunu söylemiş ve bütün soruları

geçiştirmişti. Bruce'un onu aramasına engel olmak için numarasını gizliyordu. Eğer arayan *Rachel'sa*, eve dönmesi halinde ne isterse yapacağına söz verecekti. Onu seviyor ve özlüyordu. Daha önce bir danışmanla görüşmeyi kabul etmiş, ama Jolene bunu duymak bile istemeyince Bruce aptal gibi görüşmeyi iptal etmişti. Sorunlarını bir yabancıya açmaktan utanıyordu. Her şeyin kendiliğinden düzeleceğini sanmış, ama yanılmıştı ve aldığı riskin bedelini çok ağır ödüyordu.

"Alo," diyerek ahizeyi kavradı, kalbi ağzından çıkacak kadar hızlı çarpıyordu.

"Ben David Miller," dedi teyp kaydı, "ve eyalet senatörlüğüne adayım. Denetimsiz idari harcamalardan bıktınız mı? Eğer öyleyse, oyunuza ihtiyacım var..."

Bruce daha fazla dinlemeye dayanamayarak telefonu kapadı. Eli hâlâ ahizenin üstündeydi ve başını geri atarak hayal kırıklığını savuşturmaya çalıştı.

"Baba," diye homurdandı Jolene. "Arayanın Rachel olmasını istiyordun, değil mi?"

"Evet." İnkâr edecek değildi.

"Ona ihtiyacımız yok," diye üsteledi Jolene, mutfak masasından ona bakarak. "O gittiğinden beri her şey daha iyi. Bütün hafta akşam yemeğini ben hazırladım, değil mi?"

Bruce olumlu ya da olumsuz karşılık vermedi. Jolene karısının yerini doldurmak için elinden geleni yapıyordu, yemekler her zaman lezzetli olmasa da, en azından deniyordu.

"Peynirli makarnayı fazla kaynattığımı biliyorum."

"Pek fark etmedim," dedi ve bu doğruydu, çünkü bütün tabağı ketçapla kaplamıştı.

"Rosto iyiydi, değil mi?"

"Harika bir iş çıkardın." Öyle olmasa da, yine ketçap yardımıyla yenebilir durumdaydı.

Jolene gururla gülümsedi. "Dediğim gibi, Rachel'a ihtiyacımız yok."

Bruce'un özlediği Rachel'ın yemekleri değildi, Rachel'ın ta kendisiydi. Ona sarılmayı ve yatakta gevezelik etmeyi özlemişti. Elini karnına koyarak bebeğine sessizce sevgisini ve heyecanını aktarmayı özlemişti. Günün sonunda eve döndüğünde, Rachel'ın gülümseyerek onu kucaklamasını özlemişti. Kısa bir süre önce evlendikleri halde, Rachel hayatındaki bütün çatlakları ve boşlukları doldurmuştu. O hayatına girene kadar ne kadar yalnız olduğunun farkında bile değildi. O yokken, hiçbir şey yolunda gitmiyordu.

"Baba, ev ödevim. Hatırladın mı?"

"Evet." Elinden geleni yapsa da Jolene'e yardım edenin Rachel olmasını isterdi...

Neredeyse bir saatini aldı. Öğretmenlik yeteneği yoktu ve defalarca dişlerini gıcırdatmak zorunda kaldı, ama sabrını kaybetmeden bu işkenceyi atlattı. Yine de işi bittiğinde kendini huysuz ve yatmaya hazır hissediyordu.

Odasına girdi, umutsuz gözlerle buruşmuş çarşafa ve kayarak halının üstüne yığılan yatak örtüsüne baktı. Rachel her

sabah, salona gitmeden önce yatağı düzeltirdi. Anlaşılan onu büyüten teyzesi bu konuda ısrarcıydı ve alışkanlık haline gelmişti. Rachel ayrıca her gece dekoratif yastıkları kaldırır, yatak örtüsünü düzgünce katlardı. Yatak takımının darmadağınık görüntüsü Bruce'un moralini bozdu. Yatağın ucuna oturarak bir karar verdi.

Ertesi gün Rachel'ın çalıştığı salona gidecek ve kendisine bir şans daha vermesi için Rachel'la konuşmayı deneyecekti. Kendisinin onu özlediği kadar Rachel'ın de onu özlediğine inanmak zorundaydı. Elbette eve gelmek istiyordu. Güne tutunmasını sağlayan tek düşünce buydu.

Cuma sabahı Bruce keyfi yerinde kalktı. Kendisine kahve hazırladı ve kızı odasından çıkmadan önce Jolene'in portakal suyunu koydu.

Bardağını tezgâhtan almadan önce Jolene bir süre onu süzdü. "Bu sabah pek neşeli görünüyorsun."

"Öyle mi?" Bugün Rachel'la görüşecekti ve umutlanmadan edemiyordu.

"Baba..." Jolene şüpheyle ona baktı. "Rachel'ı görmeyeceksin, değil mi?"

Bruce cevap vermedi.

"*Bizi* terk eden *oydu*, unuttun mu? Dönmek isteseydi şimdiye kadar çoktan gelirdi, değil mi?"

Bruce kızını duymazdan geldi. "Öğle yemeği için paran var mı?"

"Konuyu geçiştirmekten vazgeç."

"Hemen çıkmazsam ilk randevumu kaçıracağım."

"Baba!"

Bruce dinlemiyordu. Anahtarlarını kavradı ve Jolene'in ardından kapının yolunu tuttu. Eğer dörtte işten çıkarsa ki niyeti buydu, dört buçuktan önce salonda olurdu. Kendi işinin patronuydu, çalışma saatlerini kendi belirleyebilirdi. Bilgisayar müşterilerini memnun etmek için elinden geleni yapsa da, öncelikleri vardı. Evet, Rachel'ı görecekti ve onu nasıl özlediğini, ona nasıl ihtiyacı olduğunu söylediğinde karısı eve dönecekti. Bruce'un beklemeye tahammülü yoktu. Bir şarkı mırıldandığını fark etti, ama Jolene'in kaşlarını çatarak baktığını görünce sustu. Umursadığından değildi, ama tepkisini çekmek de istemiyordu.

Saat tam dörtte, Gig Harbor'da bir işi bitiren Bruce arabasına binerek Cedar Cove'un yolunu tutmuştu.

Alışveriş merkezinin dışındaki bölüme park etti ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Saç kesimine ihtiyacı vardı. Son birkaç yıldır saçlarını Rachel kesiyordu. Jolene'inkileri de. Er ya da geç, kızı Rachel'ın hayatlarına neler kattığının farkına varacaktı ve bu katkı, bedava saç kesimlerinin çok ötesindeydi! Jolene'in bir an önce aklını başına almasını umuyordu.

Get Nailed'e en yakın kapıdan içeri girdi. Salonun ön tarafı alışveriş merkezine bakıyordu ve Bruce dakikalarca orada durup Rachel'ın çalışmasını izledi. Kalbi göğsünden fırlayacak gibi çarpıyordu. Karısını seviyordu.

Rachel onun bakışını hissetmiş olmalı ki, bir an arkasına döndü ve göz göze geldiler. Elinde tuttuğu saç fırçası yere düştü. Bruce onun zayıfladığını fark etti, bu iyiye işaret değildi. Rachel'ın görüntüsü yeterli beslenmediğini ve gebeliğin sağlığını olumsuz etkilediğini söylüyordu. Ayrıca fazlasıyla solgundu. Jolene'e hamile olduğu dönemde Stephanie de demir eksikliğinden mustaripti ve Bruce, Rachel'ın de aynı sıkıntıyı yaşıyor olabileceğini düşündü.

Bruce beklerken Rachel müşterisinin işini bitirdi, sonra salon girişinde onunla buluştu.

"Burada ne işin var?" diye fısıldadı, Bruce onu selamlamaya fırsat bulamadan.

"Çok açık değil mi?" diye karşılık verdi gözlerini ondan alamayan Bruce. "Seni görmeye geldim."

"Gelmeyeceğini söylemiştin."

"Öyle mi?" Bruce bunu söylediğini hatırlamıyordu. Öyle bile olsa, baskı altında söylemiş olmalıydı ve fikrini değiştirmişti. Kuşkusuz bunların hiçbirini ona söylemedi. "Seni özledim," diyerek Rachel'ın eline uzandı.

Rachel yere baktı, ama gözlerinde biriken yaşları gizleyecek kadar hızlı değildi. "Ben de seni özledim."

"Eve dön Rachel," diye yalvardı, başparmağıyla elinin üstünü okşarken. "Ne istersen yaparım. Sadece eve dön."

"Keşke o kadar kolay olsa."

"Ama öyle."

"Jolene..."

Bruce'un kızı yanında iki okul arkadaşıyla birlikte köşeyi döndüğünde Rachel konuşmaya yeni başlamıştı.

"Biliyordum!" diye haykırdı Jolene, ellerini beline koyarak. İsimlerini hatırlamasa da, Bruce kızları tanıyordu. "Rachel'ı görmeye geleceğini *biliyordum*."

Ardından öfkeyle Rachel'a baktı. "Babam ne derse desin, seni bir daha evimizde görmek istemiyorum."

"Jolene!" diye çıkıştı Bruce. "Kabalaşıyorsun ve davranış biçimin kabul edilebilir değil. Bu Rachel'la benim aramda. Şimdi lütfen git. Daha sonra konuşuruz," dedi, olabildiğince tatsız bir tonda.

"Herkes kadar benim de burada olma hakkım var." Gözleri alev saçıyordu. Yanında sessizce engel oluşturan iki arkadaşından güç aldığı çok açıktı. Rachel'a meydan okumak için dönen Jolene devam etti: "Evden gitmen *harika* oldu ve seni geri istemiyorum."

"Jolene, derhal sus!" diye bağıran Bruce kızına doğru hamle yaparak onu omuzlarından kavradı. "Sana söyledim. Bu Rachel'la benim aramda!"

"Hayır, değil," diye üsteledi kızı. "Ben de o evde yaşıyorum ve ya Rachel ya da ben, çünkü eğer geri dönerse ben gideceğim."

Olabildiğince boş bir tehditti. "Peki, tam olarak nereye gideceksin?"

"Kaçacağım."

"İkiniz de kesin," diye bağıran Rachel, hıçkırığını bastırmak için eliyle ağzını kapadı.

Salon sahibi Jane onlara doğru yaklaştı. "Üçünüz bu meseleyi başka yerde halletseniz sevinirim. Burada müşterilerimiz var ve sorun yaratıyorsunuz."

O ana kadar, Bruce birkaç adım ötelerindeki bekleme alanında iki ya da üç hanımın olduğunu fark etmemişti. Rachel'a öyle odaklanmıştı ki başka her şeye kendini kapamıştı, Jolene gelene kadar.

Karısının elini tutan Bruce müşterilerin bakışları altında onu salondan dışarı çıkardı. Aslında fazlasıyla dikkat çekmişlerdi ve bu sadece Get Nailed'le sınırlı değildi. Alışveriş merkezindeki neredeyse herkes onları seyrediyor gibiydi.

Rachel da durumun farkına varmıştı. "Sanırım hepiniz gitseniz iyi olacak," dedi, göz temasından kaçınarak. Sonra, bakışlarını kaldırdığında, Jolene'in onu süzdüğünü gördü.

"Seni böyle bırakamam," diye mırıldandı Bruce. "Gitmesi gereken biri varsa, Jolene ve tayfası." Onları rahat bırakmasını söylercesine gözlerini kızına dikti.

Jolene isyankâr bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturdu ve yerinden kıpırdamayı reddetti. "Asla."

"Git hadi," diye yalvaran Rachel, Bruce'dan uzaklaştı. "Jane'nin dediği gibi, olay yaratıyorsunuz."

"Umurumda değil." Kızını göz ardı ederek ilgisini Rachel'a yönlendirdi. Jolene'in bencilliğinin sınırını kavrayamadığını şimdi anlıyor, kızının Rachel'a olan nefretinin nasıl bu aşamaya geldiğini bilmiyordu. Evde onları birbirinden ayıran şeyin ne olduğunu da bilmiyordu. Bir zamanlar ne kadar yakınlardı...

"Üzülme Jolene," dedi Rachel. "Baban tamamen sana aittir."

Jolene'in yüzündeki tebessüm bütün alışveriş merkezini

aydınlatabilirdi. "Güzel." Arkadaşlarıyla beşlik çakan Jolene babasını adeta şok etti.

Bunun üzerine Rachel uzaklaşmaya başladı, sonra fikrini değiştirmiş olmalı ki, geri döndü. "Bruce, bir daha buraya gelmezsen iyi olur."

"Buna söz veremem."

"Eğer gelirsen, başka bir iş bulurum. Bu benim ve salon adına utanç verici."

Bruce başını iki yana salladı, uzak kalmak istemiyordu.

"Bir daha böyle bir şey olursa, Jane beni kovmak için bir bahane bulacaktır."

Bruce buna inanmakta güçlük çekiyordu, ama cevap vermeye fırsat bulamadan kızı elini kavradı. "Hadi gidelim," dedi. "Rachel'a ihtiyacımız yok."

"*Benim* ihtiyacım var," diye karşı çıkan Bruce elini çekti. "Ve bebeğimizin babaya ihtiyacı var."

"Peki ya *ben*?" diye sordu Jolene. "*Benim* ihtiyaçlarım ne olacak?"

Rachel, Bruce'un gözlerinin içine baktı. "Bir daha buraya gelme."

"Peki, tamam, ama konuşmamız gerekiyor."

"Hayır, gerekmiyor," diye araya girdi Jolene.

"Jolene, Rachel'ı ve beni rahat bırak," dedi Bruce öfkeyle. Bu şekilde hayatına karışmasına izin veremezdi. Evliliğinin yıkılmasındaki rolünü kavramasının zamanı gelmişti. Ve, dedi kendine, bu yıkıma *bizzat* izin verdiğini itiraf etmesinin de zamanı gelmişti.

"Konuşmamız gerek," dedi tekrar. Rachel'ın, kendisi için ne kadar önemli olduğunu bilmesini istiyordu. Bir şekilde bir yolunu bulacaklardı.

"Hayır." Rachel'ın sesi kararlıydı. "Bugünkü olayın tek işe yarar yanı... Evi terk etme sebeplerimi pekiştirmesidir. Gerginlik ve kavga dolu bir eve geri dönmeyeceğim. Bu ne bana ne de bebeğime yarar sağlar."

"Peki ya..."

Bruce sözlerini bitirme fırsatı bulamadı, çünkü Rachel onu meraklı bakışlarla dolu alışveriş merkezinin ortasında bırakarak uzaklaşmıştı.

"Hadi baba," dedi Jolene, en sevimli ses tonuyla. "Eve gidelim."

Bruce kızının yüzüne bile bakmaya cesaret edemedi. Ağzını açacak olursa, öfkesine yenik düşeceğinden endişeleniyordu. O yüzden, sadece döndü ve uzaklaştı.

Beş

"Anne, yüzünde yine o şapşal ifade var." Tanni Bliss mutfağa girdi ve masanın üstündeki meyve tabağından bir elma aldı.

"Ne ifadesi?" diye soran Shirley aslında kızının ne demek istediğini gayet iyi biliyordu. Ünlü ressam ve bir süredir flört ettiği Larry Knight'la iki saat telefonda konuşmuştu. Gerçi adamın sürekli seyahat ettiğini düşününce "flört etmek" tam doğru ifade olmuyordu. Birkaç ay önce Seattle Sanat Müzesi'nde tanışmış ve o günden beri sık sık görüşmüşlerdi.

Shirley eşini önceki yıl ocak ayında bir motosiklet kazasında kaybetmişti, Larry ise beş yıldır duldu. Jim'in ölümünü asla atlatamayacağını sanırdı ve tekrar âşık olmanın söz konusu bile olmayacağına emindi.

Sonra Larry'yle tanıştı. Sorun Larry'nin Kaliforniya'da yaşaması ve sergiler, eğitim turları, paneller ve söyleşiler arasında çok sık seyahat ediyor olmasıydı. Artık her gün

telefonda konuşuyorlar ve arada e-posta aracılığıyla haberleşiyorlardı. Fırsat buldukça görüşseler de bu ikisine de yetmiyordu.

"Peki, Larry şimdi nerede?" diye sordu Tanni.

"New Mexico." Ayda bile olabilirdi. E-postalar ve telefon görüşmeleri olmasa, yavaş yavaş çıldıracağını hissediyordu. Belki o kadar da yavaş *olmayabilirdi*! Âşık olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştu. Jim'le tanışıp evlendiklerinde üniversitede öğrenciydi. O dönem hava kuvvetlerinde olan Jim terhis olmak üzereydi ve bir havayolu şirketine girerek Kuzeybatı Pasifik'e yerleşmeyi düşünüyordu. Seattle bölgesini ziyaret eden Shirley, yaşamak ve çocuk büyütmek için güzel bir yer olduğunu düşünerek kabul etmişti.

Jim'in Alaska Havayolları'nda işe başlamasının ardından Cedar Cove'a yerleşmişler ve geniş evlerinin bodrum katını Shirley için atölyeye dönüştürmüşlerdi. Hayatının kalan günlerinde mutlulukla yaşayabileceği bir yerdi. Kazaya kadar...

O günden sonra bile Shirley taşınmayı düşünmemişti, ama sonra Larry ile tanışmış ve birden her şey değişmişti.

"Ne zaman evleniyorsunuz?" diye soran Tanni düşüncelerinin arasına girdi.

"Evlenmek mi!" diye soluğunu tuttu Shirley. "Birbirimizi doğru dürüst tanımıyoruz bile."

"Of, hadi anne. Onu gördüğün andan beri kendinde değilsin."

Gün gibi açık olan bir şeyi inkâr etmenin anlamı yoktu. "Biliyorum."

"Fark etmediğimi sanma. Larry için çıldırıyorsun."

"Doğru."

"O halde sana engel olan ne?"

"Şey, öncelikle Larry teklif etmedi."

"Ya?" Tanni, sesinin içerden bilgi sızdırmış gibi çıkmasına özen göstermişti.

Shirley kızına bir şeyler bilip bilmediğini sormamak için kendini zor tutuyordu. Larry ve Tanni sık sık konuşuyorlardı, ama Shirley onun daha çok eski erkek arkadaşı Shaw'la ilgili bilgi almaya çalıştığını düşünüyordu. Larry çocuğun San Francisco'da bir sanat enstitüsüne girmesini sağlamıştı.

"O... Evlenme teklif edeceğine dair bir şey söyledi mi?" Shirley göz temasından kaçınıyor, sorduğu için bile kendini suçlu hissediyordu.

"Hayır."

Bu kadarı yeterdi.

"Eğer teklif etse, ne derdin?" diye sordu Tanni.

Kızı onunla dalga geçiyordu. Oyuna ayak uydurarak omuz silkti ve soruyu umursamaz gibi yaptı. "Muhtemelen henüz çok erken olduğunu ve bir ya da iki yıl daha çıkmamız gerektiğini söylerdim."

Tanni kahkahalara boğuldu. "Şaka ediyorsun."

Öyleydi, ama bunun bir anlamı yoktu. Larry ona teklif etmemişti, etse bile, bu kadar önemli bir karar almak için

çok erkendi. Ayrıca, Kaliforniya'ya taşınmak gibi bir niyeti yoktu. Tanni'nin lisede son senesiydi ve Shirley'nin evi ve tüm hayatı Cedar Cove'daydı.

"Şaka etmiyorum," dedi Shirley. "Bu hafta sonu için planların nedir?" diye sordu, açıkça konuyu değiştirerek.

"Kristen'le buluşup sonra Jeremy'le takılırız diye düşünüyorum."

Kristen kısa süre öncesine kadar Tanni'nin can düşmanıydı. Shirley kızının ona duyduğu nefreti anlayamıyor, sebebin Kristen'in güzel ve çok popüler bir sarışın olmasından kaynaklanabileceğini düşünüyordu. Kristen oğlanları Tanni'nin tamamen yabancı olduğu bir biçimde cezp ediyordu. Shirley, kızının hayatı boyunca sadece bir tane erkek arkadaşı olmasına içerleyip içerlemediğini merak ediyordu, üstelik bu ilişki başarısız olmuştu. Tanni kendini aciz hissetmişti; geriye dönüp baktığında en iyisi bu olsa da Shaw'u kaybetmek istemiyordu. İkisi de çok gençti ve duygusal olarak birbirlerine aşırı düşkündüler.

"Jeremy ve sen çıkıyor musunuz yoksa..."

"Anne," diyen Tanni onun sözünü kesti. "Öncelikle, *çıkmak* tamamen demode bir ifade. Ayrıca, birkaç kez konuştuk o kadar. Bu durumdan olmadık şeyler çıkarma, tamam mı?" Sesinde, Jim'in ölümünü izleyen haftalar ve aylardan tanıdık gelen bir hiddet vardı.

Shirley bu hassas konuyu hemen değiştirdi. "Miranda ve ben sinemaya gitmeyi düşünüyoruz.

Shirley en yakın arkadaşından söz edince Tanni sırıttı.

"Komik olan nedir?" diye sordu Shirley.

"Miranda."

"Ne olmuş ona?" Miranda ile yıllardır arkadaştılar. Miranda da duldu; bir ressamla evlenmişti ve Shirley'nin sanatsal coşkusunu anlama sebeplerinden biri buydu. Shirley, Miranda'yla iyi vakit geçiriyor, onun cesaretine, sadakatine ve desteğine saygı duyuyordu. Miranda inatçı ve dediğim dedik olabilirdi ama bu Shirley'yi rahatsız etmiyordu. Eğer aynı fikirde değilseler, Shirley onunla tartışmakta bir sakınca görmüyor ya da düşüncesini umursamıyordu.

"Miranda bence Will Jefferson'dan hoşlanıyor," dedi Tanni.

Miranda kısa süre önce Will'in sanat galerisinde yarı zamanlı çalışmaya başlamıştı. Bu işi kabul etmesi bile Shirley'yi şaşırtmıştı çünkü Will ve Miranda neredeyse hiçbir konuda anlaşamıyorlardı ve bunu hiç dostane bir tavırla yapmıyorlardı.

Tanni'nin söylediği doğruysa ki Shirley öyle olduğunu hissediyordu, Miranda gönül yarasına davetiye çıkarıyordu. Shirley, Will Jefferson'ın ne tarz bir adam olduğunu tanıştıkları anda anlamıştı. Tanni'nin ifadesiyle, Will'in tek derdi Will'di. Yakışıklı ve çekiciydi, kadınların onun peşinden koşmasına alışmıştı. Dahası, bunu bekliyordu.

Shirley, Miranda'nın Will Jefferson gibi bir adamı cezp edecek klasik güzellik anlayışına uymadığını itiraf etmek zorundaydı. Yapılı bir vücudu, bir seksene yakın uzun bir boyu vardı. Genelde makul ayakkabıları tercih etse de topuklu giydiğinde rahatlıkla bir sekseni aşıyordu.

Shirley, düşünsel anlamda üstünlük sağlayabilmek adı-

na, Will'in genel tercihinin boş kafalı kadınlar olduğunu düşünüyordu. Miranda her anlamda onun dengiydi. Will'in Shirley yüzünden açıkça oynadığı oyun, Shirley'ye göre komplimandan çok aşağılamaydı.

Miranda'nın Will'e olan ilgisini Tanni bile fark etmişti ve Shirley arkadaşı için endişeleniyordu. Onun Will Jefferson'a ve yaratacağı duygusal yıkıma karşı hazırlıklı olduğundan şüpheliydi.

"Hangi filme gideceksiniz?" diye sordu Tanni, onun zihninde dolaşan düşüncelerin farkında olmaksızın.

"Henüz karar vermedik."

"Saat ondan önce evde olurum," diyen Tanni arabanın anahtarlarına uzandı. Kapıdan dışarı çıkarken elmasını dişliyordu.

Daha önce yaptığı kahveden bir fincan alan Shirley mutfak masasında otururak bu tatsız haberle ilgili ne yapabileceğini düşündü. Miranda'ya söyleyeceği herhangi bir şey arkadaşını utandırmaktan başka işe yaramazdı ve Will'le ilgili her türlü uyarı şansı elden kaçmış olurdu.

Shirley saatine baktı ve zamanı fark edince hızla sandalyesinden kalktı. Kahvesinden son bir yudum alarak fincanını evyeye bıraktı, hızla kıyafetini değiştirip makyajını tazeledi ve kapıdan çıktı. Saat üç buçukta Liman Caddesi sanat galerisinde Miranda'yla buluşacaktı.

Yol on dakikadan kısa sürdü. Galeriye girdiğinde duyduğu ilk şey Miranda'nın yükselen sesiydi. "Benden söylemesi, Chandler tablosu bu duvarda daha iyi duracak," diyordu.

"Hayır! Orada daha iyi," dedi Will Jefferson aynı tonda.

"Selam?" diye seslendi Shirley.

Miranda hemen karşılık verdi. "Shirley, buraya gel. Fikrine ihtiyacımız var."

Harika. Şimdi bu tartışmanın içine çekilecekti. Onlara doğru yürüdü ve tartışma konusu olan tabloya bir göz attı. "Sinema için hazır mısın Miranda?" diyerek taraf tutmaktan kaçınmaya çalıştı.

"Şuna bak," diye üsteleyen Miranda suluboya tabloyu işaret etti.

Canlı ve göz alıcı tonlarıyla eser muhteşemdi. Yazlık mavi keten elbisesiyle küçük bir kız, bir sahil kasabasında bisikletiyle beyaz bir bahçe çitinin önünden geçiyordu. Çit boyunca rengârenk çiçekler dizilmişti. Kızın masumiyeti, feminen cazibesiyle tezat oluşturuyordu. Tarz olarak natüralistti, ama ışıldayan renkleri klasik empresyonizmden etkilenmişti. "Güzel bir çalışma."

"Katılıyorum," dedi, ilk kez konuşan Will. "Ve bunun en iyi görüneceği şekilde sergilenmesini istiyorum."

"Ben *bu* duvarda olması gerektiğini düşünüyorum, ama Will, bence gayet mantıksız bir şekilde *orada* olmasını istiyor." Miranda galerinin diğer tarafını gösteriyordu.

"Mantıksız," diye tekrarladı Will, sıktığı dişlerinin arasından. "Mantıksız biri varsa, o da sensin. Eğer tabloyu benim önerdiğim duvara asarsak, galeriye girenlerin gördüğü ilk eser olacak."

"*Bu* duvar onu en iyi ışıkta yansıtıyor," diye karşı çıktı Miranda.

"İkinizin de haklı olduğu noktalar var," dedi Shirley. "Neden uzlaşmıyorsunuz?"

"Hayır." Will başını iki yana salladı. "Miranda ne düşünürse düşünsün, bu *benim* galerim ve benim istediğim gibi olacak, çünkü..." Duraksadı "Patron benim." Bunu, Miranda'nın boyun eğmesini bekleyen, isteyen bir tonda söylemişti.

"Tamam, canın nereye isterse oraya as," diyen Miranda hiddetle ellerini savurdu.

"Benim de niyetim tam olarak bu."

Miranda içini çekti ve Will'i görmezden gelerek konuşmasını sürdürdü: "Son sözü söylemenin hassas erkek egosu için ne kadar önemli olduğunu hiç fark ettin mi?"

Shirley gülüşünü saklamaya çalıştı, ama Will'in eğlenmediği çok açıktı.

Will diklendi. "Bu, kategorik olarak doğru değil." Başıyla işaret eden Miranda, son cümlesiyle Will'in aslında onun görüşünü kanıtladığını ifade etmeye çalıştı.

"Gitmeye hazır mısın?" diye sordu Shirley.

"Hemen geliyorum." Miranda köşede kayboldu ve kısa süre sonra elinde çantası ve yağmurluğuyla geri geldi.

"Hangi filme gidiyorsunuz?" diye Shirley'ye sordu Will.

"Henüz emin değilim."

"Pekâlâ, keyfini çıkarın."

"Öyle yapacağız," diye homurdandı Miranda.

Will onları kapıya uğurladı. "Pazartesi günü buradasın," dedi.

"Pazartesi mi?" Miranda kaşlarını çattı. "Sadece salı, cuma ve cumartesi günleri çalıştığımı sanıyordum."

"Yerime bakmanın sakıncası var mı? Annem ve Ben adına sigortacılarla görüşeceğim."

"Hayır, tabii ki sakıncası yok, ama daha önce haber versen sevinirdim."

"Üzgünüm, söylemeyi unuttum."

Birbirlerini süzdüler sonra Miranda başıyla onayladı. "Saat onda burada olurum."

"Teşekkürler."

"Sorun değil," dedi Miranda kabaca.

Shirley arabaya doğru giderken Miranda'nın Will'e olan duygularıyla ilgili Tanni'nin gözlemini düşündü. Dişmelerine karşın, aslında Will'in de Miranda'dan hoşlandığını tahmin ediyordu, belki ona karşı gösterdiğinden daha fazla saygı duyuyordu. Miranda'ya kesinlikle güvendiğinden şüphe yoktu.

"Bir karar verdin mi?" diye sordu Miranda. "Matt Damon'ın son filmine ne dersin?"

"Olur."

"Gazetenin eğlence bölümüne göz attım ve..." Miranda saatine bakmak için durdu. "Harika. Bir sonraki seansa yarım saatten az var. Oraya gidip biletlerimizi ve patlamış mısırlarımızı almak için yeterli bir süre."

"Bana uyar."

"Bugün Larry'yle konuştun mu?" diye sordu Miranda, Shirley'nin arabasına binerken. Kendi arabası galerinin önünde kalacak, sinema çıkışında Shirley onu galeriye bırakacaktı.

"İki saat boyunca."

"İki saat!"

Shirley güldü. İkisi de konuşmanın bitmesini istememişti. "Uzun mesafeli ilişkiler zor," dedi. "İletişimi ancak böyle sürdürebiliyoruz."

"Neden evlenmiyorsunuz? İkinizden daha fazla birbirine yakışan bir çift görmedim."

"Keşke o kadar kolay olsaydı, ama lisede hâlâ bir yılı varken Tanni'yi çevresinden ayıramam."

"Taşınmak zorunda olduğunu kim söyledi?" dedi Miranda.

"Şey, kızıma da söylediğim gibi, küçük bir ayrıntı var. Larry teklifte bulunmadı ve bu aşamada bulunsa, şoka girerdim. Keşke herkes sadece birkaç aydır tanıştığımızı hatırlasa."

"Geçen ay telefon faturası ne kadar geldi? Ya onunki?"

Shirley gözlerini devirdi.

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Evet, biliyorum. Tamam, telefonda *çok fazla* zaman geçiriyoruz. Bugün de farklı değildi." Ne zaman birbirlerini arasalar Shirley kendini tekrar ergenlik çağında gibi hissediyor, onun sesini duyar duymaz kalbi heyecanla çarpmaya başlıyordu.

Sinema binasına vardılar ve Shirley arabasını park etti. Biletlerini ve patlamış mısırlarını alarak salona girmek üzereydiler ki ceptelefonu çaldı.

Arayan Larry'ydi. Bu tuhaf bir durumdu, çünkü o gün zaten konuşmuşlardı.

"Kötü bir zamanda mı yakaladım?" diye sordu Larry heyecanla.

"Hayır. Miranda'yla birlikte sinemaya girmek üzereydik." Aralarından birini düşürmek endişesiyle elindeki patlamış mısır, cüzdan ve ceptelefonunu dengelemeye çalışıyordu ki Miranda büyük boy gazozunu alarak ona yardım etti. "Neler oluyor?"

"Gelecek hafta meşgul müsün?"

"Gelecek hafta mı?" Bir an gözlerini kapatarak mutfaktaki takvime herhangi bir not alıp almadığını hatırlamaya çalıştı. "Sanmıyorum... Neden?"

"Kaliforniya'ya gelmeni istiyorum."

"Kaliforniya mı? Gelecek hafta Nashville'de olman gerekmiyor muydu?"

"Evet, ama konferans ertelendi."

"Üzgünüm."

"Ben değilim. Seninle Kaliforniya'daki evimde buluşmak istiyorum. Son anda haber verdiğim için özür dilerim, ama ben de yeni öğrendim. Bana gelebileceğini söyle."

"Evet, sanırım."

"Peki, Tanni ve Nick?"

"Uygun olduklarından eminim. Sormam gerek."

"Harika. Hepinizin çocuklarımla tanışmasını istiyorum."

"Çocuklarınla mı?" diye tekrarladı Shirley.

"Evet, evlenmek istediğim kadınla tanışmaları gerektiğini düşünüyorum."

Shirley donakaldı. Elindeki patlamış mısır paketini düşürdü ve içindekiler yere saçıldı.

Altı

Linc Wyse, sahibi olduğu Wyse Man Garage'dan dışarı adımı attı ve duvara yaslandı. İçerde bir an daha kalmaya tahammülü yoktu. Faturalar yığılmaya başlamıştı ve onları ödeyecek durumda değildi. Kabarık ve onu en az altı ay idare edebilecek olan banka hesabı neredeyse boşalmıştı.

Beklenmedik bu durum onu öldürüyordu. Lori'yle evlenerek bu sırrı karısının ailesinden saklamak, Lori'nin fikri olsa da babasının düşmanlığını kazanmasına yol açmıştı. Larry Bellamy'yi Lori'yi sevdiğine ve onunla parası için evlenmediğine ikna etmek için Linc elinden geleni yapmış, ama başaramamıştı. Lori'nin şu anda kendi kazandığı dışında parası *yoktu*, ama Linc'in umurunda değildi; hiçbir zaman olmamıştı.

Buna rağmen Bellamy onu yok etmeye çalışıyordu ve başarmasına az kalmıştı.

Linc, gözlerini dikmiş sokağa bakarken tanıdık bir kamyonet geçti, yavaşladı ve sonra tamirhanenin önüne

gelerek durdu. Gelen kayınbiraderiydi. Mack McAfee seslenmek için sürücü camını indirirken Linc doğruldu. "Hey Linc, nasıl gidiyor?"

Linc tebessümün yerine geçmesini umarak yüzünü buruşturdu. "Gidiyor işte."

"Pek meşgul görünmüyorsun. Bana katılmak ister misin?"

"Nereye gidiyorsun?"

"Mary Jo işten geç çıkacak, Noelle bakıcısının yanında ve ben de bir arkadaşımın taşınmasına yardım etmeyi henüz bitirdim. Bir bira iyi gider diye düşündüm."

"Bence de, ama iş gelmesi ihtimaline karşın burada kalsam daha iyi olur." Linc havanın pek farkında olmasa da, eylül ortası güneşiyle ılık bir gün yaşanıyordu. İş olmadığı için adamları eve göndermişti. Aylak adamları burada tutmanın anlamı yoktu, ama birden iki-üç kişinin ortaya çıkıp tamirhanenin boş olduğunu görmesi büyük talihsizlik olurdu. Bu, göze alamayacağı bir riskti.

"Bak ne diyeceğim. Gidip altılı bir paket alıyor ve hemen geri dönüyorum."

Mack on beş dakika içinde geri döndü, kamyonetinden inerek Linc'e bir kutu uzattı. Sandalyesinde arkasına yaslanan Linc kutunun üstündeki tırnağı çekerek açtı ve soğuk biradan iri bir yudum alarak tadını çıkardı. "Teşekkürler," dedi Mack'e, birasıyla onu selamlayarak. Mack başıyla onayladı ve "Son zamanlarda görünmüyorsun," dedi.

Linc pek dışarı çıkmıyordu. Çıkmaya hevesi ve son günlerde parası yoktu, ama cevap vermek yerine sadece omuz silkti.

"Dünyanın yükünü omuzlarında taşıyan bir adam gibi görünüyorsun." Mack de arkasına yaslandı. "Sorun mu var?"

Linc bir kez daha omuz silkerek cevap verdi. Her şeyi içinde tutmak yorucu olsa da, ağzı sıkı olması, kendi sorunlarını kendisinin halletmesi öğretilmişti. Ne var ki, bu kez başaramıyordu. Bellamy onun aleyhine çalışıyordu – başka açıklaması yoktu– ve işi hızla batıyordu. Lori bile babasının yaptıklarının hangi boyutuna ulaştığının farkında değildi, mali durumlarının ne olduğunu da bilmiyordu. Bunun için Linc sadece kendini suçlayabilirdi. Karısına bu konuda neredeyse hiçbir şey söylememişti, çünkü Lori babasına yeterince kızgındı. Şu anda son derece aptalca ve gerçeklikten uzak görünse de, Linc baba ve kızı bir araya getirmeyi ummuştu. Zaten gergin olan ilişkilerini daha zora sokarak aralarını iyice açmak istemezdi.

"Herkesin bir derdi var," dedi, Mack'in cevap beklediğini görünce.

"Doğru, ama bütün dertler eşit değil, bilmem anlatabiliyor muyum?"

"Evet," diyerek ona katıldı Linc.

"Bu konuda konuşmak istersen, buradayım." Linc kız kardeşinin evlendiği adama baktı. Mack yaşam koşullarını düzenlerken kuşkuları olsa da, onu başından itibaren sevmiş ve bu kuşkular hızla geçmişti. Bir itfaiyeci ve paramedik olan Mack, Mary Jo'nun kızı Noelle'in doğumuna yardım etmişti. Linc, Mary Jo'nun ailesinden uzak yaşamasından hoşlanmıyordu, ama en azından Mack yakının-

da olduğu için biraz rahattı. Mack ve Mary Jo, ikiz bir villayı yan yana paylaşıyorlardı. Senenin başlarında evlenmişlerdi ve Linc kız kardeşi adına çok mutlu olmuştu.

"Buranın işle dolup taşmadığını fark etmişsindir," diye başladı Linc, onu dinlemeye gönüllü birine dertlerini açmanın vereceği rahatlığa teslim olarak. "Bu sektörde deneyimsiz değilim ve ön hazırlıklarımı yaptım. Hesaplarıma göre, başa çıkamayacak kadar çok müşterim olması gerekiyordu."

Mack birasıyla işaret etti. "Leonard Bellamy?"

Linc başıyla onayladı. "Eh, beni uyarmadığını söyleyemem."

Mack oturduğu yerden doğrularak hafifçe gözlerini kıstı. "Evet, ama Bellamy'nin Cedar Cove'da bu kadar güçlü olduğunu bilmiyordum."

"Ve Bremerton'da ve anlaşılan bütün çevre bölgelerde. Hakkımda ne dedikodular yaydığını tahmin bile edemiyorum, ama her ne ise, insanlar inanıyor."

"Bu durum Lori'yle de aranda sorun yaratıyordur."

Linc başını çevirerek kayınbiraderiyle göz göze gelmekten kaçındı.

Mack hafifçe onu dürttü. "Bana onun *bilmediğini* mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Hiç kimse bilmiyor."

"Yani Lori bu konudan tamamen habersiz."

"Hemen her şeyden."

Mack inanamayan gözlerle onu süzdü. "Şaka ediyor olmalısın dostum! O senin *karın*. Mary Jo'dan bir şey sak-

layacak olsam, canıma okuyacağını biliyorum ve emin ol bunu tecrübeyle öğrendim."

Linc hafifçe güldü. Kız kardeşinin huysuzluğunu bildiğinden, Mary Jo'nun gazabına uğrayan Mack'e acıdı.

"Bellamy'ler onun ailesi," dedi, sessizliğini savunmak adına. "Sadece onu korumaya çalışıyorum."

"Korunmak istiyor mu?"

"Bir kocanın görevi bu değil midir?"

Mack başını iki yana salladı. "Onu bilmesi gereken konulardan habersiz bırakacaksa, hayır. Ayrıca," diye ekledi, "Bellamy onun babası olabilir, ama sen kocasısın. İyi günde kötü günde, ikiniz bu olayda berabersiniz, unuttun mu?"

Linc bunu düşünecekti ama şimdilik Lori'ye bir şey söylemeye niyeti yoktu. Biralarını bitirdiler, futbol sezonundan ve Seahawks'ın şansından söz ettiler. Mack boşalan bira kutusunu çöp tenekesine attı, sonra Linc'in sırtına bir şaplak atıp kapıya yöneldi.

"Bira için teşekkürler," dedi, onunla birlikte dışarı çıkan Linc.

"Benim için zevkti." Vedalaşmak üzere elini kaldırdı, kamyonetine atlayıp oradan uzaklaştı.

Linc işyerinden erken ayrıldı ve eve vardığında Lori'nin daha önce gelmiş olduğunu gördü. Onun sıcacık, sevgi dolu tebessümü bütün gün yaşadığı gerginliği, bir akşamlığına da olsa, birden üstünden aldı. Lori tek kelime etmeden ona doğru koştu, kollarını boynuna doladı ve dizlerinin bağını çözecek bir hararetle öptü.

"Bunun özel bir nedeni var mı?" diye sordu, Lori'nin boynuna öpücükler kondururken.

"Evet. Kutlama yapıyoruz."

"Hmm... Neyi kutluyoruz."

"Bugünün pazartesi olmasını."

Lori'yle birlikte her pazartesi kutlanmaya değecek kadar güzeldi. Linc'in hayatını değiştirmiş, onun neşe ve sevinç kaynağı olmuştu. Onunla tanışmadan önce, Linc hayatı sorumluluklardan ibaret sanırdı. İki küçük erkek kardeşiyle birlikte, Seattle'daki baba yadigârı oto tamirhanesini işletirdi. Ebeveynleri bir trafik kazasında öldükten sonra, Linc aileyi bir arada tutmanın kendi görevi olduğunu düşünmüştü, en büyükleri olduğundan kardeşleri arasındaki bağı koparmamaya azmetmişti. Bu çaba, âşık olmak gibi önemsiz şeylere vakit ayırmasını engellemişti. Gerçekten âşık olana kadar –Lori'ye– ve bütün hayatı sismik bir kaymaya uğramıştı.

"Bugün sana bir hediye aldım," diye baştan çıkaran bir tonda kulağına fısıldadı Lori.

Linc'in birden sırtı ürperdi. Hediyeler şöyle dursun, mutfak masraflarını bile zor karşılayacak durumdaydılar. "Ya?"

"Görmek ister misin?"

Linc onu bıraktı ve yavaşça uzaklaştı.

"Linc, sana ne aldığımı görmek istemiyor musun?"

"Lori, şu sıralar biraz... Mali sıkıntıdayız. Bir süre bana bir şey almasan iyi olur. Üzgünüm, ama gereksiz alışverişler yapmamanı tercih ederim. Tamam mı?"

Lori gözlerini kırpıştırdı, sonra uysalca başıyla onayladı. "Elbette. Geri götürürüm. Satış fişi hâlâ duruyor."

"Teşekkür ederim." Geri iade etmesini istediği için kendini kötü hissediyordu. Aldığı her neyse gereksiz israftı, çünkü ihtiyacı olan her şey vardı.

"Yine de göstermek isterim, tamam mı?"

Linc kabul etti ve Lori yatak odasında kaybolurken televizyon koltuğuna oturdu. Lori'nin hayal kırıklığını hissedebiliyordu, ama olmayan paralarını böyle rastgele harcayamazlardı.

Karısı, üstünde içini olduğu gibi gösteren, neredeyse el kadar şifon bir parçayla geri döndüğünde Linc'in ağzı açık kaldı. "Bana aldığın hediye... Bu mu?" Davetkâr vücudunun her yeri ortadaydı ve Linc güçlükle yutkunabildi. "Ben... Ben, bunun için bütçemizde bir yer ayırabileceğimizi düşünüyorum." Bu sözler ağzından büyük bir güçlükle çıkmıştı.

"Hayır, sen haklısın. Bunu almamayı akıl edecek kadar..."

"Lori," dedi Linc, gözlerini kapatarak. "İflas etmek üzereyim. İşyerimiz batıyor. Bu ayı çıkarabileceğimizden bile emin değilim. Sana söylemek istemedim, ama daha fazla gizleyemem."

Lori eliyle ağzını kapatarak ona baktı, gözleri şaşkınlıkla kocaman açılmıştı.

"Senden gizlemekle hata ettiğimin farkındayım, ama ben... Kendimce sebeplerim vardı."

Lori, ne diyeceğini bilmiyormuş gibi ona bakmaya devam ediyordu.

"Üzgünüm," diye fısıldadı Linc. Öne eğilerek eliyle yüzünü sıvazladı. "Çok üzgünüm."

İşte o zaman Lori yanına geldi, kucağına oturdu ve ona sımsıkı sarıldı. "Seni sevdiğim için seninle evlendim. Senden başka hiçbir şeye ihtiyacım yok."

Linc yüzünü Lori'nin boynuna gömerek onu biraz daha kendine çekti, Lori başını kaldırınca Linc onu öptü. Lori birden öpücüğü yarım keserek Linc'in kucağından indi ve öfkeli bakışlarla önünde durdu. "Bunu bir daha *asla* yapma. Beni anlıyor musun?"

"Seni öpmeyeyim mi?" diye sordu Linc şaşkınlıkla.

"Tabii ki hayır! Gerçekleri benden saklamandan söz ediyorum." Arkasına dönüp yatak odasına gitti, birkaç dakika sonra giyinmiş olarak geri döndü. "Pekâlâ, ne oldu?" Sesi sert çıkıyordu, baştan çıkarıcı tonu gitmişti. "Ne mi oldu?"

"Bu mali krize sebep olmak için. Sen..." Birden duraksadı, neler olduğunu anlamaya başlamış gibiydi. "Babam." Alçak bir sesle konuşuyordu, sonra sözcüklerini daha yüksek sesle ve daha inançlı tekrar etti. "Babam bir şey yaptı, değil mi?"

Linc cevap vermedi.

"Değil mi?" diye tekrar sordu Lori.

"Ben... Emin değilim, ama öyle görünüyor."

Lori, her yöne beş adım olmak kaydıyla ve sert dönüşlerle volta atmaya başladı.

Onun bu hareketiyle Linc neredeyse hipnotize olmuştu. "Bak Lori," diye söze başladı, "üzülecek bir şey yok. Her şey kontrol altında."

"Bu çok alçakça, onun için bile." Üstelik daha önce söylediği tek kelimeyi duymamış ya da yalanına şahit olmamıştı. "Bu değişecek, hem de şimdi." Çantasına uzandı, ceptelefonunu alarak tek bir tuşa bastı.

"Lori," diye söze başladı Linc, "kimi arıyorsun?"

"Kimi sanıyorsun?" diye homurdandı Lori.

Linc ayağa kalktı ve Lori'nin beline sımsıkı sarıldı. "Lori," dedi bir kez daha, onu kendine çekerek. "Bana ne yaptığını söyle."

Lori telefonu kulağından uzaklaştırdı. "Babamı arıyorum ve onunla bu anlaşmazlığı sona erdiriyorum."

Linc onun gözlerindeki bu bakışı daha önce sadece bir kez daha görmüştü ve konu yine babasıydı.

"Alo Helen, ben Lori Wyse. Babam hâlâ evde mi?"

Linc önce bu konuyu konuşmaları gerektiğini söylemeye çalıştı, ama karısının tek bir sert bakışıyla bunu unutması gerektiğini anladı. Lori çılgına dönmüştü ve kararlıydı.

Bir dakika sonra Bellamy telefondaydı. "Selam baba," dedi Lori, bütün şirinliğiyle.

"Selam bebeğim. Aradığına göre, aklın başına gelmiş ve işe yaramaz kocandan kurtulmuş olmalısın."

Linc, Bellamy'nin söylediklerinin bir kısmını duyacak kadar yakındı. Kayınpederinin söyledikleri karşısında sırtı gerildi, Lori'yi bırakarak farkında olmadan yumruklarını sıktı.

"Hayır baba, senin de kibarca belirttiğin gibi kurtuluyorum, ama Bellamy'lerden. Hayatımın büyük kısmı senin önünde sinip sus pus olmakla, isteklerine boyun eğmekle geçti. Artık bitti. Bu kez çok ileri gittin. Sevdiğim, evlendiğim adamı incitmeye kalktın. Buna katlanmayacağım. Asla! İşin gerçeği... Bir daha adını duymak ya da seni görmek istemiyorum. Bütün hayatımı yönlendirmeye çalıştın, ama ben Linc'le evlenmeyi tercih ettim. O benim kocam ve sen hayatımıza karışmaktan vazgeçeceksin. Yeterince açık mı?"

Leonard Bellamy eğleniyor gibiydi. "Halen babasının evinde oturan bir kız için fazla büyük konuşuyorsun."

"Bu başka bir şey. Linc ve ben, uygun bir yer bulur bulmaz buradan ayrılacağız."

İlk kez, Bellamy tereddüt etti. "Hemen sinirlenme..."

"Hayır, tam tersine. Fazlasıyla bekledim. Kocamı mahvetmek için elinden geleni yaptın, ama onun nasıl biri olduğunu bilmiyorsun. Ne dersen de, ne yaparsan yap, o bir çaresini bulacaktır ve bu dakikadan itibaren bu aileyle işim bitmiştir."

"Peki ya annen?"

"Annem kendi kararını vermek zorunda. Ben kendi kararımı verdim ve *onu* hayatımın dışında tutmaktan hiç hoşlanmasam da, *senin* bana ve evliliğime ulaşmana izin vermeyeceğim. Bunun anlamı annemi bir daha görmemekse, öyle olsun."

Bellamy ona inanmış gibi görünmüyordu. "Dediğim gibi, şu anda çok büyük konuşuyorsun, ama başınız ilk derde girdiğinde değişeceksin."

"Öyle mi baba? Herhangi bir konuda en son ne zaman fikrimi değiştirdim? En son ne zaman beni geri çekilmeye ikna ettin?"

Adamın tereddüdü yeterli bir cevaptı.

"Dinle Lori..."

"Hoşça kal baba," dedi yumuşak bir sesle ve ardından telefonu kapadı. Hıçkırarak içini çeken Lori telefonu tekrar çantasına attı. Sonra, arkasında olduğunu yeni fark etmiş gibi, Linc'i kucakladı ve ona sımsıkı sarıldı.

Linc ona karşılık verdi. "Keşke bunu yapmadan önce benimle konuşsaydın." Linc, ebeveynlerinden yoksun olmanın ne demek olduğunu biliyordu. Kendininkileri kaybedene kadar, bir anne ve babanın ne kadar önemli olduğunu tam olarak kavrayamamıştı.

"Artık ihtiyacım olan tek aile sensin."

"Of Lori..."

"Taşınmamız gerek," dedi Lori. Doğruldu ve nemli gözlerini kuruladı.

"Evet, şey, bu sorun olabilir." Linc ona söylemek zorundaydı. Kayınpederiyle son berbat karşılaşmalarının ardından taşınmalarının kaçınılmaz olduğunu biliyordu. Sorun, depoziti ve ilk ayla son ayın kirasını ödeyecek paralarının olmamasıydı. Lori'nin Silverdale'deki sosyetik butikten aldığı maaş bile yeterli olmazdı. Yanına bile yaklaşamazdı. Lori'nin kazancı ancak mutfak masraflarını ve günlük ihtiyaçlarını karşılıyordu, yaşadıkları ev ise bedavaydı.

"Banka hesabımız sıfırlanmak üzereyken nereye taşınmamızı önerirsin?"

"Seattle'a geri dönmeye ne dersin?"

Linc bunu daha önce düşünmüş, ancak karısını iki erkek kardeşinin olduğu eve geri getirme fikrinden hiç hoşlanmamıştı. Özel hayatını seviyor, Mel ve Ned'in Lori'yi yeni bir Mary Jo olarak görmesinden, kız kardeşleri gibi yemek ve temizlik işleriyle ilgilenmesini beklemelerinden endişeleniyordu. Bunun olmasına izin veremezdi.

"İşe gidip gelmen çok zor olur."

"İş değiştiririm," dedi Lori.

"İşini seviyorsun," diye hatırlattı Linc.

Lori başıyla onayladı. "İşimi özleyeceğim, ama yapmam gereken neyse yaparım."

İkisi de bir süre sustular. "Bedeli ne olursa olsun Linc, bu evden çıkmak zorundayız."

Lori haklıydı ve Linc buna karşı koyamazdı. Yeni bir yeri ne kadar çabuk bulurlarsa o kadar iyi olacaktı.

Yedi

Rachel, Bruce'la görüşmenin iyi bir fikir olduğundan emin değildi. Bu konuda defalarca konuşmuşlar ve Bruce o kadar ısrar etmişti ki, sonunda Rachel boyun eğmişti. İş çıkışı Pancake Palace'da buluşacaklardı. Rachel birkaç dakika gecikmeyle oraya vardığında Bruce'un arabasını kapının önüne park ettiğini gördü; muhtemelen saat tam beşte oradaydı. Buraya geleceğini Jolene'e söyleyip söylemediğini merak etti, bundan şüphesi vardı. Bruce huzuru sürdürmeyi seviyordu. Sonuçta hayatını ve evliliğini kızının yönlendirmesine izin vermişti. Rachel orada o kadar uzun süre çakılıp kaldığına inanamıyordu, sonuçta ortam üçü için de sağlıklı değildi.

Rachel arabasını onunkinden biraz daha uzağa park etti, bir an kaçıp uzaklaşmak isteğiyle tereddüt yaşadı, sonra motoru susturdu. Restorana girer girmez Bruce'u gördü. Kapıya bakan bir masa seçmişti. Rachel'ı selamlamak için gülümseyerek ayağa kalktı. Basit bir tebessümün

bu kadar etkili olması ne komikti. Gülümsemesine karşılık verdi, yanağını öpmesini kabul etti ve karşısına oturdu.

"Selam," dedi Bruce, coşkuyla. Gözleri hasret doluydu. Kollarını masanın üstünden uzatarak, ona dokunmaya ihtiyaç duyuyormuşçasına Rachel'ın ellerini kavradı. "Harika görünüyorsun."

"Teşekkürler." Bu buluşmadan fazla beklentisi olmasa da, saçına ve makyajına her zamankinden daha fazla özen göstermişti.

"Kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sordu Bruce. "Gebelikle ilgili sorun var mı?"

"Hiç yok," diye onu ikna etmeye çalıştı Rachel.

"İşyerinde her şey yolunda mı?"

Rachel başıyla onayladı. Salondaki fiyaskonun ardından geçen beş gün son derece sakindi. Jane olaydan hoşlanmadığını belli etmişti ve Rachel onu suçlayamazdı, ama daha sonra bu konudan hiç söz etmemişti.

Kısa süre önce uykusunun kaçtığı bir gece, Rachel bir bardak süt almak için kalkmış ve mutfakta Nate'le karşılaşmıştı. Konuştukları bir saat boyunca Nate onun dertlerini paylaşmış, ama asla uygunsuz ve sırnaşık davranmamıştı. Nate'le sohbetleri sırasında, Rachel, Bruce'un neden öyle davrandığını çok daha iyi anlamıştı. Yüzleşmelerden nefret ediyor ve bunu engellemek için elinden geleni yapıyordu. Gerginlik ve çatışmalarla, onların yok olmasını dileyerek veya göz ardı ederek başa çıkmaya çalışıyordu. Karısı ve kızı arasında kalmak istemiyordu. Huzuru de-

vam ettirme çabası yüzünden Rachel onu suçlayamazdı, ama Bruce'un bu yaklaşımı işe yaramamıştı.

"Kendine ve bebeğe dikkat etmelisin," diyordu Bruce.

Garson Alicia pembe üniforması ve kolalı beyaz önlüğüyle ortaya çıktı, Bruce'a hiç sormadan kahve koydu.

"Benimki kafeinsiz olsun," dedi Rachel.

"Hemen geliyor. Yanında bir dilim turtaya ne dersin?"

"Ben istemem," dedi Bruce.

Alicia kaşlarını çatarak ona baktı. "Sana sormadım. Burada kemikleri sayılan sen değilsin."

"Hayır, teşekkürler," dedi, gülmesini bastırmaya çalışan Rachel.

Alicia kahve demliğini masaya koydu ve günün turtalarını saymaya başladı. "Elmalı, üzümlü, hindistancevizi kremalı ve şeftalili turtalar var. Benim tercihim elmalı, ama sana kalmış."

"Ben..." Rachel, Alicia'nın taktiğini pek beğendiği belli olan ve ağzı kulaklarında sırıtan Bruce'a baktı.

"Elma," diye uygun gören garson, kahve demliğini alarak hızlı adımlarla mutfağa doğru uzaklaştı.

"En az Goldie kadar otoriter," diye kıkırdadı Bruce.

Goldie açılışından beri Pancake Palace'daydı, yaklaşık yirmi yıl önce işe başlayan Alicia ise Goldie'ye göre yeni sayılırdı.

Aslında, bir parça elmalı turta kulağa hoş geliyordu. Hamilelik, ayrılık ve bunca duygusal çalkantı arasında Rachel daha fazlasını göze alamayacak kadar çok kilo vermişti.

Alicia elinde kalm bir dilim elmalı turta ve kafeinsiz kahve ile tekrar göründü, "Keyfini çıkar," dedi.

"Öyle yapacağım." Rachel çatalına uzandı, ama bir lokma bile alamadı. Bruce'un söyleyeceklerini duymak istiyor, neden buluşmak istediğini merak ediyordu. Çatalını kavrayarak Alicia'nın uzaklaşmasını bekledi. "Benimle görüşmek istedin."

"Evet. Eve dönmenin zamanı geldi," dedi Bruce uzatmadan. "Benim karımsın ve seni seviyorum. Oysa sen başka yerde yaşıyorsun, bu yanlış." Sesi alçaldı. "Seni ve bebeği merak ediyorum."

Rachel onun bütün söylediklerinde ciddi olduğunu biliyordu, ama durumlarıyla ilgili hiçbir gelişme olmamıştı. Alışveriş merkezindeki olay düşünülürse, Jolene her zamanki gibi öfkeli ve kırıcıydı. Rachel üvey kızı tarafından istenmiyor ve saygı görmüyordu, kocası ise kızının bu düşmanlığıyla baş edemiyordu. Rachel kendisi ve bebeği için sağlıksız olan bu ortama dönmeye niyetli değildi.

"Ne değişti?" diye sordu. Çatalını özenle kenara bırakıp Bruce'un yüzüne baktı.

Bruce kahve fincanını iki eliyle kavrayarak içine baktı. "Ben." Derin bir soluk aldı. "Ortada olan bir şeyi görmezden gelerek bir eş olarak seni hayal kırıklığına uğrattım. Yardım etmek yerine, ikinizin bu sorunu halledebileceğini düşündüm. Eğer geri dönersen, Jolene'in sana saygısızca bir şey söylemesine ya da yapmasına izin vermeyeceğim."

"Bruce, bu yeterli değil. Üzgünüm, ama Jolene'e bana saygı duymasını söylemen sorunu çözmez." Ayrıca, bun-

dan şüphesi olsa da, kızını ancak evdeyken kontrol altında tutabilirdi, oysa Jolene'le yalnız kaldığı uzun süreler vardı.

Derinden iç çekmesi Bruce'un sabırsızlığına işaretti. "Pekâlâ, bana ne istediğini söyle."

"İstediğim," dedi Rachel, onun duygularını anlayarak, "sorunun temeline inmek ve bunun anlamı bir danışmana gitmek. Bir aile danışmanına," diye açıkladı. "Bu tür olaylarla baş etmeyi bilen, profesyonel eğitim almış birine."

"Pekâlâ," dedi, sözcüğü uzatarak.

İsteksizliği çok açıktı. Bir süre önce danışmanlığı kabul edebilirdi, ama istediği en son şeyin bu olduğu belliydi. Bruce kişisel sorunlarını bir yabancıya dökme fikrine asla sıcak bakmamıştı, Jolene ise kendi adına başından beri şiddetle karşı çıkıyordu. Rachel'ın başlıca evi terk etme sebeplerinden biri buydu. "Bunu daha önce duydum ve hiçbir şey olmadı. Randevu aldığımda, iptal etmek veya unutmak için her zaman bir bahane bulursun ya da..."

"Sadece bir kez iptal ettim."

"Yeni bir randevu alacağını söylemiştin, ama yapmadın."

Bruce bakışlarını masaya indirdi. "Ben... Ben gideceğim. Artık bahane bulmayacağım. Seni eve getirmek için elimden ne gelirse yapacağım."

Rachel masanın üstünden uzanarak onun elini sıktı. "Bu iyi bir başlangıç."

"Fakat Jolene'in gitmeyeceğini şimdiden söyleyebilirim," diye devam etti Bruce. "Ve bu konuda onu nasıl ikna edeceğimi bilmiyorum."

"Yine de, eğitimli bir profesyonel bize onunla nasıl başa çıkacağımızı öğretebilir."

Bruce kaşlarını çattı. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Elbette. Sen inanmıyor musun?"

Bruce uzun süre onun gözlerinin içine baktı, sonra başını iki yana salladı. "Sadece sen istediğin için gideceğim, ama hiçbirimizin tanımadığı birinin bu durumu çözeceğine dair herhangi bir beklentim yok."

"Bir başka deyişle, danışmanlığın zaman kaybı olduğunu mu düşünüyorsun?" Bruce'un yaptığı yorumun onu ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını anlaması için yavaşça konuşuyordu.

"Durum şu Rachel, eğer Jolene mazeret bulursa ki bunu yapmaya niyeti olduğunu zaten söyledi, danışmanın bize ne faydası olacak?" Bazen Rachel içlerinden hangisinin ebeveyn olduğunu merak ediyordu. Bruce'dan duyması gereken aşağı yukarı her şeyi duymuştu. Kahvesinden tek yudum ya da turtasından tek lokma almadan oturduğu yerden kalktı. Asıl zaman kaybı Bruce'la *buluşmaktı.* Söylediklerine karşın, hiçbir şey değişmemişti ve değişmeyecekti. Bruce sadece, kendisinin "normal" sandığı eski hayatlarına geri dönmek istiyordu, geçtiğimiz sene olduğu gibi. Fakat Rachel, Jolene'in ona karşı davranış biçimine daha fazla katlanamayacaktı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu, onunla birlikte ayağa kalkan Bruce. Ona engel olmak ister gibi uzanıp elini kavradı.

"Tek derdin, eve dönmemi sağlamak için benimle konuşmak ve bunun için ne gerekiyorsa söylersin. Sorunlarımızı halının altına süpürmek işe yaramaz."

"Danışmana gideceğimi *söyledim*," diye üsteledi Bruce.

Rachel onun bir ya da iki seansa gideceğinden emindi ve sonra iptal etmek için bir bahane bulacaktı. Jolene zaten gitmeyi reddediyordu ve Bruce'un onu götürmeyi sağlayacak gücü yoktu. Rachel yarım yamalak tavizlere kanmayacaktı. Eğer bir gün eve dönecekse, koşulların tamamen farklı olması gerekiyordu.

"Gitme Rachel. Lütfen."

"Konuşmamız saçmaydı," diyen Rachel elini çekip kurtardı.

"Ne istediğini anlamıyorum. Danışmana gitmeyi teklif ettim ve yine yaranamadım. O halde *istediğin* nedir?" diye sordu, biraz kızgınlıkla.

"Hayatındaki yerime saygı duyan kocamı istiyorum. Evde yapılacakları çocuklarının yönlendirmesine izin vermeyen bir adam. Kendi rolünün ve benim rolümün önemini bilen bir adam... Ve samimi olmak gerekirse, şu anda o adam değilsin. Bundan sonra da olacağından emin değilim."

Bruce'un benzi soldu. "Çekinme," diye söylendi, alaycı bir tonda. "Beni ne kadar derinden incitebileceğinin farkına var. Buraya mantıklı düşüneceğini umarak, seni ne kadar sevdiğime ikna etmeyi umarak gelmiştim..."

Rachel gözlerini devirdi. "Biliyor musun Bruce? Bence tekrar konuşmamız iyi bir fikir değil."

"Güzel. Tek istediğim bebek doğduğunda bana haber vermen."

"Elbette vereceğim, ama o zamana kadar benden uzak durursan sevinirim."

Bruce'un gözleri öfkeyle parladı. "Ciddi değilsin."

Fikrini değiştirme ihtimali elbette vardı, ama şu anda ölümüne kararlıydı. "Ciddiyim."

Bunu söyledikten sonra Rachel restorandan çıktı.

O gece ve ondan sonraki gece Rachel iyi uyuyamadı. Perşembe günü öğleden sonra, salonun önünde Bruce'u fark ettiğinde bir müşterisiyle ilgileniyordu. Onu görmezden gelerek sırtını döndü.

Jane, Rachel'a doğru yaklaşarak fısıldadı. "Bruce burada."

"Biliyorum."

"Seninle konuşmak istiyor."

Rachel başını iki yana salladı. Bruce'la konuşmanın ikisine de yararı olmayacaktı. Aynı tartışmayı daha kaç kere tekrarlamaları gerekiyordu?

"Rachel, tekrar tekrar gelmeye devam edecek. Bu hem senin için hem de buradaki herkes için çok rahatsız edici bir durum. Onu tekrar görmek istemediğimi sana söylemiştim."

"Biliyorum. Üzgünüm."

"Güvenliği çağırmamı ister misin?"

Bruce'un alışveriş merkezinden güvenlik eşliğinde çıkarılması, Rachel'ın isteyeceği son şeydi. "Hayır, onunla konuşurum." Saç maşasını kenara bırakıp müşterisinden özür diledi ve Bruce'un beklediği yere çıktı.

Bruce ellerini ceplerine sokmuş, okul müdürünün çağırmasını bekleyen liseli bir öğrenci gibi volta atıyordu. "Geçen akşam konuşmamızı bitirme şeklimiz hoşuma gitmedi."

Rachel'ın da hoşuna gitmemişti, ama durumu nasıl değiştirebileceğini bilmiyordu.

"Lütfen eve gelir misin?"

"Hayır." Bu kadar katı olmak hoşuna gitmiyordu, ama başka çaresi yoktu. "Sana daha önce söyledim ve ciddiydim; artık bu konuyu konuşmak istemiyorum. Seni görmek istemiyorum Bruce, beni üzmekten başka bir işe yaramıyor."

"Uzak duramam Rachel. Denedim, ama kendime bunu yapamam."

"Bir başka deyişle, beni takip etmeye kararlısın." Neyse ki hiç kimseye, hatta Teri'ye bile, kaldığı yeri söylemeyecek kadar akıllı davranmıştı.

"Seni geri istiyorum."

Anlaşılan istediğini alana kadar Rachel'ın savunma sistemini yıpratmaya niyetliydi. Mimoza Caddesi'ne geri dönene kadar salonun önünde beklemeye kararlı gibi görünüyordu. Bu durumda Rachel'ın sorunu ikiye katlanıyordu. Jane onun etrafta dolanmasını istemiyordu ve ikincisi, Rachel zaman içinde onun kendisini ikna edecek kadar *yıpratabileceğini* düşünüyordu.

"Beni rahat bırak Bruce."

"Yapamam," diye fısıldadı Bruce. "Seni seviyorum."

Evliliklerini yürütebileceklerine inanmak isterdi. Kendi adına ve bebeği adına. Fakat ne zaman kendini zayıf his-

setse, Jolene'in zafer tebessümüyle onunla alay eden yüzünü hatırlaması yetiyordu. Kız kazanmıştı ve Rachel için geri dönüş yoktu.

"Bir daha buraya gelme Bruce. Seni uyarıyorum, tekrar gelirsen Jane güvenlik çağıracak."

"Tamam, seninle konuşmanın bedeli buysa, beni tutuklamalarına memnuniyetle izin veririm."

Rachel bu yoruma cevap vermeyerek salona geri döndü. Bruce'un orada ne kadar kaldığından emin değildi, o tarafa bakmamak için elinden geleni yaptı.

İşi bitince, Jane güvenlikten Rachel'ı arabasına kadar yolcu etmesini istedi. Rachel bunu biraz komik bulsa da, Bruce'la tekrar yüz yüze gelme riskini savuşturduğu için minnettardı.

Nate Olsen'la paylaştığı eve döner dönmez, akşam yemeği için bir kutu domates çorbası ve birkaç dilim peynir hazırladı. Aç değildi, ama bebek için yemek zorundaydı.

Nate saat yediye doğru geldi. Rachel ayaklarını kaldırmış televizyon koltuğunda oturuyordu. Televizyon açıktı ve aynı zamanda bir dergiye göz atıyordu. Dikkatini dağıtacak her şeye ihtiyacı vardı.

Ev arkadaşı ona bakar bakmaz kaşlarını çattı. "Kötü bir gün müydü?"

"Öyle de denebilir."

"Ne oldu?"

Ona ne kadarını anlatması gerektiğinden emin olamayan Rachel biraz düşündü.

"Dur," diyen Nate bir elini yukarı kaldırdı ve gidip kanepenin ucuna oturdu. "Bruce yine işyerine geldi."

Rachel başıyla onayladı, ama konunun ayrıntılarına girmedi. "Bu durumdan Jane de hiç hoşnut değil."

"Başka olay çıkardı mı?"

"Pek sayılmaz, ama fikrimi değiştirene kadar her gün gelmekle tehdit etti."

"Bu saçma. Senin için sorun olacak, değil mi?"

Rachel patronuyla arasındaki konuşmadan söz etmedi. Jane önceki hafta olanlar yüzünden zaten hâlâ kızgındı.

"Bir çözüm bulabilirim," dedi Nate alçak bir sesle.

"Ne?" O an, her şey umutsuz geliyordu.

"Tersanede geçici eleman arıyorlar," dedi Nate. "Memurlardan birinin bebeği oldu ve beş ay gelemeyecek. İşi almak için temel bilgisayar bilgisi ve idari beceri gerekiyor. Başvurmak ister miydin?"

Rachel dudağını ısırdı. "İşi alma ihtimalim olabilir mi?"

"Diğer herkes kadar."

"Öyleyse neden olmasın." Tersaneye geçmek durumunu kesinlikle düzeltebilirdi. Zamanlama bundan iyi olamazdı. Bebek doğduktan sonra koşulları zaten baştan düşünecekti.

"İnsan Kaynakları'nda bir tanıdığım var. Özgeçmişini iletebilirim."

"Vay canına, bu harika olur! Teşekkürler."

Bruce'un ertesi gün işyerinde tekrar boy göstermesi şaşırtıcı olmadı. Rachel onu görmezden geldi ve bir süre sonra Bruce gitti.

"Rachel," diye fısıldadı Jane, uyarıcı bir ses tonuyla. "Bruce'un buralarda dolanmasını istemiyorum. Bir şeyler yapamaz mısın?"

"Yaptım bile." Öğle yemeğinin hemen sonrasına tersaneden randevu almış, bir sınava girerek görüşme yapmıştı. Ne kadar iyi gittiğini bilmiyordu, ama çok zor gelmemişti.

Nate o akşam eve erken döndü, içeri girdiğinde gülümsüyordu. "İnsan Kaynakları'ndaki arkadaşım Becky'yle görüştüm," dedi. Evrak çantasını bıraktı, buzdolabına gidip soğuk bir gazoz aldı. "Olabilecek en yüksek puanı almışsın."

"Öyle mi? Yani bu, beni görüşme için tekrar çağıracakları anlamına mı geliyor? Eğer işe girersem saçlarını bedava keseceğimi söyledin mi?"

Nate güldü. "Hayır, çünkü bunu rüşvet olarak algılayabilirler."

Rachel da gülümsedi. Haftalardır, daha doğrusu aylardır ilk kez iyimser olduğunu hissediyordu.

"İlan birkaç gün daha kalacak ve ardından Becky işi hangi adayın aldığını açıklayacak. Her koşulda hafta sonuna kadar haberin olacak."

"Tekrar teşekkürler, Nate."

Nate bu minnettarlığa omuz silkerek karşılık verdi. "Arkadaşlarım için her zaman."

Rachel bu geçici görevle ilgili iyi şeyler hissediyordu. Onun için idealdi. Tersane de onunla aynı fikirde olmalı ki, birkaç gün sonra Rachel'a işi aldığı bildirildi.

Sekiz

"Jack, cebinde ne var?" diye sordu Olivia, kocasını yatak odasına giden koridora doğru çekerek. Jack'in yüzünde suçlu bir ifade vardı.

"Kurabiye," diye itiraf etti Jack.

"Jack," diye inledi Olivia. Jack'in diyetine çok dikkat etmesi gerekiyordu ve Charlotte'un pişirmek için ısrar ettiği kurabiyelerle pastalar, bu diyet programının bir parçası değildi. Jack kalp krizi geçirip bypass ameliyatı olduğundan beri Olivia onun yediklerine göz kulak oluyordu. Son günlerde Charlotte'un baştan çıkarmalarına karşı koyamayan Jack, kötü yola sapma eğilimindeydi.

"Annen bunları özellikle benim için pişirdi," dedi Jack. "Onu incitemezdim, değil mi?"

"Of Jack." Olivia içini çekerek elini uzattı. "Hiç değilse bir tanesini bana ver."

Jack kıkırdadı. "Böyle giderse, annen ve Ben eve döndüklerinde ikimiz de yüz kiloyu aşacağız."

Olivia şimdiden yarım kilo almıştı ve bu kurabiyeler hiç yardımcı olmuyordu, yine de tıpkı Jack gibi, Olivia da onlara karşı koyamıyordu.

Bir elini cebine sokan Jack kâğıt peçeteye sarılmış kurabiyeleri çıkardı ve aşırdığı dört kurabiyeden iki tanesini, istemeyerek de olsa Olivia'nın avucuna koydu.

Olivia son kurabiyesini mutfağa girmeden önce bitirmişti. Annesi bulaşıklarla meşguldü, sıcak suyun içine deterjan dökerken hafiften bir ilahi mırıldanıyordu. Sonra şişeyi evyenin kenarına koydu ve İsa'nın günahlardan arındırmasıyla ilgili bir şarkı söylemeye başladı.

"Anne," dedi, onun yanına gelen Olivia. Bir kurulama bezine uzanıp omuzuna attı ve ilk temiz kâseyi beklemeye başladı. "Biliyorsun, bulaşık makinesini her zaman kullanabilirsin."

"Bunları elde yıkamak sadece birkaç dakika sürüyor," dedi Charlotte. "Geri döndüğünü fark etmemişim."

Olivia eve döneli yaklaşık on dakika olmuştu ve Jack'i yüzünde suçlu bakışıyla sıvışmaya çalışırken yakalamadan önce, annesiyle kısaca konuşmuşlardı. "Geldiğimde konuşmuştuk."

"Öyle mi?" Charlotte'un kafası karışmış gibiydi.

"Anne, dün kurabiye pişirdiğini hatırlıyor musun?"

"Elbette. Jack'in en sevdiği tarçınlı kurabiyelerden yaptım."

"Dün akşam ona turta da yaptın."

"Şey, evet. Bu yıl Granny Smith elmalar olağanüstü."

Olivia konuya çok dikkatli yaklaşmaya çalışıyordu. "Sorun şu anne, Jack ve ben tatlılardan uzak durmaya çalışıyoruz."

"Ulu Tanrım, bunu neden yapıyorsunuz?"

"Sağlıklı olmak, doğru beslenmek, gerekli miktarda sebze ve meyve tüketmekle ilgili bir şey. Haftada bir kere tatlı yemekte sakınca yok, ama her gün çok fazla."

Annesi dönüp ona baktı. "Fakat sizin için bunları pişirmekten hoşlanıyorum ve burada kaldığım için payıma düşeni ödediğimi hissediyorum."

"Anne, hiçbir şey yapmak zorunda değilsin."

"Bunu biliyorum, ama yapmak *istiyorum.*"

Olivia suçluluk duygusuyla devam etti, "Beğenmediğimizden değil, çünkü beğeniyoruz. Maalesef Jack senin kurabiyelerini o kadar çok seviyor ki, yapmaması gerektiği halde sürekli birkaç tane çalmadan duramıyor."

Charlotte gururla gülümsedi. ""Jack Griffin'i daima sevdim. Onunla evlenmeye karar verdiğinde çok mutlu olmuştum."

"Onu ben de seviyorum," diyen Olivia, konuşurken gülümsüyordu. "Neden uzlaşmıyoruz? Sen içinden ne kadar geçiyorsa pişirirsin ve ben onları, diğerleriyle birlikte derin dondurucuya kaldırırım."

"Olivia, ne kadar harika bir fikir! Bu herkesi mutlu eder. Senin bu kadar iyi bir yargıç olmana şaşmamak gerek."

"Teşekkürler anne." Olivia temiz tabakları kuruladı, onları dolaplara kaldırdıktan sonra çamaşır odasına gitti. Yı-

kaması gereken bir sürü beyaz vardı. İçeri girdiğinde hepsini temiz ve katlanmış bulunca şaşırdı. Anlaşılan annesi bunu da kendine görev edinmişti. Ne yazık ki, aralarına kırmızı bir şey katmıştı, yeni havlu takımı olabilir miydi? Sonuç olarak, eskiden beyaz olan çamaşırlar artık... Pembe tonuydu.

İçinden homurdanan Olivia temiz çamaşır yığınını alarak yatak odasının yolunu tuttu.

Tam o sırada telefon çaldı, ekran Grace'in ismini gösteriyordu.

"Griffin malikânesi," diye Charlotte cevap verdiği anda Olivia telefonu açtı.

"İyi akşamlar Charlotte," dedi Grace.

"Ben aldım anne."

"Hadi siz konuşun kızlar. Ben akşam yemeği için masayı hazırlayacağım."

"Birkaç dakika sonra orada olurum," dedi Olivia annesine. Charlotte kapatırken ahizenin klik sesini duydu.

"Evde annenle ve Ben'le yaşamak nasıl gidiyor?" diye sordu Grace.

"Fena değil, sanırım."

"Annenin sürekli senin evinde yaşaması her zaman iyi olmuyor, değil mi?" dedi Grace anlayışlı bir tonda.

"Bu konuyu akşama konuşuruz."

"Şey, o yüzden aramıştım."

"Aerobik dersine geliyorsun Grace ve mazeret kabul etmiyorum." Haftalık derslere Olivia'nın kanser tedavisi

sürecinde ara vermişler, ama daha sonra kaldıkları yerden devam etmişlerdi. Bu onlara ait bir zaman dilimiydi ve Olivia dolandırılmaya izin vermeyecekti.

"Beth Morehouse'un Rover'la Okuma programına getirmek istediği köpekleri görmek için Yılbaşı Ağacı Sokağı'ndaki evine uğramaya söz verdim." Kütüphane müdürü olan Grace, bu programa okul yılının sonuna doğru girişmişti ve şimdi tekrar başlayacaktı. Kasabanın köpek eğitmeni Beth, programın başarısında çok önemli bir role sahipti. "Daha önce oraya gittin mi?"

"Hayır. Konuyu değiştirmeye çalışmıyorsun, değil mi Grace?"

"Hayır, ciddiyim. Gerçek anlamda bir işletme. Yirmi dönüm arazi içinde sayısız yılbaşı ağacı ve tam kadro çalışanlar. Ev de güzel; iki katlı büyük bir yer, alabildiğine göz alıcı."

"Grace, çarşamba akşamları spora gidiyoruz."

"Evet." Olivia onun sesindeki isteksizliği fark etmişti. "Fakat bir şekilde alışkanlığımı kaybettim."

"Öyleyse bir an önce tekrar kazanmaya baksan iyi olur."

"Haklısın," diye itiraf etti Grace. "Orada olacağım."

"Güzel."

"Moral konuşması için teşekkürler. Buna ihtiyacım vardı ve dürüst olmak gerekirse, Beth'in oraya kadar araba kullanmayı gözüm yemiyordu." İçini çekti. "Hafta içi herhangi bir gün yapabilirim."

"Buttercup'ı özlüyorsun, değil mi?"

Karşıdaki sessizlikten, Olivia arkadaşının kaybettiği sevgili köpeğinin ardından gözyaşlarıyla mücadele ettiğini anlayabiliyordu. "Evet, onu özlüyorum. Benim için bir evcil hayvandan öteydi. En zor zamanlarımda yanımda oldu."

Olivia kendi gözlerinin de yaşardığını hissetti. Buttercup'ı kendisi de severdi. Yıllar önce, huzurevine gitmek zorunda kalan annesinin arkadaşlarından biri, golden retriever köpeğini yanına alamamıştı ve Charlotte, Grace'e köpeği sahiplenmesini önermişti. Grace'in eski kocası Dan Sherman birkaç aydır kayıptı ve Grace hayatında ilk kez yalnız kalmıştı. *Çok* karanlık günlerdi. Dan'in akıbetini öğrenmeleri bir yıldan fazla sürmüştü.

"Yedide görüşürüz," dedi, sesinin düzelmesini bekleyen Olivia.

"Orada olacağım."

Akşam yemeği, Charlotte'un günün büyük bir kısmını hazırlamakla geçirdiği dört çeşitlik bir menüden oluşuyordu. Olivia, masayı hazırlayan Ben'in çatal bıçak takımlarını ters yerleştirdiğini fark etti; daima hatasız olan üvey babası için bu alışılmadık bir durumdu. Kabak çorbası, Charlotte'un kendi bahçesinden gelen kabaklarla yapılmıştı. Bunu, ev yapımı haşhaş tohumu soslu karışık yeşil salata izledi. Ana yemekte ise rosto, püre, taze fasulye, evde yapılmış kuşkonmaz turşusu ve taze mısır çeşnisi vardı. Charlotte tatlı olarak çikolatalı sakız kabağı pastası yapmıştı.

Spora gideceği için Olivia daha hafif bir yemeği tercih ederdi, ama annesi bunu duymak bile istemiyordu.

"Bu halinle çok zayıfsın," diyen Charlotte, Olivia'nın tabağına bir kaşık daha püre doldurdu. Olivia gülümsemeye çalışarak bir lokma aldı ve sonra izin istedi.

On dakika sonra, Jack yatak odasında ona katıldı. On dakikalık o süreyi, masada kalanları süpürmek için kullanmış olmalıydı.

Olivia yatağın kenarına oturdu.

"Hayatım," dedi Jack, bütün hassasiyetiyle. "Canını sıkan bir şey mi var?"

"Sağ olsun annem yardımcı olmak için kendini paralıyor, ama kendi çamaşırlarımı yıkamayı ve her akşam Şükran Yemeği gibi masa hazırlamamasını tercih ederim."

Jack neşeyle sırıttı. "Benim bir şikâyetim yok."

"Sırıtmayı kes Jack Griffin."

Jack ellerini iki yana açtı. "Tatlım..."

"Bana tatlım deme. Şu hale bak." Olivia yataktan fırlayarak iç çamaşırı çekmecesini açtı ve içinden artık pembe olan külotunu çıkararak havada salladı. "Bunu gördün mü?"

"Vay, ne zamandan beri pembe çamaşır giyiyorsun?"

"Anlaşılan bugünden beri. Annem onları kırmızı havlularla yıkayınca pembeye dönmüş. Of, bu güzel renge dönen sadece benim iç çamaşırlarım değil. Umarım kimse seni pembe şortunla görmez."

"Aha..."

"Şimdi çok komik gelmiyor, değil mi?"

Jack kaşlarını çatarak sustu.

"Hepsi bu kadar değil," diye sızlandı Olivia. "Annem dikiş odamı toplamış. Oradaki hiçbir şeye dokunmamasını söylemiştim, ama ya unuttu ya da duymazdan geldi. Jack, yeni battaniyenin bütün parçalarını kesmiştim ve annem onları kaldırmaya karar vermiş. Sorun şu ki, nereye kaldırdığını bilmiyorum ve anlaşılan onunda aklından *uçuvermiş*." Son günlerde annesinin aklından çok fazla şey uçuyordu ve Olivia bunu ilk kez fark etmiyordu. Charlotte'un bir gerontologdan randevu almasını sağlamalıydı.

"Annen benim masamı da toplamış."

Olivia'nm gözleri kocaman açıldı. Jack'in masasına kendisi bile dokunmazdı. "Sadece yardım etmeye çalışıyor," diye açıklamak zorunda hissetti.

"Biliyorum." Jack onun yanına oturarak kolunu omuzlarına doladı.

"Bence anneme Alzheimer ya da başka bir demans testi yaptırmalıyız. Bir terslik var, bunun ne olduğunu ve ne yapmamız gerektiğini bulmalıyız."

"Olivia... Emin misin? Bu biraz aşırı gibi. Ufak tefek hafıza sorunları var, ama onun yaşındaki pek çok kişinin var."

"Evleri yanıp kül olabilirdi."

"Neyse ki olmadı," diye mırıldandı Jack.

"Peki ya sonrakinde? *Tekrar* olacak Jack. Annemin hafızası zayıflıyor ve iyiye gitmeyecek."

"Bak Olivia, bir sorun olduğunu kabul ediyorum, ama..."

"Jack, sen bir gazetecisin ve bu konuda araştırmaların var."

"Doğru." Aslında, *Chronicle*'da daha üç ay önce Alzheimer dahil demans vakalarındaki artış ve ailelerdeki kaynaklarla ilgili bir yazı kaleme almıştı. "Sanırım eve bu kadar yakın olmasını görmek hoşuma gitmiyor."

"*Evde* olması demek istiyorsun," dedi Olivia, buruk bir espriyle.

"Evet, ama annen ve Ben evlerine dönemeyebilirler. Bizimle yaşamaya devam edebilirler mi?"

"Hayır." Bu durum Olivia'yı yavaş yavaş, ama kesin bir biçimde çıldırtabilirdi.

"O halde nereye gidecekler? Bir huzurevine mi?"

Olivia fazla düşünmeye gerek duymadı. "Sanırım."

"Çok güzel bazı kompleks yaşam merkezleri var," dedi Jack. "Hatırlarsan birkaç tanesinden araştırma yazısında söz edilmişti."

Olivia başıyla onayladı. "En mantıklısı bu görünüyor, değil mi?"

"Şey, evet."

Sorunun adı konulduğunda, yaşananlar daha fazla anlam kazanıyordu. Faith ve Troy'un nikâhında Charlotte'un örgüsünü arabada unutması gibi. Annesi örgüsünü *asla* unutmazdı. Tamam, sarsıcı bir gündü, çünkü Ben oğlu David'le yüzleşmeye gitmişti.

Tek olayla kalsaydı, Olivia bunu kolayca göz ardı edebilirdi, ama sayısız örnekler vardı. Olivia'nın kumaşlarını

nereye koyduğunu unutması gibi küçük şeyler. Çamaşırla ilgili sorunlar. Bütün bunların üstüne yangın...

Olivia ayağa kalktı ve yatağının başucundaki komodine yürüyerek telefonu aldı.

"Kimi arıyorsun?"

"Ağabeyimi. Bu konuda onun da görüşüne ihtiyacım var."

Jack onunla göz göze geldi, "Aile toplantısı zamanı," dedi.

Dokuz

"Vay canına, ne kadar güzel bir tablo," dedi, Liman Caddesi sanat galerisini gezen yaşlıca ve şık giyimli kadın. Will ufak tefek işleri halletmek için dışardayken, Miranda Sullivan duvardaki Chandler tablosunun yerini değiştirerek Will'in koyduğu yerden almış ve –kendi mütevazı görüşüne göre– suluboya tonlarını en iyi yansıtan karşı duvara asmıştı. Kocası, "Her şey ışık," derdi ve bunu, Hugh Sullivan gibi bir ressamdan daha iyi kim bilebilirdi? Tablonun bu müşteriyi nasıl cezp ettiği gözünden kaçmamıştı.

"Gerçekten zevklisiniz. Bu en iyi parçalarımızdan biri," diyen Miranda kadına doğru yürüdü. "Liman Caddesi Galerisi'ne hoş geldiniz. Cedar Cove'u gezmeye mi geldiniz? Ben Miranda Sullivan."

"Veronica Vanderhuff. Eşim ve ben geçtiğimiz günlerde bu bölgeye taşındık ve yerel sanatçılardan birkaç eser bakıyoruz. Sizin galerinizi önerdiler."

"Doğru yere geldiniz. Sergilenen bütün eserler bölge

sanatçılarına aittir. Baktığınız çalışma Beverly Chandler'a ait *İlkbahar ve Kız.*"

"Muhteşem."

"Bana kalırsa, şu anda sergilenen en iyi eserimiz."

Veronica ince ve zarif omuzlarını silkti. "Fiyatını sormaya bile korkuyorum."

"Bütün fiyatlar son derece uygundur," dedi Miranda. Will dönmeden önce bu eseri satmayı çok isterdi. Böylece, ancak yerini değiştirdikten *sonra* satıldığı için hava atabilirdi.

Miranda'nın ona verdiği fiyat listesini kontrol ettiğinde Veronica'nın yüzünde şaşkın bir memnuniyet okunuyordu. "Vay canına, gerçekten uygun. Bunu alacağım."

Miranda ellerini çırparak zıplamak istiyordu. Bunu Will'in inatçı yüzüne çarpmak çok eğlenceli olacaktı. Hoş bir tepki olmayabilirdi ama istiyordu. Miranda hayatı boyunca ilk kez kendini hem bu kadar sinirlendiren hem de etkileyen bir erkekle karşılaşmıştı. Bu adamdan hoşlanmıyordu bile, ama cazibesine karşı koyamıyordu. Bu kadarı yeterince şaşırtıcı değilmiş gibi, onu aklından çıkaramıyordu. Will'in onu elemandan başka bir gözle görme ihtimali olmadığını bilse de elinden bir şey gelmiyordu. Tek kelimeyle, sinir bozucu bir durumdu.

Miranda kredi kartı işlemlerini tamamladı ve tablonun teslimatıyla ilgili düzenlemeleri yaptı. Yirmi dakika sonra Will geri döndü. Galeriye girdi ve Miranda'ya göre kabalığın en üst seviyesine ulaşarak, onu selamlamaya bile

gerek duymadı. Doğruca odasına girdi ve kendini yüksek arkalıklı deri koltuğuna bıraktı.

Miranda onu izledi, kapı pervazına yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Senin derdin ne?" diye sordu kabaca.

Will kaşlarını çatarak ona baktı. "Birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacım var," diye geveledi ve bunalımdaymış gibi omuzları sarktı.

Miranda birden ona acıdı. "Annenle ilgili her şey yolunda mı?" Will'in annesi ve üvey babası hakkında kız kardeşiyle konuştuğunu biliyordu. Sigorta şirketiyle uğraşmak da onu hayli yormuş ve zamanını almıştı. Miranda'nın tahmin ettiği kadarıyla, umulandan çok daha yavaş olsa da mutfaktaki çalışmalar iyi gidiyordu. Fakat Will özel hayatıyla ilgili onunla fazla bir şey paylaşmadığından, bu haberleri çevreden alıyordu.

"Annem iyi... Harika değil, ama idare eder."

Miranda, Will'in yalnız kalma isteğine saygı göstermesi gerektiğini biliyordu, ama onu rahatlatma dürtüsüne karşı koyamıyordu. "Will," dedi yumuşak bir sesle, odaya doğru adım atarak. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

Will bakışlarını kaldırmadan başını iki yana salladı. "Kendimden başka suçlayacak kimse yok."

"Bana neler olduğunu anlat," diye üsteledi Miranda. Sorun annesi değilse, onu bu kadar üzen şeyin ne olduğunu merak ediyordu. Duygularını ondan saklamaya çalıştı. Açık söylemek gerekirse, bu duygular öfke ve cazibe ara-

sında gidip geliyordu ama öyle anlar vardı ki tıpkı şimdi olduğu gibi, Will'i ne kadar önemsediğinin farkına varıyordu. Kendini beğenmiş, herkese tepeden bakan, kibirli ve buna benzer daha en az yüz sıfatı hak eden bir adamdı. Öte yandan, zeki ve nüktedandı, başarılı bir işadamıydı, kendini ailesine adamıştı ve hayvanlara iyi davranıyordu. Son derece seksi, ama aynı zamanda ağırbaşlı göründüğünü söylemeye bile gerek yoktu.

"Tanni Bliss'le karşılaştım," diye homurdandı Will. "Shirley geçen hafta Kaliforniya'daymış."

"Öyle duydum."

Will başını kaldırdı. "Biliyor muydun?"

Bu soruyu, sanki Miranda bu bilgiyi kendine saklayarak onu aldatmış edasıyla sormuştu.

"Şey, evet. Shirley ve ben iyi arkadaşız."

"Bana söyleyebilirdin." Gözleri öfkeyle parlıyordu.

Miranda bir elini beline koydu. "Bunu neden yapacakmışım?"

"Shirley için neler hissettiğimi biliyorsun."

Miranda tavana bakarak gözlerini devirdi. "Benimle dalga geçiyor olmalısın. Shirley seninle... Aydaki bir adamdan daha fazla ilgilenmiyor. Sen zeki adamsın, bunu çoktan anlaman gerekirdi."

"Onu Larry Knight'la tanıştıran benim." İşaret parmağını göğsüne bastırdı. "Onunla önce ben tanıştım ve..."

"Shirley koleksiyonuna katılmayı bekleyen nadide bir parça değil," diye karşı çıktı Miranda çabucak. "Evrende-

ki bütün kadınların sana âşık olmayacağını kabullenemeyecek kadar mı kendini beğenmişsin?"

Will öfkeyle ona baktı ve "O halde Larry'nin Shirley'e evlenme teklif ettiğini bilmek seni mutlu eder diye düşünüyorum," dedi.

İşin gerçeği, öyleydi. "Shirley bana söylemişti. Sana kim söyledi? Larry mi?"

"Hayır, Tanni. Söylediğim gibi," dedi anlamlı bir biçimde. "Onunla bankada karşılaştım ve Tanni ile annesi..." Havada tırnak işaretleri çizdi ve "Larry ve çocuklarıyla birlikte 'harika vakit' geçirmişler. Oraya gittiklerinde Larry, Tanni'ye ve ağabeyine üvey babaları olmasına itirazları var mı diye sormuş ve şimdi... Nişanlılar," dedi.

Shirley'nin Kaliforniya'ya nasıl taşınacağını merak etse de Miranda keyifle gülümsedi. En iyi arkadaşının artık yanında olmama ihtimali onu üzüyordu.

"Mideme bir yumruk yemiş gibi hissediyorum," dedi Will.

"Hay canına yandığım, aş bunu artık."

Birinin kendisiyle böylesi aşağılayıcı bir tonda konuşması Will'i şok etmiş gibiydi. "Efendim?"

"Beni duydun. Kendine acımaktan vazgeç. Shirley'nin bir kez bile sana ilgi duyduğunu sanıyorsan kafayı yemişsin." Will ayağa kalkarak ellerini masanın kenarına yasladı. "Ve sen bunu biliyorsun, çünkü..."

"Çünkü bana kendisi söyledi."

"Buna inanmıyorum."

"Canın neye isterse ona inan. Shirley için doğru adam değilsin. Bunu daha en başta anladı. Ne yazık ki, sen anlayamadın."

"Öyleyse neden benimle çıktı?"

Bunu düşünmeye bile gerek yoktu. "Minnet. Shaw'un sanat okuluna girmesini sağladığın için sana borçlu olduğunu hissediyordu. Bir-iki kez çıkmayı kabul etmesinin *tek* sebebi bu. Hiçbir anlamı yoktu, en azından onun için."

"Her zaman böyle..." Doğru sözcüğü bulmaya çalışıyordu.

"Doğrucu mu?" diye yardımcı oldu Miranda.

Gözlerini kısan Will'in kulakları kızardı. "Ben *ukala bilgiç* diye düşünmüştüm."

"Eh, *bilgiç* kısmı yeterli. Sınıf birincisiydim," diye böbürlendi. "Bu arada, sen dışardayken Chandler'ı sattığımı fark ettin mi?"

Will gözle görülür biçimde değişti. "Vay canına, bu harika! Bakmadım bile."

"Evet, buraya yeni taşınan bir müşteriye. Veronica Vanderhuff evini yerel sanatçıların çalışmalarıyla dekore etmek istiyormuş ve koleksiyonuna ilk kattığı eser suluboya oldu."

Will'in her şeyi bilen, kendini beğenmiş görüntüsü geri geldi. "Tabloyu sergilemek için o duvarın mükemmel olduğunu sana söylemiştim. Kapıdan girer girmez gördüğü ilk eser Chandler oldu."

"Aslına bakarsan, öyle olmadı." Miranda açıklamak için

sabırsızlanıyordu. "Sen dışardayken, tabloyu karşı duvara aldım. Satın almadan önce fiyatına doğru dürüst bakmadı bile." Miranda kendi görüntüsünün de en az Will kadar kendini beğenmiş olduğunun farkındaydı, ama umurunda değildi. "Üstüne vuran sabah ışığı mükemmeldi."

"Tablonun yerini mi değiştirdin?" Will, telaşla odasından dışarı fırlarken neredeyse Miranda'ya çarpıp onu yere serecekti.

Miranda onu izledi. Paketlenmek üzere depoya aldığı için, tabloyu astığı yer artık boştu.

"Yerini değiştirebileceğini kim söyledi?" diye sordu Will.

"Doğru olduğunu biliyordum," diye üsteledi Miranda. Tablonun otuz dakika içinde satılması, kendi tahmininin Will'inkinden üstün olduğunu göstermiş olmalıydı. Tabii Will gerçeği itiraf edecek kadar kibirli olmasa...

"Emirlerime karşı geldin," diye alev püskürdü Will.

"Emir mi? Silahlı kuvvetlere katıldım da haberim mi yok?" diye haykırdı Miranda. "Kaçırdığın noktayı hatırlatmama izin ver. Tablo satıldı."

"Benim astığım yerde de satılırdı."

"Er ya da geç satılacağına katılıyorum ama beklemeye gerek yoktu. Doğru biçimde sergilenince hemen bir müşterinin dikkatini çekti."

"Haddini aştın," diyen Will eliyle bankonun tezgâhına vurdu. "Bir elemanın kendi göbeğini kesmesine izin verecek değilim."

"İndirimsiz satıldığından ve Bayan Vanderhuff'un baş-

ka sanat eserleriyle de ilgilendiğinden söz etmiş miydim?" Tamam, Miranda sınırı aştığını kabul etmeye hazırdı, ama kanıtlamak zorunda olduğu bir nokta vardı ve bunu başarıyla gerçekleştirmişti. Will'in bir sanat eserinin satıldığını –üstelik tam fiyatına– göz önüne alacağını düşünüyordu.

"Bana başka seçenek bırakmadın," dedi Will. "Kovuldun."

"Galerideki en pahalı eseri sattığım için mi kovuyorsun?" Kesinlikle ciddi olamazdı.

"Söylediklerime karşı geldiğin için kovuyorum."

"Beni kovuyorsun," diye tekrarladı Miranda, dümdüz bir tonda.

"Evet. Eşyanı topla ve git." Sanki rehbere ihtiyacı varmış gibi Miranda'ya eliyle kapıyı gösterdi.

"Tamam, ama gitmeden önce bir pişmanlığımı dile getirmek isterim."

"Sadece bir tane mi?"

"Sadece bir tane," diye tekrarladı Miranda. "Haftalar önce istifa etmediğim için pişmanım. Tanıdığım en berbat işverensin."

"O halde bu karşılıklı. Ben gitmeni istiyorum ve sen de gitmek için can atıyorsun."

"Daha güzel ifade edemezdim." Miranda arka odaya giderek hızla eşyalarını topladı, sırtı ve başı dik olarak ana galeriye geri döndü. "Son çekimi postalarsan sevinirim."

"Bugün öğleden sonra hallederim."

"Teşekkürler," dedi ve başka bir şey söylemeden dışarı çıktı.

Evet, buraya kadardı. Belli etmese de işi kaybettiği için üzgündü. Bu işten keyif alıyordu ve başarılı olduğunu biliyordu. Will her ne kadar kibirli ve küstah olsa da onu bir arkadaş gibi görüyordu. Zoraki de olsa, yine de arkadaştı. Bu durumda, arkadaşlıkları sona ermiş görünüyordu.

Hafta sonu geride kaldı. Geri dönüp olayı düşünen Miranda, her şeye farklı yaklaşmış olmayı dilerdi. Will zaten Shirley'nin Larry Knight'la nişanlanmasının üzüntüsünü yaşıyordu ve egosu yeterince yara almıştı. Miranda ise tablonun satışıyla böbürlenerek yangına körükle gitmişti.

Yine de oradan ayrılarak en doğrusunu yapmıştı. Sürekli tartışıyorlardı ve ikisi de geri çekilmeyi bilmiyordu. Will de en az kendisi kadar inatçıydı. Üstelik bir de şu... Ona duyduğu şu anlamsız çekim vardı. Evet, başka bir iş arasa iyi olacaktı. Sadece... Galeride çalışmayı *gerçekten* çok sevmişti. Yerel sanatçıların çoğunu tanıyordu ve Miranda da onların yabancısı değildi. Galeride olması Will için büyük kazançtı, ama anlaşılan adam artık öyle düşünmüyordu.

Normalde Miranda, Shirley'ye içini döker, hüzünlü hikâyesini anlatırdı. Bu kez yapmamıştı. Fakat en yakın arkadaşına kovulduğunu neden söyleyemediğini açıklayamıyordu.

Bunun yerine, bütün hafta sonu evden dışarı adım atmayarak içeri kapandı, alışverişe bile çıkmadı. Zamanını fırını temizleyip banyo duvarlarını ovarak ve ardından

mutfak çekmecelerini toplayarak geçirdi. Bu işler ruh haline gayet iyi uymuştu. Zihnini dağıtması, Will'i ve yaşadıkları kavgayı aklından çıkarması gerekiyordu. Bu tür ev işleri kendini daha düzenli, daha denetimli hissetmesini sağlıyordu.

Ödeme çeki pazartesi günü de postadan çıkmayınca, Will'in unuttuğunu düşündü. Galerinin numarasını çevirerek telefonun açılmasını bekledi. Yerine başka birini bulup bulmadığını merak etmekten kendini alamıyordu.

"Liman Caddesi Sanat Galerisi." Will üçüncü çalışında telefonu açmıştı, sesi bezgin geliyordu.

"Ben Miranda. Çekim henüz ulaşmadı."

"Of, evet. Üzgünüm. Fırsat bulamadım. Bugün halledeceğim."

"Uğrayıp almamı ister misin?" diye sordu Miranda.

"Elbette." Duraksadı. "Sorun olmaz mı?"

"Pek sayılmaz."

"Ne zaman gelirsin?"

Miranda saatine baktı. "Bir saat sonra?"

"Harika."

Miranda ahizeyi yerine koydu, bütün hafta sonu olduğundan daha iyi hissediyordu. Çantasını ve hırkasını alarak kapıya yöneldi. Haftanın bu bölümü galeride işler yoğun olmazdı. O ay, annesinin ve üvey babasının adına sigortacılarla görüşmesi ve mutfak tadilatıyla ilgilenmesi için bir veya iki kez pazartesi günü Will'in yerine bakmıştı.

Will bankonun arkasına geçmiş bir kataloğu karıştırı-

yordu, onu görünce ayağa kalktı. Birbirlerine gülümsemediler. Salonda yürürken Miranda'nın ayakları altındaki ahşap döşemenin gıcırdaması, kendini daha da mahcup hissetmesine yol açtı.

"Uğradığın için teşekkür ederim," dedi Will.

"Sorun değil, zamanım bol."

Will onun bu kötü esprisine sırıttı.

"Çekim hazır mı?"

"Elbette," diyen Will bankonun altından bir zarf çıkararak Miranda'ya uzattı, ama bir ucunu bırakmadı. "Aslına bakarsan..."

"Evet?" diye sordu Miranda heyecanla.

"Gitmene izin vermekle biraz düşüncesizlik etmiş olabilirim."

"Bak sen..."

Will birkaç saniye duraksadı. "Yılın bu dönemi, her zamanki kadar turist yok, ama..."

"Ama," diye devam etti Miranda, "galerinin büyük bir müşteri kitlesi çekme potansiyeli var." Miranda'nın onunla paylaşmak istediği sayısız projesi vardı; tatil gösterileri, bir sanat yürüyüşüne sponsorluk etmek, ticaret odası için bir etkinlik düzenlemek gibi. Yerel sanatçıları davet ederek, şarap ve peynir eşliğinde diğer işletmelerle nasıl işbirliği yapacaklarını konuşabilirlerdi.

"Burada ciddi bir potansiyel olduğuna inanıyorum," diye ona katıldı Will. "Sorun şu, bunu tek başıma yapamam."

"Bir yardımcıya ihtiyacın var."

"Evet," diye kabul etti Will, "ne yazık ki bulabileceğim en iyi yardımcıyı kovacak kadar budalayım."

Miranda onu yanlış anladığına emindi. "Beni geri istediğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"İtaatsiz, geçimsiz ve daha sayamadığım bir sürü şeysin, ama sensiz iki gün boyunca saçımı başımı yolmak üzereydim. Gurur iyi bir şey, ama ancak belli bir yere kadar ve ben sınıra ulaştım. Seni geri istiyorum. Her şeyi geride bırakıp baştan başlamak ister misin?"

"Sanırım bunu yapabilirim," diyen Miranda mutluluğunu saklamaya çalışıyordu. Midesinde düğüm çözülmüş, omuzlarındaki gerginlik azalmıştı. "Konuşabiliriz."

"İyi fikir." Will gülümsedi.

Miranda ona karşılık verdi.

On

Ebeveynlerinin mutfak tezgâhında oturan Gloria Ashton, annesinin telaşla kâseleri ve tahta kaşıkları tasnif etmesini izliyordu. Gloria, Corrie'nin ne yaptığından tam olarak emin değildi, ama fazlasıyla dikkat isteyen bir iş olduğu belliydi. Yemek kitabı önünde açık duruyordu ve bir düzine malzeme tezgâha dizilmişti.

Roy salonda yerel gazeteyi okuyordu ve o da kendini kaptırmış gibiydi.

"Biraz daha süt ister misin?" diye sordu, Gloria'nın yarısı boşalmış bardağını başıyla işaret eden Corrie.

"Hayır, teşekkürler."

Gloria, Corrie'yle Roy arasındaki gerginliği ilk kez iki hafta önce fark etmiş, ama görmezden gelmişti. Sorun her neyse, başkasının karışmasına gerek kalmadan çözebileceklerini düşünüyordu, ama göründüğü kadarıyla öyle olmamıştı.

"Roy'la aranızda her şey yolunda mı?" diye sordu so-

nunda. Bu huzursuzluk var olmamış gibi davranmaktansa, üstüne gitmenin daha iyi olacağına karar vermişti.

Roy gazetesini hışırdattı, elindeki yumurtayı tezgâha düşürüp kabuğunu kıran Corrie bir parça kâğıt peçete koparak çiğ yumurtayı ve kırık kabukları doğruca evyenin içine attı. Suyu açıp çöp öğütücüyü çalıştırdı ve ardından ellerini yıkayarak önlüğüne kuruladı.

"Ne dedin hayatım?" diye sordu, sanki soruyu duymamış gibi.

"Roy'la aranızda her şeyin yolunda olup olmadığını sordum," diye tekrarladı Gloria.

Tezgâhın diğer ucunda duran Corrie, Roy'un gazeteye yüzünü saklayarak oturduğu salona göz attı. "Bu, babana sorman gereken bir soru," dedi sert bir sesle.

Roy gazeteyi indirerek mutfağa doğru baktı, sonra kaldığı yerden okumaya devam etti. Neredeyse bir saattir oradaydı ve Gloria onun gazeteyi baştan sona en az iki kez okumuş olması gerektiğini düşündü. Salı, hafta boyunca gazetenin en ince basıldığı gündü.

"Roy pek konuşkan gününde değil gibi," dedi Gloria. Hayatlarına kısa bir süre önce girmiş olduğundan, Roy ve Corrie'nin ilişkileri hakkında tam bir fikir sahibi olamamıştı. Onların anlaşmazlıklarla nasıl başa çıktıklarını bilmiyordu. Onu evlat edinen aile duygularını her biçimde açığa vurur, sık sık ve yüksek sesle tartışırlardı. Roy ölçülüydü, bunun sebebi polis olarak eğitilmesi olabilirdi, Corrie ise daha konuşkandı. Gloria'nın şahit olduğu ilk

ciddi anlaşmazlık buydu ve bu kadar uzun sürmesi onu şaşırtmıştı.

"Birkaç gün önce Mack'i gördüm," dedi Gloria, sohbet olsun diye. Annesini biraz rahatlatmak istiyordu. Corrie gevşeyebilirse belki gardı düşerdi ve Gloria bu sorunun derinliklerine inebilirdi.

"Öyle mi?"

"Evet. Bana bebek isimleri öneren bir kitap, birkaç tane de gebelikle ilgili kitap verdi. Bir tanesini daha önce hiç duymamıştım. Anlaşılan yeni basım."

"Mack sana kitap mı getirdi?" diye soran Corrie, cevabı kendi verdi. "Of, Mary Jo'nun kitapları olmalı."

Gloria aynı fikirde değildi. "Bunlar yepyeni görünüyordu. Sırtları bile çatlamamıştı."

"Okudun mu?"

"Gebelikle ilgili olanları bitirdim. Bebeğin kalbinin şimdiden atmaya başladığını biliyor muydunuz? İnanılmaz, değil mi?"

"Kesinlikle inanılmaz."

"Linnette'den haber var mı?" Gloria kardeşinin birkaç güne kadar doğum yapacağını biliyordu.

"Bebek her an gelebilir. Bavulum hazır. Pete'den haber gelir gelmez havaalanının yolunu tutacağım."

Demek Corrie'nin fırtına gibi çalışmasının sebebi buydu. Kızına eşlik edecek ve doğumda torununa yardımcı olacaktı. Muhtemelen hazırladığı yemekleri derin dondurucuya atacaktı.

"Sen acaba..." Gloria sorma cesaretini bulamadı.

"Ben acaba ne?"

"Bana da yardım edecek misin?"

"Gloria, tabii ki edeceğim!" dedi Corrie.

"Ben... Ben henüz son kararımı vermedim," diye çabucak ekledi Gloria. "Bebeğimi halen evlatlık verebilirim. Ben sevgi dolu bir evde büyüdüm ve bebeğimin de benim evlatlık verildiğim ailede gördüğüm sevgiyi yaşamasını isterim."

"Elbette verebilirsin."

Roy gazeteyi bırakarak dizlerinin üstüne koydu. "Sen evlatlık verildiğinden beri kanunlar değişti Gloria. Artık babaların da yasal hakları var."

Chad'i düşünmek Gloria'yı utandırıyordu. Gerçekçi ya da etik olmadığı halde onu bu konudan tamamen uzak tutmak isterdi, ama er ya da geç onunla bağlantı kurmak zorunda kalacaktı.

Babası bir cevap bekler gibi ona bakmaya devam ediyordu. "Doğum sertifikasına babasının adını yazmak zorunda değilim," dedi sonunda.

"Değil misin?" Roy şüpheyle kaşlarını kaldırdı.

"Babasını bilmediğimi söyleyebilirim."

"Evet, ama bu babaya *veya* bebeğe haksızlık olmaz mı? Ya bebek bir gün bu bilgiye ihtiyaç duyulacak bir hastalığa yakalanırsa? Sadece babayı değil, bebeği de kandırmış olursun. Bu, düşünülmesi gereken bir durum."

"Evet, öyle," diye mırıldandı Gloria. Zaten bunu *düşünmüştü.* Aslında, nadiren başka bir şey düşünüyordu.

Roy, Corrie'yle göz göze geldi.

Corrie arkasını dönüp öfkeyle buzdolabının kapısını açtı. "Bu konuyu açmak zorundaydın, değil mi? Arkamdan iş çevirmen yetmezmiş gibi..." Corrie birden sustu.

Roy, Gloria'yı şaşkına çeviren bir hızla koltuğundan fırladı.

"Arkandan iş *çevirmediğimi* hatırlatmak isterim. Öte yandan sen," diye başladı, sonra doğru sözcüğü bulmaya çalıştı ve "bunu yaptın," diye bitirdi.

Gloria ağzı açık ikisini izliyordu. "Siz neden söz ediyorsunuz Tanrı aşkına?"

"Hiçbir şey." Roy koltuğuna geri dönerek gazetesini aldı. Okuyormuş gibi yaptığı sayfayı öyle bir açtı ki gazete neredeyse parçalanıyordu.

"Bir şey yok," diyen Corrie yemek pişirmeye devam etti.

Gloria annesinin ellerinin titrediğini ve derin bir soluk almak için durmak zorunda kaldığını fark etti.

"Sanırım gitsem iyi olacak," diyen Gloria, aralarındaki anaforun etkisinde kalmaktan korkmuştu. Bu anlaşmazlığı Gloria'nın önünde tartışmak istemedikleri çok açıktı.

"Lütfen gitme," diyen Corrie'nin gözlerinde biriken yaşlar Gloria'yı şaşkına çevirdi.

Taburesinden aşağı kaydı, tezgâhın etrafından dolaştı ve onu kucakladı. Kollarındaki Corrie minicik ve kırılgan gibiydi.

"Neredeyse evlenene kadar senden söz etmediğim için

baban beni hiç bağışlamadı. Korkarım bu hâlâ... Aramızda sorun olmaya devam ediyor. Bunca yıldan sonra bile."

"Ve ben, tarihin tekerrür etmesini istemiyorum," dedi Roy. Elindeki gazeteyi kenara bırakarak mutfağa döndü. "Chad'e bebekten söz ettin mi?"

Gloria'nın tüyleri diken diken oldu. "Hayır, söz etmeye de niyetim yok... En azından şimdilik." Söyleyeceği zaman, kendi niyetinden emin olması gerektiğini düşünüyordu. Evlatlık vermek halen geçerli bir seçenekti.

"Söylediğim onca şeyden sonra bile."

Gloria cevap vermedi. Hemen bir karar vermek zorunda olmadığını hissediyordu.

"Bence kızımıza ne yaptığını söylemelisin," dedi Corrie öfkeyle.

"Tamam, öyle olsun."

"Bana ne söyleyeceksin?" diyen Gloria, bir Roy'a bir Corrie'ye bakıyordu.

"Hayatım," diyen Corrie uzanıp Gloria'nm ellerini tuttu. "Chad'in bebekten haberi var."

Bu sözler Gloria'nın yüzünde bir yumruk gibi patladı.

Ellerini hızla annesinden kurtardı. "Kim söyledi?" Bu soruyu sorduğu halde, cevabı zaten biliyordu.

"Ben söyledim." Roy öne çıkıp onunla yüz yüze geldi. "İstersen benden nefret edebilirsin, ama bana olanı başka bir adamın yaşamasına izin veremezdim, özellikle o adam torunumun babasıysa."

Gloria birden oturma ihtiyacı hissetti.

"Dahası..."

"Başka ne var?" Başka ne tür ihanetlerle karşılaşacağını merak ediyordu.

"Okuduğun o kitaplar Mack'ten ya da Mary Jo'dan gelmedi."

"Chad?"

"Evet," diye itiraf etti Roy.

"Onları sana mı verdi?"

"Onları sana vermemi rica etti, ama Mack gönüllü oldu ve Chad de bunu uygun gördü." Gloria derin bir nefes aldı. "Bir başka deyişle, onları bana kendisi vermek istemedi."

"Onu suçlayabilir misin?" diye sordu Roy, fazla nazik olmayan bir tonda. "Ondan bunu aylarca sakladın. Ne bekliyordun?"

"Doktorun ultrason istediğini biliyor mu?"

"Evet, Mack söz etti."

Demek Chad hamile olduğunu biliyordu. Ona söylemek istemişti, bilmeye hakkı olduğunu düşünüyordu; ama sonra başkasıyla ilişkisi olduğunu öğrenmişti. İşin içine başka biri girmeden de durum yeterince karışıktı. Ne yapmak istediğine karar verinceye kadar beklemenin daha uygun olduğunu düşünmüştü. Ancak bir karar verdikten sonra onunla bağlantı kurabilirdi. Ona şimdi söylemek vakitsiz gibi geliyordu.

Babası onunla aynı fikirde değildi ve onun arkasından iş çevirecek kadar buna inanıyordu.

"Gloria," diye fısıldadı annesi. "Çok üzgünüm. Babanı bu konuda ikna etmek için elimden geleni yaptım."

Gloria, Roy'a baktı. Babası sinirli bir halde onu süzüyordu.

"Chad... Ne dedi? Yani, ona söylediğinde." Soruyu zorlukla sorabilmişti.

"Önce şaşırdı."

"Peki sonra?"

"Kızdı." Roy sözcüğü yumuşatmaya çalışmadı. "Kim kızmaz? Baba olacağını bilmeye hakkı var."

"Hâlâ... Hâlâ onunla görüşüyor mu?" Gloria diğer kadının ismini duymuşsa da, şu an hatırlamıyordu. İşin aslı, Chad'i düşünmemeye çalışıyordu, hele yanında bir sarışınla asla.

"Ona sorman gerek," dedi Roy kısaca.

Telefon çaldı ve bir süre herkes duymazdan geldi. İlk hareket eden Corrie oldu. O ahizeye uzanırken, Gloria ve Roy, aralarında çözüme dair herhangi bir işaret olmaksızın bakışmaya devam ediyorlardı.

"Oğlan... Bir oğlan!" diye haykırdı Corrie.

Roy bakışlarını Gloria'dan ayırarak Corrie'nin yanına gitti. Corrie heyecanla telefonda konuşurken ellerini onun omuzlarına koydu. "Tamam, tamam. Uçuş numarasını alır almaz seni arayacağım." Gözlerine yaşlar doldu. "Evet, evet Linnette'e sevgilerimi ve Roy'la benim ne kadar heyecanlandığımızı söyle."

Telefonu kapadı ve kollarını Roy'a doladı. "Bir torunumuz oldu," dedi titreyen sesiyle. "Linnette'in bir oğlu oldu. Adını Gregory Paul koymuşlar."

"Gregory Paul," diye tekrarlayan Roy başıyla hafifçe onayladı. "Güzel, sağlam bir isim."

"Linnette nasıl?" diye sordu Gloria.

"Harika. Paul onun gerçek bir savaşçı olduğunu söyledi. Gregory üç buçuk kilonun üstündeymiş ve neredeyse elli santimmiş."

"Koca bir oğlan," dedi gururla tebessüm eden Roy. "Corrie, ilk torunumuz oldu." Gözleri mutlulukla parlıyordu ve sımsıkı birbirlerine sarıldılar.

"Böylece ben de ikinci kez teyze oldum," diye fısıldadı Gloria.

"Aman Tanrım, internete girip uçuşumu ayarlamam gerek." Corrie hızla mutfaktan çıktı.

"Mack'le Mary Jo'yu arayıp haber vereyim," diyen Roy aksi yöne yürüdü.

"Yardım edeyim," dedi Gloria. Mutfakta etrafına bakındı ve Corrie'nin hazırlamaya başladığı güveci bitirmek üzere harekete geçti. Roy geri geldiğinde yemeği dondurucuya koymak üzereydi.

"Corrie son kez bavulunu gözden geçiriyor."

"O halde uçuşunu ayarladı."

Roy başıyla onayladı. "İşimiz bitmeden önce, ikimizin arasında bir anlaşmazlık olmadığını bilmek isterim."

Gloria bir süre bunu düşündü. "Bir anlaşmazlık yok."

"Güzel."

Bütün söylediği bu kadardı. Ardından Roy gazetesine döndü, Gloria'nın uzun süredir görmediği kadar huzurlu görünüyordu.

Gloria yaklaşık bir saat sonra oradan ayrıldı. Eve giderken markete uğradı; arabasından inerken, karanlık park yerinde gözyaşlarına boğuldu.

Gloria kolay ağlayan biri değildi. Duygularını çoğunlukla gizler ve kendini nadiren başkalarına açardı.

Gözyaşlarının, kız kardeşinin oğlunun doğumuna ve Corrie'yle Roy'u bu kadar mutlu görmeye tepki olduğu çok açıktı. Öyle olmalıydı.

Oysa dahası vardı. İçten içe, Gloria bunun kız kardeşi için duyduğu mutluluktan öte bir şey olduğunu hissediyordu.

Bunun Chad'le bir ilgisi olmalıydı.

On Bir

Perşembe akşamı, Bruce canı sıkkın bir biçimde eve girdiğinde Jolene'i neşeyle mutfakta çalışırken buldu.

"Akşam yemeği için taco hazırlıyorum," dedi Jolene. "En sevdiğin yemek, değil mi?"

Postayı mutfak tezgâhının üstüne bırakan Bruce kızının cevap beklediğini fark etti. "Elbette," dedi, heyecansız bir biçimde. Aklı yemekte değil, yeni aldığı bir haberdeydi. Kızının gevezeliklerine katlanmadan önce, Rachel'la ilgili öğrendiği bu son bilgiyi hazmetmesi gerekiyordu. Kısa süre öncesine kadar, Jolene'in ne kadar ilgi beklediğinin farkına bile varmamıştı.

"Geç kaldın," dedi Jolene, gereksiz bir coşkuyla peyniri rendelerken. "Bahse girerim Rachel'la konuşmak için salona gitmişsindir." Duraksadı ve sonra ekledi: "Yine."

Bruce onun ses tonundaki soruyu duymazdan geldi, ama gerçekten de yaptığı buydu.

"Peki, Rachel nasılmış?"

Bruce kızının umurunda olduğundan şüpheliydi, kar-

şılık olarak omuz silkti. Ceketini çıkardı, dolaba astıktan sonra koridora yöneldi.

"Yemek on dakika içinde hazır olur," diye seslendi Jolene arkasından.

"Tamam."

Bruce ellerini yıkadı ve mutfağa döndüğünde Jolene'i masayı hazırlamış, servis tabaklarını ortaya yerleştirmiş buldu.

Bir sandalye çekerek oturdu.

"Bir şey söylemeyecek misin?" diye sordu Jolene, sessizliği onu gücendirmiş gibi. Sesinde, Bruce'a kızının çok daha küçük olduğu yılları hatırlatan tekdüze bir ton vardı.

"Ne hakkında?"

"Yemek! Bunu yapmak için gerçekten çok uğraştım ve en azından iyi bir iş çıkardığımı söyleyebilirsin."

Bruce masaya baktı; Jolene'in bu yemeği hazırlamak için büyük çaba gösterdiği açıktı. "Çok güzel Jolene, teşekkür ederim."

Sakinleşmiş görünen Jolene kendi sandalyesini çekerek oturdu. Çıtır taco kabuklarının olduğu tabağa uzanarak bir tane aldı ve tabağı Bruce'a uzattı. "Okulda iyi bir gün geçirdim."

Bruce gülümsedi.

"İş nasıldı?"

"İyiydi."

"Lindsey'yle cuma akşamı sinemaya gideceğiz. Sorun yok, değil mi?"

"Elbette."

"Film çıkışı bizi alabilir misin?"

O akşam için kesinlikle bir planı yoktu. Rachel olmadıktan sonra. "Tamam."

"Harika," dedi Jolene, mutluluktan ışıldayarak. "Lindsey'ye söyleyeyim. Annesiyle tanışmıştın, hatırlıyor musun?"

"Korkarım hayır."

"Evet, hatırlıyorsun," diye itiraz etti Jolene. "Geçen sene düzenlenen okul pikniğindeydi ve..." Jolene duraksadı. "Belki hatırlamıyorsundur," diye mırıldandı ve bir araya getirmeye çalıştığı tacoya aşırı ilgi göstermeye başladı.

"Okul pikniğine Rachel gelmişti," dedi Bruce. Piknik sonrası karısının nasıl üzgün olduğunu hatırlıyordu. Rachel bir şey söylememişti, ama Bruce onun mutsuzluğunu çok iyi anlamıştı. Rachel kızının tavrını sindirmeye çalışırken, Jolene kaba ve aşağılayıcı davranışlarını sürdürmüş, karısı bir daha onun katılmadığı hiçbir okul etkinliğine gitmeyeceğini söylediğinde Bruce kabul etmişti.

Her gün, hem karısına hem kızına karşı ne kadar başarısız davranış sergilediğini hatırlatacak bir şey çıkıyordu. Rachel için her şeyin ne kadar kötü gittiğini fark edip daha önce bir şeyler yapmış olsa, durum bu noktaya varmazdı.

Baba ve kız sessizce yemeklerini yediler. Bruce yemeye çalışıyordu, ama iştahı yoktu. Bir tane taco bitirebildi, ama bu kızını tatmin edecek bir miktar değildi.

"Bir tane daha al baba," diye ısrar ederek taco tabağını uzattı.

"Hayır, teşekkürler tatlım," diyerek tabağını kenara itti. Marul dışarı düşmüş, salsa sosu beyaz tabağın içine saçılmıştı.

"Senin derdin ne?" diye terslendi Jolene. "En sevdiğin yemeği yaptım ve seninle sohbet etmeye çalışıyorum, ama sen beni görmezden geliyorsun ve bu hiç hoş değil." Sesi hafifçe titriyordu ve alt dudağı sarkmıştı.

Bruce bir eliyle yüzünü sıvazladı. Artık hem Rachel hem de Jolene ona kızıyor, yaptığı hiçbir şey doğru görünmüyordu. Keşke her şeyi nasıl düzeltebileceğini bilseydi.

"Üzgünüm Jolene," diye fısıldadı. "Şu an moralim çok bozuk. Rachel'ı görmeye gittim ve..."

Jolene bu haberin üstüne atladı ve sözlerini bitirmesine izin vermedi. "Tam bir cadı, değil mi? Bahse girerim seninle konuşmak bile istememiştir."

"Hayır, öyle değil..."

"En son oraya gittiğinde Jane ona nasıl kızmıştı, hatırlıyor musun?"

Bruce'un hatırladığı, Jolene'in çıkardığı olay yüzünden Jane'in salondan fırlayarak hepsini azarlamasıydı. Ardından Bruce'a bir daha oraya gelmemesini söylemişti. Bruce salon sahibesinin arzusunu yerine getirmek istese de, Rachel'ı görmek ve onunla konuşmak zorundaydı.

"Rachel artık salonda çalışmıyor," dedi Bruce.

Bu haberi derin bir sessizlik izledi. "Rachel istifa mı etmiş?"

"Öyle görünüyor," diyen Bruce bunu anlayabilmekte hâlâ zorlanıyordu. Rachel o salonda on yıldır çalışıyordu. İkinci evi gibiydi, müşterileri arkadaşlarıydı ve diğer elemanlar da ailesi gibiydi.

Onun işi bırakması Bruce'u şoka sokmuştu. Umutsuzca

uzaklaşmak istemiş olmalıydı ve bunun sebebi, düşünebildiği tek sebebi, doğrudan Bruce ve Jolene'di. Onu bütün gücüyle eve dönmeye ikna etmeye çalışırken, kaçmasına sebep olmuştu.

"Nereye gitmiş?"

Küçücük bir ipucu bile olsa, bu haber böylesine yıkım yapmazdı. "En ufak fikrim yok."

"Jane sana söylemedi mi?"

Bruce başını iki yana salladı. "Ya gerçekten bilmiyor ya da bilgiyi vermek istemiyor."

"Gerçekten mi?" Jolene gözlerini kocaman açtı.

"Rachel'ın bana söylemeden istifa ettiğine inanamıyorum." İşinden ayrılması başka bir şeydi, ama ona haber vermemesi... İhanete uğramış gibi hissetmesine yol açıyordu. Rachel'ı tamamen kaybetmekten ve bir daha ailesine hiç dönmemesinden korkuyordu. Durumun böyle olduğunu düşünmek bile istemiyordu.

"Sana onun cadı olduğunu söylemiştim," dedi Jolene sakin bir sesle. Ayağa kalktı, salsa ve ekşi krema kâselerini mutfak tezgâhına taşıdı. "Rachel bizi hayatından çıkarmaya karar vermişse, gitmesine izin vermemiz gerek." Hafiften bir şarkı mırıldanmaya başladı, anlaşılan olayların gidişatı onu mutlu etmişti.

Bruce öyle hızlı ayağa fırladı ki, altındaki sandalye ahşap zemin üstünde gıcırdadı. "Bunu nasıl söyleyebilirsin?"

Jolene dönüp onun yüzüne baktı. "Neyi?"

"Rachel'ın gitmesine izin vermeyi. O benim *karım*."

"Ondan boşanacaksın, değil mi?"

Boşanmak mı? Jolene böyle bir şeyi önermeye bile nasıl cesaret edebilirdi? "Hayır!" dedi, neredeyse bağırarak.

"Fakat ona ihtiyacımız yok. Yemek, temizlik ve çamaşır işlerini ben yapabiliyorum. Akşam yemeğini tek başıma hazırladım, değil mi? Onunla evlenmeden önce olduğu gibi, ikimiz baş başayken çok daha iyiyiz."

Kızının bu kadar duygusuz olması Bruce'u dehşete düşürmüştü. "Peki ya bebek?"

"Şey..." diye omuz silkti Jolene. "Bebeğin ufak bir pürüz yarattığını kabul ediyorum."

"Ufak bir pürüz mü? Ufak bir pürüz," diye tekrarladı. Sözler ağzından yeterince hızlı çıkmıyordu. "O ufak pürüz benim kızım ya da oğlum, senin de kardeşin."

"Bunu biliyorum."

"Fark etmediysen söyleyeyim, Rachel'ı özlüyorum. Onun geri gelmesinden daha fazla istediğim bir şey yok. Harika bir taco hazırlaman çok güzel, takdir etmediğimi sanma. Ancak Rachel benim için yemek pişirmekten ve çamaşır yıkamaktan daha öte. O benim karım, en iyi arkadaşım ve onsuz çok mutsuzum." Kızının nasıl bu kadar bencil olabildiğini, sadece kendi ilgi ve isteklerini düşündüğünü aklı almıyordu. Kendisi karısı ve bebeği için ölümüne endişelenirken, Jolene bu gebeliği bir pürüz olarak görüyordu.

Tekrar sandalyesine çöktü. "Teri Polgar'ı aradım ve o bile Rachel'ın nerede yaşadığını bilmiyor."

"Rachel kimsenin bilmesini istemiyor. Ne senin, ne de arkadaşlarının. Bunu olduğu gibi kabullenmeliyiz," dedi Jolene ciddiyetle.

Bruce ona baktı. "*Söylediklerimi* duydun mu?"

"Evet, ama sana katılmıyorum. Baba, Rachel bizden uzaklaşmak istiyor."

Bruce buna inanmıyordu.

"Ona onu ne kadar sevdiğini ve buna benzer şeyler söylerken, o başka bir yerde yaşamak istiyorsa keyfi bilir, değil mi?"

Jolene, Rachel'ın kendi isteğiyle gittiğine dikkat çekmekten keyif almış görünüyordu. Nerede olduğunu sır olarak saklaması da kendi tercihiydi.

"Biraz otur, tamam mı?" dedi Bruce sakin bir sesle ve sandalyeyi işaret ederek.

İçini çeken Jolene yerine geçti. "Ne?" dedi, kollarını savunmacı bir tavırla göğsünde kavuşturarak.

"Annen öldüğünde, onun anılarına tutunmak için ne kadar uğraştığını hatırlıyor musun?" diye sordu nazikçe.

Jolene başıyla onayladı.

"Her akşam seni yatağa yatırdığımda onunla ilgili sorular sorardın."

"Annemle ilgili anlattığın öyküleri dinlemeyi seviyordum," dedi Jolene. "Bazen onun hakkında konuşurken sesin iyice yumuşardı ve onu ne kadar çok sevdiğini gerçekten anlardım."

"Anneni çok sevdim. Hâlâ seviyorum ve daima seveceğim. Onu kaybettikten sonra, başka bir kadını Stephanie kadar sevebileceğimi sanmazdım. Ve sonra..."

"Rachel her şeyi mahvetti!"

"Hayır Jolene. Bitirmeme izin vermedin. Sonra, tekrar

âşık olmanın mümkün *olduğunu* keşfettim; Rachel sayesinde. Karımı geri istiyorum ve tekrar aile olmak istiyorum." Aptal gibi, Rachel'ın gidişinin onu ne kadar üzdüğünü kızının görmesini istiyordu.

"Baba, sen ve ben aileyiz. Rachel bizden biri değil."

"Evet, öyle," dedi Bruce. "Bu evliliği aceleye getirerek hata yaptığımı anlıyorum. Rachel ve ben birbirimizi uzun süredir tanıyorduk ve âşık olmadan önce iyi arkadaştık. Âşık olduğumuzu anlayınca evlenmeye karar verdik ve ben, beklemeye gerek olmadığını sandım."

Jolene sabırsızlıkla başını iki yana salladı, ama Bruce önemsemedi. Söyleyeceği önemli şeyler vardı ve Jolene'e dinletmeye kararlıydı.

"Dikkate almadığım şey senin duygularındı. Bunun için gerçekten üzgünüm, ama geri dönmek için çok geç. Rachel ve ben karı kocayız ve bir bebeğimiz olacak."

Kolları halen göğsünde kavuşturulmuş halde ve savunmaya geçmiş bakışıyla Jolene homurdandı: "Hatırlatmana gerek yok."

"*Hatırlatıyorum*, çünkü bunu halletmek zorundayız. Rachel danışmana gitmeyi önerdi, ama sen reddettin."

Jolene tekrar başını iki yana salladı. "Bu çok saçma. Tanımadığım biriyle konuşmam söz konusu bile değil."

"Rachel ve evliliğimiz hakkında neden bu kadar olumsuz düşündüğünü anlamana yardımcı olacaksa bile mi?"

"Hiçbir şey değişmez," dedi Jolene öfkeyle. "Ben böyle düşünüyorum."

"Lütfen Jolene."

"Gitmeyeceğim dedim ve gitmeyeceğim. Beni başkasıyla konuşmaya zorlayamazsın. Rachel'sız hayatın çok korkunç olduğunu düşünüyorsan, sen git."

Bruce ilk randevusunu zaten almıştı. "Niyetim bu, ama seanslara senin de gelmenin benim için anlamı büyük."

"Asla." Ağzı nefretle gerilmişti.

"Rachel'a ve bebeğe önem verdiğimi görmen neden bu kadar zor? Rachel tek başına kalacak olursa, gelecekte onu ve bebeğimizi neler bekliyor olabilir?"

Jolene inatla sessizliğini sürdürüyordu.

"Bir erkek ya da kız kardeş için bana yalvardığın dönemleri hatırlıyorum," dedi.

"Sadece sekiz yaşındaydım ve bir kardeşim olması için cadaloz bir üvey annem olması gerektiğini anlayacak kadar akıllı değildim."

"Rachel cadaloz değil." Eğer karısına bir kez daha böyle hitap edecek olursa, kendini kaybedeceğine yemin edebilirdi.

"Elbette, sana karşı öyle değil. Aşna fişne yapmaktan onun gerçek yüzünü göremiyorsun."

"Rachel benimle evlenmek dışında bu kadar korkunç ne yaptı?" Daha fazla yerinde oturamayan Bruce ayağa kalkarak masanın etrafında dolandı ve umutsuzlukla saçlarını geriye itti. Rachel'ın Jolene'le başa çıkmasının ne kadar zor olduğunu şimdi anlıyordu. Kadın her şeyi denemişti, ama Bruce öylesine budalaydı ki kızının aşağılamalarına ve alaylarına dayanabilmek için onun nasıl kendine hâkim olmaya çalıştığının farkına bile varmamıştı.

Rachel'ın evi terk etmesine şaşmamak gerekiyordu. Bruce da en az kızı kadar suçluydu. Kördü, hem de kasten kördü ve ilgisizdi; şimdi bedelini ödüyordu. Keşke zamanı geri alabilseydi.

"Baba, mantıklı ol."

"Ben mi?" diye haykırdı. "*Ben mi* mantıksızım?"

"Rachel sana bebeğin doğumunu haber verecek. Bunu yapacağını biliyorsun."

"Çocuğumun doğumuna, doğumdan sonra bir telefon almaktan daha fazla katkıda bulunmak istiyorum. Benim yerim hastanede Rachel'ın yanı, tıpkı senin doğumunda annenin yanında olduğum gibi. Çocuğum bunu hak ediyor ve ben..." Parmağını Jolene'e doğru sallıyordu. Devam etmeden önce öfkesini bastırmak için bir an bekledi. "Çocuğumla ilgili neler hissetmem gerektiğini bana dikte etmene izin verecek *değilim*. Büyümenin ve kendinden başkalarını da düşünmenin zamanı geldi."

"Ben mi?" Jolene sandalyesinden fırladı, yüzü giderek kızarıyordu. "Ben mi?" diye tekrarladı. "İkiniz iğrençtiniz, her akşam erkenden yatağa giriyordunuz. Ne halt ettiğinizi biliyordum. Tiksinçti. Yetmez gibi, sen daha salakça bir şey yaptın ve doğum kontrolü kullanmadın!"

"Bunu aşmak ve Rachel'la benim birbirimize ait olduğunu kabullenmek zorundasın." Artık Bruce da bağırıyordu ve sesi bastırmaya çalıştığı öfke yüzünden titriyordu. "Kız ya da erkek, bu bebeğin tıpkı senin gibi hayatı boyunca bir babaya ihtiyacı olacak."

Jolene ona bakmıyordu.

"Ayrıca bir ablaya da ihtiyacı olacak. Çocuğumuzu bir pürüz olarak gördüğünü söyledin, ama bu, seni koşulsuz sevecek masum ve şirin bir bebek... Senin de sevgine ihtiyacı olan bir bebek. Bunu göremeyecek kadar mı önyargılısın?" diye sordu. "Sırf Rachel'ı kıskandığın için kendi kardeşini reddedecek kadar merhametsiz misin?"

"Ben Rachel'ı kıskanmıyorum!" diye haykırdı Jolene, gözlerinden yaşlar boşanıyordu. "Ondan nefret ediyorum! Senden nefret ediyorum!"

"O halde kardeşinden de nefret ediyorsun," dedi Bruce sakin bir sesle.

Jolene ayağını yere vurdu ve çılgına dönmüş halde koluyla masadakileri süpürdü. Tabaklar ve servis çanakları yere düşerek kırıldı, her yere yiyecekler saçıldı. Sonra koşarak mutfaktan çıktı, odasına girdi ve kapıyı çarparak kapadı. Ses bütün evde yankılandı.

Sandalyesine çöken Bruce öne eğilerek başını elleri arasına aldı. Ümitsizce desteğe ihtiyaçları vardı. Durum başa çıkabileceğinden, tek başına halledebileceğinden çok daha vahimdi. Bir danışman konusunda ısrar eden Rachel ne kadar haklıydı... Onu aylar önce ciddiye alması gerekirdi.

Çok geç kalmadığını umuyordu.

On İki

Kapı çaldığında, Grace Harding kütüphanedeki ofis odasında bütçeyi gözden geçiriyordu.

"Gelin," diye seslendi, yardımcısının gireceğini umarak.

Beth Morehouse kapıyı açtı ve başını içeri uzattı. "Bir dakikan var mı?"

Grace saate baktı ve kapanma saatini geçirdiğini anladı. İncelemelerine o kadar dalmıştı ki, farkına bile varmamıştı. "Elbette, içeri gel."

Beth elinde bir piknik sepetiyle odaya girdi. İçi kitap mı doluydu? Grace merak etse de, sormadı. Arkadaş olduğu bu kadına gülümsedi. Beth'in köpeklere olan sevgisi onda çok güçlü bir yankı uyandırıyordu. Rover'la Okuma programının geliştirilmesinde önemli bir rol oynayan etkili bir köpek eğiticisi olmasının yanı sıra, sahipsiz ve terk edilmiş köpekleri sahipleniyordu. Onların bazılarına yuva buluyor, bazılarını kütüphanenin okuma programı için eğiterek, yüksek sesle okurlarken çocukların yanında

oturacakları şekilde eğitiyordu. Okuma güçlüğü çeken ve akademik olarak risk altında olan çocuklar yanlarında bir köpek olduğunda kendilerini rahat hissediyorlardı. Her ne kadar yanlarında gönüllü bir "gözetmen" olsa da, asıl odak noktası çocuklar ve "onların" köpekleriydi. Ve okumayı öğrenmeleri.

Grace, Seattle'daki bir kitabevinde başladığını duyduktan sonra, kendisi de bu programı gündeme almış, barınakta gönüllü olarak çalıştığından, bu fikrin onu cezp etmesi zor olmamıştı. Bölgedeki ilkokullarda yaptığı araştırma sonunda, programın coşkuyla karşılanması da şaşırtıcı değildi.

Grace işte o dönemde, üç yıl önce Cedar Cove'a taşınan Beth'ten haberdar olmuştu. Grace ilk adımı attığı andan itibaren, Beth sınırsız bir evetle karşılık vermişti. Yılbaşı ağacı çiftliğindeki yoğun işlere rağmen, Beth büyük bir sadakatle, hafta boyunca köpekleri defalarca kütüphaneye getirmişti. Beth olmasa, programın başarısı imkânsızdı.

"Ne var ne yok?" diye soran Grace önünde dağılmış sayfaları kenara itti. Saatlerdir rakamlara bakarak, kesinti yapabileceği kalemleri düşünüp bütçe düzenlemesi yapmaya çalışıyordu, bir mola iyi gelecekti. Yorucu bir haftaydı ve kocasıyla birlikte dinlenebileceği hafta sonunu iple çekiyordu. Cumartesi günü atla sahile inmeyi, belki pazar öğleden sonra sinemaya gitmeyi planlamışlardı.

"Bir iyiliğe ihtiyacım var," diyen Beth, Grace'in masasının karşısındaki koltuğa oturdu ve elindeki sepeti dikkatlice yanına koydu.

"Ne istersen." Grace ne yapsa Beth'in hakkını ödeyemezdi. Kütüphane programı başlayalı uzun bir süre olmamıştı, ama Grace çocuklardaki inanılmaz değişimi görebiliyordu. Başlangıçta, yeni bir okuma denemesi yüzünden gergin geliyorlar, ama köpekleri görür görmez rahatlıyorlardı. Şu ana kadar, programdan iki çocuk kütüphaneden kitap almıştı. Rover'la Okuma programının başarısını bundan daha iyi kanıtlayan başka bir şey olamazdı.

"Dört ya da beş hafta önce bulduğum sokak köpeğini hatırlıyor musun?"

Grace, Beth'in yol kenarında karşılaştığı bir golden retriever'ı kurtardığını hatırlıyordu. Zavallı köpeğin kimliği yoktu ve uzun zaman önce terk edilmiş olmalıydı, çünkü gerçekten kötü durumdaydı.

"Elbette."

"Hamileymiş."

"Hamile mi?" diye tekrarladı Grace yavaşça.

"Bebekler onu eve aldıktan birkaç gün sonra doğdu. Beş tane. Ne yazık ki anne başaramadı. Çok tatlı, iyi huylu bir kızdı ve onu kaybetmek beni perişan etti."

"Beş yavru mu?" Ölen köpeğin golden retriever olması, birden Grace'in sevgili köpeği Buttercup'la olan anılarını canlandırdı. O yaz sessizce uykusunda giden Buttercup neredeyse on iki yaşındaydı. Grace onu hatırlarken hâlâ acı çekiyordu. Golden retriever çiftlikteki hayatını çok sevmiş ve Grace'in onu götürdüğü uzun arazi ve kumsal yürüyüşlerinden her zaman büyük mutluluk duymuştu. Buttercup'ın

gitmesinin hâlâ haksızlık olduğunu düşünüyor ve şimdi bile, işten eve döndüğünde köpeğinin onu karşılamasını bekliyordu.

"Eğer yapabilirsen, sana ömür boyu minnettar kalacağım," diyordu Beth.

Grace gözlerini kırpıştırdı. Anılarına gömülmüş, Beth'in söylediklerini tamamen kaçırmıştı.

"Ne yapabilirsem?" diye sordu.

"Yavrulardan birine benim için bakabilirsen," dedi Beth, garip bir bakışla.

"Ben mi? Fakat... Nasıl?"

"İki saatte bir beslenmesi gerekiyor. Sana vereceğim özel bir biberon var. Ayrıca sürekli ilgi bekliyor. Bu zavallı annesini kaybetti ve kardeşlerinden ayrı kaldı. Yalnız ve ürkmüş bir halde."

"Beth, muhtemelen bir yavruya bakma şansım yok." Bu söz konusu bile değildi. "Burada, kütüphanede olmak zorundayım. Hiç zamanım yok ve Cliff sürekli atlarla ilgileniyor..." Sesi giderek soldu. Hâlâ kendi köpeğinin yasını tuttuğunu ve yeni bir tane almaya hazır olmadığını ekleyemedi. Bu onun için çok zordu.

"Bunu daha fazla tek başıma yapamayacağım," dedi Beth. "Ağaç çiftliğindeki onca işle mümkün değil. Yılbaşı yaklaşıyor, siparişler başladı bile. Bazı ağaçlarımız Hawaii'den Japonya'ya kadar gidiyor. Hepsiyle ben ilgileniyorum, ayrıca eğitim ve kütüphane programları var ve iki yavruyu birden beslemek için zaman ayıramam." Duraksadı. "Bir tanesiyle bile zor başa çıkıyorum."

"Üzgünüm..."

Beth onun itirazını duymazdan geldi. "Yavrulardan birini Suzette aldı, Kristen Jamey diğerini. Üçüncüsü kiliseden bir kadına gitti, biri bende ve sadece bu zavallı ufaklık kaldı. Ne yazık ki doğanların en küçüğü, en az gelişmiş olanı ve diğerlerinden daha fazla risk altında."

"Eminim başka... Birini bulacaksın," dedi Grace.

Suzette Lambert kütüphaneden iş arkadaşıydı ve Grace, kütüphanenin yavru bakım servisinin gayet iyi temsil edildiğini düşündü.

"Sorabileceğim başka biri olsa zaten seni rahatsız etmezdim, inan bana herkese sordum. Güvenebileceğim başka kimse yok. Sadece birkaç haftalık," dedi, sesi giderek daha umutsuz çıkıyordu. "Gerçekten yardımına ihtiyacım var Grace."

Grace bir kez daha itiraz etmeye hazırlanıyordu ki Beth sepetin kapağını açınca içinden minik yavruyu çıkardı. O kadar küçüktü ki golden retriever'a bile benzemiyordu. Işığa karşı gözlerini sımsıkı kapamıştı Beth'in avucunda kıvranıp duruyordu.

"Babanın cinsini tahmin edebiliyor musun?" diye sordu zaman kazanmak için.

"Muhtemelen karma bir cins. Kısmen labrador ve belki biraz tazı ya da kaniş. Söylemek için çok erken."

Tuhaf bir karışımdı, ama yavru annesi gibi golden'dı... Ve Buttercup gibi.

"Fakat kütüphanede çok fazla sorumluluğum var," dedi Grace, Beth'in mazeretini kabul etmesini umarak.

"Onu yanında getir. Eminim çocuklar ona bayılacaklar ve her hafta büyümesini izlemekten keyif alacaklar."

"Bu özel bakım ne kadar... Ne kadar sürecek?"

"Bir ay, en fazla altı hafta."

"O zaman onu sahiplendirebilecek misin?"

Beth başıyla onayladı. "Kesinlikle."

"Dört ya da altı hafta," diye mırıldandı Grace. Bunu yapmak istemiyordu, ama reddedecek durumda değildi çünkü Beth çocuklar için çok şey yapmıştı. Bu durumdan zerre kadar hoşlanmasa da başka şansı yoktu.

"Yapacak mısın?" diye sordu Beth bir kez daha.

Grace yüksek sesle içini çekti. "Galiba mecburum."

"Pişman olmayacaksın," diye söz verdi Beth. "Gerçekten çok tatlı bir köpek."

Beslenme talimatını ve diğer gerekli bilgileri verdikten sonra Beth oradan ayrıldı. Yavru masasının köşesindeki sepette uyuyordu ve Grace tekrar bütçeyi gözden geçirdiği süre boyunca hiç sesini çıkarmadı.

Bir saat sonra işi bittiğinde çiftlikten Cliff'i aradı. Cevap alamadı ve mesaj bırakmak istemedi. Kalktı, çantasını ve ceketini aldı. "Seni eve götüreceğim," dedi yavruya, "ama fazla yerleşme çünkü kalmayacaksın, anladın mı?"

Yavru huzur içinde uyuyordu, anlaşılan istenmeyişinden etkilenmemişti.

On beş dakika süren yolculuk süresince sepet yolcu koltuğunun üstünde durdu. Grace'in duyduğu tek ses, eve giden virajı dönerken hafif bir miyavlama oldu. "Endişelenme, birazdan akşam yemeği geliyor," dedi keyifsiz bir tonda.

Garajın önüne çektiğinde, Cliff her zamanki gibi onu karşılamak için ahırdan çıktı, arabadan inen Grace'i öptü.

"Arkadaş getirdim," diye homurdandı Grace.

"Arkadaş mı?" Cliff arkasına baktı.

"Bir köpek yavrusu," dedi Grace. "Beth, önümüzdeki altı hafta ona bakmamı rica etti, daha doğrusu *yalvardı.*"

"Ve sen kabul ettin?" Doğal olarak şaşırmış görünüyordu çünkü Grace evcil hayvanlarla işinin bittiğini çok açık ifade etmişti.

"Bu durum hiç hoşuma gitmiyor," diye itiraf etti Grace. Aracın diğer tarafına yürüdü, sepeti alıp Cliff'e uzattı.

Kocası kapağı kaldırarak içine göz attı. "Of, çok minikmiş."

"Doğan yavruların en çelimsizi." Grace bunu azarlar bir tonda söylemeyi başarmıştı.

"Eh, onu semirtmemiz gerekecek." Yavruyu sepetten çıkarırken sevgi ifadeleri mırıldanan Cliff, onu göğsüne bastırdı.

"İki saatte bir beslenmesi gerekiyor," dedi Grace. "İkimizin de bu kadar vakti var."

Cliff'in sırıtması Grace'i daha da rahatsız etti. "Pişmiş kelle gibi sırıtmayı bırak Cliff Harding. Ne düşündüğünü biliyorum, bu düşünceden hemen vazgeçsen iyi olur."

"Yani artık düşüncelerimi okumaya başladın." Yavruyu tekrar sepete koydu, boştaki kolunu Grace'in beline dolayarak eve yöneldi.

"Bu yavruya âşık olacağımı ve onu vermeye kıyamaya-

cağımı düşünüyorsun. Öyle bir şey olmayacak, o yüzden aklından çıkarabilirsin."

"Tamam, öyle yaparım," dedi Cliff sakince.

Fazlasıyla uysal olduğundan, Grace onun tek sözüne bile inanmadı.

Cliff mutfağın önündeki antrenin kapısını açtı ve önden Grace'in geçmesine izin verdi. Sepetin içinden gelen hafif miyavlama sesi devam ediyordu. Cliff çizmelerini çıkarmak için sepeti yerine koydu.

"Sepeti mutfağa götür, orası daha sıcak," dedi Cliff. "Bu küçük adamın karnı aç."

"Ben akşam yemeğini hazırlarken neden sen onun biberonunu vermiyorsun?" diye önerdi Grace. Bu yavruyla ne kadar az ilgilenirse o kadar iyiydi.

"Memnuniyetle."

Grace minnettardı. Bu küçük hayvan için hiçbir merhamet hissetmek istemiyordu. Yapamazdı. Buttercup'ı kaybetmek onu öylesine yaralamıştı ki başka bir evcil hayvan için tekrar aynı kırılganlığı yaşamak istemiyordu. Kaçınılmaz yastan kendini muaf tutacaktı. Olivia'nın da işaret ettiği gibi, hayvan sahibi olmanın kötü yanı buydu, ömürleri bizden çok kısaydı. Üstelik yeni bir hayvan Cliff'e ve kendisine fazladan ayak bağı olurdu. Zaten atlar vardı, hafta sonu bile evden uzaklaşmak zordu ve önceden uzun bir planlama gerektiriyordu.

Mutfak masasına oturan kocası bebeği kucağına aldı ve şefkatle biberonu verdi. Patatesleri soyan Grace bakmamaya çalışıyordu, sonra buzdolabından salata soslarını çıkardı, marulları yıkadı, domates ve hıyarları dilimledi. O sabah işe çıkmadan önce elektrikli güvece salçalı biftek koymuştu, bütün yapacağı patatesleri haşlayıp salatayı bitirmekti.

"Bir isim koymak gerek," dedi Cliff birkaç dakika sonra.

"Öyleyse koy," dedi Grace ilgisizce.

"Kütüphanedeki okuma programına ithafen Rover'a ne dersin?" diye sordu Cliff.

"Elbette." Herhangi bir isim olabilirdi, sonuçta altı hafta sonra Rover ya da Cliff'in uygun gördüğü isim her ne ise, hayatından çıkmış olacaktı.

"Yok, Rover ona pek uygun değil. Fazlasıyla soya özgü. Başka bir şey bulmamız gerek."

"Ona sadece Yavru demekte bir sakınca görmüyorum. Veya Köpek. Altı hafta sonra –şansımız varsa dört– yeni bir aile onu sahiplenecek. İsmini onlar koyabilir."

"Şu anda bir isme ihtiyacı var," diye üsteledi Cliff.

"İyi, öyleyse sen bir isim koy."

Bir şey söylemediği halde Cliff'in kaşları havaya kalkmıştı.

"Ne?" diye homurdandı Grace. "O yavrunun sinsice yüreğime sızmasına izin vermeyeceğim, anladın mı?"

"Açık ve net."

"Yemeğin yanında bir kadeh şarap ister misin?" diye

sordu. Bu yavru aralarında tartışma konusu olmadan konuyu değiştirmek istiyordu.

"Sen de istiyorsan."

"Kırmızı mı beyaz mı?"

"Kırmızı."

"Tamam." Mutfaktan, şarap şişelerini durduğu kilere geçti ve bir Shiraz seçti. Şarabı alarak mutfağa döndü, mantarını açarak havalanmaya bıraktı.

"Beauregard hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Cliff.

"Beauregard kim?"

"İsim olarak," dedi Cliff, üstüne basarak.

"Ha, yavru için. Güzel, ama biraz fazla uzun değil mi?" Sonra birden kendine geldi. "Gerçi beni ilgilendirmez."

"Öyleyse kısaca Beau* deriz."

"Biz mi?" Grace ellerini beline koyup öfkeyle ona baktı. "Canın ne istiyorsa o ismi koy, ama beni bulaştırma."

Cliff başıyla onayladı. "O halde Beau." Beau biberonun minik emziğini iştahla emerken işaret parmağını yavrunun altın renkli sırtında gezdirdi. Biberon, oyuncak bir bebeğe aitmiş gibi görünüyordu.

"Evin içine işemesine izin verme," diye uyardı Grace.

"Sorun değil. On beş dakika bekleyip dışarı çıkaracağım."

Beau şimdiden sıkıntı vermeye başlamıştı. "Muhtemelen yemeğimize de engel olacak," diye söylendi Grace. "Gece vakti her saat uyanacağını da biliyorsun. En son yavru bir köpekle ilgileneli kaç sene oldu?"

* Okunuşu "Bo"dur. (y.n.)

Cliff, Beau'ya gülümsedi, büyülenmiş gibiydi. Kocası bu yavru için kolay bir kurbandı, ama Grace öyle değildi. Mesafesini korumaya kararlıydı, hem duygusal hem de fiziksel olarak.

Cliff yavruyu dışarı çıkardı, geri döndüğünde Grace patatesleri eziyordu. Karısına doğru bakıp başını iki yana salladı.

"Yapamadı mı?" diye sordu.

"Hiç."

"Pek zeki değil galiba, ne dersin?"

"Grace," diye terslendi Cliff. "Dışarı çıkmanın anlamını öğrenecek fırsatı olmadı."

Grace bunu biliyordu, ama ne kadar zor durumda olduğunu itiraf etmeyecekti. Cliff'in nasıl bağlanmaya başladığını görebiliyordu ve yavru geleli daha bir saat bile olmamıştı.

"Dinle Cliff, bu hayvan evde *kalmayacak*, anlıyor musun?"

Bacaklarını açarak yere oturan ve yavruyla oynamaya başlayan Cliff bakışlarını ona kaldırarak sırıttı. "Öyle diyorsan."

"Dalga geçmiyorum Cliff. Başka köpek istemiyorum."

"Sen nasıl istersen."

Yemek masasını hazırlamaya başlayan Grace gözlerini kıstı. "Söz mü?"

"Yalanım varsa iki gözüm önüme aksın."

"Cliff," diye inledi Grace, "bu dalga geçilecek bir konu değil. Bekle ve gör, yemeğimize de karışacak. Başladı bile."

Gerçekten de, yemeğin tam ortasında, alarm çalmaya başladı.

"Bu da nesi?" diye sordu, sesten ürken Grace.

"Beau. Ona ikinci bir şans vereceğim." Şarap kadehini alan Cliff, ocağın yanında bir havlunun üstüne kıvrılmış olan yavruyla birlikte dışarı çıktı.

Grace kendi kadehine uzandı ve dudaklarına götürdü.

"Sadece altı hafta," diye hatırlattı Cliff, mutfak kapısından dışarı çıkarken.

Grace, hayatının en uzun altı haftasını yaşayacağını hissediyordu.

On üç

Hızla adliyeden dışarı çıkan Olivia saatine bakarak kaşlarını çattı. Ağabeyi ile saat dörtte galeride buluşmak üzere sözleşmişlerdi, ama bir velayet davası yüzünden gecikmişti. Her ne kadar dinlemeye fırsatı olmasa da, Will şimdiden telefonuna bir mesaj bırakmıştı.

Neyse ki adliye binası Liman Caddesi Sanat Galerisi'nden sadece birkaç sokak ötedeydi. Serin bir ekim havasıydı, o yüzden Olivia yürümeye karar verdi. Yokuş aşağı inen yol işin başka keyifli yanıydı. Hızla dökülen ve muhtemelen bir haftaya kadar hepsi yok olacak göz alıcı sonbahar yapraklarının güzelliğine hayrandı.

Olivia düzenli yürüyordu, ama egzersiz eksikliği vardı ve nefesi kesilmişti. İlerleyen saatlerde, haftalık çarşamba akşamı aerobik çalışması için Grace'le buluşacaktı. Giderek gücünü kazanıyordu, çok geçmeden beceri ve dayanıklılıkta Grace'i yakalayabilirdi.

Arkadaşını düşününce Olivia gülümsemeden edemedi.

Grace ve Cliff, Beth'in onlara verdiği yavru köpeğe bakıyorlardı. Beau anında Cliff'in kalbini kazanmıştı. Grace ise inatla ona direniyordu. Olivia onun teslim olmasının ne kadar süreceğini merak etti. Arkadaşı Buttercup'ı çok sevmişti, bir şans verse Beau'yu da sevebilirdi. Yine de, Grace altı haftaya kalmadan Beau'yu tereddütsüz Beth Morehouse'a teslim edeceğinde ısrarcıydı. Her koşulda diyordu, köpek geri gidecek. Olivia bahis oynamayı seven bir kadın olsaydı, bütün emeklilik ikramiyesini Grace'in yavruyu geri vermeyeceğine oynayabilirdi.

Galeriye ulaşıp içeri girerken, körfezden esen ani bir rüzgâr kapıyı hızla çarparak kapadı ve galerinin bütün camları zangırdadı.

Will güldü. "Ne girişti ama," diye dalga geçerek ona doğru yürüdü, uzanıp yanağını öptü.

"Üzgünüm, geciktim."

"Aslında, işime geldi. Miranda," dedi, yardımcısına dönerek, "yerime bakar mısın?"

Diğer kadın başıyla onaylayarak Olivia'ya gülümsedi.

"Odama gidelim mi?" diye sordu Will.

"Lütfen."

Will içeri giren Olivia'yı izledi, kapıyı kapadı ve ziyaretçi koltuklarından birine oturdu. Olivia diğerinin kenarına ilişerek ellerini kucağına koydu.

"Anlaşılan annemin evindeki tadilat bitmek üzere," dedi Will, Olivia'nın konuşmak için geldiği konuya giriş yaparak.

"Doğru. Tahmin edeceğin gibi, annem ve Ben eve dönmek için sabırsızlanıyorlar." Annesinin son günlerde konuştuğu tek konu buydu; kendi mutfağına bir an önce dönebilmek.

"Elbette sabırsızlanacaklar. Eminim aynısı sen ve Jack için de geçerli. Onlarla birlikte yaşamak kolay olmamalı."

Ağabeyi durumun yarısından bile haberdar değildi. Olivia ve Jack, son birkaç haftadır Charlotte'un onlar için pişirdiği kekler, kurabiyeler ve pastalar yüzünden en az ikişer kilo almışlardı. Charlotte hayır demeyi imkânsız hale getiriyordu; ısrarcıydı ve pişirdikleri geri çevrildiğinde açıkça güceniyordu. Olivia'nın onları dondurma planı da tutmamıştı; zira kısa sürede koyacak yer kalmamıştı. Bunun yanı sıra, ev her gün tepeden tırnağa temizleniyor ve hiçbir şeyi eski yerinde bulmak mümkün olmuyordu. Sorulduğu zaman, Charlotte boş gözlerle Olivia'ya bakıyor ve her şeyi kesinlikle bulduğu yere bıraktığını söylüyordu. Olivia annesinin sadece yardım etmeye çalıştığını biliyordu. Ben ve Charlotte aynı zamanda saygılıydılar, akşamları evin kendilerine ait bölümünden çıkmayarak Jack ve Olivia'ya ihtiyaç duydukları mahremiyeti sağlıyorlardı. Ayrıca Harry'nin kum kabı ebeveyn banyolarında duruyordu ve Olivia onun varlığını bile hissetmiyordu.

"Duyduğum kadarıyla, Jack annemin yemeklerinden hoşnutmuş." Will gülümsemesini saklamaya gerek duymadı.

"İkimiz de öyle, zaten bu da başka bir sorun. Annem bize mükellef sofralar hazırlamaktan gurur duyuyor. Son

Şükran Yemeği'nden bu yana, bu kadar iyi yediğimizi hatırlamıyorum. Sorun şu ki, ziyafet son beş haftadır devam ediyor. Annem sevdiğimiz bütün yemekleri pişirmeyi vazife edindi; biftek pane, püre, her tür tatlı. Her birimiz *onar* kilo almadığı için seviniyorum."

"Olivia, beni şaşırtıyorsun. İrade gücüne ne oldu? Seni her zaman disiplinli biri olarak görmüşümdür."

"Ben mi? Ben Jack'i suçluyorum. Sürekli, fırsatımız varken tadını çıkarmamız gerektiğini söylüyor. Sadece bu değil, annemi incitmekten hoşlanmıyorum."

"Eh, yakında eve dönecekler."

"O kadar emin değilim..." Olivia tereddüt etti. "Bu konuyu daha önce konuştuğumuzu biliyorum, ama son birkaç hafta gözlerimi açtı ve durumun düşündüğümden daha vahim olduğunu gösterdi. Onlar için bir an önce destekli yaşam tesisi bulmamız gerekecek."

Ağabeyinin yüzündeki tebessüm kayboldu, Olivia onun ne düşündüğünü biliyordu. İki hafta önce, Ben ve Charlotte'un şimdilik eve dönmesine karar vermişler, hatta Will erken yılbaşı hediyesi olarak mutfağa fazladan birkaç ekleme yaptırmıştı.

Jack kendileri için bir liste hazırlamış olsa da, Olivia ve Will henüz hiçbir huzurevi ziyaretinde bulunmamışlardı.

"Ne oldu?" diye sordu Will.

"Nasıl söylesem, her şey hızlanarak artıyor gibi. Örneğin, annem aynı çamaşırları üst üste yıkıyor. Kurutucudan aldığı çamaşırları tekrar sepete koyuyor ve ertesi sabah aynılarını tekrar yıkıyor."

Will kaşlarını çattı. "Çamaşırı yıkadığını unutuyor mu?"

Olivia başıyla onayladı.

"Sadece yanlışlıkla olmuştur."

"Ben de öyle düşünmüştüm, ama dediğim gibi, birden fazla oldu."

Will koltuğuna yaslanarak parmaklarını birbirine kenetledi. "Başka ne var?"

"Çetele tutmadım, ama şimdi keşke tutsaydım diye düşünüyorum. Bazı ufak tefek ve bazı büyük şeyler var. İşte başka bir örnek. Grace kütüphanede annemin okumak istediğini söylediği bir kitap ayırmıştı. Sonra annem ne kitabı ne de yazarı duyduğunu iddia etti. *Ardından*, iki ya da üç kez kitabın yerini kaybetti. Jack bir keresinde onu buzdolabında buldu ve..."

"*Buzdolabı mı?*" Will bunu gerçekten komik bulmuştu.

"Hepimiz şaşkına döndük, ama tekrar kaybettiğinde bu kez Ben, kitabı baza ile yatak arasında sıkıştırılmış buldu."

"Sanki saklamaya çalışıyor gibi?"

"Kesinlikle."

Will başını iki yana salladı.

"Kütüphaneden gecikme uyarıları gelmeye başlamasa, farkına bile varmayacaktık ve Ben yatağın sırtına battığından şikâyet edip duruyordu. Bakmaya karar verdiğinde... Orada bulmuş."

"Annem oraya koyduğunu hatırlıyor mu?"

"Hayır. Aslında, kitabı okuduğunu bile unutmuş."

Ağabeyi duyduklarını sindirebilmek için bir süre sessiz kaldı.

"Bütün bunlar unutkanlıktan öte," demek zorunda hissetti Olivia. "Daha önce konuştuğumuz gibi, annem ya bir tür demanstan mustarip ya da Alzheimer başlangıcı."

"Peki, gerontologdan aldığın randevuya ne oldu?"

Olivia başını geri atarak umutsuzlukla inledi. "Annem randevuyu unuttu. Ben'in onu götürmesi gerekiyordu, ama anlaşılan o da unuttu ya da uyuyakaldı. Yılın ilk gününden önce tekrar randevu alamadık."

"Of, hayır..."

"Sabah ona hatırlatmıştım. Hatta buzdolabına not bile yapıştırdım."

"Bir dahaki sefere onu ben götüreceğim," dedi Will.

"İyi fikir, ama Will, sadece annem değil. Anlaşılan Ben'in durumu da pek parlak değil."

Will yüzünü elleri arasına aldı. "Tamam, gerontologla randevuyu hatırlayamadı. Başka?"

"Mary Jo ve Noelle yüzünden oğluyla yaşadığı sorunlar etkisini göstermiş olmalı. Ben son günlerde çok çabuk yoruluyor. Her gün öğleden sonra şekerleme yapıyor. *Uzun* bir şekerleme."

"Eh, bu durum randevuyu neden kaçırdığını açıklıyor." Duraksadı. "*Her* gün mü?"

"Evet. Harry de öyle. Aslında kediyi sadece o zaman görüyorum. Ben'in kucağına oturuyor ve ikisi bütün öğleden sonra uyuyorlar. Haftanın yedi günü. Ben'in hafızası da eskisi kadar keskin değil. Annemde daha fazla unutkanlık var, ama Ben de çok gerisinde değil."

Will yavaşça soluğunu bıraktı. "Eve hiç dönmemeleri gerektiğini mi söylemeye çalışıyorsun? Kısa bir süre için bile olsa?"

Olivia üzüntü içinde başıyla onayladı. "Annemin tekrar ocağı açık bırakmasından endişeleniyorum ve gelecek sefer bu kadar şanslı olmayabiliriz."

"Bu durumu onlarla kim konuşacak?" Ses tonundan adayının Olivia olduğu anlaşılıyordu.

"İkimizin birlikte söylemesi gerektiğini düşündüm."

"Pekâlââ," dedi, sözcüğü uzatarak. "Onlara nasıl yaklaşacağımız konusunda bir fikrin var mı?"

Biri nazikçe kapıya vurdu. Will biraz şaşırmış gibiydi. "Evet?" diye seslendi.

Miranda kapıyı birkaç santim açtı. "Özür dilerim, ama Shirley Bliss burada..."

Will anında, heyecanla ayağa fırladı. "Shirley burada mı?"

"Larry Knight'la birlikte."

Will'in yüzündeki tebessüm geldiği hızla yok oldu. "Larry'yle birlikte," diye homurdandı, sanki diğer adamın ismini sevimsiz bulur gibi.

"Seninle biraz konuşmak istiyorlar."

"Elbette, içeri gönder," dedi Will ve Miranda, Larry ile Shirley'yi içeri sokarken ayakta durmaya devam etti.

Will onları tanıştırdı; Shirley gülümserken Larry, Olivia'yla tokalaştı.

"Umarım önemli bir konunun ortasında gelmedik," diye özür diledi Shirley.

"Sorun değil," dedi Will. "Olivia ve ben aile meselelerini konuşuyorduk. Sizin için ne yapabilirim?"

Larry kolunu Shirley'nin beline doladı. "Shirley'ye evlenme teklif ettiğimi bizzat benden duymanı istedim."

Olivia, Will'in tebessümünün ne kadar zorlama olduğunun farkındaydı.

"Sen olmasan, Larry'yle asla tanışamazdım." Shirley sol elini uzatarak tek taş, güzel pırlanta yüzüğünü gösterdi.

"Tarih belirlediniz mi?" diye sordu Will.

"Henüz değil," dedi Shirley.

"Fakat yakında," diye ekledi Larry. "Yeterince yalnız yaşadım. Shirley'nin yanımda olmasını istiyorum."

"Seattle Sanat Müzesi'ndeki gösteriye katılmamı teklif ettiğin için minnettarım," dedi Shirley, mutluluk saçan bir ifadeyle. "Neredeyse gitmemeye karar vermiştim, ama iyi ki gitmişim."

"Kutlarım," dedi Olivia mutlu çifte. Will söylemese de, kendisi söyleyecekti.

"Evet, şüphesiz. Tebrikler," dedi Will.

"Haberleşiriz," diyen Shirley kapıya yöneldi. "Hoşça kal Will, Olivia."

"Tekrar teşekkürler," dedi Larry, Shirley'yi izlemek için dönerken.

Will kapıyı arkalarından sımsıkı kapadı. "O gün Shirley benim flörtümdü ve sonra Larry üstüne atladı ve..."

"Will," dedi Olivia. "Senin derdin ne? Gözü gören herkes onların birbirine ne kadar âşık olduğunu anlayabilir."

"Tamam, tamam, biliyorum. Fakat Shirley'nin *bana* âşık olmasını isterdim."

"Bunu neden yapacakmış?" diye dobra dobra sordu Olivia.

"Neden mi? Şey, çünkü..."

"Senin bir galeri sahibi olman ve onun bir sanatçı olması dışında ortak ne yönünüz var?"

"Bu kadarı yetmez mi?"

"Will, *her* kadın hayranlıkla ayaklarına kapanacak değil."

"Tanrı aşkına, Miranda gibi konuşuyorsun! Shirley Bliss'ten hoşlanma gafletinde bulundum."

"Ve evli olsan da olmasan da, diğer bütün kadınlara yaptığın gibi, onu da cazibenle baştan çıkarmaya çalıştın." Başlangıçtaki ifade, onun iyi bir eş olmadığını vurgulamak içindi. Karısını defalarca aldatmıştı ve hiçbir mazereti Olivia'nın umurunda değildi.

"Başıma kakmasan da olurdu," diye terslendi Will. "Tamam, dünyanın en iyi kocası değildim. İtiraf ediyorum, ama egom ciddi bir yara aldı ve izninle biraz sızlanayım."

"Peki, tamam. Birkaç dakika küçük bir çocuk gibi davranabilirsin, ama sonra normale dön."

Will kalkıp dolaba doğru yürüdü. "Bir kadeh şaraba ne dersin? Benim ihtiyacım var."

"Elbette. Bize katılması için Miranda'yı da çağıralım mı?" Galeri artık kapanmıştı ve Miranda muhtemelen bekliyordu.

Will omuz silkti. "Olabilir."

"Bu kadar coşkulu olduğunu belli etme."

"Pek iyi geçinemiyoruz," diye homurdandı, dolaptan bir şişe kırmızı şarap ve üç kadeh çıkarırken. "Her şeyi bilen tiplerden, sürekli muhalif olmasından söz etmeye bile gerek yok."

"Öyleyse neden onu burada tutuyorsun?" diye sordu ağabeyinin tavrını komik bulan Olivia. Will'in yardımcısıyla olan ilişkisine bayılıyordu. Sürekli didişip tartışıyorlardı ve Will'in Miranda hakkında iyi bir şey söylediğini hiç hatırlamıyordu. Yine de, onun işine son vermiyordu.

"Onu kovmaya çalıştım."

"Çalıştın mı?" Olivia'nın bir kaşı havaya kalktı.

"Evet. Beni iyice boğmaya başlamıştı. İki ya da üç gün sonra geri dönmesini istedim. Başka birini bulabilirdim, ama o zaman baştan alıp yeni birini eğitmeye çalışacaktım. Bunun anlamı da para ve zaman kaybı."

"Neyse ki Miranda geri dönmüş."

Will sırıttı. "Bunun içi gayet memnun görünüyordu. İşin gerçeği, ondan hiç hoşlanmıyorum. Miranda fazlasıyla otoriter. Tanrı beni otoriter kadınlardan korusun."

"Gerçekten mi?"

"Eh, hepsinden değil," geri döndü ve gülümsedi. "Senden değil sevgili kardeşim."

Olivia başını iki yana sallayarak kapıya baktı. "Miranda'yı içeri davet etmeden önce, annem ve Ben'in eve geri dönemeyeceği konusunda mutabık mıyız?"

"Evet."

"Bir destekli yaşam kompleksine taşınmaları konusunda bir an önce onlarla konuşalım," diyerek konuyu kapadı.

Will gürültüyle soluğunu bıraktı. "Beraber mi? Sen söyleyemez misin? Ben sana destek çıkarım." Sırıttı. "İyi polis/kötü polis tarzı halledebileceğimizi umuyordum ve ben iyi polis olacaktım."

"Hayır, ittifak yaparak yola koyulacağız. Tamam mı?"

"Tamam, Yargıç Hanım."

Olivia bunu duymazdan geldi ve kapıyı açtı. "Miranda, bizimle bir kadeh şarap içmeye ne dersin? Shirley ve Larry'nin nişanını kutluyoruz."

Kadehleri doldurmaya başlayan Will neredeyse şarabı döküyordu. Şişeyi bej halının üstüne düşmekten son anda kurtardı.

Miranda odaya girdi. "Shirley'nin haberine sevindin mi?" diye sordu Will'e bakarak.

Olivia, diğer kadının kolay kandırılamayacağının farkındaydı.

"Onları tanıştırdığım için gurur duyuyorum," diye homurdanan Will kadehleri uzattı.

"Seninle yürümezdi, biliyorsun."

"Neden?" diye sordu Will sert bir tonda, "herkes bana aynı şeyi söylemekten keyif alıyor? Şimdiye kadar anlamadığımı mı sanıyorsunuz? Yine de, Larry ortaya çıkmasaydı Shirley bana kalabilirdi."

Miranda ve Olivia, Will'in hayal dünyasında yaşadığı-

nı söyler gibi bakıştılar. Ağabeyi kabullenmese de Olivia, Will'in Shirley'yle hiç şansı olmadığını biliyordu.

"Bana inanmıyor musunuz?"

"Öyle değil Will. Hadi şarabımızın tadını çıkaralım ve Shirley konusunu kapatalım, olmaz mı?" diye önerdi Olivia.

Bir an, Will konuyu kapatmak istemez gibi göründü. "Neyse. Öyle olsun."

Miranda kadehini dudaklarına götürürken Olivia onun 1960'lardan kalma bir şarkı mırıldandığını fark etti. Eğer hafızası onu yanıltmıyorsa, ilk dizede "Kiliseye gidiyoruz ve evleneceğiz," diyordu. Olivia birden kahkahaya boğuldu.

"Ne?" diye sordu Will.

"Hiçbir şey," dedi, kendini toplamaya çalışan Olivia. Miranda'yı sevmişti. Aslında, Will'in yardımcısının, ağabeyinin egosunu dizginleyebilecek ve onu hizaya sokabilecek bir kadın olduğunu görebiliyordu.

Zavallı Will. Hiçbir şeyden haberi yoktu.

On dört

Mary Jo McAfee devasa balkabağını mutfak tezgâhının üstüne koydu ve ıvır zıvır çekmecesinden keçeli bir kalem aldı. Bu, Noelle'in ilk Cadılar Bayramı'ydı, o yüzden çok özel olmalıydı. Kızının kostümünü şimdiden seçmişti. Pembe tütüsü ve taytıyla Noelle balerin olacaktı.

Kızının daha ilk adımlarını bile atmamış olmasının bir önemi yoktu. Eli kulağındaydı, çok yakındı, ama kızı hâlâ sehpaya tutunup tombul bacaklarını kıvırıyor ve her ne kadar dünyayı keşfetmeye hevesli olsa da, tutunacak bir şeyin güvenliğini elden bırakmak istemiyordu.

Mary Jo, Noelle'in yürüyebileceğine karar verdiği anda her şeyin değişeceğini biliyordu. Şimdiki haliyle kızı emekleme şampiyonuydu. Dokuz aylık ufaklık dört ayağının üstünde gezmekten hoşlanıyor, odanın bir ucundan diğerine yolculuğu sırasında eline geçen her şeyi ağzına atıyordu. Mary Jo sürekli tetikte olmak zorundaydı.

Ön kapı açıldı ve Mack içeri girdi. Mary Jo, ona sarılıp

öpmek için kollarını iki yana açtı. Evleneli sadece iki ay olmuştu, ama yaşadıkları cinselliğin katıksız ihtişamını hâlâ hissedebiliyordu.

Onu görür görmez, Noelle kollarını kaldırarak dikkatini çekmeye çalıştı.

"Babaya gel," diye onu kışkırtan Mack, sehpanın birkaç adım önünde diz çöktü.

Noelle öne doğru titrek bir adım attı ve pat diye yere oturmadan önce bu adımı ikincisi izledi. Can acısından çok bir şaşkınlık çığlığı koyuverdi. Mack onu kucakladı, havaya kaldırarak etrafında döndürdü.

"İşte benim kızım!"

"Başardı! Başardı!" Mary Jo heyecan içinde kollarını sallamaya başladı. Bir haftaya kadar Noelle on aylık olacaktı ve ilk adımlarını atmıştı. "Yürümesi için henüz erken."

"Aferin kızıma," diyen Mack, Noelle'in yüzünü öpücüklere boğdu, sonra onu tek koluyla kucağında dengeleyerek Mary Jo'ya döndü. "Vay... Kabak almışsın!"

"Eve dönerken aldım. Oyabileceğimizi düşündüm; aslında, bu işi sana bırakmayı düşündüm. Ne istediğimi çizeceğim ve gerisini senin maharetli ellerine bırakacağım."

"Peki, bundan benim çıkarım ne?" diye dalga geçti Mack.

"Şey, seni ödüllendirmenin bir yolunu buluruz."

Mack şapşal bir ifadeyle sırıttı. "Bundan eminim." Mary Jo kabağın üstüne gözler, burun ve dişleri dökük bir ağzı çizerken Mack oturup Noelle'i dizlerinin üstüne aldı. Birkaç dakika sonra, yere inmek isteyen Noelle kıvranma-

ya başladı. Mack onu yere koyar koymaz hemen evin en sevdiği bölümüne, sehpanın yanma doğru hızla emeklemeye başladı. Kendini yukarı doğru çekerek ayağa kalktı ve etrafına bakarak seyircisini kontrol etti.

"Bugün ağabeyinle konuştum," dedi Mack öylesine. "İşten sonra birer kahve içtik."

"Ya?" Mary Jo, ağabeyi Linc için endişeleniyordu. O ve Lori için her şey ters gidiyor gibiydi. İşleri batmak üzereydi ve Linc, kayınpederi ve kayınvalidesiyle ciddi sorun yaşıyordu. Son duyduğuna göre, Lori bütün ailesini reddetmişti. Ne annesiyle ne de babasıyla konuşuyordu.

"Yeni bir ev aradıklarını biliyor muydun?"

"Hayır." Mary Jo elindeki kalemi bıraktı. Linc'in bunu kendisine söylemesini beklerdi, ama anlaşılan sorunlarını kendine saklamayı tercih etmişti.

Ağabeyinin ve Lori'nin yeni bir yer araması mantıklıydı. Yaşadıkları evin sahibi Bellamy ailesiydi ve ne Linc ne de Lori onlara borçlu kalmak istiyordu. Yine de, Mary Jo, Lori'nin ailesiyle bağlarını koparmasını ağabeyinin onaylamadığını biliyordu. Linc onu ikna etmeye çalışmıştı, ama Lori çok inatçıydı, ailesiyle artık bir işi kalmamıştı. Linc ve Mary Jo ebeveynlerini kaybettiklerinden, görüşleri farklıydı; Mary Jo, bir ebeveynini kaybetmediği ya da bir daha asla barışma şansı kalmadığı sürece Lori'nin ailenin önemini kavrayacağından şüpheliydi.

"İtfaiyedeki arkadaşlarla görüştüm ve Linc'e bu hafta birkaç iş çıktı."

"Harika!" Mary Jo uzanıp Mack'i tekrar uzun uzun öptü.

"Ben... Elimden geldiğince," diyen Mack, devam etmeden önce genzini temizledi, "daha fazla iş göndermeye çalışırım."

Hafifçe gülen Mary Jo onun sırtını okşadı. "Yaparsın."

"Bunun gibi başka öpücükler hak edecek miyim?"

"Muhtemelen."

Mack sırıttı. "Babam da yardımcı oluyor."

"Öyle mi?"

"Evet, şerifle iyi arkadaşlar."

Mary Jo, Troy Davis ve kayınpederinin arasının iyi olduğunu hatırlıyordu.

"Şey, babam Şerif Davis'le konuştu ve belediyeye, polis araçlarının bakımının ihalesi için ağabeyinden de teklif almasını önerebileceğini söyledi.

"Fakat Mack, ağabeyim tamirci."

"Yağ değiştirebilir, değil mi?"

"Eminim yapabilir."

"Düzenli bakım?"

Mary Jo omuz silkti. "Yapabileceğini sanıyorum."

"İş iştir ve ağabeyin işe aç."

Mary Jo, Linc'in ne kadar aç olduğunu biliyordu.

"Açlıktan söz etmişken, yemek nerede?" Mack mutfakta etrafına bakındı.

Mary Jo eve döner dönmez kabakla uğraşmaya başlamış ve aslında yemeği hiç düşünmemişti. "Eh, bu akşam dışarda yeme şansımız var mı?"

Mack başını yana eğdi. "İkna olabilirim," dedi göz kırparak.

"Çok komik," diye homurdandı Mary Jo. "Linc ve Lori'yi de davet etmeye de durumumuz uygun mu? Sonuçta bu bir kutlama."

"Kutlama mı?"

"Noelle ilk adımlarını attı."

"Of, tabii. Nereye gitmek istersin?"

Mary Jo bütçelerinin kısıtlı olduğunu biliyordu. "Pancake Palace. Oradaki spagettiyle köfteyi seviyorum ve perşembe akşamları sınırsız spagetti var."

"Bana uyar."

"Linc ve Lori'yi arayayım, " dedi Mary Jo. "Ayrıca, bir fikrim var."

"Bahse girerim benimle aynı şeyi düşünüyorsun."

Yarım saat sonra Mack kabağı oymayı bitirmiş, Mary Jo, Noelle'in karnını doyurup altını değiştirmişti. Artık ağabeyi ve eşiyle buluşmanın zamanıydı. Arabalarına bindiler, Liman Caddesi'ne ve Pancake Palace'a uzanan yol kısa bir mesafeydi.

Linc ve Lori restoranın dışında onları bekliyorlardı ve anlaşılan derin bir konuşmaya dalmışlardı.

"Selam millet, nasılsınız?" diyen Mary Jo arabadan indi ve Noelle'in sandalyesinin kemerini çözdü.

"İyi," dedi Lori. "Her şey yolunda."

Mary Jo ağabeyinin Lori'nin sözlerine katılmadığını fark etti. Lori, Linc'in elini tuttu, Mary Jo tartıştıkları şey her ne ise, aile sorunlarıyla ilgili olduğundan emindi.

İçerisi makarna çeşitlerinin tadını çıkaran ailelerle dolu olmasına rağmen, hemen bir masa buldular. Mary Jo, Peder Dave Flemming ve karısını görünce neşeyle onlara el salladı. Hostes kız Noelle'e yüksek sandalyesini getirdikten sonra, Mary Jo kızının eline bir kraker tutuşturdu ve herkes menüye bakmaya başladı. Kendisi zaten kararını vermişti; spagetti ve köfte yiyecekti.

"Bu arada," dedi, menünün arkasına saklanan Mack, "yemekler bizden."

"Bunu yapmanıza gerek yok," diye üsteledi Linc.

"Doğru," dedi Mack yumuşak bir tonda, "ama Noelle'in ilk adımlarını atmasını kutluyoruz."

"Henüz erken değil mi?" Lori'nin gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

"Evet, ama haftalardır hazırlık yapıyor," diye açıkladı Mary Jo. "Sadece, koyuvermeye cesareti yoktu. Konfor alanından çıkmasını babası sağladı." Mary Jo, ağabeyinin gururunun Lori ve kendisinin yemeğini ödemelerine iznin vermesinin ne kadar zor olduğunu biliyordu.

Linc menüyü indirdi. "Zaten yeterince yaptın," dedi, kibrini kırarak.

Bu Linc miydi? May Jo ona baktı. Ağabeyine iyi olup olmadığını sormak istiyordu. Tevazu ona göre değildi.

"Ne yaptım?" dedi Mack, su bardağına uzanırken.

"Dükkânı açtığımdan beri en iyi haftaydı ve neredeyse gelen herkes senin adını verdi."

"Benim mi?" Mack şaşırmış gibi yaptı. "Sadece, çok ucuza çok kaliteli iş yaptığını söyledim."

"Linc'le konuşmak için Şerif Davis de uğradı," diye ekledi Lori. Kolunu Linc'in koluna dolayarak başını omuzuna yasladı.

Mack teşekkürleri önlemek için iki elini havaya kaldırdı. "Bu konuyla hiç ilgim yok."

"Hayır, ama babanın var. Yaptığınız her şeye minnettarım. Eğer biri yemekleri ödeyecekse, bu Lori ve ben olacağız."

Mary Jo rahatlayarak iç çekti. İşte ağabeyi buydu.

"Sonra ödeşiriz," dedi Mack. "Hadi, siparişlerimizi verelim."

Yemekleri bittikten sonra, tatlı ve kahve eşliğinde sohbet ettiler. Noelle evde yemişti, ama Mary Jo onun ağzına biraz peynirli spagetti tıkıştırdı ve çok geçmeden Noelle uyuyakaldı. Mack kızını kollarına aldı; sık sık eğilip dudaklarıyla onun bukleli saçlarına dokunuyordu.

Mary Jo, Mack'i Noelle'le seyretmeyi seviyordu. Öz babası olması dışında, her anlamda onun babasıydı. Özellikle David Rhodes gibi bir şerefsize âşık olduktan sonra, bu kadar düzgün ve onurlu bir adamla evlenmesi büyük şanstı. David'in tamamen hayatından çıkmasını sağlayan Noelle'in büyükbabası Ben Rhodes'a minnettardı. Ben'in David'e nasıl bir anlaşma teklif ettiğini asla öğrenememişti, ama her ne dediyse ya da yaptıysa, Mack'in Noelle'i yasal olarak evlat edinebilmesini sağlayan feragat belgesini imzalamaya onu ikna etmişti, yasal işlemler çoktan başlamıştı.

"Cedar Cove'da yaşamayı özleyeceğim," diye mırıldandı Lori.

"Gidiyor musunuz?"

"Öyle görünüyor," dedi Linc, ayrıntıya girmeden.

Mary Jo, Mack'le göz göze geldi.

"Bir yer bulamayacağız gibi görünüyor..." diye başladı Lori.

Linc, onu susturmak için elini Lori'nin kolunun üstüne koydu.

"Linc," dedi Mary Jo. "Bize neler olduğunu anlat."

Ağabeyi inatla sessizliğini sürdürüyordu.

"Bakın, ikiniz de dinleyin, biz bir aileyiz," dedi Mack. "Lori'yle yeni bir ev aradığınızı duyar duymaz Mary Jo'ya söyledim. Size önermek istediğimiz bir fikrimiz var."

Linc ve Lori şaşkınlıkla bakıştılar.

"Bir şey söylemeden önce," dedi Linc, elini kaldırarak, "Lori ve ben Seattle'a geri dönmeye karar verdik. Buradaki işi daha ne kadar sürdürebileceğimi bilmiyorum. Sayende iyi bir hafta geçirdim Mack, ama böyle devam edeceğinin garantisi yok..."

"Neden Seattle'a onca yolu gideceksiniz?" diye sordu Mary Jo. "İşe gidip gelmek bütün gününüzü alır."

"Mel ve Ned'in yanına..."

"Asla!" Milyon yıl geçse, Mary Jo bunun olacağına inanmazdı. İkisi de Linc'den daha genç olan ağabeyleri korkunç derecede tembel ve pasaklıydılar ve Lori'nin hayatını cehenneme çevirirlerdi.

"Mary Jo ve ben size bir çözüm önermek istiyoruz," dedi Mack.

Mary Jo gülümsedi. "İkiz villanın bir yarısını size kiralamak istiyoruz."

Lori'nin gözleri kocaman açılırken, Linc onlara bakakaldı.

"Fakat... Orayı kiraladığınızı sanıyordum," dedi Linc, bir süre sonra.

"İlgilenen bir çift vardı, ama olmadı," diye açıkladı Mary Jo. "Seattle'da kalmaya karar verdiler."

"Yani ikiz villanın diğer yarısı hâlâ boş mu?"

Mack başıyla onayladı. "Kesinlikle... Boş ve uygun."

"Ne zaman isterseniz taşınabilirsiniz," dedi Mary Jo. "Gerçekten. Çok ciddiyiz. Gelmenizi istiyoruz."

Linc başını yavaşça iki yana salladı. "Teklifiniz beni onurlandırdı, ama kabul edemeyiz." Çenesi, Mary Jo'nun çok iyi bildiği gibi, inatla kasılmıştı.

"Edemez miyiz?" Lori neredeyse gözyaşlarına boğulmak üzereydi.

"Yapamayız," dedi Linc, onun duygularına karşılık. "Bir bağıştan diğerine geçiş yapmış oluruz."

"Hey, bir dakika," dedi Mack, sesini yükselterek. "Bedava vereceğimi söylemedim."

Mary Jo masanın altından kocasının bacağına dokundu. Linc ve Lori'nin kira *ödemedikleri* halde zor geçindiklerini Mack'in bilmesi gerekirdi.

"Sizden Mary Jo'nun ödediği kiranın aynısını alacağım," diyen Mack, masanın altından elini karısının elinin üstüne koydu.

"Ne kadar?" diye sordu Linc.

Mack, Mary Jo'ya ilk kiraya verdiği indirimli rakamı söyledi. Mack'in ne yaptığını öğrendiğinde Mary Jo çileden çıkmıştı ve bu aralarında ciddi bir anlaşmazlığa yol açmıştı. Mary Jo, ağabeyine tahmin etmediği kadar çok benziyordu. Linc'in, piyasanın çok altındaki bu rakama itiraz etmemesi için dua etti.

"Mack'in senden aldığı kira bu muydu?" diye sordu Linc, Mary Jo'nun gözlerinin içine bakarak.

"Öyle."

"Bu inanılmayacak kadar uygun," dedi Lori kocasına.

"Emin misin Mack?" Linc ikna olmuş görünmüyordu.

"Kesinlikle."

"Kasabada kalabiliriz Linc," dedi, onun kolunu sıkan Lori. "İşten ayrılmak zorunda kalmam ve sen de bütün enerjini tamirhaneye verebilirsin."

"Ne diyorsun?" diye sordu Mack.

Linc gülümsedi ve masanın üstünden elini uzattı. "Anlaştık."

On beş

Rachel, Bremerton'daki donanma tersanesinden fazla uzakta olmayan ve Nate Olsen'la paylaştığı evin kapısını açtı. Mantosunu astı, çantasını antredeki masanın üstüne koydu ve salona girdi.

Bruce ve Jolene'in yanından ayrıldığından beri gerginliği oldukça azalmıştı. Tansiyonu normale dönmüş, kilo almaya başlamıştı ve demir eksikliğinde gelişme vardı. Rutin doktor kontrolünde, Bruce'un muayenehaneyi arayarak Rachel'ın ve bebeğin durumunu sorduğunu öğrenmişti. Gizlilik politikaları doğrultusunda bu konuda bilgi vermemiş, ama Rachel'a onun aradığını söylemişlerdi. Bruce'un ilgilendiğini duymak Rachel'm gururunu okşamıştı.

Bruce'un kendisine veya bebeğe olan sevgisini hiç sorgulamamıştı. Kocasının farkına varamadığı şey, evde başka bir kadın olmasına Jolene'in gösterdiği tepkiydi.

Televizyonu açan Rachel, bir haber programı bulana kadar kanalların arasında gezindi. Yemekten sonra Bruce'la

birlikte oturup arka planda televizyon açıkken, taze bir kahve eşliğinde o gün neler yaptıklarını konuşmaktan büyük keyif alırdı. O akşamları özlüyordu.

Fakat Jolene'in mutfakta veya yatak odasında veryansın ederek dolaşmasını özlemiyordu. Üvey kızı, Rachel'ın Bruce'la geçirdiği her dakikaya sinirleniyordu. Evlenmeden önce bu konuda hiçbir belirti göstermemiş, ama Bruce alyansı parmağına geçirir geçirmez savaş bayrağını açmıştı. Rachel'ın üvey kızının hayatına çok ihtiyaç duyduğu disiplinden bir parça getirmeye çalışması hiçbir işe yaramamıştı.

Of, bunu neden kendine yapıyordu? Geçmişi ısıtmanın bir anlamı yoktu. Rachel her şeyi onlarca –hayır yüzlerce– defa zihninde etüt etmişti. Jolene ve Bruce'un olduğu son birkaç ayı düşünmek onu üzüyordu. Kapı açılıp Nate içeri girdiğinde, koltuğuna gömülmüş hava durumunu dinliyordu.

"Buradasın," dedi Nate, salonun ortasında durarak.

"Şaşırdın mı?"

"Evet, sanırım. Genelde ben ortalıktayken sen yoksun."

Rachel, elinden geldiğince Nate'in yoluna çıkmamaya çalışıyordu. Burada geçici kalıyor ve sürekli ayağının altında dolaşarak ona yük olmak istemiyordu. Akşamları sinemaya gitmek, Bremerton kütüphanesine takılmak ya da sırf vakit öldürmek için bir-iki saat alışveriş merkezinde dolaşmak onun için alışılmadık şeyler değildi. Nate eve geldiğinde, Emily veya arkadaşlarıyla buluşmaya –ya da her ne planı varsa– hazırlanabilmesi için fırsat vermek istiyordu.

"Bir ev arkadaşım var mı, yok mu diye merak etmeye başlamıştım," diyen Nate ceketini çıkardı.

"Bu akşam randevun yok muydu?"

"Vardı, ama bir terslik çıktı ve Emily iptal etmek zorunda kaldı."

"Yemek hazırlamamı ister misin?" Bir kişi için yemek pişirmekten hoşlanmıyordu; karşılığı çok az olan çok büyük bir iş gibi geliyordu.

"Hayır, teşekkürler. Kasabada Phil's Tavern'da arkadaşlarla buluşacağız. Orada bir şeyler atıştırırım."

Rachel, söz konusu spor barın silahlı kuvvetler mensupları arasında hayli popüler olduğunu biliyordu. Pazartesi akşamı futbol büyük ilgi çekiyordu. "İyi eğlenceler."

"Sağ ol." Nate üst kattaki yatak odasına gitmek üzere kayboldu, Rachel haberleri izlemeyi bitirdi.

Nate çıktığında, bir ilham gelmesi için mutfak dolaplarını karıştırıyordu. Nate kapıda ona el salladı. Onun davetini ilk kabul ettiğinde, Rachel, Nate'in aralarındaki ilişkiyi yeniden canlandırmak isteyebileceğini düşünmüş, neyse ki durum böyle olmamıştı. Kız arkadaşı Emily'yle tanışmış ve onu sevmişti, Emily ona kendisinden çok daha uygundu. Durum idealdi; en azından, Rachel kocasından ayrı olduğu için ideale yakındı.

Altı ay önce basılmış bir golf dergisini karıştırarak mutfak masasında tek başına akşam yemeğini yedi ve çabucak bitirdi. Zihnini dağıtmak için bir şeylerle uğraşmaya ihtiyacı vardı, bulmaca çözmek için bir kalem aldı ve gazeteye uzandı.

İşte o zaman hissetti.

Başlangıçta emin değildi, sonra yine oldu.

Bebek kıpırdıyordu.

Elini karnına bastırdı. "Hey, merhaba," diye fısıldadı. Son randevusunda, doktor bebeğin hareketini her an hissedebileceğini söylemişti. Çok hafifti, sanki koluna konan bir kelebek gibi, hatta bir an bebek *olduğunu* bile düşünmedi.

Bu sevinci paylaşmak istedi, ama söyleyecek kimsesi yoktu. Ne Bruce. Ne Nate. Hiç kimse.

Kendi kendine konuşarak nefesini tüketmeden önce ceptelefonunu aldı ve kocasını aradı.

Korktuğu gibi Jolene çıktı. "Ben Rachel." Alaycı bir ifade bekleyerek gözlerini kapadı.

"Selam," dedi, on üç yaşındaki kız. Sesi neredeyse dostça çıkıyordu, ama bu birden değişti ve Jolene'in sesi sertleşti. "Ne istiyorsun?"

Mümkün olmasa da, bir an Jolene'in ona karşı yumuşayıp yumuşamadığını düşündü...

"Babanla konuşabilir miyim?"

Jolene cevap vermedi, ama Rachel onun telefonu bırakarak seslendiğini duydu. "Baba! Rachel."

"Rachel?" Bruce anında telefondaydı ve onu soru yağmuruna tuttu. "Neredesin? İyi misin? Bebekle ilgili bir sorun mu var?"

"İyiyim," dedi Rachel. "Bebek de iyi."

"Neden numaramı blokladın? Seni arayamıyorum."

Rachel, onun günde birkaç kez arayıp kontrol etmesini

istemiyordu. Salondaki olay acı bir tat bırakmış ve hemen ardından, Rachel onun numaralarını bloklamıştı.

"Dediğim gibi, iyiyim," diyerek, sorusuna cevap vermek yerine onu ikna etmeye çalıştı.

"Bebek?"

"Evet."

"Ultrason yaptırdın mı?"

"Evet, iki gün önce."

"Cinsiyeti belli oldu? Kız mı, oğlan mı? Hangisi olsa bana uyar," diye dalga geçti.

Rachel tebessümünün sesine yansımasına engel olmaya bile çalışmadı. "Teknisyenden bana söylememesini rica ettim."

"Bilmek istemiyor musun?"

"Sürpriz olmasını tercih ederim."

Bir an sessizlik oldu.

"Jane salona uğradığımı söylemiştir," diye mırıldandı Bruce.

Aslında, Rachel geçtiğimiz hafta boyunca eski patronunu arayamayacak kadar meşguldü. "Hayır, bir şey söylemedi."

"Çalışıyor musun? Bir ihtiyacın var mı? Para? Yiyecek?"

"Kendime bakabilirim, ama sorduğun için teşekkür ederim." Onun için endişelendiği belli oluyordu ve bu durum Rachel'ın Bruce'u biraz daha özlemesine sebep oluyordu.

"Yeni bir işin var mı?"

"Var." Ona başka bilgi vermedi, yine işyerine gelmesini ve utanç verici yeni bir karşılaşma yaşanmasını istemiyordu. Bebek doğana kadar tersanede çalışmayı sürdürmeye kararlıydı.

"Başka bir salonda mı başladın?"

"Hayır." Yine ayrıntıya girmedi.

"O gün Jolene'le yaşananlar yüzünden mi işi bıraktın?"

Cevap açıktı, o yüzden Rachel bir şey söylemedi. "Jolene nasıl?" diye sordu, üvey kızıyla ilgili konulara dikkatle yaklaşıyordu. Evden ayrılırsa, bozulan ilişkilerinin düzelmeye başlayacağını ummuştu. Belki gerçekçi olmayan bir beklentiydi, Rachel artık bilmiyordu.

"Jolene... Uyum sağlıyor," dedi, son sözcüğü bulmak için düşünmüş gibiydi.

"Uyum sağlıyor," diye tekrarlayan Rachel, onun tam olarak ne dediğini anlamaya çalışıyordu.

Tuhaf bir sessizlik oldu. Bruce'un başka bir şey söylememesi, ihtiyacı olandan daha fazlasını anlatıyordu. Değişen hiçbir şey yoktu. Yine de, Jolene telefonu açtığında sesinde o keskin alaycı tonu duymamıştı. Umutlanmak saçma olabilirdi, ama bu küçük teşvik onun için önemliydi.

"Doğum uzmanının hemşiresi, muayenehaneyi arayarak bebeği ve beni sorduğunu söyledi."

"Kızdın mı?"

"Yo... Hayır. Ben... Ben mutlu oldum."

"Öyle mi?"

"Senden saklayacak değilim Bruce, ama... Şey, gerçekten zor. Şimdilik, en doğrusu iletişimi sınırlı tutmak."

"Bunu kabullenemem," dedi Bruce çabucak. "Son konuştuğumuzdan beri bir haftadan fazla zaman geçti ve o kadar kısa konuşuyorsun ki iyi olup olmadığını bile anlamakta zorluk çekiyorum."

"Kısa konuşuyorum çünkü nerede yaşadığım konusunda kafamı ütülemekten vazgeçmiyorsun ve şu anda önemli olan bu değil."

"Bu kadar gizlilik neden?"

Rachel konuşmanın geçen hafta olduğu gibi tatsız bitmesini istemiyordu. "Aynı şeyi yine yapıyorsun." Er ya da geç ona Nate'le yaşadığını söyleyecekti, ama şu anda ev arkadaşının kim olduğu dertlerinin en küçüğüydü.

"Tamam, üzgünüm. Eğer seni önemsemiyor gibi davranmamı istiyorsan, öyle yapacağım."

"Bruce, lütfen..."

"Seni görebilir miyim?" diye araya girdi. "Yoksa çok fazla mı istiyorum? Seni görmeye *ihtiyacım var* Rachel. Bana hiç değilse bu kadarını ver."

"Şey... Sanırım buluşabiliriz."

"Ne zaman?"

"Cuma akşamı?" diye önerdi Rachel.

"Meksika takılabiliriz."

Rachel gülümsedi ve alnına düşen perçemi geri itti. "Korkarım bugünlerde Meksika yemeği bana pek uymuyor." Tadına baktığı anda midesi ekşimeye başlıyordu. Bebek doğar doğmaz bunun geçeceğinden emindi.

"O halde sen seç. Nerede istersen. D.D.'s?"

"Tamam, D.D.'s on the Cove olur."

Bruce'un moralinin düzeldiğini hissedebiliyordu.

"Seni çok özledim," dedi Bruce.

"Ben de seni çok özledim," diye fısıldadı Rachel.

"Seni görmek için sabırsızlanıyorum."

"Aradım, çünkü..."

"Neden aradığın umurumda değil, bunu yaptığın için çok mutluyum," dedi Bruce.

"Bu akşam ilk kez bebeğin kıpırdadığını hissettim."

"Bebek kıpırdadı mı?" diye sordu heyecanla.

"Evet..."

"Kendine dikkat ediyor musun?"

"Elbette."

"Uygun besleniyor musun?"

Rachel güldü. "Evet."

"Cuma gelmek bilmeyecek."

"Benim için de." Rachel, Jolene'in dinleyip dinlemediğini ve babası telefonu kapadıktan sonra ne diyeceğini merak ediyordu. Jolene'le yakın oldukları zamanları hatırlayınca içi acıyordu, ama şu aşamada kızın güvenini tekrar nasıl kazanacağını bilmiyordu.

"Buluşmadan önce, sana söylemek istediğim bir şey var," dedi Bruce.

"Tamam." Bruce'un sesi ciddi geliyordu.

"Bir aile danışmanıyla görüştüm."

Bu, Bruce için önemli bir adımdı ve bebek doğmadan önce sorunlarını çözebilmek adına Rachel'a umut verdi.

"Jolene de seninle geldi mi?"

Bruce'un sessizliği yeterli bir cevaptı.

"Belki bir dahaki sefere," dedi Rachel, onu yüreklendirmek için. "Bir aşamada, danışmanın üçümüzü birden görmek isteyeceğinden eminim."

"Dördümüzü," diye düzeltti Bruce. "Bebeği unutuyorsun."

Rachel gülümsedi. "Haklısın."

"Yakında tekrar arayacak mısın?"

"Ne kadar yakında?"

"On beş dakika?"

Rachel gülümseyerek duvara yaslandı.

"Belki baştan başlamalıyız," dedi Bruce, sesini alçaltarak. "Eski ilişkimize geri dönmeliyiz."

Rachel dudağını ısırdı, bu öneri aklına uymuştu. "Sence bu Jolene'e yardımcı olur mu?"

"Bilmiyorum, ama denemeye değer. Ne dersin?"

"Belki." Rachel dikkatli olmak zorundaydı. Bruce'u çok seviyordu ve kocası onu her şeye ikna edebilirdi. Eve dönmek dışında...

"Cuma akşamı Jolene ne yapıyor?"

"Bir arkadaşıyla olacak. Her zamanki gibi."

"Kim?"

"Galiba Carrie."

"*Galiba* mı?" Rachel bundan korkuyordu. Bruce bütün kontrolü Jolene'e bırakmıştı. Rachel her zaman, Jolene evden çıkmadan önce nereye ve kimle gittiğini bilmek için üsteler ve Jolene bundan nefret ederdi.

"Ya Carrie ya Lucy. Neden? Sorun ne?"

"Sorun şu ki, kızının gözetime ihtiyacı var. Jolene hassas bir yaşta, sınırları olması gerek."

"Ona gece yarısından önce evde olmasını söyledim."

"Gece yarısı mı?" Rachel kusacak gibi hissetti. "On üç yaşındaki bir kız çok daha önce evinde ve yatağında olmalı. Aklını mı kaçırdın?"

"Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?" dedi Bruce, gergin bir anın ardından.

"Öyle yapmak en iyisi."

"Altıda D.D.'s'te buluşalım mı?"

"Orada olacağım." Sonra, Jolene'le konuşma, yeniden deneme dürtüsüyle, Bruce'dan üvey kızını telefona vermesini istedi.

Jolene gelene kadar aradan birkaç dakika geçti. "Ne?" diye sordu cevap verdiğinde.

"Anladığım kadarıyla babana iyi bakıyorsun," dedi Rachel, bir komplimanla başlarsa konuşmanın daha iyi gidebileceğini umuyordu.

"Daha önce söylemiştim, burada sana ihtiyacımız yok."

"Ve haklıydın, gerçekten yok." Anlaşılan beklediği cevap bu değildi. "Baban ve ben cuma akşamı yemeğe çıkacağız."

"Harika," diye homurdandı Jolene, alaycı bir tonda, "ama geri gelmiyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"İyi, çünkü burası sen olmadan gerçekten güzel."

Bunun doğru olduğundan Rachel'ın şüphesi yoktu; Bruce için olmasa bile, Jolene için öyleydi. Rachel sessizlikle karşılık verdi.

"Babam ve ben hiç olmadığımız kadar yakınız."

Rachel bunu da duymazdan gelmeye karar verdi. "Bugün bebeğin kıpırdadığını sana söylemek istedim."

Telefonu eline aldığından beri, Jolene ilk kez aşağılayıcı bir şey söylemedi.

Rachel devam etti. "Doktorun söylediğine göre bebek..."

"Kız mı erkek mi, biliyor musun?"

"Baban da aynı şeyi sordu. Hayır, söylemelerini istemedim. Sürpriz olmasını tercih ederim."

"Ya." Jolene hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Bir erkek kardeşin olmasını ister miydin?"

Jolene tereddüt etti. "Olabilir."

"Kız da hoş olur," dedi Rachel. "İlerde arkadaş olabileceğin biri. Her zaman bir kız kardeşim olsun isterdim."

"Ben de öyle. Küçükken."

"Her koşulda, bu bebeğin bir ablası olacak," dedi Rachel. "Seninle konuşmak güzeldi Jolene. Belki sonra yine yaparız, tamam mı?"

"Konuşabiliriz," diye fısıldadı Jolene, "eve dönmediğin sürece."

On Altı

"Ah anne," diye fısıldadı, annesinin odasına giren Tanni. "Çok güzel görünüyorsun."

Shirley kızardı. "Tanni, gerçekten mi?" Evlenmek üzereydi ve kendini daha önce olmadığı kadar tedirgin hissediyordu.

Hem Larry hem de kendisi küçük bir tören istemişlerdi. Sadece aileler ve birkaç arkadaş. Tanni annesinin baş nedimesi olmayı kabul etmişti ve Miranda'dan başka nedime olmayacaktı.

Tören Katolik kilisesinin küçük bir şapelinde, Peder Donahue eşliğinde gerçekleşecekti. Larry ve çocukları sabah erkenden Kaliforniya'dan gelmişlerdi. Ya iki günlük bu boşlukta evleneceklerdi ya da Larry'nin seyahatleri yüzünden üç ay daha beklemek zorunda kalacaklardı.

Larry'ye göre üç ay çok uzundu çünkü zaten kararlarını vermişlerdi. Shirley'nin bir daha asla âşık olmaya niyeti yoktu ve olmayı beklemiyordu ama Larry'le tanışınca, ka-

lan hayatını dul bir kadın olarak yaşama konusunda bütün önyargıları yıkılmıştı.

Larry'nin dediği gibi, birlikte olmak için yaratılmışlardı. Birlikte.

İşte bu gülmeye değerdi. Larry'nin seminer ve sergi ajandası arasında, kırk sekiz saatlik bu boşluğu bulabilmişlerdi ve Larry hemen iki haftalığına New York'a uçacak, onu Avrupa turnesi izleyecekti. Doğal olarak Larry yanında Shirley'nin de olmasını istiyordu ve Shirley bundan mutluluk duyardı.

Ne yazık ki bu imkânsızdı. Shirley, Tanni'yi okulundan ayıramaz ve haftalarca evden ayrı kalamazdı. On yedi yaşındaki kızını tek başına bırakmaya niyeti yoktu. Ayrıca kendisinin de üstünde çalıştığı işler vardı ve bunların bir kısmını tamamlayacağını taahhüt etmişti. Hepsinin ötesinde, o Tanni'nin annesiydi ve Tanni'nin evde ona ihtiyacı vardı.

Babasını kaybetmek, yetişme çağındaki kızı için çok sarsıcı olmuştu ve tam uyum sağlamaya başlamışken, Shirley onu tekrar büyük bir değişimin içine sokmayacaktı.

Planlarına göre cuma öğleden sonra evlenecekler ve iki gün balayı yapacaklardı. Sonrasında Larry neredeyse on bir hafta boyunca yoktu.

Güzel bir törendi, ardından ailece yemeğe gidildi. Kendi çocuklarıyla Larry'nin çocuklarının iyi anlaşması Shirley'yi rahatlatmıştı. Sanki birbirlerini yıllardır tanıyorlarmış gibi şakalaşıp gülüşüyorlardı.

Larry masanın altından Shirley'nin elini tuttu. "Buradan kaçmaya hazır mısın?" diye sordu fısıltıyla.

"Şimdi mi?" diye sordu Shirley. Ailelerin kaynaşmasını izlemekten keyif alıyordu ve hemen bitmesini istemiyordu.

"İstediğin kadar kalabiliriz, ama önümüzde üç saatlik bir araba yolculuğu var."

Shirley bunu yeni duyuyordu. Töreni kendisi planlamış, ama balayını Larry'ye bırakmıştı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu. "Leavenworth'ta yazlık evi olan iyi arkadaşlarım var, evi bize ödünç verdiler."

Eyaletin doğusunda yer alan Bavyera tarzı bu köy Shirley'nin en sevdiği yerlerden biriydi. Sanatçılardan oluşan bir toplumdu, o yüzden Larry'nin orada yaşayan arkadaşları olması Shirley'yi şaşırtmadı.

Larry onun parmaklarını sıktı. "Hazır olduğunda haber ver."

Shirley de Larry'nin parmaklarını sıkarak karşılık verdi. "Hemen gidebiliriz."

Ne yazık ki, herkes iyi dileklerini iletmek istediği için çıkmaları neredeyse yarım saat sürdü. El ele restorandan çıktılar, Larry onu valenin getirdiği kiralık araca bindirdi. Arkalarında aile ve dostlardan oluşan kalabalığın tezahüratı altında yola çıktılar.

"İşte yoldayız," diyen Larry, dairesel araç yolundan çıkarken Shirley'e bir göz attı. "Nihayet."

Shirley ona gülümsedi.

"Güzel bir gelinsin," dedi Larry.

"Ve sen inanılmaz yakışıklı bir damatsın," diye karşılık verdi Shirley. "Mutlu musun?"

"Hem de çok ve aynı zamanda üzgün."

"Üzgün mü? Neden?" diye sordu Shirley.

"Çünkü çok az zamanımız var."

Shirley, önündeki hafta sonu dışındaki geleceği düşünmek istemiyordu. Sonraki on bir haftayı bir şekilde atlatırlardı ve Tanni üniversite için evden ayrıldığında birlikte Kaliforniya'da yaşayabilirlerdi.

"Leavenworth'u ne kadar sevdiğimi sana söylemiş miydim?" diye sordu Shirley. Her telefonda en az iki veya üç saat konuşurlardı. Shirley bu köye olan ilgisini sohbetlerinden birinde söylemiş olabileceğini düşünüyordu.

"Hatırladığımı sanmıyorum. Oraya sadece bir kere gittim ve acayip sevdim. Balayı için aklıma gelen ilk yer orasıydı."

Shirley konforlu deri koltuğa gömüldü. Yorgundu ve arabanın ısıtıcısından gelen ılık hava uykusunu getirmişti.

"Hadi dinlen biraz," dedi Larry. "Seni bütün gece uyanık tutmayı planlıyorum."

Shirley keyifle içini çekti. "O halde canını çıkarmayı planladığımı bilmende fayda var."

Larry kıkırdadı. "Bunu göreceğiz."

Ertesi sabah, Shirley ikisinin de haklı olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Eve saat on bir civarında ulaşmışlardı. Larry şömineyi yakıp bir şişe şampanya açarken, Shirley bavulları açmış, ipek geceliğini ve sabahlığını giymişti.

Larry nazik, sevgi dolu bir âşıktı. Sonrasında bir süre uyumuşlar ve ardından tekrar sevişmişlerdi. Sabah Shirley güneşin ışığıyla uyandı. Larry'nin yanına kıvrılmadan önce doğruldu ve keyifle gerindi.

"Mmm." Larry dönüp bir kolunu ona sardı. "Yanımda seninle uyanmak çok güzel."

"Seninle de," diye fısıldadı Shirley. Birkaç dakika sonra örtüyü üstünden attı ve sabah ayazında hafifçe titreyerek, fazla yararı olmasa da hızla ince sabahlığına uzandı.

Larry ona katıldığında kahve neredeyse hazırdı. Giyinmişti ve şömineyi tekrar yakmak için hazırlık yapmıştı.

Ancak ikisine de birer fincan kahve koyduktan sonra Shirley dışarı baktı. "Larry!" diye bağırdı, perdeleri açarak. "Kar yağmış."

"*Dağlardayız* aşkım."

"Evet, biliyorum, ama hâlâ ekim ayındayız ve bunu beklemiyordum. Çok güzel."

"Evet, öyle," diyen Larry, Shirley'nin arkasına gelerek kollarıyla onu sardı. Kocasına bu kadar yakın olmak, onun sıcaklığını hissetmek hoşuna gidiyordu. Çok yakında gerçek dünyaya dönecek ve yine yalnız olacaktı.

Muhteşem bir gün geçirdiler, kızağa bindiler, güldüler, eğlendiler ve beraber olmanın tadını çıkardılar. Larry akşam yemeği için onu harikulade bir restorana götürdü ve gecenin büyük kısmını birbirlerini keşfederek geçirdiler. Sonra, pazar sabahı erkenden, Larry yola koyuldu ve Cedar Cove'a geri döndüler.

Kiralık aracı hava alnına bırakmak zorunda olduğundan, Larry önce Shirley'yi eve getirdi, onun küçük valizini eve taşıdı ve sonra sımsıkı sarıldı. "Seni bırakmak istemiyorum," diye fısıldadı kulağına.

Shirley de onun gitmesini istemiyordu. Aslında ağlamak üzere olduğunu hissediyordu.

Larry yüzünü onun saçlarına gömdü. "Haftalar uçup geçecek," dedi.

"Hayır, geçmeyecek," diye karşı çıktı Shirley. "Her dakika, bir saatmiş gibi gelecek."

Boynunu öperken, Larry'nin tebessümünü teninde hissedebiliyordu.

"Katılıyorum," dedi Larry. "Sadece, olumlu düşünmek için elimden geleni yapıyorum. Her şeyin yolunda olduğundan eminim. Biraz yardıma ne dersin?"

"Ben de eminim," diye homurdandı Shirley. "Yalnız ve mutsuz olacağımdan eminim."

Larry saatine baktı. "Gitmek zorundayım."

"Biliyorum." Trafikte ya da kiralık aracın tesliminde takılırsa uçuşu kaçırabilirdi. Shirley'nin onu biraz daha yanında tutmaya cesareti yoktu.

Son bir kez öpüştüler, Shirley onu arabaya kadar uğurladı ve gülümsemeye çalışarak el salladı. Onu gözünde yaşlarla yolcu etmek istemiyordu. Araba gözden kaybolana kadar çitin yanında bekledi.

İçini çekerek eve girdi ve Tanni'nin tebeşirle mutfak tahtasına karaladığı notu gördü. "Kristen'leyim. Altıdan önce dönerim."

Saat daha üçtü. Kollarını belinde kavuşturdu, kendine acıyarak koltuğa çöktü.

"Bu çok gülünç," dedi yüksek sesle. Kendisi gibi sanatçı ve işlerine hayranlık duyduğu iyi bir adamla tanışmış ve evlenmişti. Önündeki yalnız haftaların derdine yanacağına, sahip olduklarına şükretmeliydi.

Telefonu alarak Miranda'yı aradı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Evi temizliyorum," dedi Miranda. "Biri bana dur desin."

"Tamam, dur. Yardımına ihtiyacım var."

"Larry gitti mi?"

"Evet. Depresyonla mücadele ediyorum. Bunu tek başıma başaramam. Buraya gelerek dondurma yemek ve dizi, romantik film izlemek ister misin?"

"Hem de nasıl." Arkadaşı hiç tereddüt etmedi. "Amerikan cevizli var mı, gelirken markete uğrayayım mı?"

"Bir bakayım." Shirley buzdolabına gidip dondurucuyu açtı. "Vanilyalı var ve..." Fileto balık paketlerini, bir kutu bezelyeyi ve birkaç dondurulmuş gıda kutusunu karıştırdı. "Hayır, hepsi bu."

"Bir koşu dondurma alacağım," dedi Miranda. "Yaklaşık kırk dakikamı alır... O kadar uzun dayanabilir misin?"

"Kırkla başa çıkabilirim. Kırk beş sorun olur."

"Marketteki elemana acil durum olduğunu söyleyeceğim ve elimden geldiğinde çabuk orada olacağım."

Kapatmadan önce Shirley gülümsedi. Miranda iyi bir arkadaştı ve her şeyi bırakıp yardımına koştuğu için ona minnettardı.

Miranda üç çeşit dondurmayla geldiğinde Shirley bavulunu boşaltmış, çamaşırları makineye atmış ve kâselerle kaşıkları çıkarmıştı. Bir dizi DVD seyredilmeye hazır bekliyordu. En sevdiği romantik filmlerden *Afrika Kraliçesi, Fransız Öpücüğü, Amazon'da Fırtına* ve *Prenses Gelin*'i seçmişti.

Miranda önce *Fransız Öpücüğü*'nü seyretmeleri gerektiğine karar verdi. Arkadaşı kâseleri doldururken filmi DVD oynatıcıya koydu. İkisi de kanepeye oturup sakince yemeye başladılar. "Bu filme bayılıyorum," dedi Shirley, ağzı yavaşça eriyen dondurmayla dolu olarak.

"Ben de öyle," dedi Miranda, rüya âleminde gibi.

Miranda'nın sert görüntüsüne bakanlar onun bu kadar romantik olacağına ihtimal vermezdi. Dış görünümüyle, sıcak ve duyarlı yüreği arasındaki tezat onu ilginç kılan yönlerinden biriydi.

Hiç kimse, hatta Olivia bile, Will Jefferson'ı arkadaşı gibi yola getirmeyi başaramamıştı. Aylardır ikisi arasındaki çekişmeyi ve üstünlük sağlama çabalarını izliyordu. Sanki kırk yıllık evli çiftler gibi kavga ediyorlardı ve Shirley ikisinin de bundan hoşlandığını düşünmeye başlamıştı. Bu tür etkileşim ona göre değildi, ama bazı çiftlerde işe yarıyordu.

"Bil bakalım postada ne buldum?" dedi Shirley.

"İyi bir şey mi? Yayıncılar Birliği'nden ödül mü kazandın?"

"Daha iyi. Patronundan bir kart."

Miranda elindeki dondurma kâsesini sehpaya bıraktı, ayağa kalkarak filmi durdurdu. "Will sana tebrik kartı mı gönderdi?"

"Aynen öyle."

"Will? Will Jefferson? Dalga mı geçiyorsun?"

"O kadar da kötü değil, biliyorsun," dedi Shirley. "Bütün o kabadayılığın altında, aslında iyi bir adam."

Miranda kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. "Tamamen kendine dönük. Adamda öyle bir ego var ki kapıdan nasıl sığdığını merak ediyorum."

Shirley güldü. "Of, Tanrı aşkına. Abartmıyor musun?"

"Sen onunla çalışmıyorsun, ben çalışıyorum. En beter halini gördüm."

"Ve en iyi halini," diye ekledi Shirley.

Miranda kolay pes edecek değildi. "Canın neye isterse ona inan, ama ben gerçek Will Jefferson'ı tanıyorum."

Shirley kanepeden kalktı, tebrik kartını alıp arkadaşına uzattı.

Miranda, Will'in mesajını okudu, sonra kartı kapatarak Shirley'e baktı.

"Evet?"

"Ağzı iyi laf yapıyor," diye istemeden de olsa itiraf etti Miranda. "Hatta neredeyse çok iyi niyetli olduğunu sanabilirim."

"Bu kadar şaşırmış gibi yapma." Kutlama mesajı Shirley'ye çok otantik gelmişti. Will, ona ve Larry'ye mutluluk diliyor ve onların bir araya gelmesinde rolü olduğu için gurur duyduğunu iddia ediyordu.

"Samimi *olabilir*," dedi Miranda, ama yine de emin değildi.

Shirley de aynı fikirdeydi. Başlangıçtaki şüphelerine karşın, ondaki iyi niteliklerin farkına varmıştı; nezaketi, kendini Cedar Cove'lu sanatçılara adaması, cömertliği. Shirley'yi etkilemek için büyük çaba gösterdiği inkâr edilemezdi ve göründüğü kadarıyla kendinden çok emindi. "Larry ve benim mutluluğu birlikte bulmamıza gerçekten seviniyor."

"Gerçekten mi?" Miranda kıkırdadı.

Shirley arkadaşına baktı. "Ondan bu kadar nefret ettiğini bilmiyordum." Aslında, tam tersi olduğunu biliyordu; Miranda, Will'e âşık oluyordu ve sürekli bununla mücadele ediyordu.

"Ondan nefret etmiyorum," dedi Miranda. "İşin gerçeği..." Gözlerini kapadı.

"Ne?" Miranda'nın itiraf etmek üzere olduğu şeyi bilse de Shirley üsteledi.

"Eğer gülersen, yemin ederim bu evden çıkar giderim ve bir daha dönmem."

"Gülmeyeceğim," diye söz verdi Shirley, ifadesi gayet ciddiydi. "Yemin ederim."

Miranda kaşlarını çattı, sanki doğru sözcükleri bulmaya çalışır gibiydi. "Tamam, söyleyeceğim. Korkarım... Aslında, ona âşık olduğumdan çok eminim."

"Bunu zaten bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye sırıttı Shirley. Miranda'nın açılması onu mutlu etmişti. Belki sonunda arkadaşıyla Will arasında bir şeyler olabilirdi.

"Biliyor muydun?"

"Of tatlım, o kadar uzun süredir arkadaşız ki Will'e olan duygularını görmemek için kör olmam gerek."

Miranda felakete uğramış gibiydi. "Sence Will anlamış mıdır?" diye sordu endişeyle.

"Will Jefferson mı?" diye sordu Shirley. "Zavallı adamın en ufak fikri bile yok." Aslında Shirley onun farkında olduğunu... Ve duygularının karşılıklı olduğunu düşünüyordu.

On Yedi

Gloria, Chad Timmons'ın bebeğine hamile olduğunu ilk anladığında, dünyanın sonunun geldiğini sanmış, ama geçen aylar içinde bu düşüncesi değişmişti. Doğmamış çocuğunu şiddetli bir korumacılık duygusuyla ve şimdiye kadar hiç hissetmediği bir yoğunlukta seviyordu.

Doktoru salı sabahı için rutin ultrason çekimi istemişti. Yatağının kenarında oturan Gloria sessizce ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Hastanenin otoparkında konuştukları, onu diğer kadınla gördüğü günden beri Chad'le ne karşılaşmış ne de ondan haber almıştı.

Sarışın kadın güzel, minyon ve zarif görünüyordu. Kendini çekici görmekten çok gücüyle ve sertliğiyle gurur duyan Gloria'nın tam aksiydi. Bir polis olarak hem duygusal hem de fiziksel anlamda güçlü olmak zorundaydı.

Chad bebeği biliyordu. Kendince sebeplerle, Roy ona söylemişti. Roy'un onun isteğine karşı çıkmasına üzülmüştü, ama süreç içinde onu bağışlamış, hatta bu tatsız göre-

vi onun üstünden aldığı için bir tür rahatlama duymuştu. Haberi aldıktan sonra Chad onunla iletişime geçmek için herhangi bir girişimde bulunmamıştı. Gerçi bunda şaşıracak bir şey yoktu. Yo, Mack'e götürmesi için o kitapları vermişti ve bu, ilgilendiğini gösteriyordu. Ancak Gloria'yı aramadığı için Gloria da ona ulaşmak için bir çaba göstermemişti.

Gloria onun ultrasondan haberdar olmak isteyeceğini düşündü. Randevuyu veren hemşire Gloria'ya yanında birini getirebileceğini söylemişti.

Gloria annesine sormayı düşünmüştü, ama Corrie kızı Linnette ve yeni doğan torunuyla birlikte Kuzey Dakota'daydı. Öyle olmasa, kesinlikle Gloria'ya eşlik ederdi.

Orada olması gereken diğer kişinin Chad olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Parmakları titreyerek ceptelefonunu aldı ve onu Chad'e bağlayacak olan numarayı tuşladı. Defalarca bu numarayı silmek istemiş, ama bir türlü eli gitmemişti. Belki içten içe bu bağlantının kalmasını istiyordu.

Chad hemen cevap verdi. "Dr. Timmons."

"Ben Gloria." Genzi öylesine kurumuştu ki, isim ağzından zorlukla çıkmıştı.

Sessizlik.

"Anladığım kadarıyla Roy sana..."

"Hamile olduğunu söyledi," diye tamamladı Chad.

"Evet... Neredeyse beş aylık."

Tekrar sessizlik, Gloria'nın midesini kasan gergin bir sessizlik. "Sana söylemeye çalıştım," dedi pat diye. "Hastaneye geldiğim gün. Fakat başka bir kadınla beraberdin ve..."

"Hatırlıyorum," dedi Chad, onun sözünü keserek.

"Arkadaşın... Nasıl?" Hâlâ diğer kadınla olup olmadığını anlamak için sorulan ve hiç ustaca olmayan bir soruydu.

"Seni ilgilendirmez."

Gloria yumruğunu sıktı. "Doğru."

"Bebekle ilgili her şey yolunda mı?" Sesi soğuk ve mesafeliydi.

Chad, *Gloria'yı* sormamıştı. "Şimdiye kadar her şey normal... Yarın saat dokuzda ultrasona gireceğim."

"Bunu bana söylüyorsun, çünkü?"

"Bilmen gerektiğini düşündüm." Onu aradığına pişman olmuştu. Chad'in tavrı –düşmanlık sınırında soğukluk– bunu neredeyse imkânsız kılıyordu.

"Neden?"

"Hemşire yanımda birini getirebileceğimi söyledi," diye mırıldandı, kendini aptal gibi hissederek.

"Yanında *beni* mi istiyorsun?" Sesi yumuşamıştı.

"Mümkünse. Ben... Ben, daha erken haber vermediğimin farkındayım."

"Salı günleri sabah vardiyasında çalışıyorum."

"Of." Hemen telefon etmesi gerekirdi.

"Elimden geleni yapacağım, ama söz vermiyorum."

Gloria'nın kalp atışları hızlandı. Chad, eğer yapabilirse ona eşlik edeceğini söylüyordu; onun yanında olmak istiyordu.

"Tamam," dedi ve gerekli bilgileri verdi.

"Dokuzda," diye tekrarladı Chad.

"Evet... Ve Chad, kitaplar için teşekkürler." Kitapların ondan geldiğinin farkında olduğunu bilmesini istiyordu. Gloria'yı umursamayabilirdi, ama bebeğini umursuyordu ve bu ona ümit veriyordu. Eğer bu küçük işaret olmasa, Gloria onu arayacak cesareti bulabileceğinden emin değildi.

"Mack kitapların benden geldiğini mi söyledi?"

"Başlangıçta hayır, ama Roy seninle konuştuğunu itiraf ettikten sonra onunla yüzleştim." Bunu öğrendikten sonra, Gloria günler boyu duygusal çalkantı yaşamıştı.

"Baba olacağımı bilme hakkım var."

"Evet," diye kabul etti Gloria. "Var."

"Benden asla saklamamalıydın." Gloria onun sesindeki öfkeyi duymuştu; onu hâlâ bağışlamadığı açıktı.

"Umarım yarın görüşürüz," dedi ve görüşme sözel bir çatışmaya dönüşmeden hattı kapadı. Hamileliğini saklamasına gösterdiği tepkiyi anlıyordu. İşin komik yanı, bunu onun için yapmıştı. Chad başkasıyla birlikteydi, belki hâlâ çıkıyordu. Bu noktada tek ortak yanları bebekti ve Gloria, Chad'in talep etmediği bu hesapsız sorumsuzluğun, onun geleceğini veya yeni ilişkisini etkilemesini istememişti.

Ertesi sabah Gloria ultrason kliniğine on beş dakika erken geldi. Bekleme alanında altı sandalye vardı ve dördü şimdiden doluydu. Gloria beşinciye oturdu ve bir dergi aldı. Karşısındaki çift el ele tutuşmuştu, diğerleriyse heyecanla fısıldaşıyorlardı.

On dakika sonra asistan ismini okudu. Gloria pek bak-

madığı dergiyi bıraktı ve ayağa kalktı. Bekleme salonundan çıkıp muayene odasına giden kadını izledi. Pantolonunun fermuarı açılarak aşağı indirilmiş ve üstü yukarı sıyrılmış bir halde masada yatarken kapı çalındı. Teknisyen yapılacak işlemi ve Glroia'nın ultrasonda görebilecekleriyle göremeyeceklerini anlatıyordu. Dikkatle dinlediği halde, Gloria yalnızlık duygusuyla dikkatinin dağıldığını fark etti. Boğazına oturan yumru onu boğacak gibiydi, sonra asistan kapıyı açtı.

"Dr. Chad Timmons burada. Onu içeri almam uygun olur mu?"

"Evet, lütfen," dedi Gloria. Utancından gözleri yaşlarla doldu ve yüzünden aşağı akmaya başladı. Onları silmeyi istiyordu, ama onu esir alan duygusal yıkıma dikkat çekmekten başka işe yaramayacağından korkuyordu.

"İçeri gelin," dedi teknisyen. Gülümseyerek Chad'i selamladı. "Bir sandalye çekip oturun. Başlamak üzereydik."

Chad sandalyesini ekranı en iyi görecek biçimde ayarladı. Teknisyen Gloria'nın karnına soğuk bir jel sürdü ve bebeğin olduğu küçük çıkıntının üstüne okuma kalemine benzer bir alet koydu.

Chad'e bakmaya cesaret edemeyen Gloria ekrana bakıyordu.

"Cinsiyetini bilmek ister misiniz?" diye sordu teknisyen.

"Elbette," dedi Gloria, ikisi adına konuşarak. Sonra Chad'e döndü.

"Sorun yok," dedi Chad.

"Pekâlâ, oğlanı görüyor musunuz?"

"*Oğlan mı?*" diye sordu Chad.

"Evet, kesinlikle."

Bir daha Chad'e bakmamaya kararlı olan Gloria başını kaldırdı ve onun yüzündeki kocaman tebessümü gördü. Chad, Gloria'ya baktı ve Gloria da tereddütle gülümsedi.

"Bir kız da en az bu kadar mutlu ederdi," diye mırıldandı Chad.

"Beni de," diye fısıldadı Gloria.

Teknisyen devam etti. "On tane el ve on tane ayak parmağımız var."

"Gördüğünün başka parmak olmadığından emin misin?" diye dalga geçti Chad.

"Güven bana babacık, o bir parmak değil."

Chad bir kahkaha attı ve Gloria rahatladı. Chad onu şaşırtarak, rahatlatmak ve paylaşmak amacıyla uzanıp elini tuttu ve böylece aralarındaki gerginlik azaldı.

Ultrason sadece birkaç dakika sürdü. Doktor herhangi bir anomaliye karşı sonuçları inceleyecekti, ama Chad –bir doktor olarak– her şeyi yolunda olduğunu söyleyerek Gloria'yı rahatlattı.

Teknisyen Gloria'nın göbeğindeki yapışkan maddeyi silerek odadan çıktı.

"İsim düşündün mü?" diye sordu Chad, Gloria doğrulmaya çalışırken.

"Biraz... Oğlan olursa göbek adı Roy olabilir diye düşünmüştüm."

Chad başıyla onayladı.

"İlk ismi için bir önerin var mı?" diye sordu Gloria, kıyafetini düzeltirken.

"DiMaggio."

"Ne?" diye sordu Gloria. Yanlış duymuş olmalıydı.

"DiMaggio. Joe DiMaggio'ya ithafen. Ben gerçek bir beysbol hastasıyım."

"Sadece Joe diyemez miyiz?"

Chad başını iki yana salladı. "Çok sıkıcı."

"Oğlumuzun DiMaggio gibi bir isme mahkûm olmasına izin *vermeyeceğim*. Bu yüzden bizden nefret ederek büyür. Babanın ismi ne?" Birden, Chad'in Cedar Cove öncesi hayatıyla ilgili ne kadar az şey bildiğini anladı. Ailesi, çocukluğu...

"Robert."

"Rob Roy. Olamaz."

"Büyükbabamın ismi Simon'dı," dedi Chad.

"Simon Roy," diye tekrarladı Gloria. "Pekâlâ, bunu düşünelim."

"Tamam, öyle yapalım." Odadan birlikte çıktılar. "Bir konuda gerçekten anlaştığımıza inanamıyorum," diye gülümsedi Chad. "Ya da hemen hemen anlaştık diyelim."

Chad'in böyle hissetmek için iyi bir nedeni vardı ve Gloria, geldiği için ona minnettarlığını göstermek istiyordu. "Burada olduğun için mutluyum," diye mırıldandı yere bakarak.

"Ben de."

"Daha önce haber vermeliydim..."

Chad omuz silkti. "Bir arkadaşımla günleri değiş tokuş yaptık. Bana borcu vardı."

Chad arabasına kadar Gloria'ya eşlik ederken ikisi de konuşmadı.

"Kitapları okuyor musun?" diye sordu Chad, sonunda sessizliği bozarak.

"Üçünü de, kapakları dâhil." Gloria sırıttı. "İsimler kitabı dahil, ama o kitaptan öğrendiğim tek şey karar vermenin zorluğu oldu. Gebelik kitaplarıysa gerçekten yararlı oldu."

"Genellikle onları öneririm."

"Sebebini anlayabiliyorum."

Öylece yüz yüze durdular. İkisi de gitmeye hazır görünmüyordu.

"Artık masa başı görevdeyim," dedi Gloria.

"Duydum," diye mırıldandı Chad. "Nefret ettiğine bahse girerim."

Ne diyeceğini bilemeyen Gloria ellerini kaldırdı. İdari işlere ve telefonlara atandığında çok sıkılacağını düşünmüştü, ama beklediği gibi olmamıştı. "Aslında fena değil," dedi. "Ya sen? Acil Servis doktoru olmak hoşuna gidiyor mu?"

Chad, Gloria'yla aynı el hareketini yaptı. "Cedar Cove'daki sağlık ocağından çok farklı değil."

Gloria arabanın kapı kilidini açtı.

"Kendini iyi hissediyor musun?"

Gloria başıyla onayladı. "Fazlasıyla iyi. Üç kilo aldım."

"İkimiz de sağlıklı bir bebek isteriz Gloria. Kilolarına kafanı takmanı istemem."

"Takmayacağım," diye söz verdi Gloria. Konuşmanın bitmesini istemese de işe gitmek zorundaydı. "Gitsem iyi olacak."

"Ben de."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı ve eğilip Chad'i kucakladı.

Chad ona karşılık verdi. "Gloria?" dedi alçak bir sesle.

"Evet?"

"Hâlâ Joni'yle görüştüğümü bilmen gerektiğini düşünüyorum."

On Sekiz

Rachel, Cedar Cove sinema salonunda Bruce'u beklerken iki dakikada bir saatine bakıyordu. Önceki hafta cuma akşamı çıktıkları yemek iyi gitmişti; her şey adeta ilk çıkmaya başladıkları günlerdeki gibiydi. Kocasıyla beraber tekrar gülebilmek güzeldi.

Güzel olmayan ise, akşamın sonunda ondan ayrılmaktı. İkisi de aksi yönlere doğru yola çıkmadan önce, tekrar görüşmek üzere sözleştiler. Rachel sinemaya gitmek istedi. Önerdiği romantik komediyi bir akşamüstü gezmesinde izlemişti, ama Bruce'un da bu filmden hoşlanacağını biliyordu. Birlikte gülebilmek için daha fazla gerekçeye ihtiyaçları vardı. Önceki cumadan beri konuşmadıkları için, Rachel onun zamanı karıştırdığını ya da buluşmak için sözleştiklerini unutmuş olabileceğini düşünmeye başlamıştı.

Tam umudunu kesip eve gitmek üzereydi ki, Bruce soluk soluğa göründü.

"Bekleyeceğinden emin değildim," dedi. "Ama iyi ki bekledin." Rachel'ı omuzlarından tutarak kendine çekti.

"Ne oldu?" diye soran Rachel, birden tahmin etti. "Jolene?"

Bruce başıyla onayladı.

"Bu akşam arkadaşlarıyla perili bir eve gideceklerini sanıyordum."

"Öyleydi..."

"Benimle buluşacağını anlayana kadar."

"Birden hastalandı." Jolene'in numara yaptığını ifade etmek için gözlerini devirdi.

"Fakat Bruce, gerçekten hasta olabilir."

"İnan bana, Jolene hasta olduğu zaman anlarım ve bu kez çok inanması güç. Ona birkaç saate kadar kendiliğinden düzeleceğini ve geç kalmayacağımı söyledim."

"Fakat..."

"Hadi filmin tadını çıkaralım," diyen Bruce bilet gişesinin ve yiyecek-içecek standının yolunu tuttu. Büyük boy patlamış mısır, gazoz ve Rachel için su aldılar ve mısırla içeceklerin biletlerden daha pahalı olmasıyla dalga geçtiler.

Bruce, Rachel'ı salona sokarken fragmanlar başlamıştı. Mısırı Rachel'a doğru çevirdi, filmi seyretmek üzere koltuklarına iyice yerleştiler.

Rachel, ancak film bitip jenerik akmaya başladıktan sonra konuşmaya kaldığı yerden devam etme fırsatı bulabildi. Babasının Rachel'la buluşması yüzünden Jolene'in yaygara kopardığı açıktı. Bruce'un onunla görüşmesine engel olmak için hasta numarası yapıyorsa, bu durum çok cesaret kırıcıydı. Üvey kızının işi bu aşamaya getirdiğine

inanmakta zorluk çekiyordu. Güzel olan tek şey, Bruce'un danışmanın ikinci randevusuna gitmesiydi.

"Dr. Jenner'la aranız nasıl?" diye sordu Rachel, dışarı çıktıklarında. Hava kararmıştı ve yağmur yağıyordu.

"İyidir. Sanırım. Bir yere gidip sohbete devam etmek ister misin?"

Rachel bunu çok isterdi. "Jolene'i kontrol etmen gerekmiyor mu?"

Bruce tereddüt etti. "Yan komşumuz Anne'den ona göz kulak olmasını istedim. Bir terslik olursa arayacak. Jolene'in seninle geçireceğim zamana müdahale etmesine izin vermeyeceğim." Sırıtarak Rachel'ın eline uzandı. "Dr. Jenner benimle gurur duyacak."

On dakika sonra, Pancake Palace'da bir masada karşılıklı oturuyorlardı.

Uzun süredir oranın garsonu olan Goldie, elinde kahve demliği ve koltuğunun altına kıstırdığı menülerle onlara yaklaştı. Bruce kulüp sandviç istedi, Rachel küçük bir kâse deniz mahsullü çorba siparişi verdi. O kadar çok patlamış mısır yemişti ki akşam yemeği yemese de olurdu ama Bruce bunu duymak bile istemiyordu.

"Bana biraz daha danışmandan bahset," dedi Rachel.

"Şey," diye başladı Bruce. "Şimdiye kadar daha çok ben konuştum. Jolene'le senden önceki, evlendikten sonraki ve şu andaki ilişkimin nasıl olduğunu sordu."

"Jolene seninle geldi mi?" Rachel bunun pek mümkün olmadığını biliyordu, o yüzden aldığı cevap onu şaşırtmadı. "Hayır."

Jolene'in fikir değiştireceğini umsa da bunun çok yüksek bir beklenti olduğunun farkındaydı.

"Bana bugün olanları anlatmaya başlamıştın," dedi Rachel. "Neler..."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye sözünü kesti Bruce. "Bana nerede yaşadığını söylemiyorsun. Tamam. Senin kendi sırların varsa benim de var. Neden ben her şeyi açıkça ortaya dökerken sen..."

"Seninki sır değil ki," diye itiraz etti Rachel.

Bruce elini kaldırdı. "Bana söylemek istemiyorsan, öyle olsun."

Rachel öfkeyle ona baktı. Ona Nate'le aynı evi paylaştığını söylemeye niyetliydi ama bu kafadayken değil. "Eğer istediğin buysa."

İkisi de sohbeti sürdürmeye hevesli görünmüyordu.

Goldie yemeklerini getirdi, çorbayı Rachel'ın ve sandviçi Bruce'un önüne koyduktan sonra bir adım geri çekildi. "Siz ikiniz, geçinemiyor musunuz?"

"Neden sordun?" diye mırıldandı Rachel.

"İkinizin de yüzünde aynı öfkeli bakış var. Tartışırken birlikte yemek iyi bir fikir değil. Mel ve ben elli altı yıldır evliyiz ve sorunlarımızı çözmeden asla yemeğe oturmaz ve yatağa girmeyiz." Burnundan soluyarak güldü. "Sizin de aynısını yapmanız gerekiyor gibi geldi, yoksa yemek midenize oturacak ve bunun için restoranı suçlayacaksınız."

"Haklısın Goldie," dedi Rachel, diğer kadının gözlerine bakmadan.

Homurdanarak yanlarından uzaklaşan inatçı garson,

onlara yardım edebilmek için elinden geleni yapmış gibi başını iki yana sallıyordu.

Tek lokma yutabileceğinden bile emin değildi ama Rachel yine de kaşığını çorbasına daldırdı, derin bir soluk alarak Bruce'a baktı.

"Bir arkadaşımla, Bremerton'da aynı evi paylaşıyorum," diye fısıldadı.

Bunu söyler söylemez Bruce elini tutmak için masanın üstünden uzandı. "Jolene beni evde tutabilmek için akla gelebilecek her numarayı denedi. Hastaymış gibi yapmak sadece bir tanesi. Benim nerede olduğumu, gelip gelmeyeceğimi bile bilmeden sinema salonunda beklemeni istiyordu."

Üvey kızının, babasının planlarını bozmak için arkadaşlarıyla eğlenceli bir geceyi kaçırmayı göze alacak kadar ondan nefret etmesi gücüne gidiyordu. Bunun tek sebebi Bruce'u *ondan* uzak tutmaktı. Karısından...

"Jolene'in hayatımı kontrol etmesine fazlasıyla izin verdim. Onun için bazı kurallar koydum. Bana göre açıkça eski moda kurallar, ama Dr. Jenner sınırlama demeyi tercih ediyor. Yumuşatarak söylenmesi Jolene için fark etmiyor." Başını hızla iki yana salladı. "Dr. Jenner'la görüşmeye başladığımdan beri daha isyankâr oldu."

Rachel ne diyeceğini bilemiyordu. Asla bir çözüme ulaşamayacaklarını düşünerek morali bozuldu. Önerebileceği tek şey, Jolene üniversiteye gidene kadar ayrı yaşamaktı, ancak ondan sonra bebeğiyle birlikte Bruce'un yanına taşınabilirdi.

"Daha neşeli şeylerden konuşalım," dedi Bruce.

"Ne gibi?"

"Christie ve James'in düğünü gibi."

En iyi arkadaşının kız kardeşi, kendi sorunları içinde boğulan Rachel'ın haftalardır aklına bile gelmemişti.

Christie ve James, Bobby Polgar'ın şoförü ve en iyi dostu, tören için Vegas'a gitmişlerdi. Bobby ve Teri de Vegas'ta evlenmişlerdi. Rachel bunu sevgiyle hatırlıyordu. Yüzeyde ikili birbirine hiç uygun görünmüyordu, Teri pratik ve cingöz bir kadındı, oysa profesyonel satranç oyuncusu olan Bobby tamamen kendi iç dünyasında yaşıyordu, en azından bir zamanlar. Yaklaşımları içgüdüsel olmaktan çok mantıksaldı. Belki bu yüzden, ikisi de karşısındakinin beceri ve yeteneklerine saygı duyduğundan, birbirlerine tam uymuşlardı.

"Satranç oyunundan söz edildiğini duydun mu?" diye sordu Bruce.

"Bobby yeni bir turnuvaya mı katıldı?"

"Hayır, video satranç oyunu."

"Ne olmuş ona?" Teri'yle son konuştuğunda, arkadaşı ona Bobby ve James'in bir tür bilgisayar oyunu geliştirdiklerini söylemişti. Oyunun içinde satranç ve paralel evrenler yer alıyordu. Bütün bildiği bu kadardı. Teri nasıl oynandığını bilmediği için fazla açıklama yapamamıştı, üçüzler satranç ya da oyunla ilgilenemeyecek kadar çok vaktini alıyordu.

Bruce gülümsedi. "Oyunu çok büyük bir oyun şirketine

sattılar. Ciddi paralar karşılığında ve ilerde yeni oyunlar geliştirme potansiyeli de var. James bu konuda gerçekten çok yetenekli."

"Kimin aklına gelirdi? James her zaman çok sessizdi ve hep arka planda kalmayı severdi."

"Anladığım kadarıyla bütün evrak işleri tamamlanmış ve oyun üretimine geçmiş. World of Warcraft'tan bu yana en büyük olay diyorlar."

"World of ne?"

"Boş ver."

"Peki, James ve Christie nasıl?"

Bruce biraz daha sırıttı. "Şey..."

"Ne?" Onun bu kadar eğlendiğini gören Rachel kendisi de gülümseme isteği duydu.

"Christie onu şişmanlatmaya karar vermiş."

İşte şimdi Rachel da gülüyordu. James uzun ve sıska bir adamdı, bildiği kadarıyla her zaman öyle olmuştu. Onu ilk gördüğü anı hatırlıyordu. Bobby'nin bazı işlerini halletmek üzere salona gelmişti. Öylesine tedirgin ve huzursuz görünüyordu ki, Rachel gülse mi ağlasa mı karar verememişti. "İşe yarayacağından şüpheliyim. Adamda süper hızlı çalışan bir metabolizma var."

"Christie her koşulda gece-gündüz yemek pişiriyor. Teri'nin dediğine göre evcil bir kediden daha evcimen olmuş. James, onun Wal-Mart'taki işinden çıkmasını istemiş ve o da yapmış."

"Peki, bölge üniversitesinde gittiği kurslar?" Kaydını

yaptırırken bu kurslar Christie için çok önemliydi ve onları bırakmış olma düşüncesi Rachel'ın hiç hoşuna gitmemişti.

"Onları bitirmeye eskisinden daha azimli."

"Güzel. Kendisi için bunu yapmak zorunda."

"İstediği şey her ne olursa olsun, James onu destekliyor ve aynı zamanda yemeye devam ediyor." Sırıtarak duraksadı. "Aynı kiloda kalsa bile."

Anlaşılan Bruce, Teri'yle görüşmüştü. "Üçüzler nasıl?"

"Hızla büyüyorlar."

"Ya Teri?"

"Harika. Oğlanlar artık daha iyi uyuyor ve Teri daha çok dinlenebiliyor. Tabii Bobby de."

Rachel'ın da tanıştığı bir dadı tutmuşlardı, ama Teri yine de gözünü üçüzlerden ayırmıyordu.

"Bir süredir uğramadığını ve onu aramadığını söyledi." Suçlar gibi bir ifadesi vardı.

Rachel, Teri'yi görür görmez ona Nate'le yaşadığını söyleyeceğini biliyordu. Teri dünyadaki en iyi arkadaşıydı, ama çenesini kapalı tutamazdı. O yüzden, tek çare ondan uzak durmaktı. Rachel arkadaşını çok özlüyordu, yakında onu arayabilir ya da ziyaret edebilirdi. Kendini daha güçlü hissediyordu ve Bremerton'da yaşadığını ve çalıştığını daha fazla saklamasına gerek yoktu.

"Öyleyse James ve Christie mutlu?"

"Kesinlikle öyle görünüyor."

Konunun birden değiştiğini fark ettiyse bile, yorum yapmadı. Onun yerine, Rachel'ın elini sıkarak gözlerinin içine baktı. "Seninle eve geleyim."

"Bruce."

"İki saatten fazla kalmam."

Kocasının ne istediğini biliyordu ve şeytan kendisini de dürtüyordu. Hem de *çok*. Yine de bu çok tehlikeliydi. Eve girdiklerinde Nate orada olabilirdi. Rachel henüz buna hazır değildi...

"Yapamam... Unutma, bir ev arkadaşım var." Bruce'un bunu umursayacağını sanmıyordu, o yüzden gerçekle oynamaya karar verdi. Tamam, yalan söyleyecekti. "Ev arkadaşım bu akşam büyük bir parti veriyor..."

"Ya."

"O yüzden, ben seninle eve geleyim," dedi çabucak.

Bruce tereddüt etti.

"Gereğinden fazla... Kalmam," dedi çabucak, ama sonra söylediği kulağına o kadar çıkarcı geldi ki kıkırdamaya başladı.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Biz. Biz evliyiz ve baş başa kalacak bir yer bulamıyoruz. Bu komik."

"Jolene hâlâ evde," dedi Bruce.

"Of, haklısın. Öyleyse işe yaramaz."

"Orası *benim* evim. Kızımın ne düşündüğü umurumda değil. Sen benim karımsın."

"Şu anda onunla zıtlaşmaya gerek yok, özellikle kendini iyi hissetmiyorsa."

Bir süre ikisi de konuşmadı.

"Her zaman bir otele gidebiliriz," dedi Bruce, dişlerinin arasından.

"Şaka ediyor olmalısın."

Bruce mahcup bir tavırla sırıttı. "Etmiyorum."

"Fakat..."

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

Yoktu.

Bruce başparmağıyla Rachel'ın elini okşadı. "Seni özledim."

"Ben de," dedi Rachel, soluğu kesilerek. "Bundan emin misin?"

Bruce sırıttı. "Neden olmasın? Seninle beraber olmak istiyorum ve bunun için bir otel odasına para ödemem gerekiyorsa, öyle olsun." Yerinden kalkmak üzereydi.

"Bruce," diye fısıldadı Rachel. "Henüz hesabı ödemedik."

"Sorun değil, Goldie bize getirir." Beş dolarlık bir banknot çıkardı, bahşiş olarak masanın üstüne koydu, ardından elini Rachel'a uzattı.

Rachel ayağa kalkınca Bruce onun boynunu öpmek üzere uzandı.

Tahmin ettiği gibi, Goldie birkaç saniye sonra elinde hesap fişiyle ortaya çıktı. "Yemekte bir sorun mu var?" diye sordu.

İkisi de yemeklerine neredeyse hiç dokunmamıştı.

"Her şey harika," dedi Rachel.

"Paket yaptırmamı ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler." Bruce elini Rachel'ın beline koydu, bir an önce gitmek için sabırsızlandığı belli oluyordu.

"İkiniz hâlâ kavga ediyor musunuz?" diye sordu Goldie.

"Artık değil," dedi Rachel.

"Barışmak üzereyiz," diye ekledi Bruce.

"Duymak istediğim buydu. Aferin size!"

"Evet, aferin bize." Bruce, Rachel'ın elini tuttu, sadece yemeğin parasını ödeyecek kadar durdular.

Park yerine ulaştıklarında Rachel kendini sarhoş gibi hissediyordu. Bruce onu arabanın yanma yasladı ve ne kadar özlediğini anlatacak bir arzuyla öpmeye başladı.

Kollarını kocasının boynuna dolayan Rachel bu öpücüklerin hepsine aynı şekilde karşılık verdi. "Bruce..."

"Hmmm?"

"Eğer bir otele gidecek olursak..."

"Eğer mi?"

Rachel onu duymazdan geldi. "Bana kalırsa önce Jolene'i yoklamalısın."

"Asla. Dediğim gibi, eve istediğimden daha erken dönmeme sebep olacak bir bahane bulmasına izin vermeyeceğim." Bruce, Rachel'ı öpmeye devam ederken arabanın kilidini açmakla daha çok ilgileniyordu.

"Bekle," dedi Rachel, dudaklarını ondan ayırarak.

"Bekle mi?" diye sordu Bruce doğrulurken. "Ne için?"

"Buraya ben de arabayla geldim."

"Ah, evet." Bruce tam geri bir adım atmıştı ki ceptelefonu çaldı. Rachel dona kalmıştı.

Bruce da aynı durumdaydı. Ceptelefonunu çıkardı ve omuzları korkuyla gerildi.

"Hadi cevap ver," diye fısıldadı Rachel.

İstemeyerek de olsa, Bruce telefonu açtı. "Ne?" diye

terslendi. Rachel'la göz göze geldiler. "Üzgünüm. Evet, kuşkusuz. Hemen eve geliyorum."

Durumun ciddi olduğu açıktı. "Sorun ne?" diye sordu Rachel, Bruce telefonu kapamaya fırsat bulamadan.

"Yan komşu Anne."

"Ve?"

"Jolene onu aramış. Bütün gecedir kusuyormuş. Anne midesinde hiçbir şeyin durmadığını söyledi. Ciddi bir şey olmasından endişelenmiş ve onu acile götürmenin iyi bir fikir olduğunu söylüyor."

"O halde gitmelisin," dedi Rachel.

Bruce ona uzandı. "Üzgünüm."

"Biliyorum. Ben de üzgünüm."

Öyleydi, hem de itiraf etmeye cesaret edemeyecek kadar.

On Dokuz

Perşembe sabahı saat dokuzu biraz geçe, Miranda Sullivan ufak tefek işlerini halletmek üzere arabasına binerken ceptelefonu çaldı. Çantasını karıştırırken, sabahın bu saatinde kimin aradığını merak ediyordu. Ekranda arayanın Will Jefferson olduğunu gördü. Will bugün ona izin vermişti ve Miranda bundan en iyi şekilde yararlanmayı düşünüyordu.

"Alo?"

"Neredesin?" diye sordu Will.

"Markete gidiyorum. Bu akşam gelecek cinler için şekerleme alacağım."

"Of, sahi. Cadılar Bayramı. Bunu yapmak için biraz son dakika değil mi?"

"Belki, ama şekerleri çok erken alırsam hepsini kendim yemeye eğilimliyim."

"Hani irade gücü?"

Miranda kaşlarını çattı, oltaya gelmemeye kararlıydı.

Will, onu çileden çıkaracak düğmelere basmayı iyi biliyordu. "Aramanın bir sebebi var mı?" diye sordu.

"Aslında, son dakika demişken, bugün öğleden sonra çalışabilir misin diye soracaktım."

"Bana ihtiyacın olmadığını söyledin sanıyordum."

"O zaman yoktu, şimdi var. Kız kardeşim bir konuda ona eşlik etmemi istiyor..."

"Ne?" Bu boş güne bel bağlamıştı ve iyi bir sebep olmaksızın vazgeçmeyecekti.

"Tamam, illa bilmek zorundaysan..." İçini çekti. "Olivia ve ben bölgedeki birkaç destekli yaşam kompleksinden randevu aldık."

Miranda onu anlıyordu, ama kendisi de Get Nailed'den randevu almıştı. "Bugün öğleden sonra işlerim var," dedi.

"Of." Will'in sesi tatsız geliyordu. "Birkaç saatliğine de gelemez misin? Neyse, sanırım galeriyi kapatabilirim. Bu düşünce hiç hoşuma gitmese de bir günden bir şey çıkmaz..."

"İyi, tamam," dedi Miranda, çok erken teslim olarak. Salona telefon ederek hafta içi başka bir güne randevu alabilirdi.

"Harika." Will onun teklifine hiç düşünmeden atlamıştı. "Saat iki gibi burada olabilir misin?"

"Olacağım."

"Teşekkürler Miranda. Gerçekten minnettarım."

"Hoşça kal." Randevusunu iptal ettirmek için salonu aradı, sonra ceptelefonunu kapatarak devasa çantasının

içine attı. Alışveriş, kuaför ve eğlence buraya kadardı. Çabucak planlarını değiştirdi.

Her şeyin bir sırası vardı. Ufak tefek işlerini halletti, ihtiyaç duyduğu şekerlemeleri almak üzere Safeway'e gitti. Şekerlerin yanı sıra bir paket mini çikolata ve galeri için plastik bir balkabağı aldı. Ardından kuru temizlemeciye uğradı, Shirley'yle buluşup öğle yemeğini erken yedi ve yemeğin ardından, aldığı birkaç kitabı bırakmak üzere kütüphaneye uğradı. Sanat galerisine ulaştığında, Miranda'nın hâlâ on beş dakikası vardı.

İçeri girdiğinde Will bir müşteriyle beraberdi. Hafifçe elini kaldırmak dışında bir şey yapmadı. Miranda paltosunu arka odaya astı ve çantasını güvenilir bir yere tıkıştırdı. Sonra şekerleri açtı, mini çikolataları kabağın içine boşalttı ve müşterilerin alması için bankoda, yazarkasanın yanına koydu.

Geri döndüğünde Will kapıda müşterisini uğurluyordu.

"Nedir o?" diye sordu, başıyla plastik balkabağını işaret ederek.

"Neye benziyor?"

"Buraya şeker mi getirdin?"

"Evet." Cevap çok açıktı.

"Buna ne senin ne de benim ihtiyacımız var. Olabildiğince tatlıdan uzak dururum."

"Öyleyse bulaşma. İrade gücü sende sanıyordum," dedi alaycı bir tavırla. Will cevap vermeye hazırlanırken, devam etti: "Zaten senin için değil." Şekerlemeleri onun için aldığını sanacak kadar bencil miydi?

"O halde kim için?"

"Müşteriler," dedi Miranda sinirle. "Sorun mu var?" Ona bir iyilik yapmıştı ve Will, kıymetli galerisine zehir getirmiş gibi davranıyordu.

"Buraya fazla çocuk gelmiyor ve..."

"Kız kardeşinle buluşma zamanı gelmedi mi?" diye sordu Miranda, Will'in sözünü keserek.

Will irkilerek ona baktı. "Doğru. İki saatten fazla sürmez. En fazla üç."

"Saat beşte dönmemişsen kapatıp eve giderim."

"O zamana kadar dönerim."

"Eminim öyledir," diye homurdandı Miranda dişlerinin arasından. Will onu duymuşsa bile, duymamış gibi davrandı.

Günün kalan kısmı Miranda'nın ummadığı kadar yoğundu. Beverly Chandler yeni bir tablo ve bir kırkyama battaniye sattı. Will mutlu olacaktı, ama onu tanıdığından, bir kusur bulmak için türlü bahaneler yaratacağına emindi. Eğer öğleden sonra galeriye gelmemiş olsa, üç büyük satışın yapılamayacağını anlamasını umuyordu. Kapıya "Kapalı" levhasını assaydı, neler kaçırdığını asla bilemeyecekti. Sonuçta, bu müşterilerin tekrar geleceğinin garantisi yoktu.

Saat beşi biraz geçe, tam yazarkasadaki nakitleri bankanın para çantasına koyarken Will galeriden içeri girdi. Bitkin görünüyordu.

"Harika bir gündü," diyen Miranda haberi onunla paylaşmak için sabırsızlanıyordu.

Will dalgın bir biçimde başıyla onayladı. "Olivia ve ben

şok olduk. Bu yaşlı yurtlarının aylık ödemelerine inanamazsın."

"Battaniyeyi sattım," diye böbürlendi Miranda. Üç aydır galeride sergileniyordu ve Miranda satılacağına dair umudunu artık yitirmeye başlamıştı.

Will hâlâ dinlemiyordu. "Gerçi ücretin içinde yemeklerin ve verilen özel hizmetin de olduğunu düşününce, sanırım o *kadar da* kötü değil."

"Ve bir Beverly Chandler tablosu daha." Başka şey olmasa da bu kesinlikle ilgisini çekecekti.

"Yaşlılar için pek çok programları var," diye devam etti Will. "Oraya yerleşenleri zinde tutmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Sosyal aktiviteler bir harika. Olivia ve ben, bu tür zihinsel uyarıların tam annemin ve Ben'in ihtiyaç duyduğu şeyler olduğunu düşünüyoruz." Başını iki yana salladı. "Tabii yine de Ben'in oğluyla görüşmemiz gerekecek. David'in de..."

"Söylediğim tek bir sözcüğü duydun mu?" diye sordu Miranda.

Will ona baktı. "Ne?"

"Boş ver." Para çantasını tezgâhın üstüne attı, mantosunu ve çantasını almak üzere arka odaya geçti.

Will onu takip etti. "Neden bu haldesin?"

"Senin yüzünden."

"Şu mesele. Anlaşılan yaptığım her şey canını sıkıyor."

"Ne kadar doğru olduğunu tahmin edemezsin. Görünen o ki benim yaptıklarım da senin canını aynı derecede sıkıyor. Beni tutmaya neden devam ettiğini bile anlamıyorum."

"Bunu ben de merak ediyorum," diye mırıldandı Will. "Dahası, *söylediğim* tek sözcüğü bile *duyduğuna* dair şüphem var."

"Evet, kesinlikle duydum." Hızla dış odaya geçerek plastik balkabağını aldı.

"Onunla nereye gidiyorsun?"

"Eve. Beğenmediğin için yanıma alıyorum."

"Beğenmediğimi söylemedim. Üstelik alışveriş için vakit bulamadığımdan, bu akşam komşu çocukları gelirse onu kullanacaktım."

"Hiç sanmam."

"İyi, tamam. Her neyse." Öfkeyle Miranda'ya baktı.

Miranda aynı bakışlarla karşılık verdi.

"Neden böylesin?" diye sordu Will.

"Nasılım?"

"Çok... Çok aksi. Her fırsatını bulduğunda bana saldırıyorsun. Derdinin ne olduğunu anlamıyorum."

Miranda buna da sinirlendi. "Karşına çıkabilecek en sakin insan benim. İstediğine sorabilirsin."

"Durup dururken küplere biniyorsun."

"Bu doğru değil."

Will eliyle onu işaret etti. "Nasıl savunmaya geçtiğine bir kulak ver. Aslı olmayan varsayımlarda bulunmadan medeni bir konuşma yapamaz mıyız?"

"Ben... Ben..." Hemen savunmaya geçiyor *olabilirdi.* Tamam, doğru, öyleydi ama başka şansı yoktu. Ya öyle yapacaktı ya da onu ne kadar çekici bulduğunu itiraf edecekti.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Will, hafifçe kaşlarını çatarak. Miranda aniden karşı atağa geçmeyince, nasıl davranacağını kestirememişti.

"Ben... Ben..." diye başladı Miranda bir kez daha ve sonra, ne yaptığını düşünmeden öne doğru bir adım atarak onu öptü.

Yaşadıkları şokla, ikisi de bir an sadece birbirlerine bakakaldılar. Sonra Will, onu uzaklaştırmak ister gibi omuzlarından tuttu, ama aksine kendine doğru çekerek tutkuyla öptü.

Neler olduğunu ikisi de aynı anda idrak etti. Hemen ayrılarak birer adım geri çekildiler ve şaşkınlıkla bakışmaya başladılar.

Miranda, yoğun bir utanç duygusuyla yanaklarının kızarmaya başladığını hissediyordu. Hayatı boyunca, bir erkeği öpme girişiminde bulunmamıştı. En azından ilk öpücükte. Bu tamamen onun kişiliğine uymayan bir durumdu.

"Şimdi nereden çıktı bu?" diye sordu Will kaşlarını çatarak.

Miranda, bu oyunu oynamak için iki yoldan birini seçecekti. Yaşananların bir önemi yokmuş gibi umursamaz ve ilgisiz davranabilirdi ya da tepesini fena halde attırdığından, tokatlamak zorunda kalmamak için onu öpmek zorunda kaldığını söyleyebilirdi. Her koşulda, kötünün iyisini seçecekti.

Hangisini seçeceğini düşünürken Will elini yüzüne götürdü ve gözlerini kıstı. "Beni öptün."

"Daha önce kimse öpmedi mi?" diye sordu Miranda saygısızca.

"Böyle değil."

"*Böyle* derken?"

Cevap vermeyen Will uzaklaştı, sonra birden geri döndü. "Bunu sık sık yapar mısın?"

"Ne yapar mıyım?" diye sordu Miranda, aptala yatarak. Zaten öyle hissediyordu. Aptal.

"Gidip bir adamı öper misin?" Will'in sesi galeride yankılanıyor gibiydi. Neyse ki kapatmışlardı, aksi halde beklenmedik bir müşteri içeri girebilirdi. Belki o kadar kötü olmazdı, böylece Miranda kaçma fırsatı bulabilirdi.

"Hayır, genellikle adamları öperek ortalıkta dolaşmam," diye açıkladı. "Gerçi hoşuna gitmiş gibi geldi."

"Kesinlikle gitmedi."

"Of, lütfen!" Miranda bir kahkaha attı.

"Bu kadar komik olan nedir?"

"Sen. Hadi Will. Küçük bir öpücükle neden şaşkına döndüğünü anlamıyorum."

"Bunu neden yaptın?"

Kendini bu tuhaf durumdan kurtarmanın kolay bir yolu yoktu. Onu çok çekici bulduğunu itiraf edebilirdi. Hayır, bu tamamen yanlış bir hareket olurdu. Will gibi bir adamın üstünlüğü ele geçirmesi tehlikeliydi. Savunmacı ve hırçın tavrı onu koruyordu, itiraf etmektense ateşe atılmayı tercih ederdi.

"Açıkla," diye üsteledi Will.

"A ha." Bakalım şimdi ne halt edecekti. "Bu bir hataydı."

"Evet, *hataydı*. Büyük bir hata."

"Her neyse."

"Patronun olarak bunu son derece... Komik buldum."

"Komik *bulabilirsin*." Onu daha fazla utandırmak tam Will'e göreydi, daha bir dakika önce tepkisi çok farklı olsa da.

"Öpülmektense öpmeyi tercih ederim."

"Ya, demek bu konularda kuralların var," diye mırıldandı, Will'in öpüşme konusunda kendi üstüne düşeni yaptığını yüzüne vurmadan. Bu konuşmanın tamamı gülünçtü. Askıdan mantosunu alarak koluna attı.

"Öpüşme konusunda herkesin kuralları vardır," dedi Will.

"Dediğim gibi, hataydı. Bir kaza..."

"Bir kaza," diye tekrarladı Will. "Şaka ediyorsun. Bu öpücük seni işe aldığımdan beri yaptığın en kasti davranıştı."

"İlk Chandler tablosunun yerini değiştirmiştim," diye hatırlattı Miranda, "bir ay önce satılan."

Will onu duymazdan geldi. "Bir kadını öptüğümde, onun iri kemikli, dik kafalı bir laf ebesi olmamasını tercih ederim."

Şimdi sıra onu aşağılamaya gelmişti. Miranda'nın daha fazla orada durmasına gerek yoktu. Çantasını alarak sert adımlarla galeriden dışarı çıktı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu peşinden gelen Will.

"Umurunda mı?"

"Değil. Sadece... Merak ettim."

Çıkışa geldi, ama kapı inatla açılmıyordu. Kolu defalarca çevirdiği halde başaramadı. Azametli gidişi buraya kadardı.

Will uzanıp kilidi kaldırdı ve Miranda öfkeyle tekrar denediğinde arkaya doğru sendeleyip neredeyse onun kollarına düştü. Kendini dengelemesi için Will onu omuzlarından kavradı, ama kurtulmak için Miranda'nın kendini fazla zorlaması gerekmedi.

Kapı açılır açılmaz arabasını park ettiği binanın arka tarafına yöneldi. Will yine peşindeydi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu sert bir tonda.

Will cevap vermedi ve Miranda onun da en az kendisi kadar şaşkın olduğunu fark etti. Ne yaptığını ve neden yaptığını bilmiyordu. Bu onu rahatlattı, en azından bir parça.

Arabanın kapısını açamadan Will elini yan cama koydu, araca yaslanarak gitmesini engelledi.

"Ne?" dedi Miranda sinirle.

Will onu kollarına aldı ve tutkuyla dudaklarından öptü. Bıraktığında Miranda birkaç saniye düşmemek için bocaladı.

Miranda onu öptüğünde neler hissettiyse, Will de şu anda aynı şeyleri hissediyormuşçasına şaşkın görünüyordu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu tekrar, dermansız bir sesle.

"Eve." Ses konusunda soru yaşayan sadece Will değildi. Kendi sesi de kontrolden çıkmış bir fare gibiydi, sözcükler ağzından tiz bir çığlık gibi çıkıyordu.

"Sabah gelecek misin?" Will'in, istifa edeceğinden endişelenir gibi bir hali vardı.

"Evet, neden gelmeyeyim?"

"Öpüşmek gibi küçük bir şeyin aramıza girmesini istemem," dedi kaşlarını çatarak.

"Sen beni öptün."

"Evet, biliyorum."

"Ve önce... Ben de seni. Tamam, itiraf ediyorum."

"Tekrar yapmayı düşünüyor musun?"

"Neden soruyorsun?" Sonuçta, onun iri kemikli, dik kafalı bir laf ebesi olduğunu iddia eden Will'di. "*Sen* tekrar *beni* öpmek istiyor musun?"

Will başını yukarı kaldırdı. "Bütün bu yaşananları sağduyu kayması olarak değerlendirelim."

"İkimiz adına da," diye ekledi Miranda.

Will tereddütle gülümsedi. "İkimiz adına da," diyerek ona katıldı.

ya da televizyon seyrederken ayaklarının dibine uzanırdı.

"Onu sevebilirsin, biliyorsun." Cliff'in sesiyle irkildi, bakışlarını çevirdiğinde kocasının salona açılan kapının pervazına yaslanmış olduğunu gördü.

"Saat kaç?" diye sordu Cliff.

"Bakmadım. Erken. İkimizin de kalkması için erken. Bu köpek için uykusuz kalmaya değmez," diye homurdandı.

"Elbette değer," diyen Cliff kollarını göğsünde kavuşturdu. "Şuna bak, kucağında nasıl kıvrılmış. Okşa onu Grace, ilgiye ihtiyacı var."

"Benden görmeyecek."

Cliff başını iki yana salladı. "Zor bir kadınsın."

Grace onu duymazdan geldi. "Ne yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Nasıl yani?"

"Beau'yla arkadaş olmam için beni kandırmaya çalışıyorsun, ama işe yaramayacak."

"Ona çiğneme oyuncağı aldın."

Almıştı, ama bu kendini korumak içindi. "Dişlerini pabuçlarıma geçirmesini istemedim." Uzun süre ayakta kalmak zorunda olduğundan, Grace hem şık, hem de rahat olmak üzere tasarlanmış ayakkabılar almıştı. Beau'nun onları yemek gibi görmesi istediği son şeydi.

"Saat onda toplantım var," diye hatırlattı Cliff.

"Biliyorum." Bu durumdan hoşnut değildi ama şikâyet etmeye yüzü yoktu çünkü Cliff zaten yavruyla yeterince ilgileniyordu.

"Bütün sabah uyuyacak."

"Umarım öyle olur." Yavru kütüphanede ondan uzaklaşırsa diye endişeleniyordu. Ya kaybolursa...

"O iyi huylu bir ufaklık."

"Belki biri onu çalar," diye dalga geçti Grace. Eh... Yarı şaka yarı ciddiydi.

"Grace!"

Cliff'in onu ayıplaması canını sıkmıştı. "Madem kalktın, onu sen besleyebilirsin."

"Seni seyretmeyi tercih ederim."

Grace kaşlarını çattı. "Bu köpeği ciddi olarak istemiyorsun, değil mi?" Ona cevap hakkı tanımadı. "Yavru köpekler baş belasıdır." Cliff'in yavruyla ilgili düşüncelerini uygunsuz buluyordu, Beau'nun büyüsüne kapılması bir gün bile sürmemişti.

"Eğer bana sormuş olsalardı," dedi Cliff, "aynı şeyi söylerdim. Yavru köpeğe ihtiyacımız yok."

"Şükürler olsun," diye mırıldandı Grace.

"Sonra Beau çıkageldi..."

"Komplocu bir kadın tarafından başıma kaldı," dedi Grace sinirle.

"İyi bir köpek."

"Baş belası."

"Senin için öyle olabilir, ama ben giderek seviyorum."

"Cliff," diye inledi Grace. "Bunu söylediğine inanamıyorum. Beth'in bu yavruyu bize kakalaması sence tesadüf mü? Tam onun planlarına uygun davranıyorsun."

"Bu çok mu kötü? Beth'in bütün istediği bu yavrulara iyi bir yuva bulmak."

"Ama ben yavru filan *istemiyorum*," diyen Grace, salonun öbür ucundan öfkeyle kocasına baktı. "Ya da herhangi başka bir köpek. Buttercup gitti ve bizim evcil hayvan hayatımız sona erdi. Anlaşıldı mı?" diye sordu üstüne basarak.

Belki Cliff onun fikrini değiştirmeye çalışırdı; bu ihtimale karşı, öyle bir şey olmayacağını *şimdiden* anlamasını istiyordu.

"Sen ne dersen Grace. Tamamen sana kalmış."

"Güzel, çünkü ben kararımı zaten verdim." Bir emme sesi duyunca biberonun boş olduğunu fark etti ve emziği yavaşça Beau'nun ağzından çekti.

"Ona biraz sevgi göstermekten zarar gelmez."

Grace işaret parmağını yavrunun sırtında gezdirdi. O kadar küçük ve cılızdı ki kemiklerini hissedebiliyordu. Zavallı küçük gerçekten gıdasız kalmıştı. Cliff'in düşüncesine göre, Beau geldiği güne göre biraz daha iyiydi, ama bunun fazla anlamı yoktu.

Beau koyu kahve gözleriyle ona yalvarır gibiydi. Eh, onun kalbini çalmayı düşünüyorsa, başka yere bakabilirdi. "İkinci bir biberon vermeye gerek var mı?" diye sordu.

"Hayır. Bir kerede çok fazla vermek doğru değil. Az, ama sık beslemek daha doğru."

Bu mantıklıydı.

"Gazını çıkarmam gerekmiyor, değil mi? İnsan yavrusu gibi?"

"Hayır, birkaç dakikaya kadar uyur."

Gerçekten de Beau keyifle Grace'in kucağına yerleşti ve uykuya daldı. Grace kendisinin de aynı kolaylıkla bunu yapabilmesini diledi. Beau'yu kutusuna koyup yatağa gitti, ama uyuyamayarak döndü durdu. Öte yandan, Cliff'in öyle bir sorunu var gibi görünmüyordu. Birkaç dakika içinde –hayır, *saniyeler* içinde– rüyalar âlemine dalmıştı.

Sırtüstü uzanıp gözlerini tavana dikerek Charlotte Rhodes'un Buttercup'ı eve getirdiği günü hatırladı. Charlotte o zamanlar henüz Charlotte Jefferson'dı.

Grace'in hayatının karanlık dönemlerinden biriydi. Dan kayıptı ve görünüşe göre başka bir kadınla kaçmıştı. Birinin onu kasabada bir kamyonet kullanırken gördüğünü haber verdiği günü hatırlıyordu. Sonra, kocası kütüphanenin hemen altındaki sokakta tespit edilmişti. Grace ceketini bile almadan fırlamış, çılgın gibi koşarak onu takip etmeye çalışırken düşmüş ve dizini yaralamıştı.

O günkü adam Dan değildi. Olamazdı. Kocasının başka bir kadınla olmadığını öğreninceye kadar neredeyse bir yıl geçmişti. Genç bir delikanlıyken Vietnam'da işlediği bir suçun vicdan azabından kurtulamayarak intihar etmişti.

Savaştan yıllar sonra bile, zaman zaman karanlık bir döneme girer ve çevresindekilere, onu sevenlere kötü davranırdı. Onu sorgulayacak ya da rahatlatacak her türlü çabaya sert ve kontrolsüz bir öfkeyle karşılık verirdi. Grace bir süre sonra denemeyi bırakmıştı, çünkü Dan'in ruh hali birkaç gün sonra değişir ve hiçbir şey olmamış gibi davranırdı.

Bütün evlilik hayatı boyunca, bölünmüş kişiliği olan bir adamı sevmişti.

Grace uyuyakalmış olmalı ki, saatin alarmı onu ürküttü. Hemen gözlerini açıp doğrularak alarmı kapadı. Cliff döndü, battaniyeyi omuzunun üstüne çekti. Grace uzanıp onun kulağını öptü. "Kahve hazırlıyorum," dedi.

"Teşekkürler," diye mırıldandı Cliff.

Grace yataktan çıkarak sabahlığını aldı, mutfağa giderken üstüne geçirdi. Geçerken Beau'nun kutusuna baktığında, onu Cliff'in bulduğu battaniyenin üstünde kıvrılmış uyurken gördü. "Bakıyorum alarm *seni* hiç rahatsız etmemiş," diye fısıldadı.

Demlikte iki fincanı dolduracak kadar kahvenin birikmesini bekledikten sonra, ikisini de alarak yatak odasına döndü.

Giyinirken kahvesini içen Grace, uzun kollu bir polo tişörtün üstüne jile giydi. Çoğu gün, üniforma gibi benzer şeyler giyerdi. Cliff belinde bir havluyla banyodan çıkarken komodinin üstünden kahvesini aldı. Radyo, Seattle bölgesi için hava ve trafik durumunu veriyordu. Yarım yamalak dinleyerek, saç maşasını prize taktı ve yüzüne nemlendirici sürdü.

Grace saçlarını düzeltip makyajını bitirdiğinde Cliff'in Beau'yu kutusundan çıkardığını gördü. Yavru köpek doğruca Grace'in tüylü terliklerinden birinin içine girdi ve kaldığı yerden uyumaya devam etti.

"Sevimli olduğunu itiraf etmek zorundasın," diyen Cliff yanına geldi.

"Hayır, değilim. Ayakkabılarımın içinde bir köpek istemiyorum."

"Hadi ama Grace. Hallmark böyle bir fotoğraf için özel kart basar. Yoksa... YouTube'a mı yüklesem? Yıldız olur. Şuna bir baksana."

"Sen istediğin kadar bakabilirsin, ama benim işe gitmem gerek."

Cliff başını iki yana sallayarak Beau'yu terliğin içinden çıkardı.

Grace böyle taş kalpli davranmaktan hoşlanmıyordu, ama gardını indiremezdi. Hem de hiç. Bunu yaptığı anda Beau güle oynaya onun kalbini fethederdi ve bu, tam Cliff'le Beth'in istediği şeydi. Grace böyle bir şey olmasına izin vermeyecekti.

Yarım saat sonra, ikinci bir kahveyle ısıtılmış bir İngiliz çöreğinin ardından, Grace yanında Beau'nun kutusuyla birlikte kütüphanenin yolunu tuttu. Gün içinde onu besleyebilmesi için biberonlar dolusu mama hazırdı.

Cliff, toplantı erken biterse dönüşte Beau'yu alacağını söylemişti ama söz vermemişti. Grace, gün boyunca yavru köpekle baş başa kalacağını düşünüyordu.

Doğal olarak Grace, Beau'yu kütüphane binasından içeri soktuğu anda bütün personel onun minik patilerinin etrafında toplandı.

"Onu beslemek isteyen var mı?" diye sordu Grace. Bu iş için başkasını ayarlayabilirse çok daha iyi olurdu.

Her eleman onu beslemek için gönüllü oldu. Grace on-

lar için bir çizelge hazırladı ve günün kalan işleriyle uğraşmak üzere odasına çekildi. Her pazartesi sabahı müşterilere e-postayla haber bülteni göndermek, yapılacaklar listesinin en başındaydı.

Kütüphane açıldıktan kısa süre sonra Beth aradı. "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Gidiyor işte. Cliff adını Beau koydu."

"Duydum."

Demek Beth, Cliff'i aramıştı. Grace paranoyak bir tip olsa, ikisinin ona karşı işbirliği yaptığından şüphelenebilirdi. Muhtemelen Beth evi aramış ve telefonu Cliff açmıştı, sonra Grace'e söylemeyi unutmuştu.

"Yakın zamanda Beau'yu tarttınız mı?"

"Ben değil, ama Cliff tarttı."

"Ağırlığını hatırlıyor musun?"

"Üzgünüm, hayır."

Beth birkaç soru daha sordu, ama Grace ilk sorudakinden daha fazla yardımcı olamadı. Beau'yla ilgili neredeyse bütün işleri Cliff üstüne almıştı ve Grace öyle devam etmesinden yanaydı.

Telefonu kapadıktan sonra, o cuma yapılacak olan masal saatiyle ilgili görüşmek üzere çocuk kütüphanecisine gitmeye karar verdi. Bülten için bu bilgiye ihtiyacı vardı.

Çocuk bölümüne doğru yürürken herkesin ona gülümsediğini fark etti ve arkasına bakana kadar bunun sebebini anlamadı. Beau gölge gibi onu izliyordu. Grace durunca Beau da durdu. Poposunun üstüne oturup kuyruğunu sal-

layarak Grace'e bakmaya başladı. Onu görmezden gelen Grace kasten ilerlemeye devam etti. Beau arkasından koştu, minik bacaklarıyla güç bela ona yetişmeye çalışıyordu.

Daha fazla dayanamayan Grace eğilerek onu kaldırdı ve kucağına aldı. Beau elini yalamaya başladı, sonra yüzüne uzandı.

Grace onu engellemek için çenesini geri çekti. "Ne yaparsan yap seni sevmeyeceğim," diye üsteledi. "Boşuna deneme, tamam mı?"

Beau, aynı fikirde değilmiş gibi sızlandı.

"Sana güzel bir yuva bulacağız," diyen Grace onun yumuşak kürkünü okşadı. "Birlikte oynayabileceğin çocukları olan bir aile. Cliff ve benimle yaşamak istemezsin. Seninle kovalamaca oynamak, sana frizbi atmak ya da sevdiğin başka şeyleri yapmak istemeyiz. Bu senin iyiliğin için. Anlıyor musun?"

Göründüğü kadarıyla Beau anlamıyordu çünkü yine Grace'in elini yalamaya başlamıştı.

Yirmi Bir

Teri Polgar, günün ilk huzurlu anının tadını çıkarıyordu. Salondaki en rahat koltuğa oturmuş, ayaklarını takımı olan pufun üstüne kaldırmış, arkasına yaslanarak gözlerini kapamıştı.

Üçüzlerin hepsi uyumuştu ve yaşadığı sabahın ardından onun da biraz kestirmeye ihtiyacı vardı. Ailesi ve arkadaşları, eğer birden fazla bebekle başa çıkacak bebek varsa, o sensin demişlerdi. Güzel bir iltifattı ve Teri de inanmıştı, yine de bu konuda ona atfettikleri değerden şüphe duymaya başlamıştı.

Bobby ve James, video oyunuyla ilgili görüşme yapmak için birkaç günlüğüne Los Angeles'a gitmişlerdi. Bobby oğlanların bakımına çok yardımcı oluyordu ve kuşkusuz dadıları Gabrielle de. Buna rağmen, üçüzlerin yükünün büyük kısmı ona düşüyordu. Kısa market alışverişleri dışında, Teri evden en son ne zaman çıktığını hatırlamıyordu. "Kişisel bakım"a gelince, öyle bir şey yoktu. Saçının kesilmesi gerekiyordu ve tırnakları berbat haldeydi.

Birkaç gün önce –asırlardır ilk defa– konuştukları halde, Rachel'ı özlüyordu. Rachel durumunu anlatmıştı; ev arkadaşından ve tersanede başladığı geçici görevden söz etmişti. Kadın gerçekten iki ateş arasında kalmış olmalıydı, Nate Olsen'la aynı evde yaşamayı göze aldığına göre, aklı başında *değildi.* Bu durum ortaya çıktığında Bruce'un ne diyeceğini düşünmek bile istemiyordu. Eh, sonuçta söyleyen kendisi olmayacaktı.

Bruce Peyton. Teri o budalayı tokatlamak istiyordu.

Samimi olmak gerekirse, on üç yaşında bir kızın hayatını yönlendirmesine izin vermek... Bu nasıl bir çılgınlıktı? Teri, Rachel'ın evden uzaklaşana kadar nelere katlandığını tahmin edebiliyordu. Onu kesinlikle suçlayamazdı. Teri'ye kalırsa, o şımarık piç kurusuna katlandığı için Rachel madalyayı hak ediyordu.

Sonra, Bruce bir danışmanla görüşmeye ve Jolene yumuşamaya başladığı için durum umut vaat ederken, önceki hafta Rachel adına her şey altüst olmuştu. Jolene hastalanmış ve Bruce hemen eve dönmek zorunda kalmıştı. Fakat çok geçmeden, Bruce çöpün içinde boş bir ilaç şişesi bulmuş ve hastalığa Jolene'in kasten yol açtığını anlayarak onunla yüzleşmişti. Bruce bu bilgiyi e-postayla Rachel'a geçmiş ve o da hemen Teri'ye haber vermişti. Bu evliliğin gidişatı iyi değildi. Hem de hiç.

Kapı zili çaldı ve Teri sahip olduğunu bilmediği bir enerjiyle ayağa fırladı. Gelen her kimse, eğer üçüzlerden birini uyandırdıysa...

Sundurmanın altında Bruce duruyordu.

"Bruce?" Başka şey söyleyemeyecek kadar şaşkındı. Sonra ekledi: "Burada ne işin var?"

"Seninle Rachel hakkında konuşmaya geldim."

Teri başını iki yana salladı, onu içeri almak istemiyordu. Bruce'un Teri'den bilgi sızdırmaya çalışması Rachel'ın en büyük korkusuydu. "Bunu yapmamalıyım," dedi Teri açıkça. Rachel'ın istemeden de olsa paylaştığı bilginin hiçbirini Bruce'a anlatmayacağına yemin etmişti. Jolene'in son numarasını duymasa, Rachel zaten bunu kocasına söylemeyi planlıyordu.

"Rachel'a vermeni istediğim bir şey var," diye yalvardı hâlâ sundurmanın altında duran Bruce.

Teri onun hüzünlü bakışlarına karşı koyamadı. Bu bakışlar onun zayıf noktasıydı. Gerçi kız kardeşinden daha çabuk öğrenmişti. Christie'nin kalbi, talihsiz bir ezik yüzünden bir karton yumurtadan daha çok kırılmıştı ve Christie de sonunda öğrenmişti; sadece daha uzun sürmüştü.

"Tamam, içeri gel," dedi, çok içten olmasa da. Kenara çekilerek eliyle girebileceğini işaret etti ve onu salona aldı. Üçüzleri rahatsız etme ihtimali zayıftı ama aynı zamanda, ağlayacak olurlarsa duyabileceği mesafedeydi. Bu özellikle önemliydi çünkü Gabrielle o akşam izinliydi.

Teri kanepeyi gösterir göstermez Bruce oturdu.

"Senin için ne yapabilirim?" diye sordu, kısaca.

"Yardıma ihtiyacım var," diye itiraf etti Bruce.

"Farkındayım." Bununla beraber, Bruce'un onun vere-

bileceğinden daha fazla yardıma ihtiyacı vardı. Teri onun danışmana gitmeye devam ettiğini umuyordu.

Bruce içini çekti. "Rachel konusunda her şeyi elime yüzüme bulaştırdım, değil mi?"

Buna cevap verecek bir şey yoktu. Bruce karısıyla sorun yaşadığını zaten biliyordu.

"Geçen cumartesi olanları duydun mu?" diye sordu.

"Duydum."

Bruce yavaşça soluğunu bıraktı. "Rachel'ın eve dönmek istediğini düşünmeye başlamıştım. Böylece üçümüz birlikte danışmana gidebilirdik. Aile olma konusunda gayret etmemiz gerekiyor ve Rachel'ın başka yerde yaşaması her şeyi karıştırıyor."

Teri, kafasındaki düşünceden Bruce'un hoşlanmayacağını biliyordu, o yüzden ağzını bile açmadı. Bildiği bir şey varsa, otuz yaşına veya aklı başına gelene kadar Jolene'in evden çıkması yasaklanmalıydı. Kızın bu şekilde kendine daha hızlı çeki düzen vereceğine inanıyordu.

Görünüşe göre, Bruce ikna etmekten yanaydı. Şaka gibi! Ergen bir kızı ikna etmek mi? Evliliklerinin yıkılmasına şaşmamak gerekti.

"Geçen hafta Rachel'la konuştun mu?" diye umutla sordu Bruce, gözlerini kocaman açarak.

"Evet." Teri çenesini tutacak, konuşmalarının ayrıntısıyla ilgili hiçbir ayrıntı vermeyecekti. Bir tane bile.

"Nasılmış?"

İşte bu kurnaz bir soruydu. "İyi... Sanırım."

Bruce ona doğru eğildi. "İki hafta önce akşam yemeğine çıktık, her şey o kadar iyi gidiyordu ki telefonda da konuşmaya başladık."

Teri bunu biliyordu, ama cevap vermedi. Rachel, kız kardeşi dışında dünyadaki en iyi ve en yakın arkadaşı, onu asla bağışlamazdı. Rachel onunla sırrını paylaşmış ve Teri kimseye söylemeyeceğine yemin etmişti. Bobby bile bilmiyordu.

"Fakat geçen hafta sonundan beri telefonlarıma cevap vermiyor," diye sözlerini bitirdi Bruce.

Söylediklerinin bir bölümünü kaçırmıştı, ama sorun değildi. Ne kadar az bilirse o kadar iyiydi.

"Onun için endişeleniyorum."

Teri dişlerini sıktı. Endişeleniyorsa, kendinden başka suçlayabileceği kimse yoktu. Jolene'in manipülasyonlarından bu kadar uzun bir süre nasıl bihaber olduğu sonsuza kadar sır olarak kalacaktı.

"Dediğim gibi, benim adıma Rachel'a bir şey vermeni istiyorum."

"Neymiş o?"

Bruce ayağa kalktı ve cebinden bir tomar para çıkardı.

"Ona *para* mı vermek istiyorsun?" Hayatını böyle mi geri kazanabileceğini sanıyordu? Satranç kafalı Bobby bile bu kadar... Bu kadar aptalca bir şey yapmamıştı. Bir dönem onun da akla zarar fikirleri vardı, ama yine de çok sevimliydi.

"Para sıkıntısı olmalı," diye açıkladı Bruce. "O yüzden, bunları Rachel'a verir misin?"

"Para sıkıntısı çektiği fikrine nereden kapıldın?"

Göz göze geldiler, Teri bakışlarını kaçırdı. Bruce'un, ona söylemek istemediği şeyleri yüz ifadesinden anlamasını istemiyordu. "Çalıştığını biliyorum, ama kira ödediğini de biliyorum," dedi. "Ek masraflar da olmalı. Ona mali destek vermek gerektiğini hissediyorum."

"Bu konuyu onunla konuşmalısın, benimle değil."

"Evet, ama benimle para konusunda konuşmak istemiyor, veya başka bir konuda."

Teri birkaç uygunsuz sözcük mırıldandı.

"Çalıştığını biliyorum," diye devam etti Bruce, "ama nerede bilmiyorum. Onu bulabilmek için Kitsap bölgesindeki bütün kuaförlere baktım."

Teri onun bu denemesine yüksek puan verdi. Bruce'un uzatmaya devam ettiği parayı hâlâ almamıştı.

"Vitaminlerini aldığından ve iyi beslendiğinden emin olmak istiyorum; bu tür şeyler işte. Benimle konuşmak istemeyebilir ama ihtiyaçlarını karşılayabildiğini bilirsem daha iyi hissedeceğim."

"Şey..."

"Neden kızgın olduğunu biliyorum, ama ona ve bebeğe karşı sorumluluğum var."

"Olmak zorunda," dedi Teri, suçlamadan.

"Öyleyse bunu Rachel'a verir misin? Lütfen?"

Teri istemeden de olsa parayı aldı. Ona bebek için bir şey almasını, böylece ciddiyeti konusunda karısını daha kolay ikna edebileceğini söylemek üzereyken vazgeçti, bir

kez daha fikir önerme dürtüsünü bastırdı. Ağzından çıkan her sözü tartmak zorundaydı. Yardım önermeyecekti. Tavsiye ve bilgi vermeyecekti.

"Onunla konuştuğunda," dedi Bruce, "onu ne kadar sevdiğimi söyler misin? Danışmana gitmeye devam ettiğimi ve Jolene'in adamla görüşmeyi kabul ettiğini de söyle."

İşte bu umut verici bir haberdi. "Söylerim."

"Teşekkürler Teri." Başka bir şey söylemedi, ama gözlerindeki minnet, umut ve özlem Teri'yi neredeyse ağlatacaktı.

Bruce gittikten sonra Teri pencereden bakarak onun hareket etmesini bekledi, arabası gözden kaybolur kaybolmaz telefona koştu. Rachel'm cebini aradığında karşısına sesli mesaj kaydı çıktı.

"Rach, ben Teri. HEMEN beni ara. Bruce eve uğradı."

Beş dakika sonra beklediği telefon geldi. Arkadaşı alo bile demedi. "Onu içeri aldın mı?"

"Elbette aldım," dedi Teri. "Kapıyı yüzüne kapamak çok kaba olurdu."

"Ne istiyormuş? Ona bir şey söylemedin, değil mi?"

Arkadaşının sesindeki endişeyi duyan Teri, onu hemen rahatlatmadığı için pişmanlık duydu. "Hayır, hiçbir şey. Yemin ederim bir şey bilmiyor."

"Teşekkürler," dedi rahatlayan Rachel.

"Bugün öğleden sonra uğrayabilir misin? Bobby burada değil ve bir arkadaşa ihtiyacım var."

Rachel tereddüt etti.

"Ayrıca, Bruce sana vermem için bir şey bıraktı."

"Öyle mi?" Rachel'ın merakı uyandı.

"Öyle, ama ne olduğunu söylemeyeceğim. Gelince görürsün."

Yarım saat sonra Rachel oradaydı.

Teri arkadaşını kucakladı ve onu neredeyse sürükleyerek içeri soktu. "Gabrielle izinli ve üçüzler uyanana kadar sadece otuz dakikamız var." Üçüzler diş çıkarmaya başlamıştı ve Teri'nin hayatı artık kendine ait değildi.

Rachel mutfağa giden Teri'yi izledi ve arkadaşı, elma dilimleriyle üzüm eşliğinde bir peynir ve kraker tabağı hazırlamaya başladı. Kendisi de biraz atıştırabilirdi ve bu aynı zamanda arkadaşını beslemek için iyi bir mazeretti. Rachel'ın yeterince meyve ve sebze yemediğini ya da yüksek kaliteli protein almadığını Bruce'a söylememek için kendini zor tutmuştu. Rachel'ın konuşmalarının satır aralarından okuduğu kadarıyla, onun haftanın iki ya da üç günü akşamları yalnız yemek yediğini çıkarmıştı. Bunun anlamı genellikle hazır yiyecekti ve ne Rachel ne de bebek için en uygun beslenme biçimiydi.

"Bruce'un benim için bir şey bıraktığını söyledin," diye başladı Rachel.

Bar taburesine oturarak dirseklerini tezgâha yasladı. Teri üzümleri yıkadı ve iki elma dilimledi, sonra peyniri küpler halinde keserek tabağa yerleştirmeye başladı. Çedarın sadece yarısı tabaktaki yerini alabildi, diğer yarısı kendini otomatik olarak Teri'nin ağzında buldu.

"İşte," dedi, tabağı Rachel'a ikram ederek. Rachel uzanıp bir dilim elma aldı ve çatalını peynire batırdı.

"Bruce?" diye dürttü Teri'yi, yemeye başlamadan önce.

"Ah, evet. Bruce." Teri kot pantolonunun arka cebinden para tomarını çıkardı.

"Para mı?"

"Senin ve bebeğin bakımına katkıda bulunmak istiyor. Seni seviyor. Kendini suçlu, mutsuz ve kayıp hissediyor."

"Bir şey söylemedin..."

Teri dudaklarını kilitlermiş gibi yaptı. "Yemin ederim tek kelime etmedim. Yapmayacağımı sana söyledim ve yapmadım." Duraksadı. "Parayı almalısın," diye üsteledi. Tomarı tezgâhın üstüne koyup kollarını göğsünde kavuşturdu. "Çok çökmüş görünüyordu, Rach."

Rachel başlangıçta bir şey söylemedi. "Geçen cumartesi olanlarla ilgili bir şey söyledi mi?" diye sordu sonunda.

"Çok az, ama hâlâ danışmana gittiğini söyledi ve Jolene de gitmeyi kabul etmiş."

Rachel hemen başını dikti. "Öyle mi?"

"Eh... Bir kere bile olsa."

Rachel başıyla onayladı, ama fazla yüreklenmiş gibi görünmüyordu. "Bunu sağlamak için Bruce'un ona nasıl bir vaatte bulunduğunu merak ediyorum."

"Hiçbir vaatte bulunmadı." Gerçi Bruce böyle bir şey söylememişti, ama Teri onun Jolene'e başka seçenek bırakmadığını hissetmişti.

"İnan bana, Bruce ona rüşvet vermiştir."

"O kadar emin olma."

Koridordan bir bebek çığlığı yükseldi, onu ikincisi ve üçüncüsü izledi. Teri içini çekti.

"Christie nerede?" diye sordu Rachel.

James ve Christe artık evlendiklerinden, kız kardeşi kocasıyla birlikte garajın üstündeki dairede yaşıyordu.

"James'le beraber. İlk evlendiğinde nasıldır bilirsin. Sürekli beraberler."

"Hatırlıyorum," diye fısıldadı Rachel. "Ne yazık ki, Bruce ve benim için balayı fazla uzun sürmedi."

Rachel parayı saydı. Beş adet gıcır gıcır yüzlük banknot vardı. Onları tekrar tezgâha koydu. "Lütfen onları geri ver, tamam mı?"

"İhtiyacın yok mu?"

Rachel başını iki yana salladı, ama Teri'nin içgüdüleri yalan söylediğini biliyordu.

"Rachel, anlamsız bir inatçılığa gerek yok. Bruce bunları almanı istiyor."

"Hayır," diye üsteledi Rachel. Ona bu parayı Jolene'le birlikte danışmana gitmek için harcamasını söyle."

Yirmi İki

"O koliyi ebeveyn yatak odasına koyabilirsin," diyen Lori Wyse kayınbiraderine yolu işaret etti. Bu çok komikti, çünkü ev Mack'indi ve ebeveyn yatak odasının nerede olduğunu gayet iyi biliyordu.

Lori kutuları açarak küçük mutfaktaki dolaplara yerleştirmeye başlarken Mack koridorda gözden kayboldu. İkiz villa önceki apartman dairelerinden daha küçüktü, ama ihtiyaçlarını mükemmel karşılayacaktı.

"Sanırım bu kadar," dedi, ellerini pantolonunun arka ceplerine sokan Mack.

"Kiralık kamyonu iade etmek için bana eşlik eder misin?" diye sordu Linc.

"Elbette."

Linc kapıya doğru yürürken Lori'nin yanağını öptü. "Uzun sürmez. Kendini yorma."

"Yormam," diye söz verdi Lori, ama aslında olabildiğince koli açmaya kararlıydı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye soran Mary Jo kucağında bebeğiyle ona katıldı, devasa tavşanıyla oynamaktan büyük keyif aldığı belli olan Noelle'i yere bıraktı.

"Harika olur." Lori böyle cömert bir teklifi geri çevirecek değildi. Tencere ve tavaların olduğu koliyi çekiştirerek görümcesine onları koymak istediği yeri gösterdi.

Bir süre sessizce çalıştılar, radyo arka planda yumuşak bir melodi çalıyordu. "Linc ve ben, bizi babamın denetiminden kurtardığınız için minnettarız," dedi Lori. "Sen ve Mack olmasanız ne yapardık, bilmiyorum." Seçeneklerden biri Seattle'a taşınmaktı ve ikisi de, Lin'in iki erkek kardeşiyle aynı evde yaşamak zorunda kalmadıkları için minnet duyuyorlardı.

"Bunun bana ve Mack'e de yardımı olacak."

Lori henüz Mary Jo'yu iyi tanımıyordu, ama şimdiden arkadaş olduklarını hissediyordu. Mary Jo mutfakta yere oturup yeni bir koliye uzandı. "Bu kâseleri şuraya mı koyayım yoksa bulaşık makinesinin üstündeki dolaba mı?"

"Bulaşık makinesinin üstü," dedi Lori.

Noelle tavşanını kenara attı ve gürültüyle esnedi.

"Sanırım uyku vakti," dedi Lori. Düşününce, kendisi de yorulmuştu. Linc kamyonu almak için sabah altıdan önce evden çıkmıştı, ama son toparlanma ve temizlik için dörtten beri ayaktaydılar.

"Hadi bebeğim," diyen Mary Jo oyuncağı kavradıktan sonra kızını almak için uzandı. "Bezini değiştirelim ve seni birkaç saat uyutalım."

"O kadar uzun uyuyor mu?"

"Neredeyse her öğleden sonra. Sabah uykusuna da hâlâ devam ediyor, ama çok yakında bu alışkanlığı bırakacak kadar büyümüş olacak."

Lori bebekler hakkında öğreneceği çok şey olduğunu biliyordu. Linc'le çocuk sahibi olmayı konuşmuşlar ve bir-iki sene daha beklemeye karar vermişlerdi. Yeni evli bir çift olarak, birlikte yaşamaya ve evli olmanın gerektirdiği karşılıklı ödünlere henüz alışıyorlardı. Geçtiğimiz yıl, çoğu babasının sayesinde, bazı zorluklara göğüs germişlerdi. Leonard Bellamy, Linc'e kendini kanıtlama fırsatı vermeyi reddetmiş ve Linc'in gösterdiği her türlü çabayı sabote etmek için elinden geleni yapmıştı.

Onun bu tavrı Lori'yi çileden çıkarmıştı. Linc, dürüst, güvenilir ve çalışkan bir adamdı. Babası, Linc Wyse gibi mükemmel bir adamla evlendiği için Tanrı'ya şükretmeliydi. Leonard kızını hayatını kontrol altında tutmak istiyordu, ama Lori buna izin vermeyecekti, çünkü Linc'i ve Linc aracılığıyla Lori'yi cezalandırmaya çalışıyordu.

Eve telefon ederek ailesiyle bütün bağlarını kopardığını söylediği zaman, Linc aşırı tepki gösterdiğini söylemişti. Fevri davrandığını biliyordu, ama söylediği her şeyin arkasındaydı.

Çatal kaşık takımlarını tasnif etmeyi bitirmek üzereyken Linc eve döndü. "Bayağı gelişme kaydetmişsin," dedi Lori'ye.

"Beni şaşırtan bu kadar çok şey biriktirmiş olmam."

"Ne kadar şaşırtıcı, değil mi?" Linc arkasından kollarını Lori'nin beline dolayarak yüzünü boynuna gömdü. "Bu akşam yeni evimizin açılışını yapmaya ne dersin?" diye fısıldadı.

"Çok mümkün görünüyor," diye aynı fısıltıyla karşılık veren Lori elini onun elleri üstüne koydu.

Biri hafifçe ön kapıyı tıklattı.

Linc hemen kollarını indirdi ve döndüklerinde diğer tarafta, elinde küçük bir hediye paketiyle Kate Bellamy'nin durduğunu gördüler.

"Anne," dedi Lori, ailesiyle artık konuşmadığını unutarak.

"Dairenize uğradım ve komşularınız bana buraya taşındığınızı söyledi. Size küçük bir ev hediyesi getirdim," dedi Kate.

"Bayan Bellamy," diyen Linc idareyi ele aldı. "Lütfen içeri gelin." İrili ufaklı kolileri kenara iterek Kate'e yol açtı. Kate kahvaltı köşesindeki küçük masaya doğru ilerledi ve Linc'in çektiği sandalyeye oturdu.

Lori ne diyeceğini bilemiyordu. Ailesine karşı çıkmıştı ve gururu geri adım atmasına engeldi. Yine de o annesiydi, ona gitmesini söyleyemezdi. Özellikle, asıl sorunu babasıyla olduğu halde...

"Biraz kahve ya da çay alır mısınız?" diye sordu Linc.

"Demek mutfağı yerleştirdiniz?" diye sordu Kate, duvara dizilmiş boş kolilere bakarak.

"Çay poşetlerinin nerede olduğunu biliyorum ve su

kaynatmayı becerebilirim," dedi Lori. Mary Jo tencere ve tavaların olduğu koliyi açmıştı, o yüzden hepsinin yerini gayet iyi biliyordu.

Annesi sırıttı. "Seni iyi yetiştirmişim," dedi, şakacı bir tonda.

"Gerçekten de öyle," dedi Linc sakince. "Lori'nin aşçılık becerilerini sizden aldığı kesin."

"Doğrusu Linc, sen erkek kardeşlerinin pişirdiklerini bile yiyordun. Bunun üstüne her şey sana daha iyi gelir."

"Mary Jo da yemek pişiriyordu," diye hemen hatırlattı Linc.

Onu duymazdan gelen Mary Jo annesine döndü, "Aslında, yabani ot pişirsem Linc ona bile itiraz etmez," dedi.

"Babanla ilk evlendiğimiz zamanı hatırlıyorum," dedi Kate, hüzünlü bir bakışla. "Korkunç bir aşçıydım. Neredeyse her yemeği mahvediyordum ve baban o korkunç, yanık yemeklerin hepsini yiyerek çok lezzetli olduklarını söylüyordu. Aşk böyle bir şey."

Lori çaydanlığı ocağın üstüne koyup üç tane fincan buldu. Dolabın içindeki bir kavanozda çay poşetleri vardı.

"Hediyeni aç," diyen annesi ona paketi uzattı.

"Bunu yapmak zorunda değildin," dedi, paketi alan Lori. Paketin içindeki pembe pelür kâğıdı kat kat sarılmıştı. Annesi her zaman, çevreye zarafet ve güzellik saçan şık bir kadın olmuştu. Evliliğinin ilk dönemlerinden bu yana Kate nasıl yemek pişireceğini öğrenmiş ve yaptığı her şeyi, leziz olduğu kadar görsel bir şölene dönüştürmüştü. Şim-

di bile, pantolonu, kazağı ve yağmurluğu içinde Kate bir manken gibiydi. Uzun boylu ve zayıftı, Lori onu hiçbir zaman dağınık saçlı ya da makyajsız görmemişti.

Lori annesine benzemeyi çok isterdi ve içindeki moda aşkını annesinden aldığını düşünüyordu.

"Küçük bir şey," diye mırıldandı Kate.

Lori ambalajı açınca ortaya bir el mikseri çıktı. Lori'nin mikseri yoktu. "Anne, bu harika. Çok teşekkür ederim."

"Benimkini seviyorum ve senin henüz almadığını umuyordum."

"Hayır, almadım. Her zaman çok düşüncelisin." Babasının bunu onaylamayacağını biliyordu. "Babam bize hediye getirdiğini biliyor mu?"

Annesinin sessizliği tahmin ettiği şeyi açıklıyordu.

Birkaç tuhaf saniyenin ardından Kate çenesini kaldırdı, "Baban ve ben artık konuşmuyoruz," dedi.

Lori mutfak sandalyelerinden birine çöktü. "Babam ve sen konuşmuyor musunuz?" Çaydanlık öttü ve Linc onu ocaktan aldı.

Lori'nin arkasına geçerek elini omuzuna koydu. "Bunun ben ve Lori'yle bir ilgisi var mı?" diye sordu.

Annesi onlara bakıp başıyla onayladı. "Hepimiz babanın ne kadar inatçı bir adam olduğunu biliyoruz."

Lori kıkırdadı. "En kibar şekliyle."

"Kafasında bir düşünce oluştuğu anda, hiç kimse onu yanıldığına ikna edemez. Hiç kimse."

Lori dikkatle annesine baktı. Kate duygusal bir kadın

değildi, ama gözleri yaşarmıştı ve gözlerini kırpıştırarak onları savuşturmaya çalışıyordu.

"Ne oldu anne?"

"Geçen ay telefon edip ailenle bağlarını kopardığını söylediğinde... Şey, tahmin edeceğin gibi çok üzüldüm. Kızımı kaybedecek değildim."

"Of anne, sadece çok öfkeliydim. Sakinleşinceye kadar hiçbir şey söylememeliydim." Her zaman onu sevmiş ve destek olmuş annesini üzdüğü için şimdi pişman oluyordu. Sadece bu kadar değil, Leonard'ın karşı çıkmasına rağmen Kate, Linc'i kabullenmişti.

"Baban mantıklı olmayı reddediyor. Çok saçma. Tanıştığımızda zengin değildi; kendini babama kanıtlamak zorundaydı ve bunu başardı. Yine de ailemin *ona* verdiği fırsatı kendisi Linc'e vermek istemiyor."

"Babamın bu kadar mantıksız olması beni şaşırtmıyor. Benim için en doğru olanı bildiğini sanıyor, ama bilmiyor. Eşimi seçerken akıllıca davrandım ve babamın söyleyeceği ya da yapacağı hiçbir şey fikrimi değiştiremez." Lori uzanıp Linc'in elini kavradı.

Kate bakışlarını yere indirdi. "Sen aradıktan sonra baban çok şükür kurtulduk dedi ve seni vasiyetinden çıkaracak."

Lori güldü. Bu tehdidi yıllarca defalarca savurmuştu ve onu bu şekilde manipüle etmeye çalışmasından yılmıştı. "İstediği buysa anne, umurumda değil. Burada, Linc'in yanında istediğim ve ihtiyaç duyacağım her şeye sahibim."

Kocası eğilip onun başının tepesini öptü.

"Babana gülünç olduğunu ve seni mirasından mahrum edecekse gideceğimi söyledim." Duraksadı ve derin bir iç çekti. "Ne yazık ki bana inanmadı."

"Anne?" Lori annesinin ne dediğini tam anlayamamıştı. "Yani söylemeye çalıştığın şey..."

Annesi sözünü kesti. "Baban avukatımızı çağırdı ve o Matt'le konuşurken ben bavulumu topladım. Abarttığımı ve ertesi sabah döneceğimi düşündü."

"Babamla birlikte değil misin?" Oturuyor olmasa, Lori geçirdiği şokla yere çökebilirdi.

"Dediğim gibi, baban ve ben artık konuşmuyoruz ve... Birlikte yaşamıyoruz."

"*Nerede* yaşıyorsunuz?" diye sordu Linc.

"Ablamla."

"Hillary teyze mi?" diye sordu Lori.

Kate başıyla onayladı. "Ablam duldur," diye açıkladı Linc'e, "ve şimdi ikimiz hayatın tadını çıkarıyoruz."

"Peki, babam?" diye sordu Lori. Babası her konuda Kate'e güvenirdi. Değil haftalarca, babasının bir gün bile tek başına hayatını sürdürebileceğine inanmıyordu.

"Bilmiyorum," dedi Kate, sırtını düzeltip çenesini dikerek. "Bu onun sorunu."

"Onunla hiç bağlantı kurmadın mı?"

"Hayır, hiç."

Babasının diğer bütün şeylerin yanı sıra, bu konuda da Linc'i suçladığından şüphe yoktu. "Senin için yapabileceğim bir şey var mı anne?" diye sordu Lori. İşlerin bu aşa-

maya gelmesinden dolayı kendini berbat hissediyordu.

"Benim için mi?" diye tekrarladı Kate. "Tanrı aşkına, hayır. Dediğim gibi, baban tamamen mantıktan yoksun. Bunca yıl onun yanında yer aldım, aynı fikirde olmadığım anlarda bile destek çıktım, ama bu kez çok ileri gitti."

"Ah anne, kendimi çok kötü hissediyorum."

"Neden? Linc'le yarım saat geçiren herkes, onunla ilgili söylediğin her şeyin doğru olduğunu anlar. Seni ne kadar sevdiği artık daha da belli. Baban, fiyatı yüksek bir avukat ya da bir banka müdürü olmadığı için Linc'i sevmeyebilir, ama kızımız onu seven ve onu mutlu eden bir eş bulduğu için şükretmeli."

Lori bundan daha iyi ifade edemezdi. "Linc'le evlendiğim için *mutluyum*. Tahmin bile edemeyeceğim kadar."

"Evliliğimiz ailede bu kadar sorun yarattığı için üzgünüm," dedi Linc.

Kate bunu duymazdan geldi. "Leonard dışında hiç kimse için sorun olmadı."

Linc hafifçe başıyla onayladı. "Hangi koşulda eve geri dönersiniz?"

"Hangi koşulda mı?" diye sordu Kate. "Şey, öncelikle Leonard işini bozmak için çevirdiği bütün dolaplar yüzünden senden özür dilemeli. Sonra, despot tavrı yüzünden kızımızdan ve son olarak... Son olarak benden özür dilemeli."

Üç özür bir yana, Lori babasından tek özür bile çıkmasının zor olduğunu biliyordu. Bunların gerçekleşmesi neredeyse imkânsızdı.

"Of anne."

"Aslında, Hillary ve ben çok iyi anlaşıyoruz."

"Anne!" Annesi de en az babası kadar inatçı olabiliyordu. Bu, felaket formülüydü. İkisinden birinin saçma bir şey yapmasından korkuyordu; boşanma başvurusu gibi. Eğer böyle bir şey olursa, bunun sebebi Leonard bile olsa, Lori bu gerçekle yaşayabileceğinden emin değildi. Belki Linc'i tanıması, evlilik düşüncesine alışması için ona bir fırsat vermeliydi. Yine de kendi kararlarını verebilecek bir yetişkin olduğunu kendine hatırlattı.

Annesi, ziyaretinden ailede kimseye bahsetmeyeceklerine dair söz alarak bir süre sonra gitti.

Kate'i arabasına kadar yolcu ettikten sonra, Lori bir kez daha koltuğa yığıldı. "Buna inanamıyorum. Bir şey yapmak zorundayım," dedi Linc'e, çılgın bir halde.

"Ne yapabilirsin?"

"Ben... Emin değilim."

"Annenin evden ayrıldığını kardeşlerin biliyor mudur?"

"Bundan şüpheliyim. Bana söylerlerdi."

Kaşlarını çatan Linc başıyla onayladı.

"Babamı arayıp onu ikna etmeye çalışacağım. Annem olmadan geçen bunca hafta... Kesin kafayı yemiştir."

"Bunun işe yarayacağından emin misin?" diye sordu Linc.

"Denemek zorundayım."

Linc onunla aynı fikirdeydi. Sandalyesini ona doğru yaklaştırdı, Lori eve telefon ederken uzanıp boştaki elini tuttu. Telefona babasının cevap vermesi onu şaşırttı.

"Lou Lou nerede?" diye sordu, yirmi yıldan daha uzun bir süredir yanlarında çalışan kadının telefonu açmaması onu şaşırtmıştı.

"Artık burada çalışmıyor."

"Lou Lou istifa mı etti?"

Babası soruyu duymazdan geldi. "Kim arıyor?"

"Hadi baba, kim olduğumu biliyorsun. Lori."

"Hangi Lori?"

"*Kızın* Lori," dedi, sinirlerine hâkim olmaya çalışarak.

"Ne yazık ki, Lori adında bir kızım yok."

Bu sözler yüzüne bir tokat gibi indi. "Tamam baba, eğer istediğin buysa." Telefonu kapadı ve yüzünü Linc'in göğsüne gömdü.

Linc anında onu kollarına aldı. "Çok üzgünüm tatlım," diye fısıldadı, saçlarını öperek.

"Ben de öyle," diye mırıldandı Lori gözyaşları içinde. "Ben de."

Yirmi Üç

"Beşi biraz geçe galeride buluşabilir miyiz?" diye Shirley'e sordu Miranda, bir yandan saatine bakarak. İşe gitmek için birazdan çıkmak zorundaydı.

"Galeri mi?" diye tekrarladı Shirley. "Perşembe günleri çalışmıyorsun, değil mi?"

"Bugün çalışıyorum. Will gelmemi istedi."

"Yine mi?"

"Yapması gereken bir şey var." Kız kardeşiyle birlikte daha önce inceledikleri destekli yaşam komplekslerinden ikisini tekrar ziyaret edeceklerini söylemişti. Miranda randevunun o gün ayarlandığını varsayıyordu, ama yine de daha önceden haber verebilirdi.

"Bana kalırsa Will Jefferson seni artık çantada keklik gibi görüyor."

Miranda ona katılsa da şimdi bunu tartışmanın zamanı değildi, akşam yemek yerken de yapabilirlerdi. "Yani beş civarı gelebilecek misin?"

"Elbette."

"O halde görüşürüz." Telefonu kapatarak çantasının içine attı ve kapıya yöneldi. Nefret ettiği bir şey varsa, o da geç kalmaktı.

Galeriye vardığında Will'in sergi salonunda dizüstü bilgisayarıyla çalıştığını gördü. Öpüştüklerinden beri ilişkileri biraz tedirgindi ve ikisi de bir şey olmamış gibi davranmaya çalışıyordu.

Oysa olmuştu ve o gün –Cadılar Bayramı günü– olanları göz ardı etmek işe yaramıyordu.

Sorunun bir kısmı Miranda'nın Will'e olan duygularını saklamaktaki başarısızlığından kaynaklanıyordu. Genelde utangaç biri değildi; sorunları konuşarak çözmeyi tercih eder ve iletişimsizlikten kaçınırdı. Will konusunda bunu yapmamıştı, sebebini açıklayamıyor ve sadece budalaca davrandığını düşünüyordu. Will deneyimli bir adamdı ve elbette ilk kez bir kadın ona âşık olmuyordu. Gerçekten, korkacak ne vardı? Kendini aptal yerine koymak dışında? Miranda'nın onun cazibesine kapılması muhtemelen Will'i eğlendiriyordu. Onun minyon ve sevimli Shirley'ye olan karasevdasını düşününce, Miranda kesinlikle tipi değildi. Will'in evliliğini merak ediyordu –ve boşanmasını– ama eski eşi hakkında hiç konuşmazdı ve Miranda hiç sormamıştı.

Will onu görünce gülümsedi, "Ne kadar minnettar olduğumu anlatamam," dedi.

Miranda çantasını ve mantosunu arka odaya bıraktı. "Eh, alışkanlık yapmasın. Her an emrine amade beklemekten başka yapacak işlerim de var."

Will'in kaşları havaya kalktı. "Vay, vay, aksiliğimiz üstümüzde."

"Bu akşam için planlarım var," dedi Miranda, ama bu planların Shirley Knight'la ilgili olduğunu açıklamadı. Will dönmeden çıkmış olacaklarını tahmin ediyordu. Will'i ilgilendirmese de bir erkekle randevusu olduğunu düşünmesini tercih ederdi. "Kuaför randevumu iptal etmek zorunda kaldım."

"Her zaman hayır diyebilirsin, ama demediğin için minnettarım."

"Bunu senin için yapmıyorum," dedi kabaca. "Charlotte ve Ben için."

"Annem ve üvey babam için mi?" diye soran Will kollarını göğsünde kavuşturdu. "Neden?"

"Şu yaşlılar yurdundan bazılarına tekrar gideceğini söylemiştin, unuttun mu?"

"Belki söylemişimdir, ama..."

"Evet, kesinlikle söyledin." Miranda'nın keyfi kaçmıştı. "Neler oluyor? Başka hangi sebeple beni izin günümde buraya sürükledin?"

"Belki yanımda olman hoşuma gidiyordur." Sırıttı. Çekici tebessümüyle daima Miranda'nın gardını düşürmeyi başarıyordu. Göz göze geldiğinde midesinde kelebekler uçuşmaya başladığından Miranda başka yere baktı.

"Bana kuaför randevundan söz etmeliydin. Git ve gerekeni yap. Ben planlarımı değiştiririm."

"Biraz geç kaldın," diye homurdandı Miranda. İçeri bir

müşteri girdi ve Will eliyle onun ilgilenmesini işaret etti. Bölge avukatlarından Matt Langley karısı için bir doğum günü hediyesi almak istiyordu ve Olivia Griffin ağabeyinin galerisini önermişti. Miranda ona galerideki en pahalı tabloyu satmayı başardı.

"Vay canına, çok iyisin," dedi Will hayranlıkla, Matt galeriden çıkar çıkmaz.

Miranda cevap vermedi. Tablonun cumartesi günü öğleden sonra avukatın evine teslim edilmesi için gereken düzenlemeleri yapmaya başlamıştı bile.

"İltifat bile kabul edemez misin?" diye sordu Will biraz kızgın tonda.

"Evet, elbette ederim. Kimin iltifat ettiğine bağlı."

Will dişlerinin arasından homurdandı.

"Bir şey mi dedin?" diye sordu Miranda sertçe.

"Aslına bakarsan dedim."

"Neymiş o?" diye diklendi Miranda.

"Basitçe teşekkür ederim demenin senin için neden bu kadar zor olduğunu merak ettim. İnsanların çoğu iltifat edildiğinde böyle yapar, ama sen değil. Yo, hayır, bu çok uzlaşmacı olur. Neden sürekli benimle didişiyorsun Miranda? Gerçekten o kadar korkunç bir patron muyum?"

"Hayır," diye itiraf etti, istemeden de olsa.

"Ciddi değil gibisin. Dinle, izin gününde seni çağırmak hataydı. Gidebilirsin. Ben hallederim. Dişçi randevumu yeniden düzenleyebilirim ve..."

"Dişçi randevusu mu! Dişçiyle randevun olduğu için mi

beni çağırdın?" Will izinli olduğu günleri gayet iyi biliyordu ve randevusunu alırken de Miranda'nın geleceğinden çok emindi.

Will arkasını dönerek odasına doğru ilerledi. "Saat üçte, Olivia'yla birlikte Stanford Evleri'ni ziyaret ettikten sonra."

Demek destekli yaşam evi için randevu *almıştı*. Öfkeyle bunu neden söylemediğini düşündü. Ne tür bir oyun oynuyordu?

Miranda odasına giren Will'i izledi. "Artık buradayım. Gidebilirsin."

"Üzülme. Olivia ve dişçi randevumu erteleyeceğim."

"Sana kalacağımı söyledim."

Will'in eli telefondaydı. "Dediğim gibi, hayır diyebilirdin."

"Diyebilirdim," diye kabullendi Miranda.

"Öyleyse neden yapmadın?"

"Peki, *sen* neden her şeyi son dakikaya bırakıyorsun, sanki benim başka planım ya da sorumluluğum olamazmış gibi?"

"Suçumu kabul ediyorum. Haklısın. Daha önce sormalıydım, ama Stanford Evleri'nden son anda haber geldi ve bir hasta, dişçi randevusunu iptal ettirmiş. Yine de özür dilerim." Cazibesini kullanarak Miranda'yı yatıştırmaya çalışır gibi bir hali vardı.

Miranda o sabah yaptıkları konuşmayı aklından geçirdi. Will öğlen civarı onu evden aramıştı ve her şeye rağmen, Miranda onun sesini duyduğu için heyecanlanmıştı. Will ona, izinli gününde birkaç saat çalışmasının mümkün

olup olmadığını sormuştu. Evet demişti, hem de büyük bir hevesle. Şu anda aşırı tepki gösteriyordu, çünkü... Duygusal anlamda ve her anlamda mesafeyi korumaya çalışıyordu.

"Beni azarlamayacak mısın?" diye sordu, yarı şaşkın yarı eğlenceli bir tavırla.

"Hayır, sanmıyorum."

"Hasta filan değilsin ya?"

"Hayır," diye karşılık verdi Miranda kısaca. "Sanki umurunda."

Will içini çekti. "Of, neyse. Normale döndün."

Haklıydı, Will'i terslemek onun normal haliydi, özellikle öpüştüklerinden beri. O ana kadar, ne yaptığının ve neden yaptığının farkına varmamıştı. Will'in de aynı sonuca ulaşıp ulaşmadığını düşündü. Muhtemelen ulaşmamıştı. Cadılar Bayramı'nda yaşanan olaydan sonra, kendinden olmasa bile, Will'den duygularını saklamak için çabalarını iki katına çıkarmıştı.

"Randevularını iptal etme," diye üsteledi. "Ben zaten programımı seninkine göre ayarladım, o yüzden iptale gerek yok." Hızla odadan çıktı ve Will gidene kadar onunla karşılaşmamaya çalıştı. Kısaca vedalaştılar, hepsi o kadar.

Will yaklaşık iki buçuk saat boyunca galeriden uzak kalmış ve dörde çeyrek kala dönmüş, ama hiç ortalıkta görünmemişti. Doğruca odasına giderek kendini içeri kapamıştı. Galeriyi birkaç dakika erken kapatan Miranda odasının kapısını çaldı, tekrar karşılaşana kadar en azından ortamı yumuşatmak istiyordu.

"Gelin," dedi Will.

"Gitmeye hazırlanıyorum." Shirley gelir gelmez çıkmak ve ikisini tuhaf anlar yaşamaktan kurtarmak istiyordu. Belki restoranda buluşsalar daha iyi olacaktı...

Will saatine baktı, kaç olduğunu görünce şaşırdığı açıktı. "Bugün geldiğin için teşekkür ederim," dedi resmi bir tonda.

Miranda tereddüt etti. "Ben, şey, aramızda bir sorun olmadığından emin olmak istedim."

"Neden olsun ki?" diye sordu Will anlayışlı bir tavırla.

"Sanırım bir sebebi yok."

Ayağa kalktı, yüzünde yine öldürücü tebessümlerinden biriyle ona bakarak elini uzattı.

"Bu ne için?" diye sordu Miranda, kendi elini uzatarak.

Will'in tokalaşması sıkı ve kararlıydı. Göz göze geldiklerinde, bakışlarında tereddüt yoktu. "Arkadaş mıyız?"

"Arkadaşız," diyen Miranda kendi sesini tanıyamadı.

"İzin günlerinde seni işe çağırmayacağıma söz veriyorum. Tekrar özür dilerim. Sana daha erken haber vermeliydim. Ne düşünüyordum bilmiyorum."

Miranda onun ne düşündüğünü gayet iyi biliyordu. Will kendini düşünüyordu, yetişkin hayatının büyük bölümünde olduğu gibi. Hayır, diye itiraf etti kendine, bu tam olarak doğru değildi. Cömert davranmayı da biliyordu. Ancak Will'i bencil ve kendini beğenmiş dışında herhangi biri gibi görmek Miranda'nın akıl ve ruh sağlığı açısından tehlikeliydi. Miranda gülümsemeyi ve başıyla hafifçe onaylamayı başardı.

Will'in odasından çıkıp kapıyı kapatamadan Shirley galeriye girdi. Onu görür görmez Will'in yüzü aydınlandı, neşeli ve canlı bir adama dönüştü. "Shirley, seni görmek ne güzel." Avuçlarıyla onun elini kavradı, gözlerini Shirley'den alamıyordu.

Miranda tepkisini fark etmemesi için bakışlarını ondan kaçırdı.

"Miranda'yı görmeye geldim," dedi Shirley, elini çekerek.

"Larry nerede?" diye sordu onu duymazdan gelen Will.

"Londra'da."

"Sensiz mi?" Sesindeki acıma tonu Miranda'nın dişlerini gıcırdatmasına sebep oldu.

"Tanni hâlâ lisede," diye hatırlattı Shirley. "Ayrıca, burada bitirmem gereken işler var."

Will yüzünde yine o yapmacık merhamet ifadesi olduğu halde başıyla onayladı.

"Larry sık sık İngiltere'ye gidiyor. Bir dahaki gidişinde ona katılmayı umuyorum," diye devam etti Shirley.

"Akşam yemeği için D.D.'s on the Cove'a yürüyebiliriz diye düşündüm," dedi, konuyu Larry'nin yokluğundan uzaklaştırmaya çalışan Miranda. "Yakın olduğu için park yeri sorunu olmaz."

"Bana uyar."

"Yemeğe mi gidiyorsunuz?" diye sordu, kaşlarını hafifçe kaldıran Will. Davet bekler gibi bir hali vardı. Shirley'den uzaklaşarak Miranda'nın yanına geldi.

"Öyle," dedi Miranda. "Sadece *ikimiz*."

"Kız kıza mı?"

Shirley başıyla onayladı.

Taktik değiştiren Will elini Miranda'nın omuzuna koydu. "O halde ikinize iyi eğlenceler."

Miranda omuzunu silkip onun elini uzaklaştırdı ve öfkeyle Will'e baktı.

Shirley kapıya yürümeye başladı.

"Bir dakika sonra yanındayım," dedi Miranda. Arkasına dönmeden önce galeri kapısının tamamen kapanmasını bekledi.

"Ne?" diye sordu Will, masum bir ifadeyle.

"Neden elini omuzuma koydun?" diye sordu Miranda.

"Neden bu kadar kızdığını anlamadım. Bir anlamı yoktu."

"Shirley'yi kıskandırmaya çalışıyordun, bu çok *gülünç*. Unuttuysan diye söylüyorum, o Larry Knight'la evli ve sana karşı bir şey hissetmiyor. Kırılgan egon bir kadının senden başka bir erkeği seçebileceğini kabullenmiyor, ama..."

"*Sen* beni seçerdin," diye onun sözünü kesti Will.

"Bu... Doğru değil." Yüzünün kızarmaya başladığını hissediyordu.

"Benden hoşlanman bu kadar mı garip?" diye sordu.

"Bu kadar ahmakça bir şeye cevap vermeyeceğim," diyen Miranda ondan uzaklaştı. Doğrucu olmadığı hatta olmak bile istemediği hayatındaki nadir anlardan biriydi. Ne kadar çabuk kaçarsa o kadar iyiydi. Kasım havasının utançtan yanan yüzünü serinletmesini umuyordu.

"Miranda?" diye adını fısıldadı Will.

"Ne?" diye hırladı arkasını dönmeden.

"Beni öptüğün gün hakkında konuşmamız gerekiyor."

"Hayır, gerekmiyor," diyen Miranda onun da kendisini öptüğünü eklemedi. Sırtı Will'e dönük, eli kapı kolunda, bir an önce bekleyen Shirley'nin yanına gitmek istiyordu.

"Bu konuda çok düşündüm."

"Eminim öyledir," diye homurdandı Miranda, alaycı bir tonda. Kuşkusuz gülmekten de bayılmıştı.

"Evet," dedi Will, boğuk ve baştan çıkarıcı bir sesle. Elini tekrar Miranda'nın omuzuna koyarak hafifçe okşadı. "Bu konuda konuşmamız gerekiyor."

"Zaten her şey söylendi. Kapanmış bir konu."

"Senin için olabilir, ama benim için öyle değil."

İşe yaradı. Miranda ona döndü. "Benimle oyun oynama Will. Bana ihtiyacın var çünkü egon yara aldı. Shirley'e onu unuttuğunu ispatlamanın daha iyi yolu olamaz. En iyi arkadaşıyla ilişki gayet iyi anlatır, değil mi?"

Will kaşlarını çattı, ama karşı çıkmadı.

"Beni kolay hedef gördüğün çok açık... İlgi için öyle yanıp tutuşuyorum ki, kalbimi kıracağını hiç düşünmeden seninle hemen yatağa atlayacağım, ama yanılıyorsun Will. İlgilenmiyorum."

"Öpücüğün aynı şeyi söylemiyordu."

"Üzgünüm, ama olayı yanlış yorumlamışsın. Seni neden öptüğümü bilmiyorum." Bariz bir yalandı. "Ama inan bana, yaptığım en büyük hatalardan biriydi."

"Ben öyle düşünmüyorum."

"Kes!" diye bağıran Miranda yumruklarını sıktı. Biraz daha devam ederse ona yumruğu yapıştıracaktı. "Beni gerçekten ikna edebileceğine inanıyor musun... Yalanlarınla? Başka bir şey daha söylersen, bu kapıdan çıkar ve asla geri dönmem. Bu boş bir tehdit değil Will. Ciddiyim."

Will'in yüzü acıyla kasıldı ve başıyla onayladı. Sonra, Miranda'yı hayretler içinde bırakarak, ona yaklaştı ve yüzünü elleri arasına alarak öptü.

Öpüşmesi bittiğinde, Miranda şok içinde neredeyse düşüyordu.

"Ben... ben istifa ediyorum," diye kekeledi.

"Hayır, etmiyorsun. Yarın sabah onda burada olmanı bekliyorum."

Yirmi Dört

Pot Belly Şarküteri'yi Şükran Günü için süslemişlerdi. Gloria gergin bir halde meyve suyunu yudumlayıp Chad'i beklerken çevresindeki kurutulmuş mısır saplarına ve su kabağı dekorlarına bakıyordu. Buluşmak istemişti ve Gloria kabul etmişti, ama hâlâ bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildi.

Ultrasondan beri doğrudan iletişime geçmemişler, ama birkaç hafta boyunca birbirlerine bir dizi e-posta göndermişlerdi. Bunlar genellikle sağlığı ve gebeliğiyle ilgili Chad'in sorduğu sorulara Gloria'nın verdiği kısa cevaplardan oluşuyordu.

Gloria ona Joni'yi sorma dürtüsüne karşı koyuyordu. Ne zaman ikisini birlikte düşünse midesi burkulmaya başlıyordu. Fakat onu reddeden *kendisi* olduğuna göre, başkasıyla çıktığı için Chad'i suçlayamazdı. Bazen kendi davranışlarını anlayamıyor ve yaptıklarından pişman oluyordu. Geçen yaz, geceyi onunla birlikte geçirdikten sonra,

utanç ve şüphe yüzünden yatağından kaçmıştı. Ardından, Chad'e bebekten söz etmeye –ve belki uzlaşmayı denemeye– gittiğinde, artık çok geçti.

Kapı açıldı ve Chad içeri girdi. Gloria'yı görene kadar çevresine bakındı ve onu görünce belli belirsiz gülümsedi.

"Selam," dedi ona yaklaşınca.

"Selam." Gloria onun gözlerine bakmadan oturması için işaret etti.

Garson kız elinde kahve demliğiyle masalarına yaklaşıp Chad'in fincanını düzeltti ve "Menü ister misiniz?" diye sordu.

"Hayır, teşekkürler. Sadece kahve."

Kız başıyla onaylayarak onları yalnız bıraktı.

Baş başa kaldıklarında Gloria'nın gerginliği daha da arttı, midesi bulanmaya ve elleri titremeye başladı.

"Harika görünüyorsun," dedi Chad.

Bunu söyleyen sadece o değildi. Roy, hamile kadınların çevrelerine gerçekten ışık saçtıklarını söylemiş ve Gloria'nın her zamankinden daha güzel olduğunu eklemişti. Öz babası normalde iltifat edecek biri değildi, o yüzden yorumu Gloria'yı şaşırtmıştı. Chad'in sözlerine de Roy'unkinden farklı ne tepki vereceğini bilmiyordu.

Sonunda, "Teşekkürler," demeyi başardı.

"Ayağa kalkabilir misin?" diye sordu Chad.

"Elbette." Gloria sandalyesini geri itip ayağa kalktı.

Chad'in gözleri göbeğine kilitlendi ve yüzüne bir tebessüm yayıldı. Sıcak, Chad'in bu bebeği seveceğini söyleyen

içten bir tebessümdü. Onun bu tepkisi Gloria'yı neredeyse ağlatacaktı.

"İzin verir misin?" diye sordu, elini ona doğru uzatarak.

Gloria ona yaklaştı ve Chad avucunu küçük tümseğe bastırdı.

"Kıpırdadığını hissediyor musun?"

Gloria gülümsedi. "Sürekli."

"Güzel."

Gloria tekrar oturdu ve Chad'in davranışının onu ne kadar etkilediğini belli etmemek için içeceğine uzandı. Kahvesini alırken Chad'in elinin de titrediğini fark etti.

"Pekâlâ," dedi Chad bir süre sonra. "İsim konusunda biraz daha düşündün mü?"

"Çok az. Ya sen?"

"Aslında, ben sürekli düşünüyorum."

Chad beğendiği isimler hakkında hemen bir yorum yapmayınca Gloria, "Düşüncelerini paylaşmak ister misin?" diye sordu.

"Hayır... Sen kararını verene kadar beklemek en iyisi diye düşünüyorum."

"Hangi konuda?"

"Bebeği evlatlık verme konusunda. Bir karara vardın mı?"

Gloria korumak ister gibi kollarını karnına koydu. "Evlatlık vermenin uygun bir seçenek olduğunu düşünüyorum. Beni de deli gibi çocuk isteyen sevgi dolu bir aile evlat edinmişti."

Bunu düşünmeye tahammülü yokmuş gibi Chad bakışlarını indirdi, ama onunla tartışmak istemiyordu.

"Annem beni evlatlık vermiş, çünkü önünde yıllarca okul olan ergen bir kızmış. Roy onun hamile olduğunu dahi bilmiyormuş."

"Bunun farkındayım, ama neyse ki baban sayesinde benim bebekten haberim oldu." Chad gerildi, anlaşılan daha fazla sessiz kalmak istemiyordu. "Ve *çocuğuma* ne olacağına karar verme yetkim var." İlk sözcükleri özellikle vurgulamıştı. "Onu istemediğine karar verirsen..."

"Evlatlık vermenin anlamı sence bu mu?" diye sordu Gloria. "Bir annenin çocuğunu başka bir aileye bencillikten verdiğine gerçekten inanıyor musun? Corrie'nin bana yaptığı bu muydu?"

"Ben... Hayır."

"Beni, çocuk hasreti çeken ve daha iyi bir hayat yaşamamı sağlayacak iki ebeveyne vermeyi göze alacak kadar çok seviyordu."

"Bizim bebeğimizin iki ebeveyni var."

"Her bebeğin iki ebeveyni var Chad," diyen Gloria, Chad'in bu cümledeki espriyi anlamasını umarak.

"Doğru. Biyolojik anlamda her çocuğun iki ebeveyni var. Benim söylemeye çalıştığım, sen doğduğundan beri zaman değişti. Bir babanın yasal hakları var ve ben kendi hakkımı aramaya niyetliyim. Eğer bebeği evlatlık vermeye niyetliysen, onu benim alacağımı söylememde fayda var."

"Bekâr bir baba olarak mı?"

"Evet."

"Ya hastanedeki işin? Sen çalışırken ona kim bakacak? Çok kolaymış gibi geliyor, değil mi?"

"Ve sen kolay olmadığını nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben bir kadınım."

"Ve ben de bir doktorum. Bebeklerle senden daha fazla haşır neşir olduğumu garanti edebilirim."

"Pek çok erkeğe göre daha avantajlısın," diye kabul etmek zorunda kaldı. "Fakat bebeğin gazı olduğunda geçireceğin uykusuz geceler hakkında bir fikrin yok..."

"Dur bakalım, ben stajyer doktorluk ve tıp asistanlığı yaptım. Uykusuz gecelerin ne demek olduğunu iyi bilirim."

"Fakat..."

"Bebeğimizi istiyorum Gloria."

"Durum şu ki," diyen Gloria ellerine baktı. "Ben de öyle. Bebeğimizi kendim büyütmeye karar verdim."

"Anlıyorum." Chad'in sesi hüsrana uğramış gibiydi ve bu, Gloria'yı daha da rahatsız etti.

"Onun tamamen sana ait olmasını istedin, değil mi?"

"Tıpkı senin gibi." Chad başıyla onayladı. "Pekâlâ, bir ebeveynlik programı geliştirmemiz gerekecek. Oğlum babasını *tanıyacak*."

"Hâlâ Joni'yle çıkıyor musun?" diye kendine engel olamayarak pat diye sordu.

Chad bakışlarını ona kenetledi. "Bunun seninle bir ilgisi yok."

"Haklısın. Bu kadar patavatsız olduğum için üzgünüm, ama oğlumuz Joni'ye ne diyecek?"

"Fark eder mi? Zamanı geldiğinde bir şeyler düşünürüz."

Gloria bundan hoşlanmamıştı, ama kaba görünmeden

başka bir şey söyleyemezdi. Konuyu kapamaya karar verdi. "Öyle olsun."

Chad kahvesini yudumladı.

Gloria meyve suyunu yudumladı.

Sessizliğe daha fazla dayanamayan Gloria sonunda, "Beni görmek istemiştin. Başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Neden gitmeye bu kadar heveslisin? Biriyle mi buluşacaksın?"

"Bu *beni* ilgilendirir."

"Biriyle mi çıkıyorsun?" Bu ihtimal daha önce hiç aklına gelmemiş gibi kaşlarını çattı.

"Dediğim gibi..."

"Bu seni ilgilendirir," diye tamamladı Chad onun adına.

Anlaşılan bu düşünce onu rahatsız etmişti. Güzel, gayet iyiydi. Gloria öyle olmasını diledi. Gloria, Chad'in başka bir kadınla çıkmasından nasıl hoşlanmadıysa, Chad de onun başkasıyla görüşüyor olma fikrine sıcak bakmamıştı.

"Hey, merhaba." Masanın önünde dikilen Roy, Gloria'yı şaşırttı. Geldiğini görmemişti.

"İkinizi de gördüğüme sevindim," diye devam etti Roy.

Gloria ne diyeceğini bilemedi. "Şey, selam," diye mırıldandı.

"Merhaba Roy." Chad ayağa kalktı, iki adam tokalaştılar.

"Burada ne işiniz var?" diye sordu Gloria.

"Troy Davis ve ben, haftada bir kez kahve için buraya geliriz. İkinizi göreceğim hiç aklıma gelmezdi."

Gloria şerifle babasının iyi arkadaş olduğunu biliyordu, ama bu restoranda düzenli olarak buluştuklarını fark etmemişti. Şerifin yanında çalıştığı halde, Troy Davis'in özel gündeminden habersizdi.

"Birkaç dakika size katılmamda sakınca var mı?" diye sordu Roy.

Davet beklemeden bir sandalye çekip oturdu. "İkinizi birlikte görmek güzel." Aydınlatılmayı bekler gibi bir Chad'e bir Gloria'ya bakıyordu.

"Pek sık yaptığımız bir şey değil," diye açıkladı Chad.

"Aslında, ultrasondan beri ilk kez görüşüyoruz," diye ekledi Gloria.

Roy başını iki yana salladı. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Roy, lütfen. Durum zaten yeterince zor." Babası araya girerek biraz daha katkıda bulunuyordu.

"Kabalaşmak ya da çirkinleşmek istemem, ama biriniz ilişkinizde yanlış giden şeyin ne olduğunu söyleyebilir mi?"

"Anlaşamıyoruz," dedi Gloria, kolaya kaçarak.

"Bana çok iyi anlaşıyormuşsunuz gibi göründü," diye mırıldandı Roy. "En azından öyleydi."

"Bu Gloria ve benim aramda," dedi Chad. "Sizinle tartışmak konuya çözüm getirmez."

"Bir başka deyişle, beni kovuyor musunuz?"

"Ona benzer bir şey," dedi Gloria.

"Tamam, mesaj alındı." Roy kalktı, onlara gülümsedi ve döndü. Birkaç adım atmıştı ki tekrar geri döndü. "Konu şu ki o çocuk bir aileyi hak ediyor. Onu sevecek,

büyütecek ve iyi adam olmasını sağlayacak bir aile. Ve... Büyükanne ve büyükbabayı da hak ediyor, teyzeleri, amcaları ve kuzenleri."

"Evet, Roy," dedi Gloria.

"Mesaj alındı," dedi Chad, Roy'un az önceki sözlerini tekrarlayarak.

Gloria özür dileme ihtiyacı hissetti. Roy başka bir masaya oturur oturmaz fısıldadı: "Bunun için üzgünüm."

"Senin hatan değil, ama başka bir yere gitsek iyi olur."

Gloria başıyla onayladı. "Bir önerin var mı?" diye sordu.

"Sokağın sonundaki The Wok and Roll."

Chad'in Çin mutfağını sevdiğini biliyordu. Kızarmış yemeklerin kokusu midesini bulandırsa da sorun olmazdı, haftalardır kusmamıştı. "Elbette. Gidelim."

Hesabı ödeyip zorunlu olarak Roy'la vedalaştılar. Eliyle Gloria'nın dirseğini tutan Chad, Wok and Roll'a kadar ona eşlik etti. Kapıdan içeri girer girmez kızaran etlerin kokusu Gloria'ya hücum etti ve midesi anında dönmeye başladı. Derin bir soluk alarak önündeki masanın köşesine tutundu.

"Gloria?" dedi Chad. "Sorun nedir?"

Gözlerini kapatan Gloria kusmamaya çalışıyordu. Artık bunu yaşamaması gerekiyordu ama Chad'le buluşacağı için bütün gün gergindi. Sonuç olarak fazla bir şey yiyememişti, ama şu anda bu muhtemelen iyi bir şeydi.

"Sarardın. Oturmak ister misin?"

"Hayır." Gloria kadınlar tuvaletine koştu, hızla kapıyı

açarak içeri daldı. Zor yetişerek tuvaletin üstüne eğildi ve zorlukla içtiği meyve suyunu çıkardı.

İşi bitip döndüğünde Chad'in elinde ıslak mendille lavabonun yanında beklediğini gördü. "Şimdi iyi misin?"

"Evet, üzgünüm. Bunu beklemiyordum. Bilmem gerekirdi." Ağzını silip gülümsedi. "Kadınlar tuvaletini kullanmak gibi bir alışkanlığın mı var?"

"Sadece..." Chad durdu. "Hayır," diyerek, her ne söyleyecekse vazgeçti. "Seni eve bırakayım."

Gloria uysalca restorandan çıkan Chad'i izledi. Evi kütüphaneye ve sahile yakındı. Chad, tarif etmeye gerek kalmayacak kadar bu evi ziyarete gelmişti.

"Fazla kalmayacağım," dedi, Gloria kapıyı açarken.

Gloria ağzını çalkaladıktan sonra, ikisi birer ucunda olmak üzere kanepeye oturdular.

"Bu çok sık oluyor mu?" diye sordu Chad.

"Artık değil... Sanırım, sadece sinir gerginliğinden." Neden gergin olduğunu açıklamadı, ama Chad'in anladığına kuşku yoktu.

"Ben de günlerdir doğru dürüst uyumadım," diye itiraf etti Chad.

"Acınası vakayız, değil mi?" diye fısıldadı. Yatak haricinde ilk kez iletişim kurabilmiş gibiydiler.

"Bugün çalışıyor musun?" diye sordu Chad.

"Hayır, izin aldım. Ya sen?"

"Perşembe günlerim boş."

Demek o yüzden görüşmek için perşembeyi seçmişti.

Gloria esnediğini saklamaya çalıştı. Başaramayınca Chad de esneyerek karşılık verdi. Birbirlerine bakarak gülümsediler.

Chad ayağa kalktı. "Seni rahat bırakayım, biraz uyu."

Birden, onun gitmesini istemediğini fark etti, ama kalmasını söylese bunu yapmayacağını biliyordu. Onun yerine kendisi de ayağa kalktı, uzanıp elini tuttu. Onu koridora sürüklerken Chad kaşlarını çattı ve yatak odasını görünce tereddüt etti.

"Gloria, beni nereye götürüyorsun?" Sonra kendi sorusuna cevap verdi. "Yatağına mı?" Derin bir iç çekti. "Umarım bu hale gelmemize sebep olduğunu hatırlıyorsundur."

"Düşündüğün gibi değil."

"Öyleyse ne?"

"Biraz kestirmek. Bütün istediğim bana dokunman ve bebeğin hareketini hissetmen. Başka bir şey değil. İkimiz de yorgun ve gerginiz. Uyumamızı istiyorum. Bunu yaparsak belki konuşmayı ve ihtiyacımız olan kararları almayı başarırız."

Chad yatağın kenarında durdu. "İstediğinin bu olduğuna emin misin?"

"Uyku Chad. Hepsi bu. Anlıyor musun?"

"Hayır," diye mırıldandı Chad. "Ama zaten hiçbir zaman seni anlayamadım."

"Gitmek istiyor musun?"

"Hayır," dedi. "Aslına bakarsan, yürüyecek halim yok."

"Güzel." Gloria örtüyü açtı, ayakkabılarını çıkarıp bat-

taniyenin altına girdi. Yana dönüp arkasını ona verdi ve gözlerini kapadı. Chad'in ona katılması dakikalar sürdü. Üstünü çıkarmadan yanına uzandı, arkadan onu kucakladı. Kısa süre sonra elini uzatıp göbeğine bastırdı.

"Bebek hareket etti."

Gloria uykulu bir halde gülümsedi. "Biliyorum."

"Onu hissettim."

"Sanırım futbolcu olacak."

"Ve beysbolcu."

"Göreceğiz. Şimdi gözlerini kapa ve uyu."

Çok geçmeden Gloria onun düzenli soluğunu duymaya başladı, Chad uyumuştu. Ne kadar yorgun olsa da Gloria uyumadı.

Kendine itiraf etti; sadece yatakta iletişim kurabiliyorlardı. Alınacak kararlar olduğuna göre, en doğru yer burasıydı.

Yirmi Beş

"Olivia, evimde olduğum için ne kadar heyecanlıyım anlatamam," dedi Charlotte, Ben Kartal Yuvası Caddesi 15 numaranın kilidini açarken. Mutfak bütünüyle yenilenmişti.

Olivia ağabeyiyle bakıştı. Annesinin ve Ben'in buraya dönmesiyle ilgili şüpheleri vardı, ama destekli yaşama geçiş konusunu açtığında Charlotte anında bu fikri reddetmişti. Ben de sıcak bakmamış ve hemen, "Çok pahalı," diyerek konuyu kapatmıştı.

Şimdiye kadar, Will'le birlikte baktıkları yerlerden hiçbirinin uygun dairesi yoktu, ama isimlerini bekleyenler listesine almışlardı. Belki, uygun bir yer açıldığında Ben ve Charlotte bunu düşünmeye hazır olabilirlerdi.

"Yeni mutfağımı görmek istiyorum," diyen Charlotte eve girdi ve doğruca yenilenen mutfağın yolunu tuttu. "Aman Tanrım." Ellerini yanaklarına götürdü. "Her şey çok... Yeni."

"Dolapları yenilemeye karar vermiştik," diye hatırlatan Olivia annesinin yanına geldi.

"Öyle mi?" Charlotte onay ister gibi Ben'e baktı.

"Beyaz meşeyi birlikte seçtik," dedi Ben.

"Elbette, şimdi hatırladım." Charlotte kendiliğinden kapanan birkaç çekmeceyi açtı. Bu yeni bir özellikti, tamamen açılmadığı sürece çekmeceler bırakıldığında otomatik olarak kapalı pozisyonuna dönüyordu.

"Her şey bıraktığın yerde," diye güvence verdi Olivia. Bunu sağlamak için büyük emek vermişti. Hasar gören tavaları ve tencereleri olabildiğince benzerleriyle değiştirmişti. Charlotte buna inanmazmış gibi kaşlarını çattı. "Her şey yolunda mı anne?" diye sordu Olivia.

"Her şey çok farklı görünüyor..."

"Yeni bir ocak da var," dedi Will, geniş pişirme haznesini göstermek için fırının kapağını açarak.

Charlotte yavaşça, titizlikle düğmeleri ve ocakları kontrol etti. "Çok karmaşık görünüyor."

"Ben kullanma kılavuzunu okurum ve beraber öğreniriz," dedi Ben.

"Bu işe yarar." Her sözü ve her hareketi tereddütlü olduğunu gösteriyordu. "Korkarım eski ocağıma çok alışmışım ve bu... Şey, benim için fazla modern görünüyor."

"Sorun olmaz," diyen Ben elini onun omuzuna koydu.

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?" diye Olivia'ya sordu Charlotte.

"Yeni bir buzdolabın var," diyen Will gururla o tarafı işaret etti.

"Ama neden? Eskisi iyi çalışıyordu ve yangında zarar görmemişti, değil mi?"

Will cevap verdi. "Diğer bütün malzemeler yeni olduğu için yeni bir tane isteyeceğini düşündük," dedi. "Erken bir yılbaşı hediyesi. Sevineceğini düşünmüştüm."

"Elbette, elbette," dedi Charlotte çabucak. "Sadece burada eskisini görmeye alışmışım. Onu ne yaptınız?"

"Arka verandaya koyduk anne," dedi Olivia. "Fazlalıklar için." Annesinin şaşkın ifadesini görünce, "Soğuk gazoz, bira, o tür şeyler," diye ekledi.

"Ya."

"İstemezsen yeni buzdolabını iade edebiliriz," diye teklif etti Will.

"Hayır, çok düşüncelisin... Elbette hediyeni kullanacağım Will. Onu iade etmeyi aklından bile geçirmem."

"Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı anne?" diye sordu Olivia. Jack'le birlikte akşam yemeği için Grace ve Cliff'le buluşacaklardı, ama daha saatler vardı.

"Hayır, tatlım, her şey yolunda. Tekrar evde olmak çok güzel." Gözleriyle mutfağı tararken ellerini ovuşturdu. Charlotte yangından beri sık sık evi ziyaret etmişti, ama her şeyi bitmiş olarak ve olması gereken yerde ilk kez görüyordu. Elma biçimli kurabiye kavanozunun yanına gidip elini üstüne koydu. En azından o tanıdıktı. Olivia bildi bileli hep vardı. O kavanoz yıllar boyu annesinin evde yaptığı kurabiyeleri korumuştu. Neyse ki yangını atlatabilmişti.

Olivia giderken annesini ve Ben'i kucakladı, aynısını Will de yaptı. Ağabey ve kardeş evden birlikte çıktılar.

Ön kapı kapanır kapanmaz Will, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Eylem planlarını defalarca etüt etmişlerdi. Charlotte ve Ben'in bir süre evde yaşamasına izin verecekler ve sonra destekli yaşam fikrini tekrar gündeme getireceklerdi. Korkularına rağmen, yeni ortamı tanımaları ve neler yapıldığını görmeleri ve uyum sağlamaları için Ben ve annesine bir fırsat tanıyacaklardı. Olivia, onlar taşınmak için kararlarını verdiklerinde, iyi işletmelerden birinde yer açılacağını umuyordu.

"Tam olmasından korktuğum şey oldu," dedi Olivia. Kaldırım kenarına park ettikleri arabalarının yanına geldiler.

"Nedir o?"

"Annem. Yeni mutfak onu boğdu."

"Ocağı tekrar açık bırakacağından mı korkuyorsun?"

"Hayır, aslında çok gerekli olmadıkça annemin hiçbir ocağı yakacağını düşünmüyorum. Yemek pişirmek istemeyecek çünkü ocağa yabancı."

"Annem mi pişirmeyecek?"

"Biliyorum. Destekli yaşama itiraz etmesinin başlıca sebeplerinden biri buydu. Hâlâ mutfakta çalışmayı seviyor." Bu fikri hiç düşünmeden reddetmişti ve *sonra* sıraladığı mazeretlerin arasında bu ilk sıradaydı.

"Fakat hâlâ yemek pişirebiliyor," dedi Will düş kırıklı-

ğı içinde. "Standford Evleri'nde devasa bir mutfak var ve isteyen herkes istediğini pişirebilir."

Olivia başıyla onayladı. "Biliyorum." Ne yazık ki ikna etmeleri gereken kişi anneleriydi.

"Orası ortak mutfak," diye Will'in dikkatini çekti. "Annem kendi tencere ve tavalarına, aynı zamanda kendi mutfağına alışık."

"O mutfak artık yok," dedi Will.

Haklıydı. Yangında sadece birkaç dolap, duvarlar ve yerler yanmamıştı. Bir zamanlar çocukluktaki evlerinin merkezi olan yer kül yığınına dönmüştü. Onun yerinde, geçmişteki altmış yılın anılarından ve yakınlığından yoksun sıkıcı bir oda vardı. Olivia pek çok anlamda annesiyle aynı hayal kırıklığını yaşamıştı. İmkânsız olduğu halde, her şeyin eski hale dönmesini istiyordu.

"Şimdi ne yapmamızı öneriyorsun?" diye sordu Will.

"Ben... Ben bilmiyorum." Olivia, Charlotte için bu geçişin, tüm hayatını geçirdiği bu evi terk etmenin kolay olmasını beklemiyordu. "Senin bir önerin var mı?"

Will başını iki yana salladı, ellerini pantolon ceplerine sokarak omuz silkti. "Zor bir durum."

"Bana mı söylüyorsun?"

"Ben'in taşınma konusunda daha akıllıca davranıp işi kolaylaştırmasını beklerdim."

"Onun için de en az annem kadar rahatsız edici."

"Donanma kariyerindeki onca tayinden sonra, can sıkıcı olduğu düşünülebilir."

"Düşünülebilir," diye mırıldandı Olivia. "Olay şu ki annemin onu kendi evinden atmaya çalıştığımızı düşünmesini istemiyorum. Gitmesi için onu zorlayamayız, zorlamamalıyız. Bunu kabul etmek zorundaydı ve etmedi. Henüz değil."

"Sorunun bir kısmı," dedi Will, "eğer orada olmazsa eve ne olacağından korkuyor."

Bu, dikkate almaya değer bir konuydu. "Bu evi seviyor."

"İlk sorduğu şey evi satıp satmayacağımız oldu," diye hatırlattı Will kaşlarını çatarak. "Er ya da geç bunu yapmak zorunda kalacağız ve içimden bir ses, bunun onu taşınmaktan daha çok üzdüğünü söylüyor."

Olivia içini çekti. "Başka seçeneğimiz olmayabilir, kiralamak kâbusa dönüşebilir," dedi Olivia kendi kendine, Grace'in Gül Ağacı Sokağı'ndaki evini kiraladığında yaşadığı sorunları hatırlayarak. Olivia, herhangi birinin aile evine zarar verdiğini düşünmek bile istemiyordu ve Grace'in evine olan buydu. Hayır, kiralamak aklından geçen bir seçenek değildi.

"Ben'in bu fikre bizi inandırdığından daha makul yaklaşabileceğini düşünüyorum."

"Gerçekten mi?" Olivia ağabeyinin haklı olmasını yürekten diliyordu. "Sana bir şey mi söyledi?"

"Doğrudan değil, ama annem yeni ocağı ilk gördüğünde ona ne kadar endişeli baktığını gördüm. Annemi seviyor ve onun bu değişiklikler karşısında ne kadar bocaladığını ve telaşlandığını hemen fark etti."

Olivia başıyla onayladı; annesinin gözlerinde aynı endişe ve tereddüdü o da görmüş, bu onu çok sarsmıştı. Charlotte'un çevresindeki değişikliklere verdiği tepki neredeyse çocuk gibiydi.

"Aklına bir fikir gelirse haber ver," diyen Will araba anahtarlarını çıkardı.

"Yarın bir planın var mı?" diye sordu Olivia.

"Pek sayılmaz. Kafanda bir şey mi var?"

"Jack televizyonda Seahawks maçını seyretmek istiyor, bize katılabilirsin."

"Saat birde?" diye sordu Will.

"Harika. Görüşürüz."

Olivia, Will'le olan konuşmalarını ertesi gün de sürdürmeyi ve mutlaka bir sonuca ulaşmayı umuyordu. Olivia ve Jack sürekli yardıma hazır olduklarından, Charlotte ve Ben yanlarındayken sorun o kadar acil görünmüyordu. Çamaşır ve benzeri talihsizliklere karşın, Olivia annesinin yanında olmasına alışmıştı. Günün sonunda Charlotte'un bir fincan çay ve kendi pişirdiği atıştırmalıklarla onu bekliyor olması huzur vericiydi. Destekli yaşam ortamına geçişin gereğine inansa da bu Olivia'ya acı veriyordu. Charlotte ve Ben'in bağımsızlıklarını, alıştıkları aile ortamını ve hepsinden öte, annesinin bir zamanlar olduğu kişiyi yitirmesini görmek... Olivia bundan nefret ediyordu. Yine de objektif olmak ve onların güvenliğiyle sağlığını düşünmek her şeyden daha önemliydi.

Olivia eve döner dönmez Jack arabasıyla arkasına

yanaştı. AA toplantısına gitmiş ve ardından arkadaşı ve sponsoru Bob Beldon'la kahve içmeyi alışkanlık edinmişti.

"Toplantı nasıldı?" diye sordu, ona doğru yürüyerek.

"İyi." Jack kolunu onun beline dolayarak öptü. "Annen ve Ben'le işler nasıl gitti?"

Olivia gözlerini kırpıştırarak yaşları savuşturmaya çalıştı ve Jack karısının yüzüne daha dikkatli bakmak için eğildi. "Liv?"

"İyi değil..."

"İçeri gel ve anlat."

Akşamın erken saatlerindeki kapalı ve kasvetli hava Olivia'nın ruh halini yansıtıyordu. Jack, eli Olivia'nın belinde, onu arka kapıdan eve soktu.

Jack paltosunu çıkarırken Olivia çay yapmak için çaydanlığı ocağın üstüne koydu. Bu, annesinin hayatı boyunca yaptığı bir şeydi. Ne zaman ciddi bir konu konuşulacak olsa, Charlotte önce çaydanlığa ve üstünde kelebek desenleri olan seramik demliğine uzanırdı.

Olivia annesine Stan'den boşanacağını haber vermeye gittiği günü hatırladı. Aşırı duygusal ve ağlamaklı bir haldeydi. Hayatındaki en berbat yıldı ve annesi, elinde çay demliğiyle, daima sevgi ve destek kaynağı olmuştu.

Bir yıllık süre içinde Olivia'nın büyük oğlu boğulmuş ve evliliği yıkılmıştı. Annesi ve kuşkusuz Grace olmaksızın bunu nasıl atlatacağını bilemiyordu.

"Olivia?" dedi Jack şefkatle. "Beş dakikadır ocağın önünde duruyorsun."

"Öyle mi?" Utanan Olivia yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. "Annemle çay eşliğinde yaptığımız onca konuşmayı hatırladım," diye fısıldadı.

Jack onu bir sandalyeye oturttu, sonra iki fincan getirdi. Olivia o anda kendini en küçük bir işi bile yapamayacak halde hissediyordu. Masaya uzanarak bir kâğıt mendil aldı ve burnunu sildi. "Üzgünüm. Saçmalıyorum."

"Hayır, öyle bir şey yapmıyorsun," dedi Jack.

"Stan'le daha fazla evli kalamayacağıma karar verdiğimde annemin çay demlediği günü düşünüyordum."

"Bu neden aklına geldi?"

"Ben... Tam olarak bilmiyorum. Sadece çok harika, çok destekçi ve çok güven verici olduğunu hatırlıyorum. Üstelik o günden ibaret değildi. Ne zaman bir derdim olsa, her zaman ona güvendim."

"Şimdi yapamıyor musun?"

Olivia başını iki yana salladı. "Her şey tersine döndü, şimdi anneme göz kulak olan benim. Benim ona olduğundan çok onun bana ihtiyacı var. Ben'in de öyle."

Jack kalkarak Olivia'nın arkasına geçti ve omuzlarını ovuşturdu. "Ben varım, ağabeyin ve çocukların var."

"Evet, biliyorum, ama... Aynı şey değil."

Çaydanlık öttü ve Jack ocağın başına döndü. Suyu demliğe boşaltarak masaya getirdi. "Bütün bunların sebebi Ben'i ve anneni eve geri götürmen mi?"

"Of Jack, annemin yaşlanmasını izlemek benim için çok zor... Her şey aynıymış gibi davranmaya çalışıyor

ama değil. Onun ve Ben'in artık evde kalamayacağı bugün daha da belli oldu."

"Onlarla konuşmamı ister misin?" diye sordu Jack, kısa bir sessizliğin ardından. "Ebeveynlerim yıllar önce öldü, o yüzden bunları yaşamadım, ama..."

"Hayır, sorduğun için teşekkürler ama bunu Will ve benim yapmam gerek. Annemi suçlayamam. Ben de evimi terk etmek istemezdim. Üstelik evin ne olacağı ayrı bir sorun."

Destekli yaşam merkezlerini ziyaret ettiklerinde hem Olivia hem de Will yüreklenmiş ve heyecanlanmışlardı. Annesinin ve Ben'in iyi vakit geçirmesini ve yaşama bağlanmasını sağlayacak çeşitli programlar onlara çok olumlu gelmişti. Olivia annesini örgü grubuna öncülük ederken ve Ben'i bezik oynarken gözünde canlandırabiliyordu.

Tesislerde spor ve fizik tedavi programları, müzik geceleri, okuma ve el sanatları faaliyetleri, gezileri ve benzeri pek çok şey vardı. Ziyaret ettiği yerlerde, her gün en az beş farklı etkinlik yer alıyordu. Yemekler iyi düşünülmüştü, menüler leziz ve besleyiciydi. Olivia orada kendisi yemeyi düşünemezdi bile.

Fakat annesini bu taşınmanın yararlarına ikna edebilmek onu aşacak gibi görünüyordu.

Telefon çaldı, uzanıp alırken ekrana göz atan Jack, Olivia'ya dönerek, "Annen ya da Ben," dedi.

"Merhaba Charlotte." Jack'in bakışları Olivia'ya kenetlendi. "Charlotte elbette. Sakın endişelenme, hemen geliyoruz."

Olivia neredeyse sandalyeden düşüyordu. "Ne oldu?" diye sordu panik içinde.

"Her şey yolunda," dedi Jack sakince. "Anlaşılan Ben düşmüş. Ayağa kalkamıyormuş ve Charlotte yardım edememiş."

"Her şey yolunda değil!" Olivia derin bir nefes aldı. "Neden 911'i aramadın? Ben yaralı mı? Kalçasını kırmış olabilir... Tanrım Jack, bu çok ciddi."

"Ben yaralı değil, ama annen onu kaldırmaya çalışmış ve başaramamış. İkisi de bitkin."

"Bu nasıl olabilir?" Koşup ceketini ve çantasını alan Olivia kapıya yöneldi.

"Ben'in mutfaktaki halıda kaydığını söyledi."

Will küçük bir halı almış ve buzdolabının önüne koymuştu ama altında lastik koruyucu vardı kaymaması gerekiyordu.

"Orada olduğunu unutmuş," dedi Jack, aklından geçenleri okumuş gibi.

"911'i aramaları gerek," diye haykırdı Olivia. Jack paltosunu alarak Olivia'yı izledi.

"Ben yeterince utanmış," dedi Jack. "Ve Charlotte onun yaralanmadığını söyledi."

"Bunu bilmiyoruz."

"Hayır, ama birazdan öğreneceğiz." Kapıları kilitlemeye bile gerek duymadan hızla Jack'in arabasına yöneldiler.

Charlotte onları kapıda karşıladı, sararmış ve sarsılmıştı.

Jack hemen onun yanından geçerek mutfağa yöneldi, Ben dizlerini bükmüş ve başı önde, yerde oturuyordu. "İhtiyar bir budala gibi hissediyorum," dedi.

"Kazaydı," dedi Jack. "Seni hemen kaldırayım."

Yaşlı adamın koltuklarından kavrayan Jack hiç çaba göstermeden onu ayağa kaldırdı.

"İyi misin?" diye sordu Olivia.

"Evet, ciddi yara alan gururum dışında."

Charlotte bir sandalye çekerek yığıldı. "Ne yapacağımı bilemedim," dedi titreyen sesiyle. "Tanrım, gelebildiğiniz için şükrediyorum."

Olivia, Charlotte'un yanına çömeldi, sarılarak onu rahatlatacak sözler fısıldamaya başladı. Tıpkı Jack'e söylediği gibi, tıpkı bir süredir hissettiği gibi, artık kendisi ebeveyndi. Artık annesinin annesiydi.

Yirmi Altı

Pazartesi günü Rachel işten erken çıktı. Cedar Cove kütüphanesine gitti, tıka basa doldurulmuş minderleri olan büyük koltuklardan birine yerleşerek üvey kızını beklemeye başladı. Bu buluşmayı ayarlamak için Jolene'in cep telefonunu aramıştı, kız onunla buluşmayı kabul etse de Rachel ne beklediğini bilmiyordu. Jolene danışmanla bir seansa katılmıştı ama Bruce'a göre zaman kaybından başka bir şey değildi. Seans boyunca somurtarak oturmuş ve konuşmaya katılmayı reddetmişti. Rachel'ın kocasından ve üvey kızından ayrı kalma süresi uzadıkça, bir daha geri dönemeyeceğini anlamaya başlıyordu. Başka planlar yapmanın zamanı gelmişti, kalıcı planlar.

Jolene'in gelip gelmeyeceğini merak eden Rachel kütüphane kapısı ardına kadar açılıp kız içeri girince şaşırdı. Yalnız gelmişti ve bu hayli beklenmedik bir şeydi, çünkü Jolene genellikle arkadaş sürüsüyle dolaşırdı.

Fuayede durup Rachel'ı görene kadar gözleriyle salonu taradı. Onu görür görmez gözlerini kıstı, kütüphaneyi

geçti ve sırt çantasını umarsızca yere atarak Rachel'ın yanındaki koltuğa oturdu.

"Benimle konuşmak mı istiyorsun?" dedi hatır sormadan. Sesi sıcaklıktan yoksundu.

"Evet, geldiğin için teşekkür ederim," diye cevap verdi Rachel kibarca, üvey kızının tavrını göz ardı ederek.

"Neden buraya gelmemi istedin?"

"Aslında, birçok sebebim var."

Jolene dikkat çekecek biçimde saatine baktı. "Ne kadar sürecek?"

"Uzun değil," dedi Rachel. Şu ana kadar görüşme korktuğu gibi seyrediyordu. Kızın düşmanlığında bir değişiklik olmamıştı. Savaş hatları çizilmiş ve kılıçlar çekilmişti. Sadece, Rachel bırakmak üzereydi. Artık tükenmişti.

Derin bir soluk alarak doğrudan konuya girdi. "Öncelikle, bu bölgeden ayrılmaya karar verdiğimi söylemek istedim."

Jolene'in bakışları anında ona çevrildi. "Babam biliyor mu?"

"Henüz değil." Bruce'a sonra söyleyecekti.

"Neden bana söylüyorsun?"

"Şey," dedi Rachel, "kutlamak isteyeceğini düşündüm. Beni yendin Jolene. Sen kazandın. Artık baban senindir. İletişim kurmayacağım."

"Ya bebek?" diye sordu Jolene. "Kardeşime bunu yapamazsın."

Rachel başını iki yana salladı. "Ben ailesiz büyüdüm. Teyzem denedi, ama sıcak biri değildi. Çocukların, soru so-

rulmadan konuşamadıkları bir dönemde yetişmişti, temizliğin tanrısal olduğunu düşünürdü ve onun için en önemli şey tertemiz bir evdi. Hayatımda eğlenceye yer yoktu ve..."

"Bunları daha önce anlatmıştın," dedi Jolene, kollarını kavuşturarak.

"Haklısın, özür dilerim. Kendimi tekrarlamaya gerek yok, değil mi? Demek istediğim, teyzem bana ne yapmamam, ne olmamam gerektiğini öğretti."

"Bebeğe ne olacak?" Jolene babasının haklarını temsil eden bir avukat gibiydi.

"Ne mi olacak?" Rachel omuz silkti. "Eh, çocuğumu büyütecek ve onu elimden geldiği kadar çok seveceğim."

"Peki ya babam?"

"Ne olmuş ona?"

Jolene öfkeyle Rachel'a baktı. "Bebek üstünde onun da hakkı var."

"Babanın çocukla görüşmesini engellemiyorum Jolene, ben bebeği koruyorum."

"Onu koruduğun şey *ne*?"

Rachel cevap vermeye gerek duymadı. Bunu Jolene'in bile açıkça görmesi gerekiyordu. Eğer Rachel'dan bu kadar nefret ediyorsa, çocuğa farklı davranacağı konusunda ona güvenemezdi.

Rachel'ın sessizliği karşısında, onun ne demek istediğini idrak eden Jolene'in gözleri büyüdü. "Bir bebeğe asla zarar vermem," dedi hakarete uğradığını hissettiren bir edayla.

"Fiziksel olmayabilir," diyerek ona katıldı Rachel, "ama zarar vermenin çeşitli yolları vardır. Bunu göze alamam."

Jolene bakışlarını kaçırdı ve yutkundu. "Nereye gideceksin?"

Henüz karar vermemişti. "Portland'ı düşünüyorum."

"Oregon mu?"

Rachel başıyla onayladı.

"Neden orası?"

"Yakın, ama çok yakın değil. Yeterince uzak, babanın..." Rachel gerisini getirmedi.

"Babam bir danışmana gidiyor."

"Evet, biliyorum."

"Ben de gittim."

"Öyle duydum."

Jolene uzaklara baktı, anlaşılan seanstaki davranışından utanmıştı.

Rachel bir gecede değişiklik beklemiyordu, ama *biraz* çaba olmalıydı ve Jolene yumuşamaya meyilli görünmüyordu.

"Babamla konuşmalısın."

"Konuşacağım." Rachel üç haftadır Bruce'la konuşmamıştı. Birbirlerine bilgilendirme amaçlı birkaç e-posta göndermişlerdi. Jolene'in marifetli gösterisi –kendini hasta etmesi– ve boşa giden danışmanlık seansının ardından Rachel durumun umutsuz olduğuna karar vermişti. Jolene babasının karısını görmesine izin vermektense kusmayı tercih ediyorsa, söylenecek başka ne vardı?

"Danışman babama benim için *sınırlama koymasını* önerdi." Sözcükler ağzından alayla çıkıyordu. "Bu aptalca."

"Hı-hı."

Jolene ayaklarına baktı. "Babama parayı da geri verdin, değil mi?"

Rachel kızın bunu bilmesine şaşırdı. "Baban mı söyledi?"

"Hayır, Teri Polgar. Eve geldi ve kıyameti kopardı."

Rachel manzarayı gözünde canlandırabiliyordu. Duymak isteseler de istemeseler de, hem Bruce'a hem de Jolene'e haklarında ne düşündüğünü söylediğine kuşku yoktu.

"Babam bu konuda çok üzüldü. Demek istediğim, parayı almadığın için."

"Ona de ki –yani eğer görüşmemizle ilgili bir şey söylemek istersen– benim ve bebeğin iyi olduğunu söyle. Paraya ihtiyacım yok. Bebeğe kendim bakabilirim." Ondan hiçbir şey istemiyordu. Er ya da geç gururundan ödün verip istemek zorunda kalabilirdi, ama o zamana kadar, maddi veya manevi, Bruce'dan ve Jolene'den yardım almadan idare edecekti. İkisi de fazlasını yapmıştı.

"Babam seni seviyor."

Rachel'ın genzine bir yumru oturdu. "Evet, biliyorum."

"Sen de onu sevseydin, bunu yapmazdın," diye onu suçladı Jolene. "Bebeği ondan uzaklaştırmazdın."

Rachel vermek zorunda olduğu zor kararlar yüzünden kendisine saldırılmasına izin vermeyecekti, ama kendini savunmak yerine kızı duymazdan geldi. Ayağa kalkarak elini karnına koydu. "Son kez benimle buluşmayı kabul ettiğin için teşekkürler," dedi alçak bir sesle. "Elveda Jolene." Yavaşça uzaklaşmaya başladı.

"Bekle," diye seslendi Jolene.

"Bekle mi?" diye tekrarladı Rachel. "Neden?"

"Ben... Sana bir şey vereceğim."

Rachel, Jolene'in doğru söylediğinden emin değildi.

"Beni aradığını ve görüşmek istediğini babama söyledim. Sana bir mektup yazdı. Aslında vermeyecektim, ama... Belki vermeliyim." Kız sırt çantasına uzandı, fermuarını açarak elini içine daldırdı. Kısa süre sonra bir zarf çıkartarak Rachel'a uzattı. "Al ve oku," dedi.

"Sen okudun mu?" Saçma bir soruydu. Elbette okumuştu.

Jolene gözlerini o kadar hızlı kaçırmıştı ki, cevap açıktı. "Babamın yazdıklarını oku yeter."

Rachel yapıştırılmamış ya da değiştirilmemiş boş zarfı açtı.

Sevgili Rachel,

Nasıl başlayacağımı bilmiyorum. Bunu yazmayı yirmi kere denedim ve sonunda vazgeçtim. Seni aramamı engellediğini anlayınca başlangıçta çok kızmıştım. Uzlaşabileceğimizi düşünüyordum. Sonra bunu neden yaptığını anladım ve muhtemelen ben de aynısını yapardım. Bütün çabalarımıza karşın hiçbir şey değişmedi. Aynı sorun tekrarlanıyor, üstelik daha kötüye gidiyor.

Kızım konusunda sana yardım etmek için daha önce harekete geçmedim, özür dilerim. Jolene'in ciddi sorunları var ve bunları daha önce fark etmeliydim. Evde bazı değişiklikler yaptım ve sayısız danışmanlık randevusuna gittim. Bu konuda da haklıydın. Biriyle konuşmayı... *Çok daha* önce kabul etmeliydim. Etseydim, bazı şeylerin önü-

ne geçebilirdim. Jolene de geldi, isteyerek değil, ama en azından dinledi. İşe yaradığını düşünüyorum, ama aşılacak çok yol olduğunu ilk olarak itiraf ediyorum.

Teri Polgar parayı geri getirdi.

Verdiğin her karara uyacağım.

Rachel, seni ve bebeği düşünmeden yapamıyorum. Hiç böyle bir üzüntü hissetmemiştim. Stephanie öldüğünde biri iki kolumu birden kopardı sanmıştım. Bu farklı, ama verdiği acı aynı. Seni ve çocuğumuzu yüzüstü bıraktım.

Seni ne kadar sevdiğim dışında, söylenecek başka bir şey olmadığını düşünüyorum. Asla itiraf etmese de, Jolene'in de sana ihtiyacı var.

Bu mektubu bitirmek imkânsız. Sözcükler imkânsız. Seni kaybettiğimi biliyorum, ama vedalaşamıyorum."

Bruce.

Son iki satır bulanıktı, çünkü Rachel'ın gözleri yaşlarla dolmuştu. Yutkundu, hızla gözlerini kırpıştırdı, bu mektubun onu ne kadar duygusallaştırdığını Jolene'in bilmesini istemiyordu.

"Bunu verdiğin için teşekkür ederim." Kâğıdı katlayıp zarfın içine koyarken elleri titriyordu

"Babam haklı," diye fısıldadı Jolene.

Rachel ona baktığında Jolene'in başını öne eğdiğini gördü. Sırt çantasına bir gözyaşı damladı ve kız hemen elleriyle yüzünü sildi.

"Baban haklı mı?" diye sordu Rachel yumuşak bir sesle. "Hangi konuda?"

Jolene başını iki yana sallayarak cevap vermeyi reddetti.

"Bana ihtiyacın olursa bütün yapacağın Teri Polgar'ı aramak. O bana haber verir ve ben sana ulaşırım."

"Bunu yapar mısın?" diye sordu Jolene.

"Evet."

"Bütün yaptıklarımdan sonra mı?"

"Evet," diye cevapladı Rachel, tereddüt etmeden.

"Neden?"

"Öncelikle, sen benim üvey kızımsın ve ikincisi, bir zamanlar ikimiz çok yakındık." Asırlar önce gibiydi, ama Rachel geçmiş yıllara bakabiliyor ve yenilerin görüşünü bozmasına izin vermeden güzel anılara tutunabiliyordu.

"Bebek..." diye başladı Jolene, sonra duraksadı. "Göbeğin var."

"Bakıyorum fark ettin."

"Nasıl etmem?" dedi, neredeyse gülümseyerek.

Kütüphane müdürünün kapısı açıldı ve Grace Harding dışarı çıktı. Arkasından hızla seğirten bir köpek yavrusu Jolene'e doğru koşmaya başladı.

Jolene eğilerek minik yavruyu kucağına aldı, köpek Jolene'in çenesini yalamaya başladı. Gözlerini kısan Jolene gülerek onu yüzünden uzaklaştırdı.

"Beau," diye seslenen Grace onlara doğru koştu. "Üzgünüm."

"Sorun yok," dedi Jolene. "Çok şirin."

"Tam bir baş belası. Odamın kapısını kapatmayı unutuyorum. Bugün ikinci kez." Beau'ya doğru uzandı, ama Jolene onu tutmaya devam ediyordu.

"Onu biraz sevmemde sakınca var mı?" diye sordu, kütüphaneciye bakarak.

Grace iznini almak için Rachel'a baktı.

"Bana uyar," dedi Rachel.

Grace bir süre orada oyalandı. "Ne zaman salona döneceksin Rachel?" diye sordu. "Hem sen hem de Teri gidince, saçımı istediğim gibi kesecek birini bulmakta zorlanıyorum."

"Ben... Dönmeyeceğim."

"Çok yazık." Duraksadı. "Eminim bütün müşterilerin benim gibi hissediyordur."

Rachel ne diyeceğini bilemedi. Jane pek çok müşterisinin onu aradığını haber vermişti. Kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemezdi, ama onların Portland'a ya da gittiği yere geleceklerini tahmin etmiyordu.

"Oynamaktan sıkılınca Beau'yu bana getirebilirsin," dedi Grace.

"Tamam." Jolene'in kucağına yerleşen Beau kız elini çekene kadar parmağını çiğnemeye devam etti.

Jolene'in yavru köpekle oynamasını seyretmek Rachel'ın hoşuna gitmişti. Birkaç dakika sonra gitmek için kalktı, ama Jolene onu durdurdu. "Biraz daha kalamaz mısın?"

"Tamam." Beklerken, Jolene'in söyleyecek başka sözü var mı diye merak etti. Uzanıp yavruyu okşayınca Beau hemen onun da parmağını kemirmeye başladı.

"Dikkat et, minik dişleri çok keskin."

Rachel da bunu keşfetmişti. "Ah!" parmağını hemen geri çekti ve kanamış mı diye kontrol etti. Neyse bir şey olmamıştı.

"Hiç köpeğim olmadı," dedi Jolene. "Bir tane istiyordum, ama babam onu bütün gün yalnız bırakacağımızı ve bunun haksızlık olduğunu söyledi."

"Benim de hiç olmadı." Rachel köpek hasreti çekse de teyzesi evcil hayvanlardan hoşlanmazdı.

"Ortalığı dağıttıkları için mi?" diye tahmin etti Jolene.

"Onun için," diye onayladı ve üvey kızına belli belirsiz gülümsedi.

Jolene sürekli ilgisini bekleyen yavruya sımsıkı sarıldı.

"Rachel," diye fısıldadı birkaç dakika sonra. "Portland'a gitme."

"Başka yere mi gitmemi istiyorsun?" Kaşlarını çattı, kafası karışmıştı.

"Hayır."

"Daha uzak bir kasabaya mı?"

"*Hayır*," diye tekrarladı kız vurgulayarak. "Gitmeni istemiyorum."

Rachel bir şey söylemedi, ama bu sözlerden yanlış bir anlam çıkarıyor olabilirdi. "Cedar Cove'da mı kalmamı istiyorsun?"

"Ben... Bilmiyorum."

Umduğu cevap bu değildi.

"Sadece, buralardan gittiğini duyunca babamın ne yapacağını bilemiyorum."

Rachel verdiği kararın Bruce'u ne kadar etkileyeceğini biliyordu, ama başka şansı olduğunu düşünmüyordu.

"Ben... Ben de gitmeni istemiyorum," dedi Jolene.

Belki bu bir başlangıçtı.

Yirmi Yedi

Gloria, Chad'e, "Perşembe günlerin hâlâ boş mu?" diye soran bir mesaj yazdı. Böylesi telefon etmekten daha az göz korkutucuydu.

Cevabın gelmesi uzun sürmedi. "Evet."

Dudağını ısırıp tekrar yazdı. "Buraya gelebilir misin?"

"Şimdi mi?"

"Ne zaman istersen."

Cevap neredeyse aynı anda geldi. "Yoldayım."

Gloria doğru yaptığını umuyor, bunun için dua ediyordu.

Kırk dakika sonra kapı zili çaldı. Avuçlarını gergin bir halde hamile pantolonuna silen Gloria kapıyı açtı.

"Her şey yolunda mı?" diye hemen sordu Chad.

"Evet."

"Beni mi görmek istedin?"

Başıyla onaylayan Gloria onu dışarda beklettiğini fark etti ve içeri girmesini işaret etti.

Eve giren Chad sanki oraya ilk kez gelmiş gibi etrafına baktı. "Sorun nedir?"

"Yardıma ihtiyacım var."

"Tamam."

Gloria onu ani bir dürtüyle aramıştı. Yardıma ihtiyacı *vardı*, ama Mack ya da Roy'un memnuniyetle halledebileceği bir konuydu. Chad ve ikisi için çok geç olduğundan korksa da, ona sormadan edememişti.

"İhtiyacın nedir?"

"Ben... Bir beşik aldım."

Chad bakışlarını ona dikti. "Ben de."

"Ya." Buna şaşırmaması gerekirdi. Bebeğin ortak velayeti konusunda hemen hemen anlaşmışlardı. Gloria konuya dönerek, "Seninkini kurdun mu?" diye sordu.

"Hayır. Sen?"

"Şey, denedim ve dürüst olmak gerekirse, çok karışık geldi. Yardım edebilirsin diye düşündüm." Onu tekrar görmek, aralarındaki gerginliği sona erdirmek için bir bahaneydi. Eğer velayeti paylaşacaklarsa, bir aradayken kendilerini rahat hissetmeleri gerekiyordu. Bebeğin zıtlığa ve güvensizliğe ihtiyacı yoktu. Kendilerinin de...

"*Bunun için mi* beni çağırdın?"

Gloria başıyla onayladı. Evet, bahaneydi, ama onu tekrar görmek istiyordu.

Onunla birlikte... Uyuduktan sonra her şey değişmişti. Üstünden bir hafta geçmişti. O gün aralarında fiziksel hiçbir şey olmamıştı ama yine de bir değişiklik vardı. En

azından Gloria için. Şimdi, ne zaman yatağa girip gözlerini kapasa, Chad'i yanında hissediyor ve bu onu rahatlatıp sakinleştiriyordu. O yakınlığı, sevildiğini ve korunduğunu tekrar hissetmek istiyordu. Daha önce olan her şey aralarındaki güçlü bir fiziksel cazibeyle ilgiliydi ama o gün öğleden sonra başka bir deneyim yaşamışlardı, birbirlerine olan şefkat ve doğmamış bebeklerine duydukları sevgi. Gloria, Chad'le aralarında bir bağ olduğunu hissetmişti, ebeveynlerinin ölümüyle birlikte kaybolan bütünlük duygusu. McAfee'lerle kan bağı vardı ve onu içlerine almışlardı. Sahip olmadığı şey ise, aile bireylerini birbirine bağlayan anılar, birlikte yaşanan zamanlar, kahkahalar ve özel anlardı.

"Beşik nerede?" diye sordu, ona tuhaf bir biçimde bakarak.

Kendi düşüncelerine dalan Gloria boşluğa bakıyordu. Ürktü ve sonra onu koridordan geçirerek bebek odası yapmayı düşündüğü ikinci odaya götürdü.

Chad içeri girip durdu. "Şimdiden bir sürü şey almışsın."

Gloria elini bebek altı değiştirme masasına koydu. "Corrie bunu indirimde görmüş ve dükkândan beni aradı. Görmeden satın aldım, sonra Mack ve kayınbiraderi eve getirdiler." Her yanında üçer tane olmak üzere altı çekmecesi olan masa beyaz ahşaptı. Üstüne parlak renkli bir şilte konmuştu.

"Odayı açık mavi boyamak istiyorum." Mack bunu yapmak için gönüllü olmuştu, ama Gloria teşekkür ederek geri çevirmişti. Chad'in teklif etmesini istiyordu.

Etmedi.

Chad dışardaki duvara yaslanmış beşiğin iki ucuna baktı. Gloria bütün parçaları çıkararak kutuyu çöpe atmıştı.

"Farklı dillerde montaj talimatı var," dedi Gloria, basılı kâğıdı ona uzatarak. "Korkarım İngilizce versiyonunu anlamak zor."

"Bir başka deyişle, İngilizce ana dilleri değil."

"Kesinlikle."

"Hmm." Chad sayfaları çevirerek talimatı inceledi. "Resimler yardımcı olur."

Gloria da öyle düşünmüştü, ama hüsrana uğrayarak vazgeçmişti. "İhtiyacımız olan bütün alet edevat var."

"Güzel. Ben yanımda getirmeyi düşünemedim."

"Neden düşünesin ki?" Eve gelene kadar onu neden aradığını bilmiyordu.

Birlikte yere oturdular ve Gloria onun titizliğine hayran oldu. Chad bütün talimatnameyi okumadan bir tornavidaya bile uzanmamıştı.

"Muhtemelen sorun yaşamayız."

Bir saat sonra Gloria ayağa kalkmak zorunda hissetti, her yeri ağrımıştı. "Kahve ister misin?" diye sordu.

"Bir duble viskiyi tercih edecek durumdayım. Bu beşiklerin montajını başarabilen biri var mı?"

"Ben... Bilmiyorum. Üzgünüm, şaraptan daha sert bir şey yok."

"Saat kaç?" diye sordu Chad.

"Altıyı geçti." O sorana kadar bakmak aklına bile gelmemişti. Hava kararmıştı bile.

"Altı mı?" diye tekrarlayan Chad ayağa fırladı, ceptelefonunu kaparak odadan çıktı.

"Başka yerde mi olman gerekiyor?" diye sordu, Joni'yle buluşacağını varsayarak. Soluğunu tuttu, göğsü daraldı.

Ceptelefonuyla konuşan Chad odadan çıkarak ikinci katın boşluğunda volta atmaya başladı. Döndüğünde aradan dakikalar geçmişti.

"Gitmen mi gerekiyor?" diye sordu, hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak.

"Hayır, kalacağım."

"Özür dilerim... Başka planların olabileceğini düşünmeliydim."

"Bunun için üzülme. Buradaki işimi bitireceğim."

"Yo, sorun değil, gerçekten," diye ısrar etti Gloria. "Daha en az bir haftam var. Zamanımız çok."

"Kalacağım dedim."

Gloria güçlükle yutkunarak başıyla onayladı. "Teşekkürler."

Chad bebek odasına döndü, Gloria mutfağa gitti. Buzdolabının üstündeki dolapta bir şişe merlot vardı. Gloria ne kadar zamandır orada durduğunu hatırlamıyordu; en az bir yıl diye düşündü, ama kırmızı şarabın yıllandıkça güzelleşmiş olmalıydı. Şişeyi açmak oldukça uğraştırdı, ama sonunda başardı. Chad'e bir kadeh doldurarak odaya götürdü.

"İşte, belki işe yarar," dedi, kadehi uzatırken.

"Teşekkürler."

"Keşke sana eşlik edebilseydim..."

"Belki başka zaman. Bebek doğduktan sonra." Chad, onu esir alan tebessümlerinden biriyle Gloria'ya baktı, başından beri bu etki hiç değişmemişti.

"Bir de dönence aldım." Sözcükler ağzından zorlukla, üstündeki büyüyü kırmak için çıkmıştı.

"Montaj gerekiyor mu?"

"Hayır."

"Neyse bari," diye dalga geçti gülerek.

Gloria da güldü.

Beşiğin bir yanı tamamlanmıştı ki Gloria'nın karnı gurlamaya başladı. Öğlenden beri bir şey yememişti. Eğer kendi acıktıysa, Chad de acıkmış olmalıydı.

"Yiyecek bir şeyler hazırlayayım," dedi, işe yarar bir şeyler yapabilme hevesiyle. Beşik konusunda, talimatları yüksek sesle tekrar okumak dışında bir yardımı dokunmuyordu. Chad sık sık bir aşamayı tekrar okumasını istiyor ve Gloria bozuk söz dizimi ve karmaşık sözcüklerle mücadele ediyordu. Bir aşamada, Chad İngilizcenin talimatnameyi yazan kişinin dördüncü ya da beşinci dili olduğunu mırıldandı. Gloria gülümseyerek ona katıldı.

"Kendini yorma," dedi Chad.

"Yormam."

Mutfağa girene kadar, onun için ilk kez bir şeyler pişireceğini fark etmemişti. Çok yakında onun oğlunu doğuracaktı ve bir kez bile evde yemek yememişlerdi. Joni'nin ona yemek pişirip pişirmediğini merak etti ve yaptığına karar verdi.

Gloria'nın geniş bir yemek tarifi repertuarı yoktu. En sevdiği tariflerden biri deniz ürünlü makarnaydı. Corrie bu tarifi Peggy Beldon'dan almış ve Gloria'ya da vermişti. Kaynaması için ocağın üstüne bir tencere su koydu, buzdolabından dondurulmuş karides ve deniztarağı, dolaptan konserve midyeyi aldı.

Soğanları ve maydanozu doğramıştı ki, Chad göründü. "Molaya ihtiyacım var," dedi, yarı dolu kadehini kaldırarak.

"Umarım deniz ürünlerine alerjin yoktur?" diye sordu, birden endişelenerek.

"Hayır. Severim."

"Oh, neyse." Onun hakkında bu kadar az şey bilmek ne kadar üzücüydü.

Chad tezgâha yaslandı ve Gloria onun ne kadar seksi göründüğü hakkında bir fikri olup olmadığını düşündü.

Telefon çaldı ve Gloria kimin aradığına bakmadan cevap verdi. Kardeşiydi.

"Beşiğin montajında yardıma ihtiyacın var mı diye sormak için aradım," dedi Mack.

"Her şey kontrol altında. Yine de teşekkürler."

"Sorun değil. Linc de yardım edebileceğini söyledi, eğer istersen."

"İkinize de teşekkürler. Minnettarım."

"Şey, pekâlâ. Bir ihtiyacın olursa ara."

"Ararım."

Gloria ahizeyi yerine koyduğunda Chad'in kaşlarını çat-

mış kadehine baktığını gördü. Muhtemelen çıktığı biriyle konuştuğunu sanmıştı. Joni'yle konuşurken ne kadar gerildiğini hatırlayan Gloria açıklama yapmadı. İstediğini düşünebilirdi. Sormadığına göre onu aydınlatması gerekmiyordu.

Chad bitirdiği şarabını tazeledi.

"Radyoyu açmamı ister misin?" diye sordu Gloria.

Chad omuz silkti. "Olabilir."

Çok geçmeden yumuşak bir melodi mutfağı doldurdu, onu program sunucusu Delilah'nın rahatlatan sesi izledi.

Fettuccine kaynarken Gloria masayı hazırladı, bir kâse rendelenmiş parmesan peyniri getirdi ve ortaya iki tane mum koydu.

"Bu özel sahneyi önceden tasarlamışsın gibi görünüyor," dedi Chad, Gloria makarnayı karıştırırken.

"Çalıştığım saatlerle mi?" Devriye görevindeyken vardiyaları gece ve mezarlık arasında gidip geliyor, gece ile gündüz sık sık yer değiştiriyordu. Chad bunu biliyordu.

Cevabı Chad'in hoşuna gitmiş gibiydi. Zamanlayıcı işaret verince Chad tencereyi ocaktan aldı ve makarnayı süzgece boşalttı. Ardından sıcak şeritleri Gloria'nın masaya getirdiği bir kâseye boşalttı. Gloria deniz ürünleri sosunu zeytinyağı ve doğradığı yeşilliklerle harmanlayarak üstüne döktü. Chad servis kâsesini masaya taşıdı. "Nefis kokuyor."

"Ailenin en sevdiği yemek," dedi Gloria. "Corrie aylar önce bunu pişirdi ve şimdi herkes bayılıyor."

Chad onun sandalyesini çekti. "Biliyor musun, ilk kez Corrie ve Roy'dan aile diye söz ettiğini duyuyorum."

"Öyle mi?" Onlar için artık böyle düşünüyordu, özellikle hamile olduğunu öğrendiğinden beri. Babasının Chad'e bebekten söz etmesi hoşuna gitmemişti, ama geriye dönüp baktığında bunu yaptığı için memnundu.

Chad karşısındaki sandalyeye oturdu. "Olduğun kişiyle huzurlu görünüyorsun," dedi düşünceli bir tavırla.

Gloria makarna şeritlerini çatalına sardı, fesleğen ve kekiğin kokusunu içine çekti. "Evet, sanırım öyle."

"Özel bir nedeni var mı?"

Bunun cevabını düşünmeye ihtiyacı yoktu. "Bebek. Roy ve Corrie harika davranıyorlar, aynı şekilde Mack de öyle." Sonra, hafif bir suçluluk duygusuyla ekledi: "Telefon eden oydu."

"Erkek kardeşin mi?"

Makarnadan ilk lokmayı alan Gloria başıyla onayladı.

Chad de makarnanın tadına baktı. "Vay, güzelmiş."

"Şaşırmış gibi yapma. Yemek *pişirebilirim*."

"Çok açık." Bir kez daha o dayanılmaz tebessümlerinden biriyle ona baktı.

Gloria'nın gözlerini ondan alabilmek için sahip olduğu bütün iradeye ihtiyacı vardı.

"Biraz daha şarap?" diye sordu, Chad'in kadehinin boşaldığını görünce.

"Hayır, teşekkürler. Araba kullanacağım."

Yemeklerini bitirip tabaklarını mutfağa taşıdılar.

"Teşekkür ederim," dedi Chad, kendi tabağını evyeye bırakırken. "Harikaydı."

"Eh, eskilerin ne dediğini bilirsin," diye dalga geçti Gloria. "Erkeğin kalbine giden yol midesinden geçermiş."

Chad elini tutup dudaklarına götürünce Gloria neredeyse şok geçirecekti. "Sen kalbime giden yolu zaten biliyorsun Gloria. Her zaman bildin."

Göz göze geldiklerinde Gloria zorlukla nefes alıyor, dizlerinin bağının çözüldüğünü ve yere düşeceğini hissediyordu. Chad'e doğru eğildi ve kendini onun kollarında buldu.

Öpüşmeleri rüya gibiydi. Benzersiz. Güçlü.

Bebek tekmeleyince Gloria ayrılmak zorunda kaldı ve yüzünü Chad'in omuzuna gömdü. "Bunu hissettin mi?"

"Evet." Sesi neşeli geliyordu.

"Sanırım bir arada olmamız hoşuna gidiyor."

"Benim hoşuma gidiyor." Chad kollarını biraz daha sıktı. "Ne yazık ki... Gitmem gerek."

Onun yüzüne bakan Gloria, bir tebessümle uğurlayabilmek için elinden geleni yaptı. "Tamam." Kollarını indirdi, geri bir adım attı. "Teşekkür ederim. Her şey için."

Chad elini onun yüzüne bastırdı. "Gelecek hafta beşiği bitirmek için geleceğim."

"Elbette, ne zaman istersen."

"Çarşamba akşamı?"

"Harika. Yemek hazırlayacağım, tamam mı?" Chad birkaç adım geri çekildi, sonra tekrar hızla ona doğru gelerek bir kez daha öptü. Onu bıraktığında Gloria soluksuz kalmıştı ve titriyordu.

Ve aylardır olmadığı kadar mutluydu.

Yirmi Sekiz

"Ay bu çok eğlenceli," dedi, Olivia'nın koluna giren Charlotte. Yağmurlu bir cumartesi günüydü ve yerel el sanatları fuarını geziyorlardı.

Olivia adımlarını annesine uydurabilmek için büyük çaba sarf ediyordu.

En büyük kermes Cedar Cove Lisesi'ndeydi. "İnsanların bu kadar yetenekli olması hayranlık verici değil mi?" diye sordu Charlotte.

"Kesinlikle," dedi Olivia. Çiseleyen yağmurdan saçlarını korumak için yağmurluğunun kapüşonunu geçirdi. Hiçbir hava onu yılbaşı arifesindeki tezgâhlardan uzak tutamazdı. Kırkyamalardan orijinal tablolara, üfleme camdan takılara kadar pek çok el emeği ve sanat işi eser görmüşlerdi.

"Bugünü iple çekiyordum."

"Ben de anne." Eşit derecede beklenti ve korkuyla. Will daha sonra onlara katılacaktı ve ağabeyle kardeş bir kez daha Charlotte'la Ben'in destekli yaşam merkezlerinden birine taşınmasını gündeme getireceklerdi.

"Yardım derneklerinin satışları için örgü örmeyi çok severdim," diyordu Charlotte, lisenin kalabalık otoparkında ilerlemeye çalışırken. "Son birkaç yıl hiçbir şey bağışlamadım. Neden bilmiyorum. Zaman elimden uçup gidiyor sanki."

"Hepimiz için öyle," dedi Olivia, yürümeye çalışırken. İkisi de pek çok alışveriş yapmış, Olivia naylon bir poşeti boştaki koluna takmıştı.

"Şimdi nereye?" diye sordu Charlotte.

"Stanford Evleri'ne," dedi Olivia, doğal davranmaya çalışarak.

"Ya? Bess artık orada yaşıyor. Oraya taşındı... Bir süre önce."

Olivia bunu duymamıştı, ama haber cesaret vericiydi. Charlotte'un, Bess Ferryman'ın tam olarak Stanford Evleri'ne gittiği tarihi unuttuğu çok açıktı, ama kısa süre önce olmalıydı. "Onlar da şimdiden bir yılbaşı kermesi düzenliyor," dedi. "Yaşlılardan bazılarının satılık el işleri var."

"Ne güzel."

"Bess'i en son ne zaman gördün?"

"Pazartesi. Bess hâlâ Yaşlılar Yurdu'ndaki örgü grubunun üyesi."

Olivia tam Bess'in istediği zaman arkadaşlarını ziyaret edebildiğini söyleyecekti ki sustu. Bu konuda fazla konuşursa Charlotte'u şüphelendirebilirdi. Olivia düzenlemeleri yaptıklarından beri bundan korkuyordu. Bütün umudu, annesinin ve Ben'in daha önce olduklarından daha anlayışlı davranmalarıydı.

Stanford Evleri'ndeki park yeri de neredeyse doluydu.

"Burası ne kadar kalabalık," dedi Charlotte, Olivia arabayı park ederken.

"Bu kısmı atlayıp doğruca kiliseye gitmek ister misin?" Bir Meksika lokantasında yemeye karar vermişlerdi. Annesi gözle görülür biçimde yorulmuştu, Olivia da öyle. Son kemoterapisine ve radyasyon tedavisine gideli sadece birkaç ay olmuştu ve eskiye göre daha çabuk yoruluyordu. Ayrıca, onu bekleyen konuşmadan korktuğunu da itiraf etmek zorundaydı.

"Benim için sorun olmaz," dedi Charlotte, "tabii sen de istersen."

"Sen ne istersen bana uyar anne."

"Öyleyse içeri girelim. Ne tür el sanatları sattıklarını görmek eğlenceli olur. Ben için özel bir hediye arıyorum. Bu konuda çok zor bir adamdır, anlarsın ya."

Jack için durum aynı değildi. Kitap, müzik, DVD... Jack hepsini severdi, elinde neler olduğunu bilmek yeterliydi. Olivia onun kıyafetlerini de alma görevini üstlenmiş ve Jack buna bile memnun olmuştu. Yağmurluğu hariç. O kılıksız yağmurluktan kurtulması için Jack'i ikna edememişti. Olivia yeni bir tane almıştı ve dolapta asılı duruyordu, ama Jack onun çok sert olduğunu ve eski yağmurluğunun sorunu olmadığını söylüyordu. Olivia onun er ya da geç yenisini giyeceğini biliyordu, ama istediği kadar ısrar etsin, Jack kendini hazır hissedene kadar boşunaydı. Bunun kararını Jack kendisi verecekti.

Jack'in yağmurluğunu düşünürken annesine ve Ben'e de aynı şekilde yaklaşmanın işe yarayacağı aklına geliver-

di. Bir başka deyişle, bütün yapacağı Charlotte'la Ben'e Stanford Evleri'nden ve bu yerin avantajlarından söz etmekti. Baskı yapmak sadece onları gücendirmeye yarardı ve daha fazla karşı çıkarlardı.

Park yerinin etrafında yavaşça dolandı ve şansına az ileriden bir araba çıktı. Olivia hemen boş yeri kaptı. Kaldırımda kaymasından korkarak, Charlotte'a yardım etmek için aceleyle yolcu tarafına geçti. Ben'in düşmesi ne kadar zayıf olduklarını iyice vurgulamıştı.

"Vay, buradaki bahçeler ne kadar güzelmiş," dedi Charlotte, çiçek tarhlarına bakarak. "Bahçemi ihmal ettiğim için çok üzülüyorum. Ben'le birlikte hafta başı arka bahçedeydik. Yapılacak o kadar çok iş var ki..."

"Jack ve ben gelip..."

"Yo, yo," dedi Charlotte, Olivia'nın sözlerini bitirmesine bile izin vermeden. "Aslında bahçe bakım hizmeti almayı düşünüyorduk, ama inan bana Olivia, bugünlerde bu tür hizmetlerin fiyatı çok yüksek."

"Jack ve ben bu hizmeti alıyoruz." Olivia'ya göre, her kuruşu hak ediyorlardı. Bahçede çalışmayı seviyordu, ama zamanı kısıtlıydı. Sağlık nedeniyle zorunlu izin aldığı dönemde bahçede saatler geçirmişti, özellikle kendini daha iyi hissetmeye ve gücünü toplamaya başladığında. O zamana kadar, Oliva bahçesini ne kadar sevdiğini unutmuştu. Jack de yardım etmişti, ama bunu keyifle yaptığı söylenemezdi. Jack onun gibi değildi. Art niyetliydi. Otları ayıklayıp toprağı hazırlayan Olivia'yı izlemek için bunu yapıyordu. Başı dönüp bayılırsa ya da daha kötüsü, düşerse diye ödü patlıyordu.

Olivia'ya meme kanseri teşhisi konduğundan itibaren Jack onu gözünün önünden ayırmamıştı. Olivia kocasının aşkından bir an bile şüphe etmiş olsa –ki olmamıştı– kanser tedavisi sürecinde Jack kendini binlerce defa kanıtlamış, bahçeleri de bu süreçten ödülünü almıştı.

Olivia ve Charlotte kapıdan içeri girerken bir ufaklık onlar için kapıyı tuttu.

"Mutlu yıllar," dedi, dişsiz ağzıyla sırıtarak.

"Daha Şükran Günü'ne bile bir hafta var," dedi Charlotte.

"Ama yeni yılın eli kulağında," dedi genç adam ısrarla. "Büyük ninem öyle dedi."

"O halde tartışmak bize mi düşer?" diyen Olivia içeri girdi. Geniş salon masalarla doluydu ve rahat ulaşılması için U şeklinde düzenlenmişti. Bess ikinci masada oturmuş hamur işlerini ve örgülerini sergiliyordu.

"Charlotte!" diye bağırdı, masanın üstünden eğilip arkadaşını kucaklamak için örgü şişlerini kenara koydu. "Geldiğine çok sevindim. Geçen pazartesi kermesten söz ettiğimde, geleceğinden emin değildin."

Annesi bu konuda bir şey söylememişti ve Olivia onun unuttuğunu düşündü, ama bir ihtimal daha vardı; Will ve Olivia'ya destekli yaşam fikrini savunma fırsatı vermek istememiş olabilirdi.

"Seni arkadaşlarımla tanıştırayım," diyen Bess eliyle diğer kadınları işaret etti. "Bu Eileen, oradaki Rosemary ve şu Eve." Kendi stantları olan diğer hanımları gösteriyordu. Hepsi Charlotte'a el salladılar. "Bakıyorum torunumun çocuğuyla tanışmışsın."

"Bu Billy mi?" diye sordu Charlotte.

"Sekiz yaşına bastı. İnanılmaz, değil mi?"

"İki yaşındayken, öreceği bir kazağın motifinde Bess'e yardım etmiştim. Önünde dinozor vardı," diye Olivia'ya anlatmaya çalıştı Charlotte.

Annesinin birkaç gün önce olanları hatırlamayıp bunu hatırlaması oldukça ilginçti.

"Bess sürekli senden söz ediyor," dedi Eileen.

"Ne satıyorsun?" diye soran Charlotte, Eileen'in tezgâhına yöneldi.

"Şey ben cilalanmış ahşap kalemler yapıyorum. Eşim ahşap kalemle yazmayı severdi, ama kalemler artık eskisi gibi değildi. Bir sene, bunları yapmanın o kadar da zor olmaması gerektiğini düşündüm, böylece bölgedeki üniversitenin ahşap kurslarına katıldım. Sonra eşime yılbaşı hediyesi bir sürü kalem yaptım. Ölene kadar onları kullandı."

"Ahşap bir kalem," diye tekrarladı Charlotte. "Vay canına, bu Ben'in de hoşuna gider." Olivia'ya baktı. "Her sabah çapraz bulmaca çözmeyi ne kadar sevdiğini biliyorsun. Eh, bunu tükenmezle yapıyor."

Olivia başıyla onayladı. "Ona bu kalemlerden almak harika bir fikir. Çok klas."

Charlotte'la birlikte Olivia da bir kalem aldı. Her stant harika bir şeyler satıyordu ve Olivia orada, diğer üç el sanatları kermesinde olduğundan daha fazla para harcadı.

Çantalar dolusu hediye, hamur işi, ev yapımı şekerleme ve Şükran Günü yemeğinde servis edilecek karpuz turşusuyla yüklenmiş olarak oradan çıktılar. Olivia, Charlotte'un al-

dığı fıstıklı şekerlemelere Ben'in bayılacağını biliyordu.

Peynirli Meksika böreklerini yerken Olivia ve Charlotte Şükran Günü menüsüne kafa yordular. Geçen yıllar içinde çok az şey değişmişti. Kuşkusuz hindi ve iki çeşit dolgu olacaktı. Geleneksel ekmekli dolgu ve çok sevilen bir aile tarifi olan pirinçli dolgu. Eski usul ev yapımı sos. Salata ve sebze çeşitleri bile Olivia'nın çocukluğundan beri değişmemişti. Patates püresi ve tatlı olarak en az üç çeşit turta.

"Mezeleri Justine getirecek," diye annesine hatırlattı Olivia.

"Ah, tabii." Charlotte kaşlarını çattı. "Yemeği sizin evde yiyeceğiz, değil mi?"

"Evet anne." Bütün aile bayramları yıllardır Olivia ve Jack'in evinde kutlardı. Olivia'nın evi ve mutfağı hepsinden daha büyüktü. "Senin evinde olmasını ister misin anne, yeni mutfağın ve eşyalarınla?"

"Yo, hayır." Başını sertçe iki yana salladı. "Sadece evinde her şeyin hazır olduğundan emin olmak istedim."

"Öyle, endişelenecek bir şey yok."

"Elbette, yemeği hazırlamana yardım edeceğim."

"Elbette," diye tekrarladı Olivia. "Şükran Günü yemeğini sensiz hazırlamayı düşünemem bile."

Öğle yemeklerini yediler ve Charlotte'la Ben'in evine geri döndüler.

"İyi vakit geçirdiniz mi?" diye sordu Ben, içeri girdiklerinde. Ani esen bir rüzgâr az kalsın kapıyı çarpıyordu. Hava karanlık, nemli ve ürkütücüydü. Gerçi annesinin kedisi Harry'nin umurunda değildi. Her zamanki gibi, Ben'in koltuğu-

nun sırtında tüylü kuyruğunu yastığa uzatmış oturuyordu.

"Harika vakit geçirdik," diye şakıdı Charlotte.

Olivia'nın ceptelefonu çaldı ve çantasından çıkardığında arayanın ağabeyi olduğunu gördü. "Alo," dedi saatine bakarak. Will'in yarım saat içinde "uğraması" gerekiyordu.

"Selam, dinle bir değişiklik oldu ve gelemeyeceğim."

"Hiç mi?" Demek ağabeyi bu işi kendisine yıkıyordu. Ona olan bütün sıcak duyguları ve son dönemde verdiği destek bir anda tepetaklak oldu.

"Belki uğrayabilirim, ama anlaştığımız saatte değil."

"Ne zaman?" diye sordu, sinirlendiğini belli etmemeye çalışarak.

"Eh, emin değilim. Biriyle buluşmam gerek ve..."

Biri mi? Olivia'nın keyfi kaçmıştı. "Dişi mi erkek mi?"

"Fark eder mi?"

"Edebilir."

"Tamam. Erkek. Bir süredir kur yaptığım bir ressam. Bellevue'den. Çalışmalarını galerime getirmesini istedim. Onunla buluşmamı Miranda sağladı."

"Yanında mı?"

"Miranda mı? Şu anda değil, ama olacak. Aslında, adamı Puget Sound bölgesinde eserlerini satmaya ikna etmek için ikili ekip oluşturmaya karar verdik. Buna da alınganlık gösterecek misin?"

Olivia içini çekti. "Hayır." Aslında, Will'in mazeretinin mantıklı olduğunu biliyor ve bu ressama götüreceği teklifin işe yaramasını umuyordu.

"Bensiz başa çıkabilir misin, yoksa ertelemek ister misin?"

"Hayır. Bu işi ne kadar erken halledersek o kadar iyi."

"Ben de öyle düşünmüştüm. İyi şanslar. Sonra görüşürüz."

"Teşekkürler." Telefonu kapatarak tekrar çantasına koydu.

"Kimdi hayatım?" diye sordu Charlotte.

"Will."

"Ah. Kasabaya döndüğünden beri ikinizin tekrar bir araya gelmesi beni çok mutlu ediyor. Böyle iyi geçindiğinizi gördükçe gönlüm ferahlıyor."

Bu doğruydu. Will ve Olivia *tekrar* bir araya gelmişlerdi ve şimdi, daha önce hiç olmadığı kadar samimiydiler. Beklemediği bu armağan için Olivia minnettardı.

"Ben'e kermes alışverişimizden söz ediyordum," diye devam etti Charlotte. "Ne kadar güzel bir gün geçirdik, değil mi?"

"Öyle," dedi Olivia.

"Ve Ben, en iyi el ürünlerinin sergilendiği kermes lisedeki değildi. Sana bundan söz etmiştim, hatırlıyor musun?"

"İple çektiğin kermes."

"Öyleydi, Stanford Evleri'ne gidene kadar. Of Tanrım, orada ne bulduğuma inanamazsın."

"Göstersene."

"Yapamam, çünkü senin için aldığım hemen her şey yılbaşı hediyesi."

"Şu destekli yaşam kompleksinde mi?" diye sordu Ben kuşkuyla.

"Evet. Biliyorsun, Bess orada yaşıyor ve bana ne kadar

memnun olduğunu anlattı. Kapıda bizi torununun çocuğu karşıladı. Of, gördüğüm en güzel süslenmiş kurabiyeleri satıyorlardı."

"Hiç satın aldın mı?"

"Elbette aldım. Hanımlar bunları ortaklaşa pişirmişler. Salı sabahları İncil okunuyor, bir örgü grubu ve briç kulübü var. Ayrıca sanat dersleri..."

"Destekli yaşam kompleksinde mi?" diye tekrar sordu Ben, kaşlarını çatarak. "Bütün bunları sunduklarından haberim yoktu."

"Benim de."

Olivia, Will'le beraber bütün bu programları ve hoşlukları onlara defalarca anlattıklarını söylemekten kaçındı. "Anne," dedi, "gitmeden önce, Jack bu akşam yemekte ne yiyeceğinizi sordu."

Ben ve Charlotte bakıştılar.

Olivia bunu sormak zorunda hissetmişti, çünkü annesinin yeni fırını denediğinden bile emin değildi.

"Dün akşam mısır gevreği yedik," diye itiraf etti Ben.

"Mısır gevreği mi?" Durum düşündüğünden de kötüydü. "Ah anne, bunun olacağından korkuyordum."

"Ondan önceki akşam da mikroda mısır patlattık," diye mırıldandı Charlotte. Ne kadar utandığı yüzünden belli oluyordu. "Mikrodalgayı çalıştırmak kolay. Sadece üstünde *patlamış mısır* yazan düğmeye basıyorsun."

"Bu benim hatam," dedi Ben. "Kullanma kılavuzunu okumaya başladım, ama fırında o kadar çok ıslık, düdük, çan vesaire var ki sonunda pes ettim."

Olivia şaşırmamıştı. Kullanma kılavuzu yüz sayfanın üstündeydi ve ondan daha ince romanlar okuduğunu hatırlıyordu.

"Komplekstekı bahçeler de çok güzel." Charlotte konuşmayı fırından uzaklaştırıp tekrar emekliler yurduna getirmişti.

"Anne, yine Stanford Evleri'nden mi söz ediyorsun?" Şikâyet ettiğinden değil, ama..."

Charlotte başıyla onaylayarak Ben'e baktı. "Bess, orada hobi bahçeciliği de yaptıklarını söyledi. Bana sattığı kabaklı turtanın kabağı bu bahçeden gelmiş. Turta harcındaki yeşil domatesler de öyle."

"Sahi mi?" Ben'in kaşları havaya kalktı.

Olivia arabanın anahtarlarına uzandı. Daha fazla konuşmasına gerek yoktu. Annesi gereken her şeyi söylüyordu.

"Yani Stanford Evleri'ni sevdin mi?" diye Charlotte'a sordu Ben.

"Evet... Sevdim."

Ben, Olivia'ya baktı. "Charlotte, orada yaşayabileceğini mi düşünüyorsun? Buna kesinlikle karşı olduğunu sanıyordum."

"Şey, öyleydim, ama bugün oraya gidip Bess ve arkadaşlarını görünce, bunu sevebileceğimi düşündüm. Aslında Ben, adresimiz dışında hiçbir şey değişmiyor." Duraksadı. "Bess yakında iki yer boşalacağını söyledi."

Ben yeterince ikna olmuş görünmüyordu. "Ev ne olacak?"

Charlotte suskundu. "Bunu unutmuşum."

"Will ve ben bu konuda bir çözüm bulmuş olabiliriz,"

dedi Olivia. Ne kadar hevesli olduğunu belli etmemeye çalışıyordu. Will'le bütün hafta bunu konuşmuşlardı.

Annesi ve Ben ona döndü. "Öyle mi?" diye sordu Charlotte.

"Will evi sizden satın almak istiyor." Ağabeyinin bu akşam gelerek vermesi gereken haber buydu. Eh, onun yerine bunu Olivia yapmak durumundaydı.

"Will bu eski eve mi taşınmak istiyor?"

"Ayrıntıları ona sorabilirsiniz. Sizinle bugün konuşmayı tasarlıyorduk, ama bir işi çıkmış."

"Galeride tadilatını yaptığı daire ne olacak? Onca çabadan sonra orayı terk etmek isteyeceğini sanmam."

"Boşa gitmeyecek. Şimdiden kiralamak isteyen var."

"Kim?"

"Miranda Sullivan. Artık galeride tam zamanlı çalışıyor ve onun için ideal olan bu daireyi kiralamaktan mutlu olacağını söyledi." Bu ihtimal geçtiğimiz birkaç gün içinde gündeme gelmişti. Olivia, ağabeyi ve Miranda'nın giderek yakınlaşmasından –profesyonel ve tahminine göre kişisel– çok memnundu.

"Bizim için iyi bir çözüm olabilir," dedi Ben, düşünceli bir tavırla.

"Eğer Will satın alacak olursa, evden çok daha rahat ayrılabileceğimi biliyorum." Charlotte kıkırdadı. "Yine de bana yeni bir yılbaşı hediyesi almak zorunda olduğunu Will'e sen söyle, yoksa buzdolabını yanımda götürmek zorunda kalırım."

Yirmi Dokuz

"Hadi baba, Şükran Günü," dedi Jolene. "Gerçekten can sıkıyorsun."

Bruce zoraki gülümsedi. Daha önce kızıyla baş başa çok Şükran Günü geçirmişti, ama bu yıl, Rachel'ın yokluğunda daha farklıydı. Marketten içi doldurulmuş hazır bir hindi almıştı ve her şey fırında ısınıyordu. İstediği bu tür bir yemek değildi, ama ne yazık ki yapabileceğinin en iyisi buydu.

Jolene masayı hazırlamıştı. Okulda sanat dersinde yaptığı kartonpiyer balkabağını eve getirmiş ve masanın ortasına koymuştu. Beyaz keten masa örtüsü ve en kaliteli sofra takımlarıyla bu yemeği özel kılabilmek için büyük çaba sarf ediyordu. Bruce takdir ettiğini göstermeye çalışsa da bunu yeterince başaramıyordu.

Jolene kanepede onun yanına çöktü ve içini çekti. "Rachel'siz doğru gelmiyor, değil mi?"

Kızının bunu itiraf edebilmesi Bruce'u çok şaşırttı.

"Hayır, keşke burada olsaydı." Jolene'den beklenmedik bir tavizdi, ama yine de kendini geri tepmeye karşı hazırladı. Aslında pek de umursamıyordu; numara yapmaktan, üzüntüsünü belli etmemeye çalışmaktan yorulmuştu. Rachel olmayınca, her şey için özel çaba gerekiyordu.

"Onu arayabilir miyiz?" diye soran Jolene babasını bir kez daha şoka soktu.

Bruce başını iki yana salladı. "Bütün numaralarımı engelledi."

"Benimkini engellemedi."

Bruce kızına baktı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"İstediğim zaman onu arayabileceğimi söyledi."

Bruce yavaşça soluğunu bıraktı. Keşke bunu daha önce söyleseydi. "Onu hiç aradın mı?"

Başını eğen Jolene'in uzun saçları yüzüne düştü. "Hayır. Bir-iki kez niyetlendim, ama yapmadım. O... O taşınmak istiyor."

Bruce kanepeden fırladı. Kızı bunu *şimdi* mi söylüyordu? Jolene, Rachel'ı geçen hafta pazartesi günü görmüştü. Ondan bilgi sızdırmaya çalışmış, ama kızı inatla ketumluğunu sürdürünce sonunda pes etmişti. Tek öğrenebildiği, Rachel'ın mektubunu okumuş olmasıydı.

"Taşınmak mı? Nereye?"

"Portland'dan söz etti."

"Ne zaman?"

Jolene omuz silkti. "Ben... Bilmiyorum. Ona gitmemesini söyledim."

"O ne dedi?" Rachel'ın Bremerton'da yaşamasına katlanmak bile zordu, körfezin karşı tarafı olduğu halde dünyanın öbür ucu gibi geliyordu. Portland çok daha beter olacaktı.

"Hiçbir şey. Ne zaman gitmeyi düşündüğünü söylemedi."

"Senin bir fikrin yok mu?"

"Ona kalmasını söyledim," diye tekrarladı Jolene.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Bruce.

Jolene onunla göz göze gelmekten kaçınıyordu. "Tabii Portland'a gitmesini tercih ederim."

"Jolene!" Bruce daha fazla dayanamayarak patlamıştı. Odanın içinde volta atıyor, çılgın gibi saçlarını çekiştiriyor ve duvarları yumruklamamak için kendini zor tutuyordu.

"Böyle hissediyorsan neden ona kalmasını söyledin?" diye sordu.

Jolene hemen cevap vermedi. "Sen," dedi yavaşça.

"Beni o kadar düşünseydin, Rachel ait olduğu bu eve dönmüş olurdu." İşaret parmağını yere doğru sallıyordu.

"Beni artık burada istemiyorsun, değil mi?" diye bağıran Jolene elleriyle yüzünü kapadı.

"Gülünç olma! Elbette seni burada istiyorum. Sen benim kızımsın, seni seviyorum."

"Ama Rachel'ı daha çok seviyorsun."

"Onu *daha çok* sevmiyorum. Onu *da* seviyorum. O benim karım ve çocuğumu taşıyor." Volta atmayı sürdürüyordu. "Bütün bu berbat durum yüzünden belki hiç ta-

nıyamayacağım bir çocuk." Sabrı taşan Bruce hızla dışarı çıktı. Gidecek bir yeri olmadığından odasına gitti, kapıyı kapadı ve yatağın kenarına oturdu. Ağlamak istiyordu, ama sanki uyuşmuş ve öfkeden bitkin düşmüştü.

Orada ne kadar kaldığı hakkında bir fikri yoktu, derken odanın kapısı çaldı.

"Ne?" diye terslendi.

Jolene kapıyı açtı, koridor ışığının altında durarak cep telefonunu uzattı. "Rachel telefonda. Konuşmak ister misin?"

"Onu sen mi aradın?"

"Evet. Şükran Günü'nde bu kadar üzgün olmamalısın. Onunla konuşmak istediğini biliyorum. İstiyorsun, değil mi?"

Bruce güçlükle yutkunarak başıyla onayladı. "Hem de çok." Duygu yüklü sözcükler ağzından güçlükle çıkıyordu.

Jolene telefonu ona vererek çıktı ve kapıyı yavaşça arkasından kapadı.

Bruce kapının tamamen kapanmasını bekledi. "Şükran Günün kutlu olsun," dedi, becerebildiği kadar neşeli ve pozitif görünmeye çalışarak.

"Senin de. Jolene yemeğe oturmak üzere olduğunuzu söyledi."

Yemek mi? Bruce'un hiç iştahı yoktu. Yemek şöyle dursun, bir lokma yutabilirse kendini şanslı sayacaktı. "Albertson'dan hazır hindi aldım. Diğerlerine göre nispeten düzgün gibi." Fakat hiçbir şey evde hazırlanmış ve Rachel'ın yanlarında olduğu bir yemeğin yerini tutamazdı.

"Öyle duydum."

"Ya sen?" diye sordu Bruce. Onun Teri Polgar ya da başka bir arkadaşına gidip gitmediğini merak ediyordu.

Rachel tereddüt etti. "Bugün yemeği ben hazırlıyorum."

"Hindiyi ve diğer her şeyi mi?"

"Evet... Ev arkadaşım ve onun dostları için."

"Bu çok hoş," dedi boğuk bir sesle.

"Evlerinden ve ailelerinden uzaktalar, o yüzden kaynaklarımızı birleştirerek kendi Şükran Günü kutlamamızı yapmaya karar verdik."

"Yani bahriyeli bir hanımla mı yaşıyorsun, subay mı?" Bremerton donanma personeliyle doluydu.

"Pek sayılmaz."

"Fakat donanmadan, değil mi?" Bu konuşmayı sorguya çevirmek istemiyordu, ama merakını bastıramıyordu. Rachel ona yaşadığı yerle ilgili çok az şey söylemişti.

"Evet, donanmadan."

"Erkek mi?" diye üsteledi, ama bu sorudan Rachel'ın hiç hoşlanmayacağını biliyordu.

"Bunun bir önemi olmasa gerek, değil mi Bruce?"

"Hayır, sanırım yok." Öyleymiş gibi davranmak için elinden geleni yapıyordu. Sonra birden nerede kaldığını tahmin etti ve bu onu yıktı. Elleriyle kızının ceptelefonunu neredeyse kıracaktı. "Nate Olsen'le yaşıyorsun, değil mi?" diye sordu sertçe.

"Önemi yok dediğini sanıyordum."

"Eğer Nate'se var." Çenesi kasıldı.

Rachel tamamen sessizdi.

"Rachel?"

Sessizlik.

Bruce derin bir nefes aldı ve sonra yavaşça bıraktı. "Sana ya güveneceğim ya da güvenmeyeceğim. Ben güvenmeyi tercih ediyorum. Nate'le evlenmek isteseydin bunu yapabilirdin. İkimiz de seni istiyorduk, sen beni seçtin. Kararın doğru ya da yanlıştı, ama seni benim karımsın..."

"Evet, öyleyim. Ben sana güveniyorum Bruce ve senden de bana güvenmeni bekliyorum."

"Güveniyorum."

"Güzel." Hemen ardından ekledi. "O artık sadece arkadaşım. Hepsi bu. Bir arkadaş."

Kolay olmasa da doğru söylediğine inanmak zorundaydı.

"Jolene'le konuştun mu?" diye sordu.

"Evet, şimdi aradığında. Kütüphanede buluştuğumuzda istediği zaman beni arayabileceğini söylemiştim, gece veya gündüz."

"Bugün araması seni şaşırttı mı?"

"Biraz, ama kendi için aramadı. Senin için yaptı."

"Bu bir başlangıç."

"Çok küçük."

Bruce aksini söyleyemezdi. "Seni tekrar görebilir miyim?"

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

Bruce itiraz edebilirdi, ama yapmadı. "Jolene, Portland'a taşınmak istediğini söyledi."

"Bunu düşünüyorum." Başka bilgi vermedi.

"Nerede olursan ol, bebek doğduğunda yanında olmak isterim." Bebeğin babası olarak bu kadarını istemek hakkıydı. Tek umudu, bunu kabul etmesiydi.

"Bunu daha sonra konuşuruz. Olmaz mı?"

"Tamam." Fakat bundan vazgeçmeyecekti.

Bruce onun konuşmayı bitirmek istediğini hissediyordu. "Şükran Günü Rachel ve kapatmadan önce bilmeni isterim ki, her şeye rağmen, hayatımda olduğun için minnettarım. Seni daima seveceğim."

"Teşekkürler Bruce."

"Hoşça kal."

"Sana da."

Rachel onu sevdiğini söylememişti. Evliliğinden umudunu kestiği için onu suçlayamazdı.

Salona geri döndüğünde Jolene televizyonun karşısında oturuyordu. Ona ceptelefonunu uzattı. "Teşekkürler."

Jolene ona baktı. "Şımarık çocuklar gibi davrandım, değil mi?"

En azından bütün bu yaşananlardaki kendi rolünü fark etmişti.

"Onun gibi bir şey."

Fırının üstündeki zamanlayıcı hindinin piştiğini gösteriyordu. "Yemek için hazır mısın?" diye sordu Bruce.

Jolene şüpheyle ona baktı. "Ya sen?"

"Elbette." Biraz çaba gösterebilirdi, Jolene bu kadarını hak ediyordu. "Yemekten sonra yapboz yapalım mı? Yoksa yatze mi oynamak istersin?"

"Yapboz. Hani şu köpeklerin poker oynadığı."

"Neden olmasın?" Geçen Şükran Günü'nde farklı bir yapbozla uğraşmışlardı. O zaman Rachel yanlarındaydı. Jolene'le Rachel yemeği birlikte hazırlamışlardı ve hatırladığı en güzel Şükran Günü'ydü.

Bruce ve Jolene hazır aldıkları yemeğin başına oturdular. Mutluymuş gibi davrandılar, ama ikisi de fazla bir şey yiyemedi. Kalanları buzdolabına koymuşlardı ki ev telefonu çaldı.

"Ben bakarım," diyen Jolene sanki telefon kaçacakmış gibi zıplayarak uzaklaştı.

Bruce gülümsedi, kızının davranışları giderek Rachel'la evlenmeden önceki haline dönüyordu.

Rachel. Morali bozuldu. İstediği kadar rol yapsın, karısını özlüyordu.

"Baba," dedi, ahizeyi omuzuna koyan Jolene. "Arayan... Rachel. Kısa süre uğraması uygun mu diye soruyor."

Kalbi hızla çarpmaya başladı. "Elbette uygun. Sormasına gerek yok."

"Bana soruyor. Cebimi aramış, ama odamda bıraktığım için duymamışım."

"Sana soruyorsa o halde cevabı sen vereceksin." Kızının cevabını beklerken sandalyenin sırtını kavradı.

"Ya hayır dersem?"

Bruce gözlerini kapadı. "Bilmiyorum."

Jolene ona baktı, sonra telefonu kulağına götürdü. "Babamla bir yapboza başlamak üzereydik."

Bruce telefonu onun elinden alarak Rachel'a burasının *onun* evi olduğunu, Jolene ne derse desin ya da ne yaparsa yapsın, istediği zaman gelebileceğini söylemek istedi.

"Geçen Şükran Günü'nde beraber bir tane yapmıştık, hatırlıyor musun?" diye devam etti.

Rachel bir şey söylemiş olmalı ki Jolene bir süre sustu.

"Hayır, henüz değil. Babam hindinin yanında kabaklı turta almış." Kısa bir sessizlik daha. "Hindi fena değildi, ama içi çok yavandı. Geçen sene daha iyiydi. Seninkini daha çok seviyorum."

Bruce rahatladı. Konuşma normal gidiyordu. "Ben cevizli turta seviyorum. Babam da öyle," dedi. "Elbette. Ona söylerim. Hoşça kal."

Telefonu kapadı. "Rachel'dı," dedi, sanki bilmiyormuş gibi.

"Geliyor mu?" diye sordu, sıradan bir soru gibi heyecansız davranmaya çalışarak.

"Evet, bir saat içinde. Yapboza başlayıp sınırları koymamızı söyledi. Devamına yardım edecek. Gelirken cevizli turta getirecek. Krem şanti var, değil mi? Çünkü olduğunu söyledim."

"Sanırım. Yoksa bile dondurma var."

"Baba," dedi kızı bıkkın bir tonda. "*Çilekli* dondurma var. Cevizli turta ile iğrenç olur."

"Hop, denemeden bilemezsin."

Jolene gözlerini devirdi, ama gülümsüyordu. Bruce da öyle. Gün boyunca ilk kez gülümsüyordu ve bu inanılmaz güzel bir duyguydu.

Otuz

"Eski programımıza geri dönmek harika," dedi Grace, Pancake Palace'daki yerini alarak. Olivia'yla birlikte aerobik çalışmasını bitirmişlerdi –yıllardır çarşamba akşamı geleneğiydi– ve hindistancevizi kremalı turtayla kahve için buraya uğramışlardı. Bu da bir başka gelenekti.

Olivia'nın meme kanseri ameliyatı ve onu izleyen kemoterapi tedavisi yüzünden programları aylarca aksamıştı. Olivia o kadar zayıflamış ve o kadar güçsüz kalmıştı ki Grace o dönem arkadaşını kaybedeceğinden korkmaya başlamıştı. Bu yaşananlardan öğrenilecek bir ders varsa –ve vardı– bunlardan en önemlisi Olivia'nın onun için ne kadar değerli ve arkadaşlıklarının ne kadar önemli olduğuydu. Olivia ve onunla geçirdiği her an hazine değerindeydi. Her hafta mutlaka buluşmaya özen gösteriyorlardı. Yıllar içinde o kadar çok şey paylaşmışlardı ki Grace onun duygularını ne zaman paylaşacağını, ne zaman gülüp ne zaman ağlayacağını biliyordu. Aynı şey Olivia için de ge-

çerliydi. Birlikte doğumlar ve ölümler, evlilik ve boşanmalar, zaferler ve hayal kırıklıkları yaşamışlardı.

"Kahve, kızlar?" diye sordu yanlarına gelen Goldie.

"Bana çay," diyen Olivia hem Grace'i hem de Goldie'yi şaşırttı.

"Çay mı?" diye tekrarladı Goldie. "Bu nereden çıktı?"

Olivia omuz silkti. "Kahve son günlerde ağzımda acı bir tat bırakıyor. Aldığım ilaçlar yüzünden olabilir, ama artık çayı tercih ediyorum."

Goldie homurdandı, Grace'in kahvesini koyarak mutfağa geri döndü.

"Sen genellikle kafanda bir şey varken çay istersin," dedi, Olivia'nın yüzüne bakan Grace. Arkadaşı akşam boyunca çok sessizdi.

"Sanırım öyle, ama kahveyi gerçekten bıraktım."

"Hayatının en önemli konuşmalarını çay eşliğinde yaptığını söyleyen sensin, unuttun mu?"

"Evet, söylemiş olmalıyım. Çoğu mutfakta. Annemin ya da benim mutfağımda." Bir an düşündü. "Annemle yaptığım konuşmalar. Stan'le. Justine'le." Gülümsedi. "Jack ve ben evliliğimizle ilgili en mahrem konuşmaları bile mutfakta yaptık. Bir fincan çay ve mutfağın hayatımda bu kadar önemli rol oynaması komik, değil mi?"

"Belki çok rahat bir ortam olduğu içindir. Çok kişisel," dedi Grace. "Her neyse, bu akşam kafanda ne var?" Doğrudan sormakta bir sakınca görmemişti.

Olivia cevap vermek için hafifçe öne doğru eğildi, ama fırsat bulamadan Goldie küçük seramik bir demlik ve bir

poşet çayla yanına geldi. "Hindistan cevizi kremalı turta ister misiniz diye sorayım dedim, yoksa o da mı değişti?"

"Ben istiyorum," dedi Grace. Haftada sadece bir kez kendini böyle şımartıyordu ve bundan vazgeçmeyecekti.

"Başka hangi çeşitler var?" diye sordu Olivia.

Goldie'nin dehşet dolu bakışlarını gören Grace kıkırdamamak için kendini zor tuttu. "Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye patladı Goldie. "Şimdi de hindistancevizi kremalı turtadan mı vazgeçiyorsun? Bu ilaçlar sana ne yapıyor?"

"Kabaklı turta da severim," dedi Olivia sakince. "Sağlık açısından da daha iyi bir tercih."

"Sen kabaklı turta tarzı bir kadın değilsin," diye karşı çıktı Goldie. "Kabak istiyorsan, yemin ederim servis yapması için başka garson göndereceğim. İşin gerçeği, bu doktorlar tanıdığım Olivia'ya ne yaptılar merak ediyorum."

"Ben buradayım. Tamam, sen kazandın. Ben de hindistancevizi kremalı turta alacağım."

Goldie sırıttı. "Benimle oynuyordun, değil mi?" Cevabı beklemeden hızla döndü ve mutfağın yolunu tuttu.

"Pekâlâ," dedi Grace. "Artık bana kafanda ne olduğunu söyleyebilirsin."

Olivia çatalını alıp bakmaya başladı. "Annemin taşınacak olması ve diğer bir sürü şey, beni asla etkilemeyeceğini düşündüğüm şeyler."

Grace, Olivia ve Will'in bir süredir Charlotte ve Ben için endişelendiğini biliyordu.

"Annenin hafıza sorunu kötüye mi gidiyor?" diye sordu, ağız arayarak.

"Hayır... Aslında, tanıdık çevresine döndüğünden beri daha iyi olduğunu düşünüyorum. Bununla beraber... Ne kadar süreceğini kim bilebilir? Ben'le Stanford Evleri'ne taşınmaya karar verdiklerinden beri annem bodrumu temizliyor. Misyon sahibi bir kadın gibi. Annemi bilirsin. Karar verdiyse kimse onu durduramaz. Şükran Günü'nden beri, altmış yıldır biriktirdiklerini tasnif ediyor. Gerekli olduğunu biliyorum, ama benim için bu kadar zor olacağını tahmin etmemiştim."

"Neden? Ne tür malzeme?" Grace daha önce o bodruma girmişti ve neler olduğunu hatırlamaya çalıştı.

"Çoğu önemsiz şeyler; konserve kavanozları, eski giysiler ve annemin çeşitli sebeplerden sakladığı şeyler," dedi Olivia. "Fakat onların bazıları benim çocukluğumun bir parçası. İkinci sınıfta yaptığım mükemmel yazım testine takılıp kalmamın gerçek bir nedeni yok. Annem onu saklamış, çünkü *Mississippi*'yi doğru yazdığım için benimle gurur duymuş."

"Sen *bütün* yazım testlerinden A alırdın," diye hatırlattı Grace. "Demek bunu bir örnek olarak gördün," dedi, açıklamasından memnun kalarak.

Olivia güldü. "Sanırım söylemeye çalıştığım şey, annemle Ben destekli yaşama geçmeyi kabul edince o kadar rahatladım ki, bunun beni nasıl etkileyeceğini düşünmedim, nasıl *hissedeceğimi*."

Grace bir süre düşündü. "Yani kişisel geçmişinin de bir kısmını kaybediyorsun."

Olivia başıyla onayladı. "Doğal olarak, annem sakladığı bana ait her şeyi almamı istiyor. Çok fazla biriktirmiş ve hepsi çok düzgün saklanmış. Bir yandan şeytana uymaya eğilimliyim, öte yandan... Ne işe yarayacak? Bir tomar çocukluk anısı."

"Mutlu anılar," diye mırıldandı Grace.

"Evet, ama bütün bu malzemeyi saklamak gülünç."

"Öyleyse çocuklarına ve torunlarına devret."

Çayını karıştırırken Olivia bu fikri düşünür gibiydi. "Olabilir, ama eski bir yazım testinin aileme ne yararı dokunacak?"

"Bilmiyorum. Justine ve James'e sormalısın."

"Gerek yok," dedi Olivia çabucak. Çoğunu atacağım. Çocuklarımın yeterince döküntüsü var, benimkilere ihtiyaçları yok. Yine de, itiraf etmeliyim ki Grace, bütün bu... Kanıtlarla vedalaşmak zor. O testler, çizimler ve Sevgililer Günü kartları çocukluğumu geri getiriyor."

"Peki ya Will?"

Olivia kaşlarını kaldırdı. "Will? Hiç tereddüt etmeden her şeyi attı. Ne varsa çöpe gitti. Düşünmedi bile."

"Bahse girerim Cliff de aynı şeyi yapardı," dedi Grace. "Erkekler. Vücutlarında bir gram bile duygusallık olduğunu sanmıyorum."

"Bazı erkekler," diye ona katıldı Olivia ve "Jack bazen şaşırtıcı derecede romantik olabiliyor," diye ekledi.

"Evet, ama onun istisna olduğunu kabul etmelisin."

"Eh, belki. Sorun şu ki erkeklerin çoğu ne kadar duygusal olduklarını bilmemizi istemiyor."

Goldie hindistancevizi kremalı turtalarla göründü, "Tadını çıkarın," dedi emreden bir tonda.

"Peki hanımefendi." Olivia bir selam çaktı ve Grace'le karşılıklı gülüştüler.

Kahvesinden bir yudum alan Grace çatalına uzandı. Bütün hafta bu anı beklemişti. Yılbaşı süslemeleri, kitap stantları düzenlemeleri, program çizelgesi hazırlama ve etkinlik hazırlıklarıyla kütüphane çok yoğundu.

"Sıra sende," dedi Olivia, ilk lokmasının ardından. "Senin dünyanda neler oluyor?"

Grace nereden başlayacağını bilemiyordu. "Şey, Ian ve Cecilia Randall'dan haber aldım. Onları hatırlıyor musun? Ian hâlâ donanmadaymış. Şimdi iki çocukları varmış ve Ian tekrar Bremerton'a tayin olmuş."

"Randall'ları elbette hatırlıyorum. Onları tekrar görmek güzel olacak."

"Gül Ağacı Sokağı'ndaki evi sordular. Kiracılarım bu ay çıkıyorlar. Faith Beckwith'den –yani Davis– sonra kısa süreliğine kiraya vermiştim.

"O halde iyi olacak."

"Evet. Onları sevmiştim."

"Ben de öyle," dedi Olivia. Turtasından bir lokma daha alarak öylesine, "Beau nasıl?" diye sordu.

Grace kaşlarını çattı. Köpek en az konuşmak istediği konuydu. "O yavru baş belası."

"Grace, çok sevimli!"

"Kuşkusuz şirin, ama sırf eziyet. Onu tutmayacağım."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten," diye üsteledi Grace. İki kızı ve onların çocukları dahil kim varsa, hiç kimse ona inanmak istemiyordu, ama köpeği *almayacaktı*. Yapmayacaktı! Konusu bile olmazdı. Grace'in yavru bir köpeği eğitmeye ayıracak zamanı ve sabrı yoktu. Beau'nun sinir bozucu minik bir gölge gibi sürekli peşinde olması onu zerre kadar etkilemiyordu.

"Beth ona bir yuva bulmuş mu?"

"Evet. Benimki. Çok zeki olduğunu sanıyor," diyen Grace konuştukça canlanıyordu. "Yılbaşı arifesinde Japonya'dan Hawaii'ye ya da her neresiyse, çok yoğun ağaç göndermekle meşgul olduğu bahanesiyle bana geldi. Başka ev arayacak vakti yokmuş, ona bakamaz mıymışım. Yavruyla ilgilenmeyi kabul ettim diye onu sahipleneceğimi sandı. Eh, çok yanılıyor."

"Cliff ne diyor?"

Grace gözlerini kısarak öfkeyle ona baktı. "Olivia?" diye mırıldandı içi daralarak. "Sen de mi?"

"Ben de mi ne?"

"Beau'yu sahiplenmem gerektiğini düşünüyorsun?"

"Sadece onu seviyorsan."

"Sevmiyorum. İyi bir yuvaya ihtiyacı var ve orası benim değil. O köpeğe bağlanmayı reddediyorum. Ayrıca, eziyetten başka bir şey değil. Geçen gün onu pabuçlarımı kemirirken bulduğumu söylemiş miydim?"

"Sanırım birkaç kez söylemiştin."

"Söylemeye çalıştığım bu." Beau'yu düşündükçe onu istemediğine daha çok ikna oluyordu.

"Beau hakkında ne kadar çok konuştuğunun farkında mısın?"

Olivia abartıyordu, ama Grace bunu tartışacak değildi. "Söylemedi deme Olivia, o köpeği *sahiplenmeyeceğim*. En kötü ihtimalle, çocukları için Maryellen ve Jon'a veririm. Eğer kabul ederlerse... Katie ve Drake yavru bir köpek sahibi olmaktan hoşlanacak yaşa geldiler. Beau onlarla mutlu olur."

Arkadaşının başka bir şey söylemesine fırsat vermeden Grace konuyu değiştirdi. "Will'le işler nasıl gidiyor?"

"Şimdiye kadar gayet iyi."

"Annenin evini satın alması harika bir çözüm. Bu fikir kimden çıktı? Will mi sen mi?"

"Will. Annem ve Ben için inanılmaz bir destek oldu," dedi Olivia. "Her şey yolunda gidiyor. Will annemlerin evine taşınacak ve yeni yılın hemen ardından Miranda onun boşaltacağı galerinin üstündeki daireye geçecek."

Olivia'nın dudaklarının kenarında hafif bir tebessüm belirdi. "Ağabeyimin Miranda'dan hoşlandığına eminim. Normalde onun tipi değil. Ufak tefek ve uslu hiç değil, ama tam onun dengi ve ona karşı çıkmaktan korkmuyor. Will ona âşık oluyor ve bundan hiç hoşnut olmadığını söyleyebilirim."

Grace gülümsemeden edemedi. "O ikisi arasında bir şeyler olduğunu hissediyordum. Kimin aklına gelirdi?"

"Grace, bu kadın tam ona göre."

Grace arkasına yaslanıp liseli bir kız gibi kıkırdadı.

"Hiçbir şeyi yanına bırakmıyor," diye devam etti Olivia.

"Adamın ruhunu okuyor ve blöflerini görüyor. Daha önce bir kadının onunla Miranda gibi konuşabildiğini sanmıyorum. Karısı dâhil... Başlangıçta Will'in dayanamayacağını sandım. En az bir kere onu kovduğuna eminim ve başka bir gün Miranda'nın istifa ettiğini biliyorum."

"Bu onu çileden çıkarmış olmalı."

"Öyle."

"Fakat çok geçmeden Will onun ne kadar vazgeçilmez olduğunu anlayıp tevazu gösterdi ve onu geri çağırdı."

"Will? Tevazu? Bu iki sözcük hayatta yan yana gelmez."

"Hayır, gelmez. O yüzden annem ve ben Miranda'yı çok seviyoruz."

Will için Miranda çok iyi olacaktı. Çekici, başarılı ve deneyimli olduğu için Olivia'nın ağabeyi kadınların ona âşık olmasından gurur duyuyordu. Egosunun buna ihtiyacı vardı. Heyecana, belirsizliğe, peşinden koşma ve meydan okumaya bağımlı, "âşık olmaya âşık" tiplerden de olabileceğini düşündü. İlk kocasının ölümünden sonra Grace de ona tutulmuştu. Will az kalsın Cliff'le olan ilişkisini mahvedecekti. Neyse ki, Will ısrarla âşık olduğunu iddia etmesine karşın ondan ayrılmıştı. Geriye dönüp baktığında, Grace aslında Will'in ona âşık olmadığını görüyordu. Tamam, hoşlanmış olabilirdi, ama asıl keyif aldığı şey kontrolü elinde tutmaktı.

Miranda kolayca yönlendirilecek biri değildi ve bu Will'i çok bozuyordu. Oysa başına gelebilecek en iyi şey buydu.

"Cedar Cove'a geldiğinden beri Will'in davranışlarının

değiştiğini itiraf etmek zorundayım. Bu beni şaşırttı," dedi Olivia.

"Ya?"

"Yıllardır ağabeyimin ve benim ne kadar farklı olduğumuzu en iyi sen bilirsin. Yaptığı şeylerin çoğunu onaylamıyordum, ama bu onun hayatı." Olivia bir omuzunu kaldırdı. "Buraya taşındığında ona güvenebileceğimden emin değildim."

Grace arkadaşının ne demek istediğini çok iyi biliyordu...

"Fakat toplumun içine karışmak için büyük çaba gösterdi. Ayrıca, annemle ve kendimle ilgili her şeyle yalnız başa çıkmak zorunda kalmadığım için minnettarım."

Grace aynı fikirdeydi. "Annen ve Ben konusunda harikaydı."

"Ağabeyimi takdir edecek aşamaya geldim."

"Buna sevindim."

Goldie bir elinde kahve diğerinde sıcak suyla masalarına geldi. "Tazelemeye hazır mısınız?" diye sordu.

Grace arkadaşına baktı. "Ben istemem. Sen ne dersin?"

Olivia başını iki yana salladı. "Bana da fazlasıyla yeter."

Yarısı yenmiş turtaya bakan Goldie, "Paketlememi ister misin?" diye sordu.

"Hayır, teşekkürler."

Goldie bıkkın bir halde homurdandı. "Peki, tamam, haftaya görüşürüz kızlar."

Haftaya. Aynı saatte. Aynı yerde. Grace her zaman onun yanında olan, üzüntülerini paylaşıp sevinçlerini katlayan Olivia'yla buluşacaktı. Ömür boyu arkadaşıyla.

Otuz Bir

Linc ofisinden içeri girdi ve masasında yığılı duran iş taleplerine gülümsedi. Şerif Troy Davis ona iş göndererek benzersiz bir yardımda bulunmuştu. Şerif, Rotary ve Lions gibi birkaç hizmet organizasyonunda aktif olarak görev alıyordu ve haberi yaymıştı. Başlangıçta, tamirhaneye iş damla damla geliyordu, ama haftalar geçtikçe yağmaya başlamıştı. Şimdiki durumda, Linc'in bütün elemanları haftada kırk saat çalışıyordu.

Linc'in hayatında iyi giden tek şey iş değildi. İkiz villada yaşamaktan ve Mack'le giderek gelişen arkadaşlığından memnundu. Hepsinden öte, Lori'yi içtenlikle seviyordu ve onunla geçireceği her dakikayı iple çekiyordu. Lori'ye takılarak, evliliğin bu kadar keyifli olduğunu bilse daha önce evleneceğini söylemişti. Lori gülmüş, asla kendinden daha uygun birini bulamayacağını üzülerek bildirmişti ve haklıydı.

Lori'yi düşününce, ailesiyle ilgili durum aklına geldi ve

içini bir üzüntü kapladı. Kayınpederiyle arasındaki sorun hâlâ çözülmemişti. Leonard'ın kızının evliliğine gösterdiği tepki yüzünden Kate ve Leonard'ın ayrılması ayrı bir yüktü.

Lori annesiyle tekrar yakınlaşmıştı. Neredeyse her gün konuşuyorlardı, ama Kate ne kadar bozuntuya vermemeye çalışsa da Leonard hiç aramadığı için Linc onun ne kadar üzüldüğünü ve hayal kırıklığına uğradığını biliyordu.

Masasına oturan Linc telefon rehberine uzanarak sayfaları çevirmeye başladı. Bremerton'daki Bellamy Şirketleri'nin numarasını bulması zor olmadı.

Profesyonel ses tonuyla konuşan bir kadın telefona cevap verdi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Leonard Bellamy'nin asistanıyla görüşmek istiyorum," dedi aynı profesyonel tonda.

"Bir dakika lütfen."

"Ben Helen," dedi başka bir kadın kısa süre sonra.

Linc bir soluk aldı. "Helen, ben Lincoln Wyse." Duraksadı, bir tepki bekledi. Gelmeyince, devam etti. "Bay Bellamy'yle bir randevu ayarlayabilir misin?"

"Programına bir bakayım."

Kadın tekrar geri dönene kadar dakikalar geçti. "Bay Bellamy yarım saate kadar uygun olacağını söyledi."

"Bay Bellamy," diye mırıldandı Linc. Doğrudan patronuyla konuşan asistana güvenmemişti. Saatine bakarak sordu. "Dört?"

"Evet, dört."

"Orada olacağım." Saat neredeyse üç buçuktu. Eğer

hemen çıkmazsa geç kalacaktı. Bellamy'nin bunu Linc'in suç listesine ekleyeceğine şüphe yoktu.

Linc yıkandı, ceza almak uğruna bütün mesafeyi hız sınırının üstünde kat etti. Uygun bir park yeri bularak kompleksin merkez ofisine koştu. Buraya daha önce sadece bir kere gelmişti ve Bellamy'yle tatsız bir olay yaşanmıştı.

Linc'in Bellamy'ye söyleyecekleri hakkında yeterince düşünecek vakti yoktu. Bütün yapabileceği şey, elinden geldiği kadar açık ve dürüst olmaktı.

Binaya çıkan merdivenleri tırmanarak bir asansör yakaladı. En üst katın lobisinde indi, saatine baktı ve rahatlayarak iç çekti. Tam zamanında gelmişti.

Öndeki masada oturan orta yaşlı bir kadın Linc yaklaşırken başını kaldırıp baktı. Ak düşmeye başlamış kısa saçları vardı ve her santiminden ne kadar profesyonel bir asistan olduğu belliydi. İsim plakasında Helen McDonald yazıyordu.

"Lincoln Wyse," dedi.

"Bay Bellamy'ye burada olduğunuzu haber vereyim." Telefonu kaldırdı, kısaca Linc'in ismini söyledi. İşi bitince koltuğu işaret etti. "Lütfen oturun."

Linc öyle yaptı. Aradan beş dakika geçti ve sonra on. Demek kayınpederinin oynamak için seçtiği oyun buydu. Anlaşılan Bellamy, Linc'in sabrının tükeneceğini ve kalkıp gideceğini sanıyordu. İşin gerçeği, Linc de onun kadar inatçı, onun kadar kararlı olabilirdi. Leonard Bellamy'nin fark edemediği kadar çok ortak yönleri vardı.

Telefon vızıldayana kadar aradan tam bir saat geçti. Helen cevap verdi ve Linc'e doğru bakarak başıyla onayladı. "Bay Bellamy sizi bekliyor."

Linc ayağa kalktı. "Teşekkür ederim."

Helen onu Bellamy'nin özel ofis odasına götürerek kapıyı açtı. İçeri giren Linc kitaplıklara, deri kaplı misafir koltuklarına, koyu renk cilalı ahşap masaya baktı. Bellamy oturduğu yerde bir şeyler yazıyordu. Linc'i selamlamadı ya da içeri girdiğini fark ettiğine dair bir belirti göstermedi.

Linc masanın önünde bekledi, kayınpederinin arkasındaki rafın üstüne dizilmiş aile fotoğraflarını inceleyerek oyalandı.

"Hâlâ burada olduğuna şaşırdım," dedi Bellamy, başını kaldırmaya gerek duymadan. Kalemini bırakıp arkasına yaslandı, çatık kaşları yüzünden alnı kırışmıştı.

Linc, fırsatı olmadığı halde, eve gidip iş kıyafetini değiştirmediği için üzülüyordu. Saat dörtte burada olması için o anda kamyonetine atlaması gerekiyordu. Bir dakika bile geç kalsa, Bellamy'nin onunla görüşmeyi reddedeceğinden kuşkusu yoktu. Linc'i ağaç olana kadar bekleten kayınpederine bir puan yazıyordu ve ikinci puan onu yağlı tulumuyla görmesine gidiyordu.

"Evet," dedi Bellamy. "Söylemek istediğin nedir?"

"Ne duymak istiyorsunuz?"

"Randevu isteyen sendin, ben değil," diye homurdandı Bellamy.

"Evet, bendim." Linc düşüncelerini toparlamaya çalıştı. "Buraya gelmemin en büyük sebebi, kızınızla evlenme-

me bu kadar karşı çıkmanızı gerektiren şeyin ne olduğunu öğrenmek."

Bellamy güldü. "Bana sormak zorunda kalman her şeyi açıklıyor."

"Geçmişinizi bilmesem belki anlayabilirdim," dedi Linc. Oturup bacak bacak üstüne attı, teklifsiz izlenimi yaratmayı umuyordu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Bellamy sertçe.

"Benden niçin anında nefret ettiğinizi bilmiyorum. Lori'yle evlenme biçimimizin çok daha farklı olması gerektiğini itiraf ediyorum. Aceleye getirmekle aptallık ettik..."

"Aptallık, yaptığınız şeyi açıklamaya yetmez."

"İmkânım olsa, geri dönüp kızınızla evlenmeden önce sizin ve eşinizin onayını isterdim."

"Asla vermezdim." Bellamy bunu açıklamaktan büyük keyif almış gibiydi.

"Muhtemelen vermezdiniz, ama artık vereceğinizi umuyorum."

Bellamy masanın arkasından öfkeyle Linc'e baktı. "Sen aklını mı kaçırdın? Sana ve Lori'ye onay vereceğimi nereden çıkardın? Özellikle Kate..." Bellamy birden sustu, karısının ismini söylemekten pişmanlık duymuş gibi dudakları gerildi.

"Kendimi size kanıtladığımı sanıyorum," dedi Linc. "Cedar Cove'da iş kurmaya çalışırken, bana engel olmak için elinizden geleni yaptınız." Derin bir soluk aldı. "Yine de başardım."

Bellamy'nin inkâr etmemesi, Linc'in haklı olduğunun

kanıtıydı. Kayınpederi, tamirhanesini sabote etmek için bütün gücünü kullanmıştı ve neredeyse başarıyordu. Kayınbiraderi ve Şerif Davis olmasa, Bellamy *başaracaktı.*

"Beni asıl şaşırtan, ikimiz bu kadar benzediğimiz halde neden bana karşısınız?"

"Bundan şüphem var," diye terslendi Bellamy.

"Bildiğim kadarıyla, babanız kaynakçı olarak çalışıyormuş."

Bellamy gerildi. "Bunun bir anlamı yok."

"Bunun anlamı, babamın bana öğrettiği gibi, siz de güçlü iş ahlakına sahip bir aileden gelmişsiniz. Ben babamın izinden gittim. Kendi yolumu seçebilirdim, ama ebeveynlerim bir kazada ölünce başka şansım kalmadı ve..."

"Ve kızımla evlenerek istediğine sahip olmak için kestirme yolu seçtin," diye onu susturdu Bellamy.

Linc, öfkesini bastırmak için yavaş ve derin bir soluk aldı. "İnanmakta güçlük çekebilirsiniz, ama Lori'yle evlendiğimde zengin bir aileden geldiğini bilmiyordum."

"Yanılıyorsun, inanmakta güçlük çekmiyorum. İnanmanın *imkânsız* olduğunu biliyorum."

Linc tartışmak yerine, "Söylemeye çalıştığım şu: Sizin gibi, çok çalışmaya niyetliyim. Hırslıyım," diye devam etti.

"Elbette hırslısın. O yüzden Lori'yle evlendin."

"Kızınızla evlendim, çünkü onu seviyorum. Lori başıma gelen en güzel şey."

Bellamy alaycı bir kahkaha patlattı.

"Bana karşı olmanızın tek sebebi, evlenmeden önce

onayınızı almak için beklememiş olmamız. Ancak kendi ifadenize göre zaten onay vermeyecektiniz, o yüzden şüpheli bir nokta, değil mi?"

"Aslına bakarsan, değil," diye karşı çıktı Bellamy. "Benim durumum seninkinden tamamen farklıydı. Kate'i görür görmez vuruldum. Onun eyaletin en zengin ailelerinden birinin kızı olduğunu öğrenince moralim çok bozuldu. Benimle asla çıkmayacağından korkuyordum."

"Ama çıktı." Araya girme ve kayınpederine tamamen bilgisiz olmadığını gösterme sırası Linc'deydi. Kate sayesinde aile geçmişini biliyordu ve Bellamy'nin ona karşı duygularını daha iyi kavrayabiliyordu.

"Evet, Kate onu okul dansına götürme teklifimi kabul etti."

"Üniversitede üçüncü sınıftaydınız."

Bellamy durup öfkeyle ona baktı. Böyle bir bakış karşısında Linc ezilip büzülebilirdi, ama aksine keyifle gülümseyerek Bellamy'nin devam etmesini bekledi.

"Ne zaman tanıştığımızı gayet iyi biliyorum," dedi adam sinirle.

"Ne kadar flört ettiniz?"

"Beş yıl," dedi Leonard özlemle. "Üç işte çalıştım ve her kuruşu biriktirdim."

"Ya Kate'in babası? Kızının bir kaynakçının oğluyla flört etmesini nasıl karşıladı?"

"Ambrose ve ben... Yakındık." Başka ayrıntıya girmedi.

"Belki sonunda, ama ben öyle duymadım. Kate ilk görüşmeye başladığınızda babasının karşı çıktığını söyledi."

"Kendimi hem Ambrose'a hem de Kate'in annesine kanıtladım."

"Kate de öyle söyledi."

Leonard, Kate'le ilgili referansı duymazdan geldi.

"Beş yıl bekledim," dedi, aksileşerek. "İşkence gibi beş yıl. Kate'le evlendiğimde ilk iş merkezimi açmıştım ve ikincisi için para biriktiriyordum."

"Kendimi size kanıtlamak için fırsat vereceğinizi umuyorum," dedi Linc. "Sizin kendinizi Kate'in ailesine kanıtladığınız gibi." Bir an durdu. "Ne yazık ki, biz yanlış başlangıç yaptık, ama siz olanları unutmaya hazırsanız ben de hazırım."

Bellamy güldü, ama neşeli bir gülüş değildi. "Senin hakkında karar vermek için beş yıl bekleyeceğim. Tıpkı Ambrose'un bana yaptığı gibi. Kate'le evlenmeme izin vermeden önce beş yıl."

"Gayet makul, ama o zamana kadar Lori'yle çocuk sahibi olacağımızı söylemek isterim."

Bellamy onu duymazdan geldi.

"Kate kaçmamızı önerdi," diye mırıldandı. "Fakat onu dinlemedim. Önce babasına kanıtlamam gereken bir şey vardı."

"Bunu fazlasıyla yapmışsınız."

"Beni pohpohlamaya kalkma delikanlı."

Linc iki elini havaya kaldırdı. "Öyle bir niyetim yok."

Bellamy koltuğuna gömüldü, ellerini belinde kavuşturdu. "Ölmeden önce, Ambrose kızı için benden daha iyi bir eş seçemeyeceğini söyledi."

Linc bu sözleri dikkate aldı. "Umarım bir gün siz de benim için aynı şeyi söylersiniz."

Leonard kaşlarını çattı. "Bunun olacağına şüphem var."

Bir kez daha, Linc tartışmaya gerek duymadı.

Koltuğunda yer değiştiren Bellamy göz temasından kaçınıyordu. "Kate'le görüştüğünüzü anlıyorum."

"Ben Lori kadar görüşmüyorum."

Bellamy genzini temizledi. "O nasıl?"

"Lori mi Kate mi?"

"Tabii ki Kate!" diye terslendi.

Diğer adamın huzursuzluğu Linc'i eğlendiriyordu. "Bildiğim kadarıyla iyi."

"Anlıyorum."

"Yakın zamanda onunla konuştunuz mu?" diye soran Linc, konuşmadıklarını biliyordu.

"Bu seni hiç ilgilendirmez."

"Doğru." Konuşmanın sona erdiğini gören Linc ayağa kalktı. "Benimle görüşmek için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim Bay Bellamy. Artık birbirimizi anladığımızı düşünüyorum."

Bellamy de ayağa kalktı. "Kendini bana kanıtlamak zorundasın delikanlı."

"Bunu kişisel bir meydan okuma olarak algılıyorum."

"Güzel. Eğer yakında... Kate'i görecek olursan, ona iyi dileklerimi iletir misin?"

Linc kapıya ilerlerken tereddüt etti. "Benden emin olmayabilirsiniz Bay Bellamy, ama asla şüphe duyamayacağınız bir şey varsa, kızınıza olan sevgimdir."

"Bunu göreceğiz, değil mi?" Linc'e eşlik ederek ona kapıyı açtı.

"Söyleyeceğim tek şey, Lori'nin benden ayrılmasına sebep olacak bir anlaşmazlık yaşasaydık, onu geri getirmek için dünyayı yıkardım."

"Lori inatçılıkta annesine yaklaşamaz bile," diye uludu Bellamy.

"Hayır, bu konuda daha çok babasına benzediğini düşünüyorum." Bu sözlerden sonra Linc dışarı çıktı ve uzaklaştı.

Otuz İki

"Babam ve ben bebeğin odasını boyadık." Rachel'ın ceptelefonuna gelen mesaj buydu.

Rachel geri yazdı. "Ne renk?"

"Sarı."

"Güzel." Bir ay boyunca önemli gelişme kaydettikleri halde, Jolene'le bağı henüz sağlam değildi. İlişkilerini yeniden ele alma işlemi yavaş seyrediyordu, ama Rachel umutluydu. O kadar umutluydu ki yeni yılda evine gitmek istiyordu. 1 Ocak, yeni bir başlangıç için sembolik bir tarihti. Bunun olacağından umudu kesmişti, oysa şimdi... Mümkün görünüyordu.

Jolene danışmana gitmeye devam ediyor ve Dr. Jenner'a giderek daha fazla açılıyordu. Son konuşmalarında, Bruce aile olarak üçünün gitmesinin fazla zaman almayacağını söylemişti. Jolene'in ona mesaj göndermesi iyiye işaretti.

Gönder tuşuna bastığı anda telefonu çaldı. Arayan ekranı Jolene olduğunu gösteriyordu.

Rachel hemen cevap verdi. "Merhaba, Jolene."

"Ben Bruce."

"Merhaba Bruce," diye düzeltti.

"Bu akşam görüşebilir miyiz? Meşgul müsün?"

Rachel işten eve henüz dönmüştü ve mantosunu asmaktan başka bir şey yapmamıştı. "Henüz bir planım yok."

"Akşam yemeğine ne dersin?"

"İyi olur." Geri çevirmek için bir sebep görmüyordu, görse bile bu daveti kabul ederdi. "Jolene gelecek mi?"

"Hayır."

Rachel tereddüt etti. "Peki, ne düşünüyor?"

"Bilmiyorum ve umurumda değil. Bu *ikimizi* ilgilendirir, sen ve ben."

Hayır, aynı zamanda Jolene'i ilgilendiriyordu. "Onunla konuşayım, tamam mı?"

"Odasında."

Neden kızının onunla konuşmasını engellemeye çalışıyordu? "Lütfen onu telefona ver."

Jolene konuşmaya başlamadan önce birkaç dakika geçti. "Benimle konuşmak istemişsin." Sesi alçak çıkıyordu.

"Evet. Baban benimle yemeğe çıkmak istediğini söyledi."

"Biliyorum."

"Sen ne yapıyorsun?"

"Lindsey'yle daha sonra sinemaya gideceğiz. Cuma akşamları genellikle öyle yaparız."

Rachel arka planda Bruce'u duyabiliyordu. "Onun yerine ikimiz dışarı çıksak?" diye önerdi Rachel. İkisinin iliş-

kilerini geliştirmeye, kaybolan güveni yeniden inşa etmeye ihtiyaçları vardı.

"Babam bundan hoşlanmaz."

"Muhtemelen öyle," diye kabul etti Rachel. "Ancak seninle benim birlikte vakit geçirmemiz babanla çıkmamdan daha önemli."

Rachel, Jolene'in iç çektiğini duydu. "Babam seninle konuşmak istiyor."

"Seni sinemaya bıraktıktan sonra onunla buluşuruz." Bruce yemeği kaçırdığı için hayıflanacaksa, ona yiyecek bir şeyler götürürdü.

"Nereye gitmek istersin?" diye soran Jolene'in sesi daha coşkulu çıkıyordu.

"Meksika yemeye ne dersin?" diye öneren Rachel, Jolene'in de Meksika mutfağını sevdiğini biliyordu. Şu anda kendisi baharatlı yemeğe tahammülsüzdü, ama hafif bir şeyler yiyebilirdi.

"Harika!"

Bir süre ne yapacaklarını konuştular. "Telefonu tekrar babana verir misin?" diye sordu Rachel.

"Tamam."

Bruce hemen telefonu aldı. "Benim yerime Jolene'le mi yemeğe çıkıyorsun?" diye sordu.

"Onu sinemaya bıraktıktan sonra eve uğrarım."

"Öyle istiyorsan," dedi Bruce, ama planların birden değişmesinden hoşnut görünmüyordu.

"Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, sana bir şeyler paket yaptırırım."

"İyi hissetmemi sağlayacak bir şey olduğundan şüpheliyim," diye söylendi Bruce.

Bu iyiye işaret değildi. "Sorun nedir?"

Bruce içini çekti. "Benzer şeyler. Gelince konuşuruz."

Bir süre sonra, Rachel üvey kızıyla akşam yemeğinin parlak bir fikir olduğunu düşündü. Kız eskiye oranla daha dürüsttü ve aralarında daha önce var olan sevginin izleri hissedilebiliyordu. Üvey kızı danışmanla görüşmelerini anlattı ve Rachel'ın babasıyla olan ilişkisini kıskandığını itiraf etti. Jolene'in ayrılıklarındaki rolünün farkında olması büyük bir aşamaydı.

Jolene önündeki tabağa baktı. "Babam eve dönmeni istiyor," dedi.

"Biliyorum." Rachel yarısını yiyebildiği tortilla çorbasını kenara itti.

"Bunu yapacak mısın?"

"Belki. Umarım. Fakat henüz değil."

"Babam senin yılbaşından önce dönmeni istiyor, böylece yeni yıla gerçek bir aile gibi girebilecekmişiz."

Rachel herhangi bir yorum yapmadı.

"Portland'a taşınmadığın için memnunum Rachel," dedi Jolene.

Çantasının içinde cüzdanını arayan Rachel durdu ve ona baktı.

"Gitseydin, babam için çok zor olacaktı... Ve ben de seni özlerdim."

Bu iyi haberdi. "Beni şimdi özlüyor musun?"

Jolene başını öne eğdi. "Özleyeceğimi sanmazdım, ama özlüyorum. Babamla evlenmeden önce sadece o ve ben vardık, ama ne zaman konuşmak ya da bir şeyler yapmak istesem sen oradaydın. Nikâhtan sonra her şey değişti. Seni babamla, babamı da seninle paylaşmak istemedim. Ve... Şey, sadece birbirinize ihtiyacınız olduğunu düşünüp beni kenara itmeye çalıştığınızı sandım." Gürültülü bir biçimde yutkundu. "İkinizin aşna fişne yapmanızı izlemekten nefret ediyordum."

Rachel, Jolene'in neden öyle tepki gösterdiğini anlıyordu. Bu duruma hepsi katkıda bulunmuşlardı. "Baban aile olmamızı istiyor. Bunu ben de istiyorum."

"Biliyorum. Üstelik bebek her şeyi baştan sona değiştiriyor. Danışmanla bu konuda konuştuk. Beni dinlemesi ve kötü şeyler hissettiğimi söylememesi işe yarıyor."

Rachel başıyla onayladı. "Duygularını değiştirmeden önce onları anlaman gerek."

"Sen de onun gibi konuştun," dedi Jolene sırıtarak. Sonra tekrar ciddileşti. "Bebek doğduğunda onu çok seveceğimi biliyorum, ama şu anda tek hissettiğim şey... Korku."

"Ne korkusu?"

"Bütün ilgiyi bebeğin çekeceği korkusu mu?" diye yumurtladı.

"Bunun olmaması için elimizden geleni yaparız." Rachel başka nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. "Seni sinemaya götürmeden önce bilmeni isterim, bebek odasını boyarken babana yardım ettiğin için minnettarım."

"Eğlenceliydi."

Gülümseyen Rachel saatine baktı ve birkaç dakika içinde çıkmazlarsa Jolene'in Lindsey'yle buluşmasına geciketeceğini fark etti. Hesabı ödedi ve aceleyle arabanın yolunu tuttular.

Jolene yol boyunca sessizdi. Rachel sinema kompleksinin önüne çektiğinde Jolene kapı koluna uzandı, "Baş başa yemek yediğimiz için memnunum," diye mırıldandı.

"Ben de öyle. Ayrıca bana karşı dürüst davrandığın için de memnunum," dedi. "Gerçekler acı verebilir, ama senin neler hissettiğini tam olarak bilmek isterim."

Jolene kapıyı açıp dışarı çıktı, sonra camdan içeri eğildi, "Çok *zor* ve babam benim nasıl hissettiğimi duymak istemiyor," dedi.

"Duymak zorunda. Ben de öyle." Yola çıkmadan önce Jolene'in arkadaşıyla buluşmasını bekledi.

Rachel arabayı park ederken Bruce salonun penceresinden onu izliyordu. Araçtan iner inmez ön kapıyı açtı.

Rachel içeri girer girmez Bruce onu kendine çekti ve sarıldı. Ne konuştu ne de öpmek için girişimde bulundu. Sadece sarıldı. Sonunda bir adım geri çekildi ve sanki yüzünü daha iyi görmek istermiş gibi, Rachel'ın yüzüne düşen saçları geri itti.

"Seni çok özledim," diye fısıldadı.

Kolunu Bruce'un beline dolayan Rachel başını ona yasladı. Kulağında onun kalp atışlarını duyabiliyordu. Kocasının kollarında olmak o kadar güzeldi ki antrede ne kadar öyle kaldıklarının farkında değildi.

İstemeden de olsa Bruce onu bıraktı. "Jolene'le yemek nasıldı?"

"İyi vakit geçirdik."

Rachel'ın elini tutup salona götürürken hafifçe kaşlarını çattı. El ele birlikte kanepeye oturdular.

"Seni üzecek bir şey söylemedi, değil mi?" diye sordu Bruce.

"Hayır," dedi Rachel. "Jolene açık ve dürüsttü ve bu çok hoşuma gitti."

"Eve geri dönmeni istediğini söyledi mi?"

Rachel konuşmalarının ne kadarını aktarması gerektiğinden emin değildi. "Oregon'a gitmediğim için çok sevindiğini söyledi."

Bruce kaşlarını biraz daha çattı. "Bu aynı şey değil."

"Hayır," dedi Rachel, "ama bir gelişme."

"Seni geri istiyorum. Sensiz hiçbir şeyin anlamı yok."

"Zaman içinde," diye söz verdi Rachel.

Bruce dikkatle onun yüzüne baktı. "Zaman içinde mi?" diye tekrarladı. "Ne kadar zaman?"

Rachel eliyle belirsiz olduğunu işaret etti. Kendi kafasında tarihi 1 Ocak olarak belirlemişti, ama bu kesin değildi. Herkesin hazır olduğuna ikna olmadan dönmeyecekti.

"Yeni yıldan önce?"

Cevap veremeyen Rachel hafifçe soluğunu bıraktı.

Bruce onun elini bırakarak ayağa kalktı ve sehpanın çevresinde turlamaya başladı. Düşüncelerini toparlamaya çalıştığı belliydi. "Ne zaman belli olur?" diye sordu bir süre sonra.

"Bruce, buna cevap verememem."

Bruce uzun uzun ona baktı. "Buraya geri dönmek *istiyor musun?*"

"Elbette istiyorum."

"Bana öyle görünmüyor. Aslında düşünüyorum da, Nate ve sen..."

"Sakın!" Rachel işaret parmağını ona doğru uzattı. "Sakın bunu ima bile etme. Nate ihtiyaç duyduğumda yanımda olan iyi bir arkadaş ve aramızda bir şey olduğunu ima etmene izin verecek değilim."

"Bunu bilemem, değil mi?"

Bruce'un ani kıskançlığı gülünçtü. Ona güvendiğini söylememiş miydi? "Bana bak Bruce. Gerçekten bana bak. Seninle evliyim ve senin çocuğuna hamileyim. Nate neden benimle ilgilensin... Üstelik şimdi?"

"Çünkü sen güzelsin ve... Muhteşemsin. Bir zamanlar sana âşıktı ve bu duygular tamamen silinmez. Öyle işte. Bir kez kalbini kaptırdıysan, sonsuza kadar sürer."

"Sana göre," dedi Rachel. Bruce'un kalbini kolay kaptırmadığını biliyordu. Sevdiği zaman derinden, bütün benliğiyle seviyordu. Bruce'la evlenirse bunun ömür boyu olacağını uzun zaman önce fark etmişti.

Rachel'ın ne dediğini anlamamış gibi, Bruce başını iki yana salladı.

"Sen kendini tamamen adıyorsun, herkes öyle yapmıyor."

Bruce somurttu. "Artık beni sevmediğini söylemenin yolu bu mu?"

"Bruce, böyle bir soruyu nasıl sorarsın?"

"Dedin ki..."

"*Bazı* insanların senin kadar güçlü duyguları olmadığını ve Nate'in de bunlardan biri olduğunu söyledim. Evlenmek istediği kadın ben değildim, hedefe giden yolda bir araçtım. Babası politikacıydı ve Nate de bu çizgiler içinde düşünebiliyordu. O yüzden, sıradan oylar için –bunu biraz dalga geçerek söylemişti– uygun bir eşe ihtiyacı vardı."

"Peki, tamam, ama bunun eve dönmenle ne ilgisi var?"

"Hiç yok." Bu konuşmanın hiçbir şeye katkısı olmadığını gören Rachel ayağa kalkarak çantasına uzandı. "Gitsem iyi olacak."

Bruce tekrar elini tuttu. "Lütfen yapma." Yavaşça soluk alıp gözlerini kapadı. "Rachel, üzgünüm. Nate'le ilgili söylediklerim yakışıksızdı." Sonra gözlerini açtı ve yavaşça Rachel'ın elini çekti. "Gel, Jolene'le birlikte boyadığımız bebek odasını göstereyim."

Rachel onunla birlikte üçüncü yatak odasına gitti. Bruce ışığı açtığında şaşkınlıktan soluğunun kesileceğini sandı. Bebek odası tamamen döşenmişti.

"Beşiği, şifonyeri ve bez değiştirme masasını seçmeme Jolene yardım etti."

"Bu... Mükemmel. Hepsi."

Bruce şifonyere doğru yürüdü, bir çekmecesini açarak içinden minik bir tişört çıkardı. "Kim bu kadar küçük olabilir ki?"

Rachel gülümsedi. Bruce ve Jolene her şeyi düşünmüştü.

"Jolene eyaleti terk edeceğini söylediğinde, bir şeyler yapmak zorunda olduğumu hissettim, yoksa aklımı kaçıracaktım. O yüzden bütün enerjimi bebek için hazırlanmaya yönelttim."

Rachel odanın ortasındaki yuvarlak beyaz halının üstünde durarak gözlerini kocasına dikti. "Zor olduğunu biliyorum."

"Zor mu?" diye tekrarladı Bruce. "Hiçbir fikrin yok."

"Yanılıyorsun Bruce. Sizi terk etmek istediğimi mi sanıyorsun? Bavulumu toplayıp o kapıdan çıkmak sence kolay mıydı? Emin ol, değildi. Senden ve Jolene'den uzaklaşmak beni neredeyse öldürecekti, ama mecburdum çünkü Jolene..."

"Şimdi daha iyi. Danışmana gidiyor ve..."

"Ve büyük yol kat etti," diye onun yerine bitirdi Rachel. "Fakat henüz hazır değil ve geçen yıl evlenirken yaptığımız gibi işleri aceleye getirirsek, yeni bir hata yapmış oluruz. Ben işi sağlama alıp beklemekten yanayım."

"Jolene'in kaprislerine boyun eğmek zorunda değiliz," diye ısrar etti. "Ait olduğun yer burası. Senin ve bebeğin."

"Benim de olmak istediğim yer burası, ama seni benimle ve bebekle paylaşması gerektiğini anlaması için Jolene'e gereken zamanı vermek ona boyun eğmek anlamına gelmez."

Başını iki yana sallayan Bruce odadan çıktı. Rachel, onun duymak istediklerinin bunlar olmadığını biliyordu, ama Rachel'ın isteklerini kabul etmekten başka çaresi yoktu.

Rachel onu şöminenin önünde, bir elini rafa yaslamış

sırtı dönük halde buldu, yaklaşıp arkasında durdu. "Üzgünüm Bruce, ama bunu gerçekten aceleye getiremeyiz."

"Sadece bir ya da iki haftalığına gittiğini sanmıştım ve o bile dayanılmaz gelmişti. Şimdiden üç ay oldu ve sen hâlâ zamanı gelmedi diyorsun. Korkarım doğru zaman hiç gelmeyecek. Seni kaybettiğimi hissediyorum."

"Kaybetmedin," diye fısıldayan Rachel elini onun sırtına koydu. "Hiçbir yere gitmiyorum. Sen ve Jolene'le birlikte olmaktan daha çok istediğim bir şey yok. Bebeğimizin ailenin bir parçası olmasını istiyorum."

Bruce döndü, kollarını uzatmadan önce uzun süre ona baktı. Rachel kendini ona bıraktı.

"Tekrar gelir misin... Yakında?" diye sordu Bruce.

"Tabii. Ne zaman?"

"Gelecek hafta. Jolene'le birlikte yılbaşı ağacını kuracağız ve senin de burada olmanı istiyorum."

Rachel başıyla onayladı. Bu, bazı şeyleri özellikle açığa çıkarmak açısından önemliydi. Sadece Jolene ve babasına özel olan yılbaşı geleneklerine dahil olacaktı. Jolene'i üzmeden ve mülkiyetine girildiğini hissettirmeden bunu aşarlarsa, belki, ama sadece belki, yılbaşından önce eve dönebilirdi.

Otuz Üç

Kendini iyi hisseden Gloria, ikinci kattaki dairesinin basamaklarını tırmanmaya başladı. Kısa süre önce Kuzey Dakota'dan dönen annesiyle öğle yemeği yemişler, yılbaşından ve ailece yapılacak planlardan söz etmişlerdi. Gloria kendisinin de dahil olmasından mutluydu. Onların hayatlarına girdiğinden beri ilk kez gerçekten ailenin bir parçası gibi hissediyordu.

Anahtarı kilide sokarken aşağıdaki otoparkta arabasından inen bir kadın gördü. Sarışın kadın bir yerden tanıdık geldiği halde üstünde fazla kafa yormadı.

İçeri girip mantosunu asmıştı ki kapı çalındı. Gözetleme deliğinden baktığında otoparktaki kadını tanıdı.

Onu bu kadar yakından görünce Gloria neden tanıdık geldiğini anladı. Kadın Joni'ydi, o gün Tacoma'daki hastanede Chad'in öptüğü kadın. Flört ettiği kadın.

Kendini ne olduğunu bilmediği bir şeye hazırladı, omuzlarını düzeltti ve kapıyı açtı.

İki kadın birbirlerini süzdükten kısa süre sonra Joni'nin gözleri Gloria'nın göbeğine kaydı.

Gloria bir dizi anlamsız iyi niyet sözcüğü sıralayacak havada değildi. "İçeri gelip konuşmak ister misin?" diye sordu, doğrudan konuya girerek. Joni'nin adını ve adresini nereden bulduğunu merak ediyordu. Sormamaya karar verdi. Chad söylemiş veya Joni onu takip etmiş olabilirdi. Belki Gloria'nın ismini ceptelefonunda görüp adresi internette bulmuştu.

Sonuçta önemi yoktu.

Cevap vermeden önce Joni kısaca tereddüt etti. "Evet, lütfen."

Gloria onun içeri girmesi için kapıyı açarak kenara çekildi.

Joni, elleri mantosunun ceplerinde, Gloria'nın salon penceresinden körfeze baktı. "Güzel bir manzara."

"Sanırım." Kollarını kavuşturdu, ne yapacağını bilmiyordu. "Bir şeyler içmek ister misin?" Bu bir dost ziyareti olmadığı halde, kaba olmak istemiyordu.

"Sadece su."

Gloria mutfağa gitti, bir bardak su doldurarak geri döndü. Joni kanepeye oturmuştu. Bardağı uzattığında, kadının ellerinin belirgin biçimde titrediğini gördü.

Joni küçük bir yudum aldı ve bardağı avuçlarıyla sardı. "Chad burada olduğumu bilmiyor."

Gloria, bilseydi şaşardı.

"Bugün uğrayacağını söyledi. Vardiyası beşe kadar sü-

recek, o yüzden altıdan önce burada olamaz ve düşündüm ki... Belki o gelmeden ikimiz konuşabiliriz."

"Tamam." Gloria rahat görünmeye çalışıyordu, ama iki omuzunun arasındaki gerginlik giderek artıyordu.

"Sanırım Chad sana bizden söz etti?"

"Etti." Gloria ayrıntıya girmedi.

"Bana da senden söz etti."

Gloria başıyla onayladı.

"Ve bebekten," diye ekledi Joni.

"İyi bir baba olacak," dedi Gloria. Son derece şefkatli ve düşünceliydi, bebeği şimdiden ne kadar sevdiğini yeterince belli etmişti.

"Ben de öyle düşünüyorum." Öne eğilen Joni bardağını sehpaya koymadan önce bardak altını düzeltti. Elleri boşta kaldıktan sonra onları ne yapacağını bilemiyor gibiydi. Sonunda kucağında kenetleyerek halıya bakmaya başladı.

"Onu seviyor musun?" diye sordu Gloria. Bu tuhaf konuşmayı sürdürmeden önce diğer kadının nerede durduğunu bilmek istiyordu.

Joni ona baktığında gözleri yaşlıydı. "Korkarım evet."

Gloria da ağlamak istiyordu, ama duruşunu bozmamak için elinden geleni yapıyordu. "Korkarım ben de," diye itiraf etti. Duygularını diğer kadına söylemek için bu kadar hevesli olduğu halde Chad'e söyleyememesi ilginçti. Bu duyguların derinliğini anlaması uzun zaman almıştı ve artık çok geç olabilirdi.

"Onu çok incitmişsin."

"Aklım başımda değildi... Olanlardan pişmanım."

"Bebekten de mi?" diye sordu Joni.

"Hayır," dedi Gloria. "Bebekten asla pişman olmam."

Bu cevap karşısında Joni'nin kaşları çatıldı. Sanki bu, onu her şeyden daha çok etkilemiş gibiydi. "Ben... Chad bebeği seviyor. Bir araya geldiğimizde konuştuğu tek şey bu ve seni de sevdiğinden şüpheleniyorum. Hayır, şüphelenmiyorum. Sevdiğini *biliyorum*."

Gloria ne söyleyeceğini bilmiyordu. "Chad'le hayatımın çok kötü bir döneminde karşılaştık," diye başladı, açıklama ihtiyacı hissederek. "Beni evlat edinen aileyi yeni kaybetmiştim. Tek çocuktum ve onların ikisi de tek çocuktu, o yüzden kimsesiz kaldım. Teyze yok, amca yok, kuzenler yok. Aile yok. Biz... Chad ve ben, birden kendimizi çok yakın hissettik ve şey..."

Joni başını çevirip manzarayı seyreder gibi yaptı. Metalik gri bir gökyüzü fonunda, kızağa çekilmiş uçak gemileri ve denizaltılarıyla uzaktan Bremerton tersanesi görünüyordu.

Gloria dikkatini toplayamadığından ilgisini konuğuna yönlendirmeye çalıştı. "Neden buraya geldiğini bilmiyorum," dedi.

"Geldim çünkü Chad'e olan duygularını bilmek zorundaydım."

"Önemi var mı?"

"Evet, hem de çok." Joni su bardağını kavrayıp iri bir yudum aldı. "Artık ne yapmam gerektiğini biliyorum." Bardağı kararlı bir şekilde sehpaya koydu.

"Neymiş o?"

Joni yanaklarından süzülen yaşları sildi. "Chad'le ilişkimi bitiriyorum."

"Bitirmek mi?" diye tekrarladı Gloria. "Fakat... Daha az önce onu sevdiğini söyledin."

"Doğru... Ama ihtimalleri biliyorum ve benim lehime değil. Chad seni seviyor ve yakında ona bir oğul vereceksin. Onu şimdiden geri çekilecek kadar çok seviyorum."

Gloria diğer kadının samimiyetine inanmakta güçlük çekiyordu, ama yanaklarından süzülen yaşlar ciddi olduğunu gösteriyordu.

"Senden istediğim tek şey," diyen Joni kendini toparlamaya çalıştı. "İstediğim tek şey Chad'i sevmen. O iyi bir adam ve iyi bir doktor. Umarım sahip olduğun şeyin değerini bilirsin. Eğer bilmezsen, emin ol bir gün bir başka kadın onu senden çalmak için elinden geleni yapar. Bir başka kadın ben bile olabilirim."

Gloria elini kalbinin üstüne koydu. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Öyleyse hiçbir şey söyleme. Sana söylediklerimi hatırla. Eğer Chad'i tekrar incitirsen, uyarmadığımı söyleme." Çantasını alan Joni kapıya doğru yürüdü.

Gloria onu izledi. "Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?" Bu, sorudan çok bir cümleydi.

"İkinizin de tahmin edemeyeceği kadar. Onu sevdiğim için ondan vazgeçmeyi göze alıyorum. Bunu senin ya da bebeğin için yaptığımı sanma. Chad için. Onu mutlu et."

"Ben... Yapacağım."

Apartman, Joni'nin açıklamasıyla sarsılıyor gibiydi. Gloria kapıda durdu, olanları sindirmeye çalışıyordu. Ayrıldıklarından beri duygusal ve fiziksel anlamda mesafeyi korumaya çalışsa da Chad onu seviyordu.

Chad üç saat sonra geldi. Neyse ki Joni'nin ziyaretini ve kendi duygularını düşünüp tartacak kadar zamanı olmuştu.

"Selam," dedi içeri girerken. Huzursuz görünüyordu, kendinde değil gibiydi.

"Selam," dedi Gloria. Yılbaşı ağacı almaya gideceklerdi. Chad, onun hamileyken ağaç taşımasını ve süslemekle uğraşmasını istememişti. Gloria, Chad'in kendisini tekrar görmek için bunu mazeret olarak kullandığını düşünmüştü. Şikâyet ettiğinden değil, onunla birlikte olmak için her fırsatı kullanmaya hazırdı.

"Ağaç almaya bugün gitmesek olur mu?" diye sordu. "Hiç havamda değilim."

"Elbette. Başka zaman yaparız."

Pencereye yürüyüp orada durdu, bakışlarını gecenin boşluğuna dikti. Yakamozlar denizi sarıp sarmalıyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, bir hastasını kaybetmiş olmasından endişelenerek. Chad bütün ölümleri kişiselleştiriyordu, özellikle çocuk ölümlerini.

"Bugün bir ziyaretçim vardı," dedi.

Gloria ona doğru yürüdü, bir adım yakınına geldikten sonra onunla birlikte geceyi izlemeye başladı. "Enteresan, çünkü benim de bir ziyaretçim vardı."

"Tanıdığım biri mi?"

"Joni."

Ona doğru dönerken Chad'in neredeyse boynu kopacaktı. "*Joni* seni görmeye mi geldi?"

Gloria ellerini sıkarak başıyla onayladı. "Önemli bir sorunun cevabına ihtiyacı vardı."

Chad onun devam etmesini bekledi.

Açıklayacak cesareti bulabilmek için Gloria biraz bekledi. "Seni sevip sevmediğimi sormak için gelmiş."

"Sen ne cevap verdin?"

"Ona Cedar Cove'a ilk taşındığımda neler olduğunu anlattım ve neden olduğunu."

"Anladığım kadarıyla tanıştıktan birkaç saat sonra kendimizi yatakta bulduğumuz kısmını atlamışsın."

"Evet."

Chad sert bir ifadeyle kapıya yürümeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Gloria.

"İhtiyacım olan her şeyi duydum."

"Cevabımı duymak istemiyor musun?"

"Cevabı aldım. Ona davranış biçimin için bir bahane sunmuşsun ve öylece bırakmışsın."

"Aslına bakarsan, öylece bırakmadım. Sorusunun cevabını verdim."

"Ve?" diye sordu Chad, bütün bu konuşmalardan sıkılmış ve bir an önce gitmek ister gibiydi.

"Joni'ye sana âşık olduğumu söyledim." Tepkisinden korkarak dik durmaya çalıştı. Yüzüne karşı gülerek ona

inanmadığını söyleyebilirdi. Duygularıyla ilgili ona hiçbir şey belli etmemişti, aksine ilgilenmediğini ispatlamak için defalarca elinden geleni yapmıştı.

Chad bir şey söylemedi, ama ona dönüp yüzüne bakmaya başladı. Belli ki doğru söyleyip söylemediğini anlamaya çalışıyordu.

Gloria cesurca onun bakışlarına karşılık verdi.

"Joni beni de görmeye geldi," dedi Chad.

"Bunu tahmin ettim." Kadın Chad'le konuşacağını söylemişti ama Gloria bu kadar çabuk olacağını tahmin etmemişti.

"İlişkimizi bitirdi."

Gloria midesinin kasıldığını hissetti. "Üzgünüm."

"Bittiğini biliyordu. Bebeği öğrendiğim andan itibaren. Sorun şu ki, kısa süre öncesine kadar ben farkında değildim. Seni sevmekten hiç vazgeçmedim Gloria. Seni kafamdan ve yüreğimden atmaya çalıştım, ama başaramadım. Geceleri rüyalarıma girmeye devam ettin. Gündüzleri her köşe başında seni gördüğümü sandım. Tanıştığımız geceden itibaren kontrolümü eline aldın."

Gloria'nın da durumu farklı değildi, sadece itiraf etmek istemiyordu. "Çok üzgünüm Chad," diye fısıldadı. Bir adım ona yaklaştı, Chad de aynısını yaptı. "Söz konusu sen olunca, hiçbir şeyi doğru yapmıyormuşum gibi geliyor."

Chad gülümsedi. "Katılmıyorum. Bana bir oğul veriyorsun."

"Sana kalbimi de veriyorum."

Chad kollarını açtı, Gloria ona doğru yürüdü. "Fazlasıyla uzun sürdü."

"Neden bu kadar direndiğimi anlamıyorum."

"Ben de öyle." Chad onun başını öptü, sonra yüzüne doğru indi ve sonunda dudakları buluştu.

Dakikalar sonra ayrıldıklarında Gloria soluk soluğaydı ve sanki dizlerinin bağı çözülmüştü. Chad'i yatak odasına sürüklemeyi düşündü, çünkü bu başlangıcın sonu hep aynı oluyordu, ama bu kez seks yüzünden dikkatlerinin dağılmasına ve konudan ya da çözmeleri gereken sorunlardan uzaklaşmalarına izin vermeyecekti.

"Böyle hissettirmeyi nasıl başarıyorsun?" Fiziksel olarak hiçbir erkeğe Chad'e olduğu gibi tepki vermiyordu.

"Bilmiyorum. Umurumda değil. Sadece değişme."

Gloria ona sarıldı, yanaklarından yaşlar süzülerek öpmeye başladı.

"Evlenmemizi istiyorum," dedi Chad.

"Tamam." Hep hayalini kurduğu romantik evlenme teklifi değildi, ama idare ederdi.

"Hemen."

"Tamam."

"Yılbaşından önce."

"Ne? Sadece üç hafta kaldı!"

"Yanıma taşınırsın."

Bütün bu komutlar uzun ve ateşli öpücükler arasında veriliyordu. "Yanına mı..."

"Evet, yanıma," dedi tekrar.

"Sen buraya taşınamaz mısın?"

"Hayır."

"Ailem burada. İşim..."

"Artık yeni bir ailen var. Sen, ben ve bebek. Ayrıca Tacoma'da da işler var."

"Evet, belki daha sonra oranın emniyetine katılabilirim."

Chad başıyla onayladı. "Zaten Cedar Cove'dan ve McAfee'lerden fazla uzak olmayacaksın."

"Doğru."

Son öpücük hepsinden daha güçlüydü. "Chad," diye fısıldadı soluk almak için ara verdiğinde. "Seni çok seviyorum."

"Biliyorum. Hep biliyordum."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Ya."

"Çok konuşuyorsun."

"Affedersin."

Chad güldü. "Özür dileme."

"Joni..."

Chad tekrar onu öptü. "Toparlanacak. Onun için çıldıran başka bir doktor var."

Bir şeyler daha söyledi ama Gloria takip edemedi. Bildiği tek şey vardı, kendini çok mutlu hissettiğiydi.

Otuz Dört

Pazartesi günü, Grace ve Cliff Harding evin çatı hattına yılbaşı ışıklarını çekiyordu. Cliff merdivenin tepesinde çalışırken Grace ışıkları tutuyor ve gözünü kocasından ayırmıyordu. Beau'nun kayışını verandanın korkuluğuna bağlamışlardı.

Çitle çevrili iki arazi arasındaki uzun yolda bir araba belirdi. Cliff'in tembel tembel otlayan atları başlarını kaldırıp araca baktılar.

"Birini bekliyor musun?" diye sordu Cliff.

"Hayır." Kızlarından herhangi birinin telefon etmeksizin geçerken uğramalarına alışıktı, ama ikisi de SUV kullanmıyordu. "Beth Morehouse'un arabası," dedi kısa süre sonra.

"Beau için mi geldi?"

Grace, ilk günden itibaren yavruyu sahiplenmemekte kararlıydı. Grace'in ayakkabılarını kemirmiş, Cliff'in çoraplarını saklamıştı ve sürekli ayakaltındaydı. Üstelik gittiği her yerde Grace'i takip etmekten vazgeçmiyordu.

"Grace?" diye sordu Cliff tekrar.

"Bilmiyorum," dedi. Beth'in yavruyu alması için bir tarih belirlememişlerdi, eğer Beau için uygun bir yuva bulduysa... Harika olurdu.

Beth ahırın önüne park etti, arabadan inip onlara doğru yürüdü.

Cliff merdivenden inerek kolunu Grace'in omuzlarına sararken Beau heyecandan çılgın gibi havlıyordu.

"Selam Beth," dedi Grace. Eğilip çiçek tarhlarını kazan Beau'yu kucağına daldı. Patileri ve yüzü çamur içindeydi.

"Bir bardak eggnog alır mısın?" diye sordu Cliff. "Grace ve ben mola vermek üzereydik."

"Teşekkürler, isterdim ama fazla kalamayacağım. Çiftliğe geri dönmek zorundayım. Bütün elemanlar işbaşında. Buraya yakın birkaç işim var, evde misiniz diye bakayım dedim."

"Buradayız," dedi Grace gereksiz yere, ardından eve doğru yürümeye başladı. Mutfağın antresine girdi, önce Beau'nun yüzünü ve patilerini ve sonra kendi ellerini yıkadı. Bu sırada Cliff, Beth'i mutfağa aldı ve oturması için bir sandalye çekti.

"Eggnog getireyim," diyen Cliff dolaptan üç bardak aldı. "Grace'in aile tarifi."

"Kendin mi yapıyorsun?" diye soran Beth, ellerini kurulayarak içeri giren Grace'e döndü.

"Çok basit. İstersen tarifini memnuniyetle veririm."

"Evet, çok isterim."

Cliff doldurduğu bardakları masaya getirirken, Grace önceki gün torunlarıyla birlikte pişirdiği kurabiyelerden bir tabak getirdi.

"Beau'yu almaya geldiğini sanıyorum?" diye sordu Cliff.

İsmini duyan yavru Grace'e doğru koştu, arka ayaklarının üstüne dikilerek patilerini Grace'in dizlerine yasladı. Grace'e bakışları öyle sevgi doluydu ki, Grace gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. İstemsizce Beau'nun başını okşadı ve yavru inlemeye başlayınca onu kucağına aldı. Beau, Grace'in elini yalayıp kıvrıldı ve hemen uykuya daldı.

"Şey... Aslında..."

"Ona iyi bir yuva buldun mu?" diye sordu Cliff.

"Pek sayılmaz."

"Geçici yuva bile yok mu?" diye üsteledi Grace. En büyük korkusu buydu, Beth onun yavruya sahip çıkmasına güvenebilirdi. Öyle bir şey olmayacaktı.

"İşin gerçeği, hayır. Beau için bir yuvam yok."

"Yok mu?" diye inledi Grace.

"Hayır," diye tekrarladı Beth, "üstelik şimdi yeni bir sorunum var."

Grace ve Cliff bakıştılar. "Beau'yla mı ilgili?"

"Hayır... Şey, evet. Dolaysız olarak. Bildiğiniz gibi birkaç köpek kurtardım ve onları eğittim, bundan keyif alıyorum ve sanırım bu konuda biraz yeteneğim var."

Bu gerçekten çok yetersiz bir ifadeydi. Beth kütüphanedeki okuma programında Grace'le işbirliği yapmanın yanı sıra, hasta ve yaşlı ziyaretleri için de köpek eğitmeye başlamıştı.

"Anlaşılan herkes sokak köpeklerini aldığımı duymuş. Bulduğu ya da bakamadığı köpeği getirenlerin sayısı o kadar arttı ki... Boğulmaya başladım." Sesi çatlıyordu.

"Ne demek istiyorsun? Bir şey mi oldu?" diye soran Grace, Beth'in gözle görülür gerginliği karşısında endişelenmişti.

"Evet. İki tane tamamen ilgisiz beklenmedik şey. Bunlarla nasıl başa çıkacağımı düşünmeye çalışıyorum. Bunu size yansıttığım için üzgünüm, ama o kadar... Üstüme geldi ki."

"Bize neler olduğunu anlat," dedi Grace şefkatle. Arkadaşını hiç böyle telaşlı görmemişti.

"Şey, öncelikle, eski kocam yılbaşı için buraya gelecek gibi görünüyor. Kızlar üniversiteden dönecekler ve *onları* arayıp ziyaretinin bir sakıncası olup olmadığını sormuş, kızlar da çok istemişler." İçini çekti. "Onu geri çevirebilirdim, ama kızlara bunu yapamam. Neyse, Beldonlarla konuştum ve bana Kent'in pansiyonlarında rezervasyon yaptırdığını söylediler."

Grace, Beth'in boşanmış olduğunu biliyordu, ama bu konuda hiç konuşmamışlardı.

Cliff içkisini yudumlayarak soru sorma işini Grace'e bıraktı.

"Bu bir sorun mu?" diye sordu Grace.

"Evet," dedi Beth açıkça. "Kent'le üç yıldır konuşmuyoruz. Şey, kızlarla ilgili bir konu olmadıkça. Bailey ve Sophie okulda oldukları için, iletişim kurmamızı gerektiren bir durum olmuyor."

Beth ilk kez bu kadar kişisel konulara giriyor, boşanmasıyla ilgili açıklamalarda bulunuyordu. Grace onu arkadaşı olarak görse de, Beth hiçbir zaman Cedar Cove öncesi hayatıyla ilgili ayrıntıya girmezdi. Grace onun çiftliği idare ederek ve köpeklerle ilgilenerek zaman geçirdiğini

biliyordu. O bölgede canlı ağaç satan sayısız yerden biri ona aitti. Aslında Beth'in adresi –1225 Yılbaşı Ağacı Sokağı– bundan daha uygun olamazdı.

Cliff sonunda konuştu, "Kızların neden böyle bir şey ayarlamış olsun?" diye sordu.

"Emin değilim... Kent ve ben daima medeni davranmışızdır. Sancılı bir boşanma değildi. Sadece... Yavaş yavaş koptuk. Dediğim gibi, o günden beri paylaşacak bir şeyimiz olmadı."

"Acaba kızlar uzlaşabileceğinizi umuyor olabilir mi?" diye düşünen Grace, Cliff ve Beth ona bakınca yüksek sesle düşündüğünü fark etti.

"Bence Kent'in Thyme & Tide'da kalması iyi fikir," dedi Beth, Grace'in yorumuna cevap vermeden. "Gerçekten, onu evde istemem. Bu... Bu rahatsızlık verir."

"Evet, tahmin ediyorum."

"Ne zaman geliyor?" diye sordu Grace.

"Yirmi üçünde... Hiç beklenmedik bir durum ve ayrıca Ted var."

Grace'in bildiği tek Ted kasabanın veterineriydi. Beth'in onu ne kadar sık ziyaret ettiğini düşününce, aralarında bir arkadaşlık oluşması normaldi. Beth yardım kampanyaları düzenlemeye başladığından beri, Ted bazı hizmetlerini ücretsiz veriyordu.

"Veteriner," dedi Beth, Grace'in varsayımını doğrulayarak. Sinirle ellerini ovuşturdu. "Biz, bir anlamda... Çıkıyor gibiyiz. Ciddi bir şey olmasa da."

Grace gülümsemekten kendini alamadı. Böyle bir şey

umuyordu. Ted Reynolds, Beth'in yaşlarındaydı, yakışıklı ve espritüel bir adamdı. Grace ve Olivia şakayla karışık Ted'in bekâr olmasının talihsizlik olduğunu söylerdi. Etrafta hem yakışıklı hem de uygun adam *yok denecek kadar* azdı.

"Sonra bu sabah..." Beth yere baktı. "İnsanların bana köpek getirdiğinden söz ettiğimi hatırlıyor musun?" Derin bir soluk aldı. "Bu sabah verandamda büyük bir sürprizle karşılaştım." Soluğunu bıraktı. "Bir sepet dolusu yavru. *Büyük* bir sepet."

Grace nabzının hızlandığını hissedebiliyordu. Eğer Beth bir sepet dolusu yavruya yuva bulmak zorundaysa, Beau'yu almaya tabii ki gönüllü olmazdı.

"Kaç yavru?" siye sordu Cliff. "Cinsleri ne?"

"On. Siyah labradora benziyorlar. Ya da lab kırması."

"*On* yavru mu?"

Beth başıyla onayladı. "Çok şirinler, ama on tane? On yavruya nasıl yuva bulacağım?"

"Aslında on bir," diye mırıldandı Grace.

"On bir mi?"

"Unutma, Beau'nun da bir yuvaya ihtiyacı var."

"Beau mu?" Beth bakışlarını Cliff'e çevirdi.

Cliff omuz silkerek cevap verdi.

"Beau," diye tekrarladı Grace. Bir süre Cliff'le Beth'in ona karşı işbirliği yaptığından şüphelenmişti ve şu anda bu kanıtlanmıştı. Pekâlâ, istedikleri planı uygulamakta serbesttiler, ama onun fikrini değiştiremeyeceklerdi. Yavru gidecekti.

"Ama... Ama Maryellen ve Jon'dan Beau'yu almalarını istemeyecek miydin?" Beth umutsuz gözlerle ona baktı.

"Vazgeçtim," dedi Grace sertçe.

"İşin gerçeği," diye açıkladı Cliff, "Grace, Beau'nun iyi bir aileye yuvalanmasını istiyor, ama onu sürekli görme korkusuyla çocuklarımızdan birinin almasını istemiyor, çünkü itiraf etmek istemese de o köpeği seviyor."

"Bu doğru *değil*," diye ısrar etti Grace, ama söylediklerine kimsenin kulak astığı yoktu.

Beau'nun hafif horultusu bile sanki bu inançsızlığın sesi gibiydi. Onu huzur içinde kucağında kıvrılmış görmek gardını indirmesine sebep oluyordu.

"Pekâlâ, Maryellen'a çocuklar için Beau'yu ister mi diye soracağım," dedi. Onların şüphelerini dağıtmak için. "Belki yılbaşı hediyesi olarak düşünebilir."

"Teşekkür ederim," dedi Beth minnetle. İçkisini bitirdi ve boş bardağı evyeye götürdü. "Eggnog için teşekkürler. Senden Beau'yla ilgili haber bekleyeceğim. Sizi sıktıysam özür dilerim, her şey birden üstüme gelmeye başladı sanki."

"Çok iyi anlıyoruz," diyen Cliff onu rahatlatmaya çalıştı.

Beth birkaç dakika sonra oradan ayrıldı ve kapı kapanır kapanmaz Cliff telefonu Grace'e uzattı.

"Bu ne için?"

"Maryellen ve Jon'u aramayacak mısın?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Çocuklar köpek için yeterince büyüdüler ve Jon bir köpek almayı ciddi olarak düşünebileceğini belirtmişti."

"Sonra ararım," dedi Grace, havasında değildi. Bunu

neden hemen yapmadığını anlamıyordu. "Aslında yılbaşı öncesine kadar beklesek daha iyi."

"Ondan bir an önce kurtulmak istediğini sanıyordum."

"Maryellen çok yoğun," dedi, kızının programını düşünerek. "Onu haftaya ararım."

"Neden bekliyorsun ki?" Cliff'in telefonu uzatmaya devam etmesi onu sinir etti.

"İyi, tamam. Madem senin için bu kadar önemli." Ahizeyi kaptı ve öfkeyle büyük kızının numarasını tuşladı.

Maryellen ilk çalışta açtı. "Selam anne."

"Selam," dedi, güçlükle yutkunarak.

"Hayrola?"

Grace elini Beau'nun başına koydu. "Cliff ve ben çocukların yılbaşı hediyesiyle ilgili bir şey soracaktık."

"İkisi de büyükanne ve büyükbabasının alması için ayrıntılı bir oyuncak listesi hazırlıyor."

"Eminim öyledir." Grace'in torunlarını şımartmaktan daha çok keyif aldığı bir şey yoktu. Dün kurabiye pişirirken Katie ve Drake hangi oyuncakları istediklerini belli etmişlerdi.

"Cliff ve ben onlara bir köpek versek?" İşte, söylemişti. Cliff onun bunu yapabileceğine inanmıyordu, ama yapmıştı ve düşündüğü kadar zor olmamıştı.

"Anne, bir köpek mi yoksa yavru mu?"

"Yavru," diye netleştirdi Grace. "Beau'yu onlara vermeyi düşünmüştüm."

"Beau mu?" Maryellen'ın sesi şok olmuş gibi çıkıyordu. "Beau'yu verecek misin?"

"Elbette. Onu sahiplenmeyi hiç düşünmedim. Bunu biliyorsun." Grace, onu dinleyen herkese niyetini açıkça belirtmişti.

"Şey, evet, ama anne, o senin köpeğin. Nereye gitsen peşinden geliyor. Sahibinin sen olduğuna çoktan karar vermiş."

"Alışır," dedi, Maryellen'ın onu bocalatmasına izin vermeyecekti.

"Eminim o alışır, ama senden emin değilim."

"Komik olma." Grace tartışmak istemiyordu, ama zamanı geldiğinde Beau'yu verebileceğine kimsenin inanmaması canını sıkıyordu. Yanılıyorlardı. Hem de hepsi. "Bak, onu istiyor musun, istemiyor musun? Çünkü eğer istemiyorsan... Cliff ve ben onu Beth Morehouse'a geri vereceğiz."

"Öyleyse, elbette. Beau'yu kesinlikle alırız."

Grace'in gırtlağındaki yumru büyüdü. "Güzel. Yılbaşı arifesi onu getiririz."

Cliff bir şey söylemek ister gibi elini kaldırdı.

"Bir dakika," diyen Grace eliyle ahizenin ağzını kapadı.

"Neden yılbaşına kadar bekliyoruz?" diye sordu Cliff. "Maryellen'a bugün getirebileceğimizi söyle. Öğleden sonra o tarafa gideceğiz, geçerken bırakırız."

"Aceleye gerek yok, değil mi?" diye söylendi Grace. "Bu bir yılbaşı hediyesi."

"Anne?"

Grace ahizeyi tekrar kulağına götürdü. "Evet?"

"Cliff'i duydum. Onu bugün getirirseniz harika olur. Çocukları yılbaşı hezeyanından uzaklaştırır ve meşgul eder."

"Bugün," diye tekrarladı Grace yavaşça. "Tamam... Neden olmasın? Bugün öğleden sonra Beau ve bütün özel eşyasıyla birlikte orada oluruz." Yavru bir köpek için bu kadar ıvır zıvır biriktirdiklerine inanamıyordu.

"Harika. İstediğiniz zaman gelin."

"Tamam. Görüşürüz." Grace telefonu kapatarak Cliff'e uzattı, "Umarım mutlusundur," diye terslendi.

Onun asabi ses tonunu duymazdan gelen Cliff gülümsedi.

"Pişmiş kelle gibi sırıtma. Beau'yu veremeyeceğimi sanıyorsun, değil mi? Sürprize hazır ol Cliff Harding. Hemen şimdi gidelim. Bu köpek ne kadar çabuk hayatımdan çıkarsa o kadar iyi olur." Beau'yu dikkatlice yere bıraktı ve sonra odadan odaya koşturarak onun çiğneme oyuncaklarını ve doldurulmuş hayvanlarını bir naylon poşete tıkıştırdı.

Cliff'in yardım etmemesi onu çileden çıkarıyordu. Bu onun parlak fikriydi, o yüzden en azından Beau'nun mamasını toplayabilirdi.

"Hazır mısın?" diye çemkirdi işi bitince. Oyuncakları, yatağı ve önceki gün aldığı bir paket kuru maması hazırdı. "Aşı kayıtlarını unutmayayım," diyerek son anda onları da aldı.

Beau uysalca taşıma sepetine girdi. Grace onu bu sepetle defalarca kütüphaneye götürmüştü. Sepeti görür görmez bunun gezmeye gitmek olduğunu biliyor, Grace'in yanında olduğu sürece nereye gittiğini önemsemiyordu.

"Seni yeni evine götürüyoruz," dedi ona. "Seninle koşup oynayacak çocukları olan bir ev. Katie ve Drake'i ha-

tırlıyor musun? Seni zaten seviyorlar ve onlarla oynayabileceksin ve... ve..."

"Tamam, hadi gidelim," diyen Cliff paltosunu giymiş ve anahtarları almıştı.

Grace donmuş gibi olduğu yerde duruyordu.

Cliff kapıda bekledi. "Geliyor musun?"

"Evet." Kendini bir adım atmaya zorladı. Sonra bir tane daha. Her adım kararlılık ve çaba gerektiriyordu. Taşıyıcı hâlâ yerdeydi. Uzanıp onu alması gerekiyordu...

"Geliyor musunü, gelmiyor musun?" diye sordu Cliff.

"Geliyorum dedim." Eğilip kara gözlerini doğruca ona dikmiş olan Beau'ya baktı, ikisi için de en doğru olanı yaptığına onu ikna etmeye çalıştı. "Katie ve Drake seni çok sevecekler."

Beau gözünü kırpmadan ona bakmaya devam etti.

"Grace." Cliff'in sesi şefkat doluydu. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

Grace onu ikna etmek istedi ve sonra yapamadığını fark etti. "Hayır," diye fısıldadı. "Yapmak istediğim bu değil." Bu kadarını söylemek onu özgür kılmıştı. "Beau'yu seviyorum."

"Biliyorum. Elinde değildi." Cliff ona yaklaşarak kollarına aldı. "Bu onu sahiplenebiliriz anlamına mı geliyor?"

"O Buttercup değil."

"Hayır, değil. O Beau. Bizim Beau'muz."

"Bizim Beau'muz," diye ona katıldı Grace. Çömeldi, Beau'nun sepetini açtı. Beau doğruca onun kollarına atladı.

Otuz Beş

"Bundan emin değilim," dedi Lori. Sehpanın üstüne bir tabak kurabiye koydu ve sinirle ellerini ovuşturdu.

Linc'in de kendine göre kuşkuları vardı ama bunları söylemeye niyetli değildi. "Her şey yolunda gidecek," dedi kendinden emin bir tavırla. "Endişelenme."

Lori ikna olmuş görünmüyordu. "Eğer bir felaket olursa, o zaman..."

"Bütün sorumluluğu üstüme alacağım."

"Hayır, almayacaksın," diyen Lori onun yanına gitti. "Bu konuda seni destekledim. O yüzden, eğer çakılacaksak bunu birlikte yapacağız."

Karısı pek umutlu görünmüyordu. Öte yandan Linc, küçük de olsa başarabileceklerine dair bir şansları olduğuna inanıyordu.

"Belki babam gelmez bile," dedi Lori. Linc ebeveynleri arasında bir görüşme ayarlamayı önerdiğinde ilk itirazı bu olmuştu. Kate kocasının orada olacağını bilmiyordu, yoksa asla uğramayı bile düşünmezdi.

"Gelecek."

"Fakat onunla sadece bir kez konuştun ve iyi gitmediğini söyledin."

"Babanla benim hâlâ aşılacak çok yolumuz var, ama bir şey çok açık ve net. Anneni seviyor."

"Annem boşanma dilekçesi verdi bile."

"Babanın bundan haberi olduğuna oldukça eminim." Linc'in en büyük endişesi Kate'in Lori'ye kızmasıydı. Yine de mecbur kalırlarsa bununla başa çıkarlardı.

"Kahve hazır mı?" diye sordu mutfağa doğru bakan Lori.

"Demlenmesi bitti." Mary Jo, Mack ve Noelle dışında şu ana kadar pek misafirleri olmamıştı. Gerçi onlar aileydi... Kate ve Leonard da öyleydi, ama farklıydı. Onlar *ayrı yaşıyordu* ve bu durum işleri daha gergin hale getiriyordu.

Lori evi öyle temizlemişti ki Linc duvarların boyasını kazıyacağından şüphe etmişti. Mutfağın zemini kendini görebileceği kadar parlıyordu ve mobilyalar göz alacak kadar cilalanmıştı. Önceki gün küçük bir yılbaşı ağacı almışlardı ve Lori onu süslemek için saatler harcamıştı. Güzel de iş çıkarmıştı. Linc ona yardım etmeyi denemişti, ama Lori bu işi kendi tarzıyla yapmak istemişti ve Linc buna izin verdiği için memnundu.

Saat tam ikide kapı zili çaldı. Lori hazırlıksız yakalanmış gibi birden ayağa fırladı ve Linc'in koluna sarıldı. "Sen bak, tamam mı?"

Linc onun yanağını öptü. "Rahatla," diye fısıldadı.

"Söylemesi kolay," diye homurdandı Lori.

Linc kapıya gitti. Diğer tarafta çatık kaşlarıyla yüzü kararmış Leonard duruyordu. "Bütün bunlar ne demek oluyor?"

Linc tel kapıyı açana kadar cevap vermedi. "Bakıyorum tam zamanında geldiniz."

"Bulunduğum yere randevularıma geç kalarak gelmedim."

"Selam baba." Ellerini yumruk yapan Lori salonun ortasında duruyordu. "Evimize hoş geldin."

Leonard çevresine baktı ve onaylayıp onaylamadığına dair bir şey söylemedi.

"Oturmak ister misiniz?" diye sordu Linc.

"Hayır. Kate'in de burada olacağını söylemiştin."

"Olacak..." dedi Lori. "Arabanı görüp geri dönmeye karar vermezse."

Bellamy gözlerini Linc'e dikti. "Geldiğimi bilmiyor mu?"

Linc başını iki yana salladı. "Söylemezsek daha iyi olur diye düşündük."

Leonard pencereye doğru yürüyüp dışarı baktı. "Cuma günü boşanma evrakı elime ulaştı."

"Biliyorum," dedi Lori.

"Benimle konuşmayı reddediyor, ama Seattle'daki bir hukuk bürosunun elemanıyla bana evrak göndermeyi biliyor."

"Annemle konuşma fırsatı bulacağın için memnun değil misin?"

"Tabii ki öyleyim. Ona ağzıma geleni söyleyeceğim.

Bunca yıldır evliyiz ve benimle konuşamıyor mu? Kendi kocasıyla?"

"Baba," diye araya girdi Lori, şirin bir tavırla. "Anneme bağırmanın işe yarayacağını sanmıyorum."

"Bağırmıyorum," diye haykırdı Bellamy.

Lori yüzünü buruşturunca Linc yanına geldi. Önceki hafta kayınpederiyle ilgili önemli bir ders almıştı. Bellamy havlıyordu, ama ısırmıyordu. Bununla beraber, ısırırsa sağlam ısırıyordu. Bunun kanıtı olarak Linc diş izlerini hâlâ taşıyordu.

"Annem senin bağırmandan hoşlanmıyor."

"Anlaşılan annenin ses tonumdan daha fazlasına itirazı var," dedi sesini alçaltarak.

"Size bir fincan kahve getireyim mi?" diye sordu Linc.

"Daha sert bir şey yok mu?"

"Hayır baba, yok. Özellikle günün bu erken saatinde."

"Öyleyse kahve alayım." Kanepeye oturdu ve ellerini, ayırdığı iki dizinin arasından aşağı sarkıttı. "Annen ne zaman gelir?" Sorarken saatine bakıyordu.

"Her an," dedi Linc mutfaktan. Bütün iyimserliğiyle dört fincan kahve hazırladı ve tam o sırada kapı zili bir kez daha çaldı.

Kapıya bu kez Lori baktı. Mutfakta kalmayı tercih eden Linc, Bellamy'nin ayağa fırlamasını izledi.

Kate içeri girdi ve kocasını görür görmez durdu. "Başka konuklarınız olacağını bilmiyordum," dedi soğuk bir sesle. Yüzleşmeye hazırlanırmış gibi gerildi. "Oradakinin

senin araban olduğundan şüphelendim, ama ihtimal vermedim. Kendi kızımın bana tuzak kurduğuna inanamıyorum."

Lori endişeliydi ama Leonard, Kate'in söylediklerini duymazdan geldi. "Merhaba Kate."

Linc rahatlayarak içini çekti. En azından Leonard bağırmıyordu.

Kate başını hafifçe eğerek onun selamını aldı. "Lenny."

Linc, Bellamy'ye "Lenny" diyebilecek dünyadaki tek kişinin Kate olduğunu düşündü. Kahve fincanlarını salona götürüp Kate ve Leonard'a birer fincan verdi, sonra diğer iki fincanı almak üzere mutfağa geri döndü. Leonard ve Kate ne şeker ne de krema istedi.

Küçük salona önceden iki sandalye getirmişti. Linc ve Lori sandalyelere oturdular, böylece Kate ve Leonard'ın kanepeyi paylaşmaktan başka şansı kalmadı. Birbirlerinden olabildiğince uzak oturdular.

"Kurabiye isteyen var mı?" diye soran Lori ayağa fırladı ve tabağı aldı.

Kate başını iki yana salladı.

"Ben istemem," dedi Leonard, elini yukarı kaldırarak.

Lori hayal kırıklığına uğramış gibi yerine oturdu. Linc'e döndü, içerdeki gerginliği azaltacak bir şeyler söylemesi ya da yapması için yalvaran gözlerle bakıyordu.

"Şerefe içmek istiyorum," dedi Linc.

İki yaşlı şüpheyle ona baktı.

"Evliliğe." Linc hiç kimsenin alkış tutmasını beklemiyordu, ama fincanını dudaklarına götürdü.

Herkes küçük bir yudum aldı. Linc, Kate'in fincanına sımsıkı sarıldığını ve bütün dikkatini içindeki kahveye verdiğini fark etti. Öte yandan Leonard, kendine hâkim olamaz gibi karısından gözlerini ayıramıyordu.

"Geçen hafta Leonard'ı görmeye gittiğimden haberiniz var mı bilmiyorum," dedi Linc kayınvalidesine.

"Hayır," dedi Kate. "Lori bana bu konuda bir şey söylemedi."

"Söyleyebilirdim anne, ama ne zaman babamdan söz etsem ismini bile duymak istemiyordun."

"İstemiyordum ve istemiyorum," diye çıkıştı Kate.

İki kadının lafı boğmasına izin vermektense Linc devam etti. "Uzun ve güzel bir konuşma yaptık. Değil mi Leonard?"

"Biz, ehm, evet," dedi Bellamy.

"Bana ilginç gelen, flört etme öykünüzdü." Linc duraksadı ve bir tepki bekledi. "Kate birkaç şeyden söz etmişti ve Leonard boşlukları doldurdu."

"Çok uzun zaman önceydi," diyen Kate üstüne basarak, "genç ve budala olduğum, daha iyisini bilmediğim zamanlar," diye ekledi.

"İkimiz de genç ve budalaydık." Leonard kahvesinden bir yudum daha aldı ve fincanını kenara koydu.

Linc bir an adamın çıkıp gideceğinden korktu. Neyse ki Leonard arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Bu konuşma, Leonard ve benim neden yanlış başlangıç yaptığımızı anlamamı sağladı." Linc iki sandalye ara-

sından uzanıp Lori'nin elini tuttu. "Leonard kendini ailene kanıtlamak için çok çabaladı, değil mi Kate?"

"Öyle," dedi istemeyerek.

"Kaç yıl sürdü?"

"Birkaç... Hatırlamıyorum."

Linc, Kate'in günü gününe bildiğinden emindi.

"Beş," diye açıkladı Bellamy. "Beş uzun yıl."

"Lori ve ben beklemedik," dedi Linc. "İkimiz de ne istediğimizi gördük ve üstüne gittik. Bu bir hataydı ve o günden beri pişmanım."

"Benimle evlendiğine pişman mısın?" diye sordu, gözlerini kocaman açan Lori.

Linc onun elini sıktı. "Bir saniye bile olmadım."

"Kedine zaman tanı," dedi Kate. "Pişmanlıklar gelecektir."

"Kate," dedi Leonard sert bir tonda. "Bu ikisinin birbirlerini ne kadar sevdiklerini görmüyor musun? Onları yanlış düşüncelere yönlendirme."

"Pişman olduğum şey Lori," dedi Linc, açıklama gereği duyarak, "ebeveynlerine giderek onlara beni tanıma fırsatı vermeyişim."

"Onları tanımanı ben istemedim," dedi Lori.

"Biliyorum," dedi Linc, "ama seni dinlememeliydim. Kendi içgüdülerimle hareket etmeliydim."

"Onun bizimle tanışmasını istemedin mi?" diye soran Kate şaşkınlıkla kızına bakıyordu.

"Hayır, istemedim," dedi Lori tekrar. "Geoff konusunda ne kadar sağduyusuz davrandığımı ve iyi bir adam bu-

lacağıma güvenmediğinizi söylemenizden korktum ve... Ve Linc'le evlenmemem için bana baskı yapmanızı istemedim."

"Bir başka deyişle, ne düşündüğümüzü umursamadın," dedi Bellamy. Kolları hâlâ göğsünde kavuşmuş haldeydi.

"Umursadım, ama..." Lori bitiremedi.

"Artık bunların hiçbirinin önemi yok," diye devam etti Linc. "Lori ve ben evlendik, Leonard'la ikimizin ilişkimizi düzeltmek adına aşılacak çok yolu var. Uzlaşmaya vardığımıza inanıyorum."

"Öyle mi, şimdi mi?" diye kaşlarını kaldırdı Bellamy.

"Ben inanıyorum," dedi Linc sakince. "Çok kötü bir başlangıç yaptık."

"Demek istediğin, seni ve işini sabote etmek için kocamın –yakında *eski* kocam olacak– yaptığı her şeyi unutarak onu bağışlayacağını mı söylüyorsun?"

Linc doğruca kayınpederinin gözlerinin içine baktı. "Unutmaya niyetliyim, çünkü onun akıl yürütme biçimini analiz etmeyi bıraktığımda ne yapmaya çalıştığını gördüm."

Leonard kollarını açıp öne eğildi. "Bu adam, benim gibi bir görgüsüzü sınava tutacak kadar kızını seven biri. Umarım sınavı geçmişimdir."

"Samimi olmak gerekirse, seni neden sınava tutması gerektiğini anlamıyorum," dedi Kate. "İyi biri olduğuna inanmak için yapacağı tek şey dedektifin raporuna inanmaktı, ama bunu yapmadı. Yo, hayır, kızımızın pahasına haklı olduğunu kanıtlaması gerekiyordu. Alçak birine dönüşeceğine kesinlikle ikna olmuştu."

"*Hangi* dedektif raporu?" diye sordu Lori.

Leonard onu duymazdan geldi. "Şeyden önce..."

"Bu hafta yaptığımız konuşmadan önce," diye onun yerine tamamladı Linc.

Leonard başıyla onayladı.

"Leonard'la ofisinde konuşurken bir şey daha öğrendim ve bu beni derinden etkiledi."

Leonard tekrar öne eğildi. Kate'in bile ilgisini çekmiş gibiydi.

"Leonard'ın karısını ve ailesini ne kadar sevdiğini keşfettim. Lori ve çocuklarım için olmak istediğim eş ve baba modeliydi." Abartmış olsa da gerçeğe yakındı. İfadesinin en can alıcı kısmında samimiydi. Leonard küstah ve hâkimiyetçi olabilirdi, ama yüreğinde ailesi için en iyisini istiyordu. Onlar için hissettiği aşırı koruma güdüsü, bazen *onların* isteklerine ve kendi yaşamları hakkında bağımsız karar verme becerilerine karşı kör olmasına yol açıyordu.

Kate kocasına baktı ve Leonard'la göz göze geldiler. "Doğru," diye fısıldadı Leonard. "Eşimi ve çocuklarımı seviyorum." Daha fazla oturmaya tahammülü yokmuş gibi ayağa fırlayıp volta atmaya başladı. "O yüzden cuma günü olanlar yüzünden şok yaşadım. Karımın beni sevmekten vazgeçeceğini asla düşünmemiştim."

"Bunu nasıl söyleyebilirsin?" diye sertçe karşı çıktı Kate. "Seni bunca yıl sevdim, değil mi?"

"Eşine boşanma evrakı gönderen bir kadın için sorgulanabilir bir durum."

"Umarım mesajı almışsındır."

Leonard ona dönüp yüzüne baktı. "Aldım, açık ve net. Evliliğimizi bitirmek istiyorsun ve..."

"Anne," dedi Lori, babasının sözünü keserek. "Babamı hâlâ seviyor musun?"

"Elbette seviyorum. Gülünç bir soru."

"Boşansak da hâlâ sevecek misin?" diye sordu Leonard.

"Evet, ama sevmemeyi öğrenebilirim."

"Yani hâlâ bunu istiyorsun."

"Zor olacak, ama idare ederim."

"Zor ve tamamen gereksiz," diye araya girdi Linc. Eliyle Leonard'ı işaret etti. "Ofisine gittiğimde, karısı olmayınca kayıp ve kırgın olan bir adam gördüm."

Leonard, Linc'e karşı çıkmak için ağzını açtı, ama sonra bir şey söylemekten vazgeçti.

Kate başını iki yana salladı. "Lenny'nin asla başına gelmeyecek bir şey varsa, kayıp ve kırgın olmasıdır. Gururu, hatalı olduğunu itiraf etmesine gerek kalmadan hayatını sürdürmesini sağlar."

"Gerçekten öyle mi?" Leonard öfkeyle Kate'e baktı.

Kate aynı bakışlarla karşılık verdi. "Hiç hata yaptığını itiraf ettiğin oldu mu? Ve kızına ya da kocasına karşı davranışından pişman olduğun?" diye sordu.

Leonard bakışlarını Kate'den Lori ve Linc'e çevirdi. "Ben... Lori'yle evlenme sebepleri için Linc'i yargılamakta acele etmiş olabilirim."

"Ne dediğimi görüyor musun?" diye homurdandı Kate. "Hâlâ ikna olmamış." Ayağa kalktı ve fincanını mutfağa

götürdü. "Otuz yıl boyunca hata yaptığını itiraf etmeyi başaramadı."

"Ben... Bazen düşünmeden sonuca varıyorum," dedi Leonard yüksek sesle.

"Bağırmana gerek yok Lenny. Gayet güzel işitiyorum." Mutfaktan çıkıp kapıya yöneldi. "Hata yaptığını asla kabullenemez."

Linc kayınpederine kaşlarını çattı. Leonard şu anda Kate'e engel olmazsa, Linc'in yapabileceği başka bir şey yoktu.

Kate kapıyı açarken Leonard bağırdı. "Tamam! Tamam. Eğer yüksek sesle söylemem bu kadar önemliyse bunu yapacağım. Linc ve Lori konusunda yanıldım. Tatmin oldun mu?"

Kate donakaldı. Bir ayağı içerde diğeri dışardaydı.

"Beni duydun mu?" diye bağırdı Leonard.

Kate yavaşça kocasına döndü, başı yukarda dimdikti. "Özür dileyebilir misin?"

Leonard tereddüt etti ve çenesi kasıldı.

"Ne demek istediğimi görüyor musun?" diye mırıldandı Kate.

"Tamam, tamam. Linc, özür dilerim."

"Her şey unutuldu," dedi Linc ve tokalaştılar.

"*Şimdi* mutlu musun?" diye sordu Leonard.

Cevap vermek yerine Kate, Lori'ye döndü.

Leonard içini çekti. "Lori senden de."

"Senden de ne?" diye sordu Kate.

"Özür dilerim."

"Teşekkürler baba." Lori yanına gidip babasını kucakladı. Leonard ona karşılık vererek sımsıkı sarıldı.

"Başka kimse var mı?" diye sordu Kate'e.

Kate ona gülümsedi. "Çok zor değilmiş, ne dersin?"

Leonard omuz silkti. "Aslında öyleydi, ama artık yaptığıma göre, kendimi çok daha iyi hissediyorum." Uzanıp Lori'nin elini sıktı. "Seni seviyorum, bunu biliyorsun."

"Evet, baba. Biliyorum." Uzanıp babasının yanağına bir öpücük kondurdu.

"Anneni de seviyorum," dedi. "Eğer beni terk ederse..."

"Tekrar düşünmek için konuşabiliriz," diye araya girdi Kate. "Kuşkusuz, belli koşullar altında."

Leonard'ın yüzü yumuşadı. "Şimdi konuşmamız mümkün mü? Baş başa?"

Kate gülümsedi ve başıyla onayladı. "Bence çok iyi olur."

Birkaç dakika sonra çıktılar ve kendi arabalarıyla uzaklaştılar. Linc nereye gitmeyi planladıklarını duymamıştı, ama ait oldukları yere, aile evine gidiyor olmaları onu şaşırtmazdı.

"Ah Linc," diyen Lori kolunu onun beline doladı. "Her şey çok iyi gitti."

"Öyle olacağını biliyordum." Kate ve Leonard iyiydi, kendisi ve Lori de öyle olacaktı. Bundan otuz yıl sonra, Lori'yi Leonard'ın Kate'i sevdiği kadar sevecekti.

Otuz Altı

Çarşamba günü ikindi sularında Will Jefferson ve kız kardeşi Stanford Evleri'nin fuayesinde buluştular. Neyse ki bir daire boşalmıştı ve hafta sonu Charlotte'la Ben'i yeni evlerine taşımışlardı. Taşınmanın en zor yanı, götürülecek mobilyalara karar verilmesiydi. Aile geçmişinin parçası olan çok fazla şey vardı.

"Anne," demişti Will, "ölü akrabalarımızın eşyaları konusunda bir şey yapmalısın. Benim kendi eşyam var, bunlara ihtiyacım yok."

"Onları atamam," diye inlemişti Charlotte.

Sonunda, küçük daireye sığanlardan kalanları Will, Olivia ve Justine paylaşmış, birkaç parça da James'e ayrılmıştı. Charlotte bu çözümden hoşnut görünüyordu. Bütün istediği, bu antika kanepelerin, koltukların ve dolapların, bir zamanlar olduğu gibi sevilmesi ve değer verilmesiydi. Will ya da Olivia için aynı duygusal değere sahip olmayabilirlerdi, ama onları eBay'de satacak hali yoktu.

Paylaştırılamayanların önemli bir bölümü bodrumda

depolanmıştı. Will söz konusu olduğunda, orada sonsuza kadar kalabilirlerdi. Bekâr ve çocuksuz olan Will'in temel mobilyalar ve televizyon dışında sahip olduğu bir şey yoktu.

"Annemle konuştun mu?" diye kardeşine sordu Will.

"Evet. Şimdilik iyi gidiyor."

"Ve Ben?"

"O da aynı."

Kartal Yuvası'ndaki evin taşınması birkaç imza ve bir çekten ibaretti. Ev iyi durumdaydı, özellikle yeni mutfağıyla. Will çocukluk evine döndüğü için mutluydu, annesine ve Ben'e yardım edebildiği için daha da mutluydu. Dönüp dolaşıp aynı noktaya gelmişti. Çocukluğu bu eski evde geçmişti ve şimdi geri dönmüştü. Bu taşınmayla birlikte bir doğruluk, bir bütünleme duygusu da hissediyordu. Yetişkin hayatının büyük kısmını Cedar Cove'dan uzakta geçiren Will bocalamış, başarısızlıklar yaşamıştı ve kendini hayal kırıklığına uğratmıştı. Eve dönüş ona yeni başlangıç, yeni bir bakış ve her zaman istediği adam olabilme fırsatı vermişti.

Miranda'nın küçük daireyi kiralamasının çok iyi bir plan olmayabileceğini düşünerek hafifçe kaşlarını çattı. Yardımcısıyla tam bir aşk-nefret ilişkisi vardı. Kadın galeri için vazgeçilmezdi, onun engin sanat bilgisine ve yöre halkıyla olan ilişkisine çok güveniyordu. Zamanının yarısını kadının onu görmeye tahammül edemediğini düşünerek geçirirken, Miranda bir gün Will'in bütün dengesini bozacak bir şey yapmıştı; onu öpmüştü. Sanki bu yeterince şaşırtıcı değilmiş gibi, Will de onu öpmüştü. Üstelik hoşuna gitmişti.

Miranda Sullivan geçmişte ilgi duyduğu hiçbir kadına benzemiyordu. Shirley dahil... Aslında, ikisi zıt kutuptu. Bu Will'in kafasını karıştırıyordu. Bazen Miranda'yla aynı şeye gülüyorlar, bazen ölümüne tartışıyorlardı. Neredeyse her gün beraber oldukları için, birbirlerine karşı rahat davranmaları kaçınılmaz bir durumdu. Aralarında karşılıklı bir saygı vardı ve belki hoşlanma.

"Kaşlarını çattın," dedi Olivia. "Annem için mi endişeleniyorsun?"

"Hayır... Miranda'yı düşünüyordum."

"Daireyi hâlâ istiyor, değil mi?"

"Öyle dedi."

Kardeşi dikkatle onu süzdü. "O halde bu kaş çatış neden?"

"Özel bir sebebi yok," diyerek soruyu geçiştirdi. Aslında, Miranda'yı konuşmamayı tercih ederdi. Onun hakkında kendi duygularını bile çözümleyemezken, başkasına anlatması zaten imkânsızdı.

Charlotte ve Ben asansörden çıkar çıkmaz annelerinin yüzüne kocaman bir tebessüm yayıldı. "İkinizin de burada olmasına sevindim."

"Bunu daha önce ayarlamıştık anne," diye hatırlatan Olivia annesinin yanağını öperken Will'e baktı. Charlotte'un hafızasındaki boşluklar devam ediyordu. Gerontologla randevuları ocak ayındaydı. Bu hafıza kaybının boyutunu ve neler yapılması gerektiğini ancak o zaman öğrenebileceklerdi.

"Ben korodan söz ediyordum. Ev yapımı kurabiye ve eski moda içki alemi olacak."

"Sizin imzalamanız gereken evrakı da getirdik," dedi Olivia. "Evin satışı için."

"Evet, evet, biliyorum. Bunu hemen mi yapmamız gerekiyor?"

"Her şeyin sırayla yapılması hoşuma gider. Uzun sürmez, söz veriyorum." Olivia'nın evrak çantası yanındaydı, neyse ki bir avukat olarak evrak işlerinde uzmandı.

Charlotte, Ben'e baktı. "Koroya geç kalmak istemiyorum."

"Annenin güzel bir sesi var," dedi Ben, sanki annelerinin becerilerinden habersizlermiş gibi.

"Vokal gurubu onlara katılmamı istedi," dedi Charlotte. Bu davete ne kadar memnun olduğu açıktı. "Özel günlerde ve ayrıca kompleksin içindeki kilise hizmetlerinde söylüyoruz."

Söz verildiği gibi, Ben ve Charlotte'un dairesindeki imza işlemi kısa sürdü. Olivia işleri bitince Ben'e evin anahtarlarını uzattı.

"Ne zaman taşınmaya karar verdiniz?" diye sordu, yaklaşık bir saat sonra kapıdan çıkarken. Koronun bir kısmı ve kurabiyeler için bir süre kalmışlar, ama ara verildiğinde çıkmışlardı. Olivia'nın eve gitmesi gerekiyordu, o akşam Jack'le beraber katılmaları gereken bir etkinlik vardı. Will de bazı şeyleri bir an önce eve taşımaya başlamak istiyordu. Aralık ayında taşınmak hoşuna gitmese de bundan kaçış yoktu. Miranda'nın 2 Ocak'ta daireye yerleşebilmesi için orayı boşaltmak zorundaydı.

Will döndüğünde galeri kapanmıştı, ama Miranda bazı faturalarla ilgilenmek için hâlâ oradaydı.

"Charlotte ve Ben'le işler nasıl gitti?" diye sordu, masadan ona bakarak.

"Harika. Hatta birkaç kurabiye yeme ve korodan ilahi dinleme şansım oldu."

Miranda sırıttı. "Çok şanslısın."

"Gün nasıldı?"

"Hiç fena değil. Beklediğimizden de iyi."

"Harika." Sonra, fikrini değiştirmeden hemen sormak istedi: "Akşam yemeğine ne dersin?"

Bu soru karşısında Miranda'nın kaşları çatıldı. "Sen... Ve ben mi?"

"Neden olmasın? Bir ev satın aldım, kutlama havasındayım."

"Ve Shirley evli."

Bu yorum ve ima karşısında Will başını iki yana salladı. "Shirley'nin bununla ne ilgisi var?"

"Yoktur herhalde, aşna fişne yapmaya meraklı olduğun kişinin ben değil, o olması dışında."

Will en son ne zaman bu ifadeyi duyduğunu hatırlamıyordu ve elinde olmadan güldü.

"Bunu eğlenceli mi buluyorsun?"

"Açıkçası evet. *Aşna fişne*? Saçmalama." Miranda gözlerini kısınca ekledi: "Endişelenme, seni onun yedeği olarak görmüyorum."

"Umarım öyledir."

"Akşam yemeği daveti seni aşağılamak için yapılmadı Miranda, ama gösterdiğin tepki karşısında daveti geri çekiyorum."

"Bana uyar."

"Güzel." Kadın ona sürekli karışık mesajlar göndermeye devam ediyordu. Will aynı şeyi kendisinin de yaptığından endişe duydu.

"O halde ben çıkıyorum."

"Evet. Kaldığın için teşekkürler." Will ona sırtını dönüp paltosunu oda kapısındaki askıya astı. "Sabah görüşürüz."

"Tabii." Miranda çantasını ve mantosunu alıp gitti.

"Tamam, bu kadar yeter," diye homurdandı Will. Akşam yemeğiyle zaman harcamamak belki daha iyiydi, ama bir evden diğerine koli taşıma havasında değildi.

Arabasını yükleyip eve doğru yola çıktı ve bir sonraki yarım saati kolileri indirmekle geçirdi. Ev mükemmel temizlenmişti ve çam kokulu bir temizlik ürünü kullanılmıştı. Kız kardeşi onun adına bu işi ayarlamıştı ve Will bunun için minnettardı.

Ellerini beline koyup salonun ortasında durdu, ona çok tanıdık olan eve göz gezdirdikten sonra burayı özelleştirmeye karar verdi, kendi yetişkin kişiliğine uygun bir hale getirecekti.

Bir zamanlar ebeveynlerine ait olan yatak odasına yürüdü ve gülümsedi. Çocukken bu odaya girmesi babasının onu pataklaması anlamına geliyordu. Büyüme sürecinin kendine düşen kısmını fazlasıyla yaşamıştı. Olivia da öyle, ama babası ona karşı her zaman Will'den daha yumuşaktı.

Odadan odaya gezerken başka anılar canlanıyor, nostalji ve melankoliyle karışık duygular yaşıyordu. Bu ev çoğunlukla mutluluğun adresi olmuştu. Ebeveynlerinin

ondan ve kız kardeşinden büyük beklentileri vardı, ama hiçbir şey aileden daha önemli değildi. Will...

Çalan kapı sesiyle irkildi. Ne olduğunu kontrol etmek isteyen komşulardan biri olduğunu düşündü. Annesinin herkese evi Will'in aldığını söylediğine kuşku yoktu.

Sundurmanın altında bekleyenin Miranda Sullivan olduğunu gördü. Elinde bir kova dolusu kızarmış tavuk vardı ve biraz huzursuz görünüyordu. "Sana yemek getirdim," dedi, kovayı uzatarak.

"Bunu yapmana gerek yoktu." Miranda'nın bu ince düşüncesi karşısında hazırlıksız yakalanmıştı.

"Biliyorum."

Gitmek üzereyken Will onu durdurdu. "Bana eşlik etmek ister misin?"

Miranda önce tereddüt etti, sonra başıyla onayladı. "Elbette."

"Korkarım evde fazla eşya yok."

Umurunda gibi görünmüyordu. "Hayatım boyunca birçok kez yerde otururak yemek yediğimi hatırlıyorum."

"Ben de." Gerçi Will en son ne zaman böyle bir şey yaptığını hatırlamıyordu. Belki bir piknikteydi ve üstünden yıllar geçmişti. Bu tür şeylere pek ilgisi yoktu.

Gazlı şöminenin önüne oturdular, Will şalteri açarak ateşi yaktı. Bu iyi bir şeydi, çünkü Will ateş yakabildiğinden emin değildi. İzcilik dönemlerinin üstünden yıllar geçmişti.

Tavuk harikaydı. Will bol yağda kızarmış yiyeceklerden uzak durdurdu, o yüzden bu ona ziyafet gibi gelmişti. Üstüne bal serpilmiş krakerler de nefisti.

"Bunu yapmana sebep nedir?" diye sorarken bir but kemiğini kenara koyup ikincisine uzandı.

"Bilmiyorum... Eve giderken yarı yolda ne yiyeceğimi düşündüm ve..."

"Yemek teklifimi geri çevirmenin ne kadar saçma olduğuna karar verdin," diye onun yerine bitirdi Will.

"Hayır. Kolileri eve tek başına taşıyacağın aklıma geldi ve..." Duraksadı ve sonra başını iki yana salladı. "Muhtemelen gelmemeliydim."

"İyi ki geldin." Will bu konuda ciddiydi. Kapı çalana kadar çocukluk anılarına dalmıştı ve yalnızlığını bütün çıplaklığıyla hissediyordu. Annesinin Ben'i vardı, ayrıca Will ve Olivia da vardı. Olivia'nın Jack'i, iki çocuğu ve bir sürü torunu vardı. Altmışlı yaşlarını yaşayan ve kendi ailesi olmayan Will yapayalnızdı ve bunu hatırlamak midesine kocaman bir yumru oturtmuştu.

Miranda bir parça daha tavuğun etlerini sıyırıp ellerindeki yağı kâğıt peçeteyle sildi.

"Haftaya taşınma işini bitirmiş olmam gerek," dedi Will, muhabbet olsun diye.

"Demek yılbaşından önce yerleşmiş olacaksın?"

"Düşüncem öyle. Böylece kendi eşyanı daireye taşımaya başlayabilirsin."

Miranda başıyla onayladı.

"Peki yılbaşı?" diye sordu Will, Miranda'nın çocukları olmadığını biliyordu.

"Ne olmuş?"

"Planların nedir?"

ondan ve kız kardeşinden büyük beklentileri vardı, ama hiçbir şey aileden daha önemli değildi. Will...

Çalan kapı sesiyle irkildi. Ne olduğunu kontrol etmek isteyen komşulardan biri olduğunu düşündü. Annesinin herkese evi Will'in aldığını söylediğine kuşku yoktu.

Sundurmanın altında bekleyenin Miranda Sullivan olduğunu gördü. Elinde bir kova dolusu kızarmış tavuk vardı ve biraz huzursuz görünüyordu. "Sana yemek getirdim," dedi, kovayı uzatarak.

"Bunu yapmana gerek yoktu." Miranda'nın bu ince düşüncesi karşısında hazırlıksız yakalanmıştı.

"Biliyorum."

Gitmek üzereyken Will onu durdurdu. "Bana eşlik etmek ister misin?"

Miranda önce tereddüt etti, sonra başıyla onayladı. "Elbette."

"Korkarım evde fazla eşya yok."

Umurunda gibi görünmüyordu. "Hayatım boyunca birçok kez yerde oturarak yemek yediğimi hatırlıyorum."

"Ben de." Gerçi Will en son ne zaman böyle bir şey yaptığını hatırlamıyordu. Belki bir piknikteydi ve üstünden yıllar geçmişti. Bu tür şeylere pek ilgisi yoktu.

Gazlı şöminenin önüne oturdular, Will şalteri açarak ateşi yaktı. Bu iyi bir şeydi, çünkü Will ateş yakabildiğinden emin değildi. İzcilik dönemlerinin üstünden yıllar geçmişti.

Tavuk harikaydı. Will bol yağda kızarmış yiyeceklerden uzak dururdu, o yüzden bu ona ziyafet gibi gelmişti. Üstüne bal serpilmiş krakerler de nefisti.

"Bunu yapmana sebep nedir?" diye sorarken bir but kemiğini kenara koyup ikincisine uzandı.

"Bilmiyorum... Eve giderken yarı yolda ne yiyeceğimi düşündüm ve..."

"Yemek teklifimi geri çevirmenin ne kadar saçma olduğuna karar verdin," diye onun yerine bitirdi Will.

"Hayır. Kolileri eve tek başına taşıyacağın aklıma geldi ve..." Duraksadı ve sonra başını iki yana salladı. "Muhtemelen gelmemeliydim."

"İyi ki geldin." Will bu konuda ciddiydi. Kapı çalana kadar çocukluk anılarına dalmıştı ve yalnızlığını bütün çıplaklığıyla hissediyordu. Annesinin Ben'i vardı, ayrıca Will ve Olivia da vardı. Olivia'nın Jack'i, iki çocuğu ve bir sürü torunu vardı. Altmışlı yaşlarını yaşayan ve kendi ailesi olmayan Will yapayalnızdı ve bunu hatırlamak midesine kocaman bir yumru oturtmuştu.

Miranda bir parça daha tavuğun etlerini sıyırıp ellerindeki yağı kâğıt peçeteyle sildi.

"Haftaya taşınma işini bitirmiş olmam gerek," dedi Will, muhabbet olsun diye.

"Demek yılbaşından önce yerleşmiş olacaksın?"

"Düşüncem öyle. Böylece kendi eşyanı daireye taşımaya başlayabilirsin."

Miranda başıyla onayladı.

"Peki yılbaşı?" diye sordu Will, Miranda'nın çocukları olmadığını biliyordu.

"Ne olmuş?"

"Planların nedir?"

"Ben... Henüz emin değilim. Shirley ve çocuklar Larry'yle birlikte olmak için Kaliforniya'ya gidiyorlar." Will'in tepkisini bekler gibiydi.

"Onlar adına sevindim," dedi Will dikkatlice. "Birlikte ilk yeni yıl."

"Öyle. Shirley adına çok seviniyorum. Doğru adamı buldu ve..."

Will yılbaşında yalnız olacaktı. Olivia'nın ailesi onun katılmasından mutlu olurdu, ama kız kardeşini, Justine'i ve diğerlerini ne kadar sevse de zorunlu misafir olarak hissetmekten kendini alamazdı. Will amcanın gideceği başka hiçbir yer yoktu.

"Hadi, devam et," diye üsteledi Will. Bu doğaçlama akşam yemeğinin Miranda'yla ilişkisinde dönüm noktası olacağını hissediyordu.

"Şey, neredeyse her yıl Shirley beni davet ederdi."

"O halde bu yıl yalnız olacaksın."

"Başka arkadaşlarım var," dedi Miranda, savunmaya geçerek.

"Kuşkusuz vardır. Aslında, ben de yalnız olacağım."

"Sen mi?" Miranda gerçekten çok şaşırmış görünüyordu. "Olivia?"

"Beni davet edecektir," dedi. "Ama onun ailesiyle baş başa olmak isteyeceği bu özel zamana zorla girmek istemiyorum." Hepsi, yaptıkları her şeye Will'i de dahil etmek için ellerinden geleni yapıyorlardı, ama kendi ailesi olmakla, *birine* ait olmakla aynı şey değildi. Evliliğinin en berbat yıllarında bile, ait olma duygusunu hissediyordu.

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Miranda alçak bir sesle.

Bakışlarını halıya çevirdi ve Will onun bunu laf olsun diye söylemediğini fark etti, ne hissettiğini gerçekten anlıyordu, çünkü kendisi de aynı duyguyu yaşıyordu.

"Düşündüm de," diye başladı. "Neyse, boş ver."

"Ne düşündün?" diye sordu Miranda.

"Sen yalnızsın, ben yalnızım." Duraksadı, ters bir cevap, olumsuz bir tepki bekledi. Gelmeyince devam etti. "Burada evde buluşup birlikte yemek yapsak ve günü birlikte kutlasak?"

"İkimiz mi?" diye sordu Miranda, inanmazmış gibi.

"Şey, evet. Sen varsan ben de varım."

"Doldurulmuş hindi, tatlı, ne var ne yok hepsi mi?"

"Ne istersen." Will mutfakta hiçbir zaman iyi olmamıştı, ama denemeye değerdi.

Miranda bu fikir üstünde düşünüyor gibiydi. "Sanırım bunu yapabiliriz," dedi sonunda.

"O halde bu bir randevu. Sen, ben ve yılbaşı."

"Sen, ben ve yılbaşı," dedi Miranda gülümseyerek.

Otuz Yedi

"Unuttun mu baba, ipe patlamış mısır dizip yılbaşı ağacının etrafına sarardık?" diye soran Jolene'in sesi arabanın ön koltuğuna geçerken heyecanla çıkıyordu.

"Ben dizdiklerinden çok yediğin patlamış mısırları hatırlıyorum." Gülümseyen Bruce arabaya binip marşa bastı.

Jolene kıkırdadı. "Ağaç almaya nereye gidiyoruz?"

"Nereye olabilir? Yılbaşı Ağacı Sokağı'na." Bu bir gelenekti. "Fakat önce Rachel'la buluşacağız."

"Öyle mi?" Jolene birden durgunlaştı.

"Onu davet ettik, unuttun mu?"

"Evet, sayılır. Süslemek için. Fakat ağacı almaya hep ikimiz giderdik."

Bruce bu cevabın onu ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını belli etmemek için elinden geleni yaptı. "Onun bizimle gelmesini istiyorum. Bununla başa çıkabilecek misin?"

"Sanırım." Yine de pek mutlu olmadığını belli etmeye özen gösterdi.

Bu gibi anlarda Bruce hırsla bağırmak istiyordu. Tam gelişme kaydettiklerini düşündüğü anda, önlerinde ne kadar uzun bir yol olduğunu hatırlatacak bir şey oluyordu.

Bremerton feribotunun yanaştığı terminale doğru yola koyuldu. Rachel mesajla on bir feribotuna bineceğini bildirmiş ve Bruce, onu almak için Jolene'le birlikte orada olacaklarını yazmıştı. Sonra çiftliğe gidecekler ve yılbaşı ağacını seçeceklerdi. Eve dönünce ağacı kuracaklar ve günün kalan kısmını süsleyerek geçireceklerdi. Ailece.

Doğduğundan beri, Jolene her yıl özel bir süs alırdı. Bu geleneği Stephanie başlatmıştı ve Bruce sürdürmüştü. Her yıl, önce bu süsler bodrumdan çıkarılırdı ve Jolene törenle onları ağaca asardı.

Rachel'ın onlarla geleceğini söylediği anda Jolene cep telefonunu çıkararak mesaj yazmaya başladı.

"Kime yazıyorsun?" diye sordu Bruce, yolcu koltuğundaki kızına göz atarak.

"Carrie."

"Carrie'yi tanıyor muyum?"

"Baba, dün bizdeydi."

"Öyle mi?" Bruce evde birini gördüğünü hatırlamıyordu.

"Şey, sen işten dönmeden gitmiş olabilir."

"Ya." Bruce, on üç yaşındaki kızının boş eve gelmesinden hoşlanmıyordu. Rachel onlarla yaşarken çok daha huzurluydu. Öncelikle, Rachel'ın haftada bir gün izni vardı, ayrıca okul çıkışı Jolene'le ilgilenmeye özen gösteriyordu.

Ne yazık ki, Bremerton'da yaşamaya devam ettiği sürece, başka şansları yoktu.

Bruce yanaştığında Rachel totem direğinin altında bekliyordu. Jolene'in inip arka koltuğa geçmesini bekledi, ama Jolene yerinden kıpırdamadı.

"Jolene," dedi Bruce sabırsızca. "Orayı Rachel'a ver."

Rachel arka kapıyı açıp arabaya binmişti. "Sorun değil," diye mırıldandı.

Sesi iyi gelmiyordu, ama Bruce bir şey söylemeden Jolene davrandı: "Rachel umursamıyor."

Bruce'un neşesi birden kaçmıştı, ama girişeceği kavgaları çok dikkatli seçmesi gerekiyordu, çünkü önünde daha büyükleri vardı. O yüzden konuyu kapadı.

Radyoyu açtı ve çok geçmeden Jolene'le birlikte mırıldanarak çalan şarkıya eşlik etmeye başladı. Rachel onlara katılmadı. Dikiz aynasından baktığında Rachel belli belirsiz gülümsedi ve Bruce ona karşılık verdi. Yine de bir terslik olduğunu hissediyordu.

Beth Morehouse'un Yılbaşı Ağacı Sokağı'ndaki çiftliğine ulaştıklarında arabadan ilk inen Jolene oldu. Personel müşterilere farklı cins ve boydaki ağaçları gösterirken, Beth kakao servisi yapıyordu. Kızı kakaosunu almak için sıraya girdi.

Bruce, Rachel'ın kapısını açmak için arkaya dolandığında onu elleri karnında, sararmış bir yüzle otururken buldu.

"İyi misin?" diye sordu telaşla.

Rachel daha önce yaptığı gibi belli belirsiz gülümsedi. "Sanırım. Kötü bir gece geçirdim, ama bu sabah daha iyiyim."

"Sorun nedir?" Endişesi giderek artıyordu.

"Hiçbir şey... Sadece keyfim yok."

"Evde kalmalıydın," dedi Bruce, arabanın yanına çömelerek.

"Her şey yolunda mı baba?" Jolene ona doğru kakao bardağını kaldırdı.

"Jolene ve senin yanında olmak istedim," dedi Rachel. "Bütün hafta bunu bekledim. Daha önce hiç kendi ağacımı kesmemiştim. Eğlenceli olmalı."

"Baba!"

Bruce omuzunun üstünden ona baktı.

"Sen git," dedi Rachel. "Ben arabada kalacağım."

Bruce istemeden ayağa kalktı. Onu yalnız bırakmak doğru gelmiyordu, özellikle rahatsızken. Çiftlik birkaç dönüm arazi üstünde yer alıyordu ve doğru ağacı ararken bir saat bile uzaklaşmış olabilirdi.

Jolene yanına geldi ve endişeyle Rachel'a baktı. "İyi misin?"

"Birazdan düzelirim. Siz gidin."

"Emin misin?" diye sordu Jolene. "Sen de gelebilirsin, gerçekten. Sorun yok."

Rachel gülümsedi. "Teşekkür ederim, ama o kadar iyi hissetmiyorum."

"Seni bırakmak doğru değil," dedi Bruce.

"Ben iyiyim," diye üsteledi Rachel. "Döndüğünüzde burada olacağım. Hadi gidin."

Onun solgun, terli yüzünü ve bariz rahatsızlığını gören Bruce hâlâ tereddütlüydü. Sonunda Jolene'le birlikte ağaç aramak için yola çıktı, ama içi rahat değildi. Tepeye çıkan yarı yolda durdu.

"Baba?"

"Geri dönüyorum."

"Mecbur muyuz?" diye soran Jolene'in hayal kırıklığı belli oluyordu.

"Rachel benim karım," dedi Bruce. "Bir terslik var, hissediyorum. İstersen sen gidebilirsin. Ben Rachel'ı doktora veya hastaneye, ihtiyacı olan yere götüreceğim. Günümüz mahvolduğu için üzgünüm, ama Rachel bir yılbaşı ağacından daha önemli."

Alt dudağını ısıran Jolene başıyla onayladı.

"Benimle gelmek ister misin?"

"Henüz bilmiyorum." Arkasını dönüp yeni bir ağaca doğru ilerledi.

Bruce onu beklemeyecekti. Hızla tepeden aşağı doğru inmeye başladı. Kesilen ağaçların kokusu hafif çiseleyen yağmura karışıyordu, ama Bruce farkında bile değildi. Park yerine ulaştığında koşmaya başlamıştı. Bir noktada, Jolene'in de peşinde olduğunu fark etti.

Arabaya ulaşıp hızla arka kapıyı açtığında Rachel'ı iki büklüm ağlarken buldu. Rachel hıçkırarak ona baktı. "Beni hastaneye götürsen iyi olur."

"Bebek mi?" diye Bruce'un omuzunun üstünden sordu Jolene, sesinde dehşet vardı.

Rachel cevap vermedi, ama Bruce onun yanaklarından süzülen yaşları gördü. Telaşla arabanın etrafından dolaşıp sürücü koltuğuna atladı. Jolene kendini onun yanına atarak hızla kapıyı kapadı.

"Acele et baba!" diye haykırdı. "Lütfen acele et."

Bir kazaya sebep olmadan ya da ceza yemeden Bremerton hastanesine nasıl vardıklarını Bruce hatırlamıyordu. Acil kapısında ani frenle durup içeri daldı.

"Karım hamile ve yardıma ihtiyacı var!"

Bir dakika sonra Rachel sedyedeydi ve doktora görünmek üzere muayene odasına gidiyordu.

"Bebek iyi olacak mı? diye soran Jolene en az Bruce kadar endişeli görünüyordu.

Bekleme salonunda telaşla volta atan Bruce bunun ne kadar süreceğini merak ediyordu. "Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum."

"Baba, çok korkuyorum."

Bruce da korkuyordu, ama kızının hatırına metanetli görünmesi gerektiğini biliyordu.

Doktor bekleme salonuna girip Bruce'u çağırana kadar geçen süre sonsuzluk gibiydi. Jolene babasını izledi.

"Eşiniz gıda zehirlenmesi yaşıyor," diye açıkladı doktor. "Söyleyebildiğim kadarıyla, dün akşam yediği bir şeyden olabilir. Çok ciddi değil, ama fazlasıyla su kaybetmiş. Onu bu akşam burada tutacağız."

"Peki ya bebek?"

"Bebek iyi görünüyor."

"Şükürler olsun." Bruce gözlerini kapadı, karısının ve çocuğunun sağlığı iyi olduğu için öyle mutluydu ki dizlerinin onu taşımadığını zor fark etti ve en yakındaki sandalyeye çöktü.

Jolene onun yanma oturdu. "Hastaysa Rachel neden bizimle geldi?"

Bruce kolunu kızının omuzlarına koydu. "Çünkü bizimle olmak istedi, ailece bir şey yapmak istedi. Rachel'ın çocukken hiç böyle bir fırsatı olmamış. Teyzesi hiç ağaç almamış. Yılbaşında Rachel'a para verir ve kendine bir hediye almasını söylermiş."

Jolene'in başı önüne düştü. "Üzgünüm baba."

"Biliyorum."

"Özür dilemek için Rachel'a çiçek alabilir miyim?"

Bruce onun omuzunu sıktı. "Çiçek iyi fikir, ama Rachel için –ve benim için– asıl önemli olan, onu ve bebeği ailemize getirmek. Ait oldukları yere."

Jolene bir an düşündü ve sonra başıyla onayladı. "Başlangıçta, Rachel'ın doğum yaptığını sanmış ve bebeği kaybedeceğinden korkmuştum. Bebeği dört gözle bekliyorum ve kendimi çok kötü hissettim, çünkü çok erken olduğunu biliyordum."

"Bebekten fazlasını da kaybedebilirdik," diyen Bruce yanağını Jolene'in saçlarına yasladı. "Rachel'ı kaybedebilirdik."

Jolene elleriyle yüzünü kapatarak ağlamaya başladı. Yüzünü Bruce'un beline gömdüğünde omuzları sarsılıyordu ve yaşlar yanaklarından süzülüyordu. "Çok üzgünüm," diye yutkundu. "Çok üzgünüm."

Bruce onun sırtını sıvazlayarak rahatlatıcı birkaç sözcük fısıldadı. Karısının ve kızının arasını düzeltebilmek için her şeyi feda edebilirdi. Danışman biraz yardımcı olmuştu ama ileri atılan her adıma karşılık iki adım geri gidiliyordu.

Dakikalarca Jolene'i rahatlatmaya çalıştıktan sonra hemşire bankosuna yaklaştı. "Karımı görebilir miyim?" diye sordu.

"Evet. Sizi ve kızınızı götürürüm. Onu şimdi yatağa alacaklar. Uzun sürmez."

"Teşekkürler." Bruce ve Jolene, Rachel'ın bir sedyede yattığı kabine doğru giden kadını izledi. Tıpkı arabanın arka koltuğunda olduğu gibi yan yatarak kıvrılmıştı. Kolunda bir serum takılıydı.

"Rachel," diye fısıldadı Jolene, onun eline dokunarak.

Rachel kırpıştırarak gözlerini açtı. "Selam," diye fısıldadı ve gülümsemeye çalıştı.

"Doktor bu akşam seni bırakmayacaklarını söyledi," diyen Bruce, ona dokunma ihtiyacıyla elini karısının alnına koydu. İyi olacağını hissetmek istiyordu. Hem Rachel'ın hem bebeğin.

"Yılbaşı ağacı gününüzü mahvettiğim için üzgünüm."

"Bu kadar hasta olmadığında tekrar gideriz, tamam mı?" dedi Jolene, sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi.

Rachel tekrar gülümsedi. "Ağacı süslemene de yardım edeceğim."

"İstersen özel süslerimi de benimle birlikte yerleştirebilirsin. Seneye bebek için bir tane almak istiyorum. Üstünde Bebeğin İlk Yılı yazan bir tane, tıpkı annemin bana aldığı gibi."

"Küçük kız kardeşine en güzel yeni yıl hediyesi."

"Bir kız kardeşim olacak!" Jolene, Bruce'a sırıttı. "Kız olması için dua ediyordum!"

"Bir kız mı?" dedi Bruce. Bundan haberi yoktu. "Sürpriz olmasını istediğini sanıyordum."

"Öyleydi, ama son ultrasonda sordum. Haberi yılbaşında verecektim, ama zaten çok yakın."

"Bir kız," diye tekrarladı Bruce huşu içinde. "Ufak Rachel."

"Ufak Rachel," diye mırıldanan Jolene başını iki yana salladı. "Kız kardeşimin adını Ufak koymayı düşünmüyorsun, değil mi?"

"Sen ne önerirsin?" diye sordu Rachel.

"Madison," dedi Jolene hiç düşünmeden.

"*Asla*," dedi Bruce aynı hızla.

"Corinne ismini hep sevmişimdir," dedi Rachel.

"Corinne Rachel," diye düşündü Bruce. "Sanırım bununla yaşayabilirim."

"Yılbaşında eve gelir misin?" diye sordu Jolene. "Birinin sana bakması gerek."

"Öyle mi?" diye mırıldandı Rachel.

Bruce onların bakışlarının birbirine kilitlendiğini fark etti.

"Evet, bunu çok istiyorum. Babamın sana ihtiyacı var ve bebek Corinne'in de."

"Ya senin?" diye sordu Rachel.

Jolene'in gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı ve başıyla onayladı. "En çok benim ihtiyacım var."

Rachel kollarını açtı, Jolene ona sokulup kendi kolunu boynuna dolayarak hıçkırmaya başladı. "Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim," diye fısıldadı Rachel.

Hemşire kabine girdi. "Neler oluyor burada? Her şey yolunda mı?"

"Daha iyi olamazdı." Bruce gülümsedi. Rachel'ı eve götürdüklerinde bu tam olarak doğru olacaktı.

"Karınızı artık odasına alabiliriz," dedi hemşire.

Jolene, Rachel'den uzaklaştı ve onu sedyeyle hastane koridorunda taşırlarken elini hiç bırakmadı. Köşeyi dönerlerken Rachel Bruce'la göz göze geldi.

Yeni yıla iki hafta kalmıştı. Aile olarak bir araya gelebileceklerdi. Rachel hastaneden çıkıp gücünü topladığında, Yılbaşı Ağacı Sokağı'na dönüp kendi ağaçlarını kesecekler ve yeni yıla gerçek bir aile olarak gireceklerdi. Bruce ve Rachel, Jolene ve... Doğacak kızları.